AUTORUL *SERIEI KINGSBRIDGE*

KEN FOLLETT

SEPARAȚI DE CLASA SOCIALĂ,
ÎI UNEȘTE CĂUTAREA PENTRU...

UN LOC NUMIT LIBERTATE

KEN FOLLETT

Un loc numit libertate

A Place Called Freedom

Traducere din limba engleză ANCA MIHAELA FLOREA
Editura RAO, 2014

V.1.0

Ken Follett s-a născut în 1949 la Cardiff, în Țara Galilor. Licențiat în filosofie la University College din Londra, a lucrat ca ziarist la *Evening News,* precum și ca director de editură la Everest Books. Primul său bestseller, *Prin urechile acului,* a obținut premiul Edgar pentru cel mai bun roman din partea Mystery Writers of America. Follett este membru al mai multor organizații active în domeniul culturii: consultant în cadrul Reading Is Fundamental (RIF) din Marea Britanie, membru al Royal Society of Arts, National Literacy Trust și al Academiei din Țara Galilor, precum și membru în comitetul director al Academiei Naționale a Scriitorilor. Cărțile sale s-au vândut în peste 100 de milioane de exemplare în toată lumea.

În memoria lui John Smith

M-am ocupat mult timp cu grădinăritul după ce m-am mutat în reședința din High Glen și așa am găsit brățara din fier.

Casa începuse să se dărâme, iar grădina era în paragină. O bătrână nebună locuise aici timp de douăzeci de ani, fără să dea o mână de vopsea. După moartea ei, am cumpărat casa de la fiul său, dealer de Toyota în Kirkburn, cel mai apropiat oraș, aflat la cincizeci de mile de aici.

Vă întrebați probabil de ce ar cumpăra cineva o casă dărăpănată, aflată la cincizeci de mile distanță de nicăieri. Pentru că m-am îndrăgostit de această vale. În păduri sunt căprioare sfioase, iar câțiva vulturi și-au clădit cuibul chiar în vârful unui pisc din apropiere. Aș fi în stare să-mi petrec jumătate din zi în grădină, sprijinit de lopată și privind munții albaștri-verzui.

Am și săpat în grădină. M-am decis să plantez câțiva arbuști împrejurul casei. Nu e o clădire prea arătoasă – doar niște pereți din scânduri lipsiți de ferestre –, așa că mi-am propus să-i împrejmuiesc cu verdeață. În timp ce săpam, am dat peste o cutie.

Nu era o cutie mare – cam de mărimea celor care adăpostesc o duzină de sticle cu vin bun. Nu era nici decorată – doar o bucată de lemn masiv nevopsit, prinsă cu niște cuie ruginite. Am deschis-o cu tăișul lopeții.

Înăuntru se aflau două obiecte.

Unul dintre ele era o carte veche și voluminoasă. M-am emoționat la gândul că ar putea fi o biblie de familie, cu o istorie interesantă scrisă pe forzaț[1], în care erau notate nașterea, căsătoriile și moartea celor care locuiseră în această casă cu o sută de ani în urmă. Curând am fost însă dezamăgit. Când am deschis-o, am constatat că paginile fuseseră distruse și niciun cuvânt nu era lizibil.

Celălalt obiect era un sac din pânză cerată, putrezit și el, care s-a destrămat după ce l-am atins cu mănușile de grădinărit. Înăuntru se afla un inel din fier, cu diametrul de aproximativ 15

---

1 Filă liberă, albă sau colorată, aflată între coperta unei cărți și prima pagină (n.tr.)

cm. Își pierduse luciul, dar sacul îl protejase de rugină.

Avea un aspect rudimentar – probabil că fusese fabricat de un fierar din sat – și am crezut la început că este o piesă de la o căruță sau un plug. În acest caz, de ce l-ar fi învelit cineva cu atâta grijă? Inelul fusese îndoit și avea o crăpătură. Apoi, m-am gândit că fusese legat de gâtul unui prizonier care, atunci când a scăpat, l-a crăpat cu ciocanul puternic al vreunui fierar și apoi l-a îndoit, ca să-l scoată.

Am luat inelul în casă și m-am apucat să-l curăț. Era o activitate laborioasă, așa că l-am lăsat peste noapte într-o soluție care dizolvă rugina și m-am apucat din nou de treabă în dimineața următoare. În timp ce-l frecam cu o cârpă, a ieșit la iveală o inscripție.

Inelul avea gravat, cu un scris de modă veche, cu litere ondulate, un mesaj pe care mi-a luat ceva vreme să-l descifrez, însă în cele din urmă am reușit să aflu ce spunea:

Acest om este proprietatea lui Sir George Jamisson din Fife, AD 1767.

E și acum aici, pe biroul meu, lângă calculator. Îl folosesc ca prespapier. Îl iau din când în când în mână ca să recitesc inscripția. Dacă inelul de fier ar putea vorbi, mă întreb, oare, ce istorie ar spune?

PARTEA ÎNTÂI

SCOȚIA

CAPITOLUL 1

Zăpada se așezase ca într-o coroană peste crestele din High Glen, acoperind versanții împăduriți cu straturi de perle, asemenea unor pietre prețioase tivite pe pieptul unei rochii verzi de mătase. În capătul văii, un pârâu își croia rapid drumul printre stâncile înghețate. Vântul ce șuiera aspru dinspre Marea Nordului aducea rafale de gheață și grindină.

În drumul matinal spre biserică, gemenii McAsh, Malachi și Esther, urmau o potecă ce șerpuia printre pantele estice ale văii. Malachi, căruia i se spunea Mack, purta o pelerină cadrilată și niște pantaloni din tweed, scurți până la genunchi, și cum nu avea șosete, picioarele îi înghețaseră în saboții din lemn. Era însă tânăr și cu sângele iute, așa că nu băga de seamă frigul.

Nu apucaseră drumul cel mai scurt spre biserică, însă întotdeauna cei doi fuseseră fascinați de High Glen. Vârfurile înalte ale munților, pădurea liniștită și misterioasă și apa care curgea zgomotos reprezentau un peisaj apropiat de sufletul lui Mack. Văzuse cum o pereche de vulturi își construise de trei ori cuibul aici. Asemenea vulturilor, și el furase somonul moșierului din izvorul bogat. Și, asemenea căprioarelor, se ascunsese printre copaci, tăcut și nemișcat, atunci când apăruseră paznicii.

Moșierul era o femeie, Lady Hallim, o văduvă care avea o fiică. Pământul aflat de cealaltă parte a muntelui îi aparținea lui Sir George Jamisson și reprezenta o altă lume. Inginerii săpaseră gropi adânci de-a lungul versanților; dealurile de zgură făcute de mâna omului schimbaseră aspectul văii; vagoane uriașe încărcate cu cărbune înaintau cu greu pe drumurile noroioase, iar pârâul era negru din cauza prafului. Acolo locuiau gemenii, într-un sat care se chema Heugh, alcătuit dintr-un lung șir de case joase din piatră, care urcau în susul dealului asemenea unei scări.

Cei doi erau versiunea masculină și feminină a aceleiași imagini. Amândoi aveau părul blond, întunecat de praful cărbunelui, și ochi pătrunzători, de culoare verde-deschis. Amândoi erau scunzi și lați în spate, cu brațe și picioare musculoase. Amândoi erau încăpățânați și certăreți.

Dezbaterile erau o tradiție de familie. Tatăl lor fusese un nonconformist în toate privințele, dispus să intre oricând în conflict cu guvernul, cu biserica sau cu orice altă autoritate.

Înainte să se căsătorească, mama lor lucrase în slujba lui Lady Hallim și, ca mulți alți servitori, se identificase cu clasa superioară. Într-o iarnă geroasă, când mina se închisese pentru o lună în urma unei explozii, tatăl lor murise din cauza „plămânului negru”, o boală care îi ucisese pe mulți dintre minerii care se ocupau de extragerea cărbunelui, iar mama făcuse pneumonie și îl urmase la doar câteva săptămâni. Cu toate acestea, discuțiile au continuat, de obicei în serile de sâmbătă, în salonul doamnei Wheighel, un fel de tavernă din satul Heugh.

Administratorii și micii arendași susțineau punctul de vedere al mamei. Spuneau că regele este trimisul lui Dumnezeu și de aceea oamenii trebuie să i se supună. Minerii auziseră idei mai noi. John Locke și alți filosofi susțineau că autoritatea unui guvern se bazează pe consensul oamenilor, teorie care îl atrăsese și pe Mack.

Puțini mineri din Heugh erau capabili să citească, însă mama lui Mack știa, iar aceasta insistase să-l învețe și pe el. Femeia își educase ambii copii, ignorând dezaprobarea soțului, care era de părere că ideile sale depășeau statutul social pe care îl avea. Mack era invitat la salonul doamnei Wheighel ca să citească din *Times, Edinburgh Advertiser* sau din alte gazete politice, cum ar fi ziarul radical *North Briton.* Revistele erau vechi de câteva săptămâni – câteodată chiar luni –, însă bărbații și femeile din sat ascultau cu mare interes discursurile lungi redate integral, pamfletele sau istoriile despre greve, proteste și revolte.

Mack redactase scrisoarea după una dintre discuțiile de sâmbătă seara de la doamna Wheighel.

Niciun miner nu mai scrisese o epistolă, așa că se consultaseră în privința fiecărui cuvânt. Îi era adresată lui Caspar Gordonson, un avocat londonez, autorul unor articole în care ironiza guvernul. Scrisoarea îi fusese încredințată lui Davey Patch, un negustor fără un ochi, care urma să o pună la poștă. Mack se întreba dacă va ajunge într-un final la destinație.

Răspunsul sosise cu o zi în urmă și era cel mai emoționant lucru care i se întâmplase vreodată lui Mack. Urma să-i schimbe definitiv viața, gândea el. Îi putea reda libertatea.

Își dorise dintotdeauna să fie liber. În copilărie, îl invidiase pe Davey Patch, care putea să cutreiere dintr-un sat în altul, vânzând cuțite și corzi. Ce i se părea extraordinar micului Mack

în legătură cu viața lui Davey era faptul că acesta se putea trezi după răsăritul soarelui și se putea culca oricând era obosit. Pe Mack, încă de la vârsta de șapte ani, mama lui îl zgâlțâia în fiecare dimineață ca să se trezească înainte de ora două, apoi trudea în mină cincisprezece ore, până la cinci după-amiază, după care se târa cu greu spre casă, unde adormea de cele mai multe ori cu porridge-ul[2] în față.

Mack nu mai voia să fie negustor, ci tânjea după o altfel de viață. Visa să-și construiască propria casă, într-o vale cum era cea din High Glen, pe o bucată de pământ care să-i aparțină. Să muncească din zori până-n noapte și să se odihnească atât cât ținea întunericul. În zilele însorite să meargă la pescuit într-un loc unde somonul nu aparținea proprietarului, ci aceluia care-l prindea. Iar scrisoarea pe care o ținea în mână era dovada că visul lui putea deveni realitate.

— Nu cred că ar trebui să le-o citești tuturor în biserică, spuse Esther în timp ce traversau o potecă înghețată.

Nici Mack nu era sigur, însă spuse:

— De ce nu?

— Vom avea probleme. Ratchett o să fie furios.

Harry Ratchett era supraveghetorul, cel care administra mina în numele patronului.

— Dacă o să-i spună lui Sir George, ce o să-ți facă?

Știa că fata are dreptate și inima îi tremura de emoție, însă acest lucru nu îl împiedică să o înfrunte.

— Dacă păstrez scrisoarea doar pentru mine, nu mai are niciun rost, spuse el.

— I-o poți arăta numai lui Ratchett. Poate că te va lăsa să pleci în liniște, fără să riște vreun scandal.

Mack își privi sora geamănă cu coada ochiului. Nu era într-o dispoziție autoritară, după cum își dădea el seama. Părea mai degrabă tulburată decât dornică să lupte. Simți o undă de compasiune pentru ea. Indiferent ce s-ar fi întâmplat, ea i-ar fi rămas alături.

Dintr-odată, scutură din cap cu înverșunare.

— Scrisoarea aceasta nu mă afectează numai pe mine. Cunosc cel puțin cinci băieți care ar vrea să plece de aici, dacă ar ști că se poate. Și cum rămâne cu generațiile următoare?

---

2 Mâncare specifică bucătăriei engleze, preparată din fulgi de ovăz sau de porumb (n. red.)

Ea îl privi cu viclenie.

— Poate că ai dreptate, dar nu acesta e adevăratul motiv. Vrei de fapt să te ridici în mijlocul bisericii și să demonstrezi că proprietarul minei nu are dreptate.

— Nu-i adevărat! protestă Mack. Apoi chibzui un moment și spuse rânjind: Se poate să fie ceva adevăr în ceea ce spui. Am auzit la atâtea slujbe că trebuie să urmăm legile și să-i respectăm pe cei mai buni și acum aflăm că ne-au mințit tocmai în privința legii care ne afectează cel mai mult. Sigur că vreau să mă ridic și să vorbesc cât se poate de tare.

— Nu le da motive să te pedepsească, spuse ea îngrijorată.

El încercă să o liniștească.

— Voi fi cât se poate de umil și de politicos, replică el. Ai să mă recunoști cu greu.

— Umil! protestă ea cu scepticism. Mi-ar plăcea s-o văd și pe-asta.

— Vreau doar să vorbesc despre lege – ce poate fi rău în asta?

— Este imprudent.

— Da, așa este, conchise el. Dar am să o fac oricum.

Traversară creasta muntelui, apoi coborâră versantul îndepărtat, care ducea spre puț. Pe măsură ce coborau, aerul era mai puțin rece. În câteva clipe, silueta bisericuței de piatră apăru lângă podul care traversa râul murdar.

Lângă curtea bisericii se îngrămădeau câteva colibe ale micilor arendași. Erau niște cocioabe rotunde, în care focul se făcea în mijlocul podelei din pământ, cu o gaură în tavan care să permită ieșirea fumului din singura cameră pe care o împărțeau oamenii și animalele pe timp de iarnă. Casele minerilor, aflate ceva mai sus, în apropierea puțurilor, erau de condiție mai bună. Deși înzestrate tot cu podele din pământ și acoperiș din paie, fiecare casă avea un cămin cu horn și geamuri la ferestrele mici de lângă ușă, iar minerii nu erau nevoiți să împartă spațiul cu vitele. Cu toate acestea, arendașii se simțeau liberi și independenți, motiv pentru care îi priveau cu desconsiderație pe mineri.

Oricum, nu casele țăranilor puseseră acum stăpânire pe gândurile lui Mack și ale lui Esther. O trăsură închisă, la care erau înhămați doi cai suri bine îngrijiți, se oprise la intrarea în biserică. Câteva doamne cu fuste cu crinolină și cape de blană coborau ajutate de pastor, ținându-și în mână pălăriile moderne

din dantelă.

Esther îl prinse de braț pe Mack, făcându-i semn înspre pod. Călare pe un armăsar de vânătoare castaniu, cu capul plecat în vântul înghețat, cel care venea era însuși proprietarul minei și stăpânul întregii văi – Sir George Jamisson.

Jamisson nu mai fusese văzut acolo în ultimii cinci ani. Locuia la Londra, care se afla la o săptămână distanță cu vaporul și două cu diligența. Pe vremuri, Jamisson fusese un negustor extrem de zgârcit la Edinburgh, spuneau oamenii, vânzând lumânări și gin într-un magazin fără să fie mai cinstit decât era nevoie. Apoi, o rudă de-a sa fără copii murise prematur, iar George moștenise castelul și minele. Pornind de la această temelie, construise un imperiu care se întindea până în zone aflate la o distanță incredibilă, cum ar fi Barbados sau Virginia. Acum devenise o persoană extrem de respectată: era baronet, magistrat, membru al consiliului din Wapping[3], precum și responsabil cu legea și ordinea în bazinul fluvial al Londrei.

Urma să-și viziteze proprietățile din Scoția, în compania familiei și a invitaților săi.

— Ei bine, asta e, spuse Esther ușurată.

— Ce vrei să spui? întrebă Mack, deși bănuia gândurile fetei.

— Acum nu vei mai putea citi scrisoarea.

— De ce nu?

— Malachi McAsh, nu fi prost! exclamă ea. Nu în fața patronului!

— Ba dimpotrivă, replică el încăpățânat. Acum e mult mai bine.

3 District din estul Londrei (n. tr.)

CAPITOLUL 2

Lizzie Hallim refuză să meargă la biserică în trăsură. Era o idee stupidă. Drumul de la Castelul Jamisson era o potecă plictisitoare și plină de gropi printre crestele înghețate. Fiind un teren accidentat, trăsura era obligată să meargă extrem de încet, în vreme ce pasagerii, înghețați și plini de vânătăi, ar fi ajuns probabil destul de târziu. De aceea insistă să călărească până la biserică.

O asemenea atitudine lipsită de feminitate o aduse pe mama ei la disperare.

— Cum să-ți găsești un soț dacă te porți ca un bărbat? ripostă Lady Hallim.

— Îmi găsesc un soț oricând vreau, răspunse Lizzie.

Era adevărat. Bărbații se îndrăgosteau tot timpul de ea.

— Singura problemă este să găsesc unul pe care să-l pot tolera mai mult de o jumătate de oră.

— Problema este să găsești unul care să nu se sperie prea ușor, bombăni mama ei.

Lizzie izbucni în râs. Amândouă aveau dreptate. Bărbații se îndrăgosteau de ea la prima vedere, apoi descopereau cum este în realitate și se retrăgeau imediat. Comentariile sale scandalizaseră societatea din Edinburgh timp de ani buni. La primul ei bal, într-o conversație cu trei văduve în vârstă, remarcase că Marele Șerif are un șezut cam gras și de atunci își compromisese definitiv reputația. Primăvara trecută, mama ei o dusese la Londra și o „lansase” în societatea engleză. Fusese o catastrofă. Lizzie vorbise prea tare, râsese prea mult și se amuzase pe seama manierelor elaborate și a hainelor prea strâmte ale tinerilor spilcuiți care încercau să o curteze.

— Toate astea se întâmplă fiindcă nu ai crescut în prezența unui bărbat, adăugă mama ei. Ai căpătat mult prea multă independență.

Apoi urcă în trăsură.

Lizzie trecu pe lângă fațada din cremene a Castelului Jamisson în drum spre grajdurile care se aflau în zona estică a proprietății. Tatăl ei murise când ea avea trei ani, așa că păstra puține amintiri legate de el. Când întrebase care fusese cauza decesului, mama ei îi răspunsese vag: ficatul. Le lăsase fără niciun ban. Mama sa făcuse eforturi considerabile, ipotecând

bucată cu bucată proprietățile familiei Hallim și așteptând ca Lizzie să crească și să se mărite cu un bărbat bogat, care să le scape de probleme. Lizzie avea acum douăzeci de ani și era momentul să-și împlinească destinul.

Nu exista vreo îndoială cu privire la motivul pentru care familia Jamisson își vizita domeniile din Scoția după atâția ani și de ce principalii musafiri erau Lizzie și mama ei, care locuiau la numai 10 mile distanță. Pretextul petrecerii era aniversarea fiului cel mic, Jay, care împlinea douăzeci și unu de ani, însă adevăratul motiv era legat de intenția de a-l căsători pe fiul cel mare, Robert, cu Lizzie.

Lady Hallim susținea această idee fiindcă Robert urma să moștenească o avere impresionantă. Sir George era de acord, fiind interesat să adauge domeniului său proprietățile familiei Hallim. Robert părea mulțumit de plan, judecând după atenția pe care i-o acordase fetei de la sosirea musafirilor – deși, în general, era greu de spus ce se ascundea cu adevărat în inima lui.

Ea îl văzuse în grajd, în timp ce aștepta să i se înșeueze calul. I se păru că seamănă cu portretul mamei sale din salonul castelului – o femeie serioasă și simplă, cu părul frumos și ochii de culoare deschisă, dar și cu o expresie hotărâtă, judecând după gură. Nu avea defecte vizibile. Nu era foarte urât, nici prea gras sau prea slab, nu mirosea rău, nu bea prea mult și nu se îmbrăca extrem de efeminat. Era o partidă bună, își spunea Lizzie, iar dacă ar fi cerut-o în căsătorie, probabil că ar fi acceptat. Nu era îndrăgostită de el, dar știa ce datorie are.

Hotărî să-l ia puțin peste picior.

— Câtă nepăsare din partea dumneavoastră să locuiți la Londra, spuse ea.

— Nepăsare? se încruntă el. De ce?

— Ne-ați lipsit de prezența vecinilor.

Tânărul o privea în continuare uimit. Nu părea să posede un simț al umorului prea dezvoltat. Ea explică:

— Fără dumneavoastră nu mai este niciun suflet de om de aici până la Edinburgh.

O voce din spate interveni:

— Exceptând cele o sută de familii de mineri și câteva sate de arendași.

— Știți ce vreau să spun, replică ea în timp ce se întorcea.

Nu-l cunoștea pe bărbatul care vorbise. Cu sinceritatea sa caracteristică, întrebă:

— Dumneavoastră cine sunteți?

— Jay Jamisson, răspunse tânărul făcând o plecăciune. Fratele mai inteligent al lui Robert. Cum de m-ați uitat?

— Vai!

Aflase că tânărul sosise noaptea trecută târziu, însă nu-l mai recunoscuse. Cu cinci ani în urmă, acesta era cu câțiva centimetri mai scund, avea coșuri pe frunte și câteva fire de păr blond în barbă. Acum arăta mult mai bine. Însă atunci nu era prea inteligent, iar ea se îndoia că timpul ar fi putut produce vreo schimbare.

— Îmi amintesc de dumneavoastră, spuse ea. V-am recunoscut vanitatea.

El râse.

— Dacă aș fi avut exemplul dumneavoastră de umilință și modestie, pe care să-l pot copia, domnișoară Hallim…

Robert interveni:

— Bună, Jay. Bine ai venit la Castelul Jamisson!

Jay se îmbufnă dintr-odată și spuse:

— Renunță la aerele astea de moșier, Robert. Poate că ești tu fratele cel mare, dar încă n-ai moștenit domeniul.

Lizzie interveni și spuse:

— Felicitări pentru aniversarea celor douăzeci și unu de ani!

— Mulțumesc.

— Este astăzi?

— Da.

Robert se adresă nerăbdător:

— Vrei să mergi cu noi călare până la biserică?

Lizzie observă că ochii lui Jay erau plini de ură, deși tonul vocii sale era neutru.

— Da, le-am spus să-mi înșeueze un cal.

— Să mergem!

Robert porni spre grajd și spuse cu voce tare:

— Grăbiți-vă!

— Totul e gata, domnule, răspunse un grăjdar dinăuntru și, în câteva momente, fură scoși trei cai: un ponei negru și robust, o iapă roșcată și un armăsar cenușiu.

Jay spuse:

— Bănuiesc că animalele acestea au fost cumpărate de la un

negustor din Edinburgh.

Deși avea un ton critic, se îndreptă spre armăsar și îl mângâie pe gât, lăsându-l să-i adulmece haina albastră pentru călărie. Lizzie își dădu seama că se simte bine în preajma animalelor și că este atașat de acestea.

Fata urcă pe poneiul negru și ieși la trap din curte, așezată de-o parte a șeii. Frații o urmară, Jay călare pe armăsar și Robert pe iapă. Vântul aducea stropi de chiciură spre fața lui Lizzie. Zăpada de sub picioarele cailor făcea drumul nesigur, fiindcă ascundea gropi adânci în care caii se împotmoleau. Lizzie propuse:

— Haideți să mergem prin pădure. Vom fi la adăpost, iar drumul este mai puțin denivelat.

Fără să aștepte acordul tovarășilor de drum, se întoarse și se îndreptă spre pădure.

Sub pinii înalți, terenul nu era acoperit cu ierburi. Pâraiele mici și aleile mlăștinoase înghețaseră, iar pământul era protejat de un covor alb. Lizzie sili poneiul să meargă în galop. După câteva momente, calul cenușiu o întrecu. Își ridică privirea și văzu un rânjet provocator pe chipul lui Jay: o invita la întrecere. Scoase un strigăt și lovi poneiul, care țâșni înainte cu putere.

Cei doi se aventurară printre copaci, plecându-se sub crengile joase, sărind peste buștenii căzuți la pământ și stropindu-se accidental atunci când traversau pâraiele. Calul lui Jay era mai robust și mai rapid în galop, însă picioarele scurte și greutatea mai mică a poneiului se adaptau mai bine acelui spațiu, așa că Lizzie câștiga teren. Când nu mai auzi calul lui Jay, fata încetini și se opri într-un luminiș.

Jay o ajunse din urmă în scurt timp, însă Robert nu se mai vedea. Lizzie bănui că era prea rațional ca să-și riște pielea într-o cursă lipsită de sens. Ea și Jay începură să meargă pe jos, umăr lângă umăr, trăgându-și suflarea. Căldura eliberată de cai îi însuflețea pe călăreți.

— Mi-ar plăcea să ne întrecem pe un teren drept, îi spuse Jay gâfâind.

— Dacă aș călări bărbătește, te-aș întrece cu ușurință, spuse ea.

Tânărul era șocat. Toate femeile manierate încălecau doar pe o parte a calului. Călăritul obișnuit era considerat vulgar pentru o femeie. Lizzie credea că este o idee stupidă și, atunci când era

singură, călărea ca un bărbat.

Îl privi pe Jay cu coada ochiului. Mama lui, Alicia, cea de-a doua soție a lui Sir George, fusese o blondă cochetă, iar Jay îi moștenise ochii albaștri și zâmbetul cuceritor.

— Ce faci la Londra? îl întrebă Lizzie.

— Sunt în Regimentul al Treilea Infanterie. Un val de mândrie îi străbătu vocea, apoi adăugă: Tocmai am fost numit căpitan.

— Ei bine, căpitane Jamisson, și ce trebuie să facă un soldat destoinic? întrebă ea ironic. E vreun război la Londra acum? Există dușmani pe care să-i ucizi?

— Avem destule de făcut ca să ținem populația sub control.

Brusc, Lizzie își aminti că Jay fusese un copil răutăcios și agresiv și se întrebă dacă munca sa îi făcea cu adevărat plăcere.

— Și cum îi controlați? întrebă ea.

— De exemplu, escortăm criminalii până la eșafod și ne asigurăm că nu vor fi salvați de către acoliții lor înainte de intervenția călăului.

— Așadar, îți petreci timpul omorând englezi, ca un adevărat erou scoțian.

Tânărul nu păru deranjat de șicanele fetei.

— Sper ca într-o bună zi să-mi pot da demisia și să plec în străinătate, răspunse el.

— De ce?

— Nimeni nu-l ia în seamă pe fiul cel mic în această țară. Chiar și servitorii se gândesc de două ori înainte de a executa un ordin.

— Și crezi că în altă parte va fi altfel?

— Totul este diferit în colonii. Am citit despre asta în cărți. Oamenii au mai multă libertate și sunt mai toleranți. Fiecare om este judecat pentru ceea ce este el însuși.

— Și ce ai de gând să faci?

— Familia mea are o plantație de zahăr în Barbados. Sper ca tata să mi-o încredințeze când voi împlini douăzeci și unu de ani, ca o parte din moștenire, ca să zic așa.

Lizzie simți că îl invidiază.

— Ce noroc pe dumneata! spuse ea. Nu-mi doresc nimic altceva decât să pot ajunge în altă țară. Trebuie să fie extraordinar.

— Viața e dură acolo, continuă el. Ai pierde confortul de acasă

– magazinele, spectacolele, moda franțuzească și toate celelalte.

— Nu-mi pasă de nimic din cele amintite, replică ea cu dispreț. Urăsc hainele astea.

Purta o fustă cu crinolină și un corset strâmt în talie.

— Aș vrea să mă îmbrac cu haine bărbătești – cu pantaloni, o cămașă și o pereche de ghete.

El izbucni în râs.

— Probabil că o asemenea ținută ar fi cam deplasată chiar și în Barbados.

Lizzie își spuse: „Dacă Robert ar fi de acord să mă ia în Barbados, m-aș mărita cu el pe loc”.

— Și există sclavi care îndeplinesc orice sarcină, adăugă Jay.

Ieșiseră din pădure la câțiva metri mai sus de pod. De cealaltă parte a râului, minerii se adunau deja în bisericuță.

Lizzie se gândea în continuare la Barbados.

— Trebuie să fie foarte ciudat să fii stăpânul unor sclavi și să ai dreptul de a-i trata așa cum vrei, de parcă ar fi niște animale. Nu e un sentiment straniu?

— Nicidecum, răspunse Jay zâmbind.

CAPITOLUL 3

Biserica cea mică era plină. Familia Jamisson și invitații lor ocupau o mare parte din încăpere – femeile cu fustele lor ample și bărbații cu spade și cu tricornuri[4]. Minerii și arendașii, care reprezentau publicul obișnuit al slujbelor de duminică, păstraseră distanța față de nou-veniți, de teamă că le-ar putea murdări veșmintele cu praf de cărbune sau cu bălegar de vite.

Deși îi vorbise cu îndrăzneală lui Esther, Mack fu cuprins de îndoială. Proprietarii de mine aveau dreptul să-i biciuiască pe mineri și, în plus, Sir George Jamisson era magistrat, ceea ce însemna că putea cere spânzurarea unei persoane fără să i se poată opune cineva. Ar fi fost o dovadă de imprudență ca Mack să stârnească mânia unui om atât de puternic.

Însă dreptatea era dreptate. Mack și ceilalți mineri erau tratați nedrept și ilegal și, de câte ori se gândea la acest lucru, se înfuria atât de tare, încât îi venea să strige în gura mare de pe acoperișul unei case. Nu putea împrăștia vestea clandestin, ca și cum adevărul ar fi putut fi pus la îndoială. Trebuia fie să aibă curaj, fie să se retragă.

În prima clipă se gândi să se retragă. De ce să creeze probleme? Apoi începu cântarea și minerii fredonară armonios melodia, umplând bisericuța cu vocile lor emoționante. În spatele lui se auzea glasul amplu, de tenor, al lui Jimmy Lee, cel mai bun cântăreț din sat. Melodia îl făcu să se gândească la High Glen și la visul de libertate, călindu-i voința și determinându-l să-și continue planul.

Pastorul comunității – reverendul John York – era un bărbat de patruzeci de ani, cu o purtare blajină și cu un început de calviție. Vorbea rar, impresionat de măreția vizitatorilor. Predica lui era despre adevăr. Oare cum ar fi reacționat dacă Mack citea scrisoarea? Din instinct, i-ar fi luat apărarea proprietarului minei. Probabil că după slujbă urma să ia cina la castel. În același timp, era un om al bisericii. Era obligat să vorbească în numele dreptății, indiferent ce ar fi spus Sir George, nu-i așa?

Pereții de piatră ai bisericii nu erau izolați. Nu exista nici încălzire, așa că aburii care ieșeau din gura lui Mack pluteau în

4 Pălărie bărbătească cu borurile îndoite în trei colțuri, foarte populară în secolul al XVIII-lea (n. tr.)

aerul rece. Îi studie pe invitații de la castel și îi recunoscu pe majoritatea membrilor familiei Jamisson. Când Mack era copil, aceștia își petreceau aici o mare parte din timp. Sir George era inconfundabil, cu fața sa rumenă și cu burta dolofană. Soția sa îi stătea alături, îmbrăcată într-o rochie roz cu volane, potrivită unei femei mai tinere. Tot acolo era și Robert, fiul cel mare, un individ rece și lipsit de simțul umorului, care începuse la douăzeci și șase de ani să dobândească rotunjimea de trup a tatălui său. Lângă el stătea un tânăr chipeș și blond cam de aceeași vârstă cu Mack: era Jay, mezinul familiei. Într-o vară, pe când avea șase ani, Mack se jucase cu acesta în pădurea din apropierea Castelului Jamisson, fiind convinși amândoi că vor fi prieteni pentru tot restul vieții. Însă în iarna aceea Mack se angajase la mină și nu îi mai rămăsese timp pentru joacă.

Îi recunoscu pe câțiva dintre musafirii familiei Jamisson. Auzise de Lady Hallim și de fiica ei. Lizzie Hallim fusese multă vreme o sursă de bârfe și de scandaluri în zonă. Se răspândise zvonul că umbla îmbrăcată în haine bărbătești, cu o armă pe umăr. Își dăruise ghetele unui copil care umbla desculț, apoi o mustrase pe mama acestuia că nu îi frecase cum trebuie pragul. Mack nu o mai văzuse de mulți ani. Domeniul Hallim avea o biserică proprie, așa că nu erau nevoiți să ajungă aici în fiecare duminică; însă veneau în vizită ori de câte ori familia Jamisson se afla la reședința sa, iar Mack își amintea că o văzuse ultima dată pe Lizzie când ea avea cincisprezece ani. Deși era îmbrăcată ca o domnișoară, lovea cu pietre în vrăbiuțe ca un băiat.

Mama lui Mack fusese cameristă la reședința familiei Hallim din High Glen, iar după ce se măritase, se mai întorsese acolo în câteva duminici ca să-și viziteze prietenii și să se laude cu gemenii ei. Mack și Esther se jucaseră cu Lizzie în acele ocazii – probabil fără știința lui Lady Hallim. Lizzie era o mică frivolă: autoritară, egoistă și răsfățată. Mack o sărutase la un moment dat, iar ea îl trăsese de păr și îl făcuse să plângă. Nu părea să se fi schimbat prea mult de atunci. Avea o față poznașă, părul ondulat, castaniu închis, și ochi foarte întunecați, în care se citea răutatea. Gura ei semăna cu o fundă roz. În timp ce o privea, Mack își spuse: „Aș vrea să o sărut acum”. Exact în clipa în care acest gând îi străbătea mintea, îi surprinse privirea. El se uită jenat în altă direcție, ca și cum ea i-ar fi putut citi gândurile.

Predica luă sfârșit. Pe lângă obișnuitul ritual prezbiterian, urma să se oficieze și un botez: verișoara lui Mack, Jen, născuse al patrulea copil. Cel mai mare, Wulie, lucra deja în mină. Mack decise că momentul cel mai potrivit pentru a face anunțul era în timpul botezului. Pe măsură ce momentul se apropia, simțea cum i se strânge stomacul. Apoi, își spuse că n-ar trebui să fie prost: atâta vreme cât își risca viața în mină în fiecare zi, de ce s-ar fi temut acum să înfrunte un negustor burtos?

Jen stătea lângă cristelniță, lipsită de vlagă. Avea numai treizeci de ani, însă născuse patru copii și lucrase în mină douăzeci și trei de ani, așa că era epuizată. Domnul York stropi cu apă capul copilașului. Apoi, soțul femeii, Saul, repetă cuvintele care îl transformau în sclav pe orice fiu al unui miner scoțian.

— Pun chezășie că acest copil va munci în minele lui Sir George Jamisson, indiferent de vârstă, atâta vreme cât va fi în putere sau până la sfârșitul vieții.

În acel moment, Mack se decise.

Se ridică.

În mod normal, în această etapă a ceremoniei, supraveghetorul, Harry Ratchett, se apropia de cristelniță și îi înmâna tatălui „garanția” – o pungă cu zece lire, care reprezenta plata tradițională pentru angajarea copilului. Spre surprinderea lui Mack, Sir George se ridică pentru a onora personal acest ritual.

În timp ce se ridica, surprinse privirea lui Mack.

Preț de câteva secunde, cei doi se priviră în ochi.

Apoi, Sir George porni spre cristelniță.

Mack făcu câțiva pași în naosul bisericii și spuse cu glas tare:

— Plata garanției nu are niciun rost.

Sir George înmărmuri și toate capetele se întoarseră spre Mack. Urmă un moment de liniște și de spaimă. Mack își auzea bătăile inimii.

— Această ceremonie nu este îndreptățită, spuse Mack. Băiatul nu aparține minei. Un copil nu poate deveni sclav.

Sir George interveni:

— Ia loc, tinere fără minte, și ține-ți gura!

Atitudinea de superioritate îl scoase din minți atât de tare pe Mack, încât orice îndoială dispăru pe loc.

— *Dumneata* să stai jos, replică el cu îndrăzneală, și întreaga

adunare scoase un suspin mirat la auzul acestei insolențe.

Arătă cu degetul spre domnul York.

— Domnule pastor, ați vorbit despre adevăr în predica de azi – sunteți dispus să susțineți și acum adevărul?

Reverendul îl privi pe Mack cu un aer înspăimântat.

— Despre ce vorbești, McAsh?

— Despre sclavie!

— Cunoști legile din Scoția, replică York pe un ton echitabil. Minerii sunt proprietatea celui care deține mina. Din momentul în care un om a muncit un an și o zi, își pierde libertatea.

— Într-adevăr, fu de acord Mack. Este imorală, dar este lege. Eu susțin doar că legea *nu* transformă copiii în sclavi și pot dovedi asta.

Saul interveni:

— Mack, noi avem nevoie de bani!

— Luați banii, replică Mack. Băiatul vostru va munci pentru Sir George până la douăzeci și unu de ani și asta valorează zece lire. Dar… Ridică vocea: Când devine adult, *va fi liber!*

— Te sfătuiesc să-ți măsori vorbele, spuse Sir George pe un ton amenințător. Ceea ce spui este foarte periculos.

— Dar e adevărat, susținu Mack vehement.

Sir George se împurpură la față. Nu era obișnuit să-l înfrunte cineva cu atâta stăruință.

— Am să mă ocup de tine după slujbă, adăugă el mânios.

Îi înmână punga lui Saul, apoi se întoarse către pastor:

— Vă rog să continuați, domnule York.

Mack rămase cu gura căscată. Doar nu aveau de gând să continue ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic!

Pastorul spuse:

— Haideți să cântăm ultimul imn.

Sir George reveni la locul său. Mack rămase în picioare, uimit că lucrurile se sfârșiseră astfel.

Pastorul continuă:

— Al doilea psalm. „De ce e plin de mânie cel necredincios, iar oamenii cred în deșertăciuni?”

O voce din spatele lui Mack interveni:

— Nu, nu încă.

Mack privi în jur. Era Jimmy Lee, tânărul miner cu voce încântătoare. Încercase să evadeze, iar ca pedeapsă purta acum în jurul gâtului o brățară de fier cu inscripția *Acest om este*

proprietatea lui Sir George Jamisson din Fife, AD 1767. „Slavă Domnului că a vorbit Jimmy”, se gândi Mack.

— Nu te poți opri chiar acum, spuse Jimmy. Împlinesc douăzeci și unu de ani săptămâna viitoare. Dacă pot să fiu liber, vreau să aflu cum se poate întâmpla acest lucru.

Ma Lee, mama lui Jimmy, adăugă:

— Cu toții vrem să aflăm.

Era o femeie curajoasă, care-și pierduse toți dinții; dar era respectată de toți sătenii, iar opiniile ei erau influente. Alte câteva voci de femei și bărbați consimțiră.

— Nu veți fi liberi, scrâșni Sir George țâșnind în picioare.

Esther se agăță de mâneca lui Mack.

— Scrisoarea! șuieră ea insistent. Arată-le scrisoarea!

Cuprins de emoție, Mack uitase de scrisoare.

— Legea spune altceva, Sir George, strigă el fluturând scrisoarea.

York interveni:

— Ce reprezintă această scrisoare, McAsh?

— Este o scrisoare de la un avocat din Londra, pe care l-am consultat.

Sir George era atât de mânios, încât cu greu se abținea să nu izbucnească. Mack era bucuros că îi separau câteva rânduri de bănci, altfel moșierul l-ar fi înhățat de gât.

— *Tu* ai consultat un *avocat?* izbucni el.

Acest lucru părea să-l deranjeze mai mult decât orice altceva.

York întrebă:

— Ce spune scrisoarea?

— Am să vă citesc, replică Mack. „Ceremonia garanțiilor nu are nicio bază în legislația scoțiană sau engleză.”

Dinspre adunarea de oameni se auziră murmure de surprindere. Această frază contrazicea tot ce învățaseră ei.

— „Părinții nu pot vinde ceea ce nu posedă, și anume libertatea unui adult. Aceștia pot sili un copil să muncească în mină până la vârsta de douăzeci și unu de ani, dar…” – Mack își luă un aer dramatic, făcu o pauză, apoi continuă cât se poate de rar – „… dar la această vârstă va fi liber să plece!”

Dintr-odată, fiecare individ ar fi vrut să spună câte ceva. În sală izbucni un zgomot asurzitor, în timp ce o sută de oameni încercau să vorbească, țipau, puneau întrebări sau își exprimau mirarea. Probabil că jumătate dintre bărbații din biserică

fuseseră legați prin angajament încă din copilărie și, ca atare, se considerau sclavi. Acum li se spunea că fuseseră păcăliți și voiau să afle adevărul.

Mack ridică un braț ca să se facă liniște și imediat toată lumea tăcu. Timp de o clipă, se miră văzând că are această putere.

— Dați-mi voie să vă mai citesc un rând, adăugă el. „Din momentul în care devine adult, se supune legii valabile pentru toți locuitorii Scoției: dacă a muncit timp de un an și o zi *ca adult,* omul își pierde libertatea.”

Se auziră gemete de mânie și dezaprobare. Nu putea fi vorba despre o revoluție, după cum realizaseră oamenii – cei mai mulți dintre ei nu căpătau mai multă libertate decât avuseseră înainte. Însă fiii lor puteau să scape.

York spuse:

— Vreau să văd scrisoarea, McAsh.

Mack se apropie de cristelniță și i-o înmână.

Sir George, încă roșu de mânie, întrebă:

— Cine este acest așa-zis avocat?

Mack răspunse:

— Numele lui este Caspar Gordonson.

York interveni:

— Da, am auzit de el.

— Și eu, replică Sir George cu dispreț. Un radical absolut! Este asociat cu John Wilkes.

Toată lumea auzise numele lui Wilkes: era un cunoscut lider liberal care trăia în exil la Paris, dar amenința în permanență că va reveni pentru a submina puterea guvernului. Sir George continuă:

— Gordonson va atârna în ștreang pentru această faptă, atâta vreme cât acest lucru îmi va sta în putere. Această scrisoare este un act de trădare.

Pastorul fu șocat când auzi despre spânzurătoare.

— Nu cred că este vorba de trădare…

— Mai bine v-ați ocupa de împărăția cerurilor, interveni tăios Sir George. Lăsați în grija bărbaților care se ocupă de această lume sarcina de a decide ce este și ce nu este trădare.

Rostind aceste vorbe, smulse scrisoarea din mâna lui York.

Șocați de admonestarea brutală la adresa pastorului, enoriașii tăcură, așteptând reacția acestuia. York îl fixa cu privirea pe Jamisson, iar Mack fu convins că pastorul îl va înfrunta pe

moșier. Dar York își coborî ochii, iar Jamisson căpătă o atitudine triumfătoare. Se așeză din nou, ca și cum totul ar fi luat sfârșit.

Mack era furios din cauza lașității lui York – Biserica trebuia să reprezinte autoritatea morală. Un pastor care accepta ordine de la un moșier era complet inutil. Mack îi aruncă o privire disprețuitoare și îi spuse pe un ton batjocoritor:

— Trebuie să respectăm sau nu legea?

Robert Jamisson se ridică în picioare, îmbujorat de mânie, ca și tatăl său.

— Vei respecta legea, iar stăpânul tău îți va spune ce reprezintă legea, spuse el.

— E ca și cum nu ar exista nicio lege, replică Mack.

— E la fel de bine în ceea ce te privește, spuse Robert. Ești fiu de miner. Ce ai tu de-a face cu legea? Cât despre scrisoarea avocaților – luă scrisoarea din mâna tatălui său –, iată ce părere am eu despre avocați.

Și rupse hârtia în două.

Minerii oftară. Viitorul lor era scris în acele pagini, iar el tocmai le rupsese.

Robert sfâșie scrisoarea bucată cu bucată, apoi o aruncă în aer. Bucățile de hârtie zburară pe deasupra capetelor lui Saul și Jen, asemenea unor confetti la o nuntă.

Mack fu copleșit de durere, ca și cum tocmai pierduse pe cineva apropiat. Scrisoarea era cel mai important lucru care i se întâmplase în viață. Plănuise să o arate tuturor locuitorilor din sat. Își închipuise că va ajunge și la minerii din alte sate, până când toată Scoția ar fi aflat despre ea. Cu toate acestea, iată că Robert o distrusese într-o clipă.

Înfrângerea își arătase chipul, iar Robert părea acum triumfător, ceea ce îl umplu de mânie pe Mack. Nu voia să renunțe atât de ușor. Ura îi dădu curaj. „Încă nu s-a terminat, se gândi el. Scrisoarea nu mai există, dar legea nu s-a schimbat.”

— Văd că teama te-a împins să distrugi scrisoarea, spuse el, uimit de umbra de dispreț care-i rămăsese încă în voce. Dar nu poți distruge legea din această țară. E scrisă pe o hârtie care nu poate fi ruptă la fel de ușor.

Robert era uimit. Întâi ezită, neștiind cum să răspundă unei asemenea replici. Apoi spuse mânios:

— Ieși afară!

Mack se uită la domnul York și la fel făcură și membrii familiei

Jamisson. Niciun laic nu avea dreptul să îi ceară unui enoriaș să iasă din biserică. Pastorul avea de gând să îngenuncheze și să îi permită fiului patronului s-o alunge din biserică pe una dintre oile Domnului?

— Este casa lui Dumnezeu aici sau a lui Sir George Jamisson? întrebă Mack.

Era un moment decisiv, căruia York nu-i putea face față. Copleșit de rușine, spuse:

— McAsh, ar fi mai bine să pleci!

Mack nu se putu abține să nu îi dea o replică, deși era conștient că gestul său era cât se poate de imprudent.

— Mulțumesc pentru slujba despre adevăr, domnule pastor, spuse el. Nu o voi uita niciodată.

Apoi se întoarse. Esther era alături de el. În timp ce ieșeau, Jimmy Lee se ridică și îi urmă.

Unul sau doi enoriași se ridicară la rândul lor, urmați de Ma Lee, după care exodul se generaliză. Se instală apoi rumoarea, generată de scrâșnetul ghetelor și de foșnetul fustelor, care însoțeau plecarea minerilor împreună cu familiile lor. Ajuns lângă ușă, Mack realiză că toți minerii îl urmaseră și fu cuprins de un sentiment de solidaritate și de triumf, care îl făcu să lăcrimeze.

Se adunară cu toții în jurul lui în curtea bisericii. Vântul se domolise, însă ningea și fulgii mari se așterneau încet pe morminte.

— A fost un gest necugetat să rupă scrisoarea, spuse Jimmy plin de mânie.

Câțiva mineri fură de acord.

— Vom scrie din nou, spuse unul.

Mack interveni:

— Probabil că nu va fi la fel de ușor să punem scrisoarea la poștă de data asta.

De fapt, mintea nu-i stătea la asemenea detalii. Respira greu și se simțea deopotrivă epuizat și vesel, ca și cum ar fi urcat în fugă un povârniș din High Glen.

— Legea e lege! spuse un alt miner.

— Așa e, dar moșierul este moșier, interveni unul ceva mai precaut.

Liniștindu-se, Mack începu să se întrebe ce realizase în mod realist. Reușise să stârnească pe toată lumea, dar acest lucru nu

schimba cu nimic situația. Familia Jamisson refuzase să recunoască legea. Dacă își foloseau armele, ce aveau să facă minerii? Lupta pentru dreptate avea vreun rost? N-ar fi fost mai înțelept să-și încerce norocul cu stăpânul și să spere că într-o bună zi ar putea obține slujba de supraveghetor a lui Harry Ratchett?

O siluetă scundă, îmbrăcată într-o haină de blană neagră, țâșni de pe prispa bisericii ca un ogar scăpat din lesă. Se îndreptă spre Mack, în timp ce minerii se îndepărtau din calea ei cu repeziciune.

Mack o privi fix. Arăta destul de bine și când era liniștită, însă acum, cu chipul însuflețit de indignare, avea un aspect devastator. Aruncând flăcări din ochii negri, fata îi spuse:

— Cine te crezi?

— Sunt Malachi McAsh.

— Îți cunosc numele. Cum îndrăznești să le vorbești stăpânului și fiului său pe acest ton?

— Ei cum îndrăznesc să ne țină în sclavie atâta vreme cât legea spune că nu ar trebui să o facă?

Minerii murmurară în semn de aprobare.

Lizzie îi privi pe cei din jur. Fulgii de zăpadă se lipiseră de haina ei din blană. Un fulg îi ateriză pe nas, iar ea îl șterse cu un gest zorit.

— Aveți noroc că sunteți plătiți pentru munca voastră. Ar trebui să-i fiți recunoscători lui Sir George că ține minele în stare de funcționare și că oferă familiilor voastre un mod de a-și câștiga existența.

Mack spuse:

— Dacă suntem atât de norocoși, de ce au nevoie de legi care să ne interzică să plecăm din sat și să ne căutăm alte slujbe?

— Fiindcă sunteți prea nesăbuiți ca să vă puteți da seama cât de bine o duceți!

Mack își dădu seama că această întrecere îi făcea plăcere nu doar fiindcă avea șansa de a privi o femeie frumoasă din înalta societate. În calitate de competitor, era mult mai spirituală decât Sir George sau Robert.

Coborî vocea și adoptă un ton plin de curiozitate.

— Domnișoară Hallim, ați coborât vreodată în mină?

Ma Lee râse pe înfundate auzind enormitatea unei asemenea idei.

Lizzie răspunse:
— Nu fi ridicol!
— Dacă vă decideți să o faceți într-o bună zi, vă garantez că nu ne veți mai considera niciodată norocoși.
— Am auzit destule despre îndrăzneala dumitale, îi zise ea. Ar trebui să fii biciuit.
— Probabil că voi fi, răspunse el, chiar dacă nu o credea.
Nu văzuse niciodată un miner biciuit, deși tatăl său își amintea că asistase la o asemenea scenă.
Pieptul ei se înălțase, iar Mack făcea eforturi ca să nu-l privească. Ea continuă:
— Dumneata ai un răspuns pentru orice, mereu ai avut.
— Probabil, însă dumneavoastră nu ați ascultat niciodată vreunul.
Simți o lovitură puternică de cot. Era Esther, care încerca să-i atragă atenția că ar trebui să fie mai calm, amintindu-i astfel că nu era o idee prea bună să ia peste picior un membru al nobilimii. Ea adăugă:
— Ne vom gândi la ce ne-ați spus, domnișoară Hallim, și vă mulțumim pentru sfaturi.
Lizzie dădu din cap afabil.
— Ești Esther, nu-i așa?
— Da, domnișoară.
Se întoarse apoi spre Mack:
— Ar trebui să-ți asculți sora, are mai multă minte decât dumneata.
— Este primul lucru adevărat pe care mi-l spuneți azi.
Esther șuieră printre dinți:
— Mack, ține-ți pliscul!
Lizzie râse forțat, apoi toată aroganța din glas îi dispăru brusc. Un zâmbet îi lumină fața, transformând-o într-o persoană nouă, prietenoasă și veselă.
— N-am mai auzit de mult fraza asta, spuse ea râzând.
Mack nu se putu abține și izbucni în râs alături de ea.
Ea se întoarse, chicotind în continuare.
Mack o urmări în timp ce se întorcea pe prispa bisericii, unde se alătură familiei Jamisson, care tocmai ieșise.
— Dumnezeule, zise el scuturând din cap. Ce femeie!

CAPITOLUL 4

Jay era mânios pe mulțimea din biserică. Îl umpleau de furie oamenii care voiau să-și depășească condiția. Prin voința lui Dumnezeu și prin legea pământului, Malachi McAsh era silit să-și petreacă viața sub pământ, în mina de cărbune, în timp ce Jay Jamisson se bucura de o existență îmbelșugată. Era un păcat să te plângi de ordinea naturală a lucrurilor. Iar Malachi provocase furia tuturor prin modul în care vorbise, de parcă ar fi fost egalul oricui, indiferent de rang.

Acum, în colonii, un sclav era un sclav și atât, fără ca cineva să țină cont de regula legată de munca timp de un an și o zi ori să fie remunerat pentru efort. În opinia lui Jay, lucrurile puteau funcționa doar așa. Oamenii erau dispuși să muncească numai siliți, iar forța putea fi lipsită de milă, dacă în modul acesta își dovedea eficiența.

În drumul spre ieșire, câțiva arendași îl felicitară pentru aniversarea celor douăzeci și unu de ani, însă niciun miner nu îi adresă vreo vorbă. Se adunaseră într-o margine a cimitirului și discutau încet, pe un ton aspru. Jay își ieșise din minți pentru că îi stricaseră aniversarea.

Tânărul se deplasă grăbit prin zăpadă către locul în care un grăjdar priponise caii. Robert se afla deja acolo, însă Lizzie nu venise. Jay privi în jur, încercând să o găsească. Își dorea să meargă alături de ea până acasă.

— Unde este domnișoara Elizabeth? îl întrebă el pe grăjdar.

— Pe prispă, domnule Jay.

Jay văzu că fata purta o discuție însuflețită cu pastorul.

Robert împinse cu putere un deget în pieptul lui Jay.

— Ascultă, Jay, s-o lași în pace pe Elizabeth Hallim, ai înțeles?

Chipul lui Robert transmitea o atitudine extrem de ostilă. Era periculos să-l înfrunți într-o asemenea stare. Mânia și dezamăgirea îl determinară totuși pe Jay să capete curaj.

— Despre ce naiba vorbești? replică el.

— Nu tu ai să te căsătorești cu ea, ci eu.

— Nu vreau să mă căsătoresc cu ea.

— Atunci, nu mai flirta cu ea!

Jay era conștient că Lizzie îl găsea atrăgător și îi făcea plăcere să o tachineze, însă nu avea de gând să-i răpească inima. Când el avea paisprezece ani și ea treisprezece, o credea cea mai

frumoasă fată din lume, dar ea îi rupsese inima prin dezinteresul pe care-l afișa (față de el și oricare alt băiat, în fapt) – însă de atunci trecuse mult timp. Tatăl lor plănuise ca Robert să o ia de nevastă și nici el, nici altcineva din familie n-ar fi îndrăznit să se opună dorințelor lui Sir George. Așa că Jay fu uimit că Robert era într-atât de supărat încât să se plângă de acest lucru. Era o dovadă de nesiguranță, iar Robert, ca și tatăl lor, era deseori nesigur în privința propriilor forțe.

Jay se bucura, fiindcă avea rareori ocazia să-l vadă pe fratele lui așa de îngrijorat.

— De ce te temi? îl întrebă.

— Știi foarte bine ce spun. Și când erai mic aveai obiceiul să-mi furi lucrurile – jucăriile, hainele, totul.

Un resentiment vechi îl împinse pe Jay să spună:

— Asta fiindcă tu ai primit mereu tot ce ai vrut, în vreme ce eu nu am primit nimic.

— Prostii!

— Oricum, domnișoara Hallim este oaspete în casa noastră, adăugă Jay pe un ton mai moderat. Nu pot s-o ignor, nu crezi?

Buzele lui Robert căpătară o atitudine îndârjită.

— Vrei să vorbesc cu tata despre asta?

Acestea erau cuvintele magice care făceau să înceteze orice dispută în copilărie. Ambii frați știau că tatăl lor lua întotdeauna decizii în favoarea lui Robert. Jay simți gustul unei amărăciuni familiare.

— Bine, Robert, conchise el. Nu voi sta în calea amorului tău.

Încălecă și se îndepărtă în trap, lăsându-l pe Robert să o escorteze pe Lizzie până la castel.

Castelul Jamisson era o fortăreață din piatră de un cenușiu-închis, cu turnuri și parapete pe acoperiș și cu înălțimea trufașă specifică multor reședințe de țară din Scoția. Fusese construit cu șaptezeci de ani în urmă, după ce prima mină de cărbune din vale începuse să producă avere pentru proprietarul ei.

Sir George moștenise proprietatea de la un văr de-al primei sale soții. În copilăria lui Jay, tatăl lor fusese obsedat de exploatarea cărbunelui. Își cheltuise timpul și banii deschizând noi puțuri și nu mai adusese nicio îmbunătățire castelului.

Deși era casa în care copilărise, Jay nu era prea atașat de acest loc. Imensele camere răcoroase de la parter – holul, salonul, sala de mese, bucătăria și camera servitorilor – se

întindeau în jurul unei curți interioare, în mijlocul căreia se afla o fântână înghețată din octombrie până în mai. Locul nu putea fi încălzit. Focurile din fiecare dormitor, deși alimentate din plin cu cărbunele de la minele familiei Jamisson, nu aveau prea mare efect asupra aerului rece din camerele acoperite cu lespezi, iar coridoarele erau atât de reci, încât atunci când treceai dintr-o cameră în alta, era nevoie să mai pui o haină pe tine.

Cu zece ani în urmă, familia se mutase la Londra, lăsând câțiva servitori să se ocupe de casă și să protejeze vânatul. O vreme se întorseseră în fiecare an, aducând cu ei musafiri și servitori, închiriind cai și o căruță de la Edinburgh și angajându-le pe nevestele arendașilor să spele podelele, să aprindă focul sau să golească țucalele. Tatăl lor își părăsea fără prea mare tragere de inimă afacerile, așa că vizitele se isprăviseră. Revenirea la vechiul obicei nu-i prea plăcuse lui Jay. Descoperirea că Lizzie Hallim crescuse era totuși o surpriză plăcută și asta nu doar fiindcă îi oferea prilejul de a-l supune la cazne pe fratele său mai mare.

Jay dădu o tură în jurul grajdurilor, apoi descălecă și lovi ușor cu palma grumazul armăsarului.

— Nu e pregătit pentru o cursă cu obstacole, dar e un cal ascultător, îi spuse el grăjdarului înmânându-i frâiele. Aș fi bucuros să-l am cu mine la regiment.

Grăjdarul păru încântat.

— Mulțumesc, domnule, răspunse el.

Jay intră în salonul principal. Era o încăpere mare și întunecoasă, în ale cărei colțuri slab luminate pătrundea cu greu licărirea unei lumânări. Un ogar ursuz stătea întins pe o bucată veche de blană, aflată în fața focului. Jay îi dădu un ghiont cu vârful bocancului, ca să-i facă loc să-și încălzească mâinile.

Deasupra șemineului, se afla portretul primei soții a tatălui său – Olive, mama lui Robert. Jay ura acel tablou. Stătea acolo, cu un aer solemn și sfânt, privind de sus, de la înălțimea nasului ei mare, pe oricine s-ar fi apropiat. La douăzeci și nouă de ani se îmbolnăvise de febră și murise, iar tatăl lor se recăsătorise, însă nu își uitase niciodată prima dragoste. Pe mama lui Jay, Alicia, o tratase ca pe amantă sau ca pe o jucărie, care nu avea nici statut, nici drepturi. Iar pe Jay îl făcuse să se simtă aproape ca un fiu nelegitim. Robert era cel dintâi născut, moștenitorul, o ființă specială. Câteodată, Jay ar fi vrut să-l întrebe dacă nu

cumva fusese rezultatul vreunei concepții imaculate, iar cea care-l născuse fusese virgină.

Se întoarse cu spatele la tablou. Un valet îi aduse un pocal cu vin roșu fiert, din care începu să soarbă mulțumit. Spera să-i potolească tensiunea din stomac. Urma ca tatăl lor să anunțe, în cursul acelei zile, ce avere avea să îi încredințeze lui Jay.

Știa că nu va obține jumătate – și nici măcar o zecime – din averea tatălui. Robert urma să moștenească acea proprietate, împreună cu minele bogate în zăcăminte și flota de vase pe care o administra în prezent. Mama lui îl sfătuise să nu opună rezistență. Știa că tatăl lor era neîndurător.

Robert era mai mult decât un fiu – era proiecția tatălui său. Jay era diferit și de aceea tatăl lor îl îndepărtase. Ca și părintele său, Robert era inteligent, nemilos și zgârcit cu banii. Jay era permisiv și cheltuitor. Tatăl lor ura persoanele care nu aveau grijă de bani, mai ales când era vorba despre banii lui. De nenumărate ori îi strigase lui Jay:

— Eu mă străduiesc din răsputeri să fac bani, iar tu îi cheltuiești!

Cu câteva luni în urmă, Jay comisese o imprudență, pariind o sumă mare de bani – nouă sute de lire. Îi ceruse mamei să intervină pe lângă tatăl lor pentru a o plăti. Era o mică avere, o sumă care ar fi putut ruina Castelul Jamisson, dar Sir George o plătise cu ușurință. În același timp însă, se comportase de parcă tocmai își pierduse un picior. După aceea, Jay pierduse și alți bani, însă tatăl lor nu mai aflase despre noile sale isprăvi.

„Nu te lupta cu tatăl tău, cere-i un lucru modest”, era de părere mama lui. De obicei, fiii mai mici erau trimiși în colonii. Era o ocazie potrivită ca să-i ceară tatălui său să-l trimită la plantația lor de zahăr din Barbados, unde exista o reședință și sclavi africani. Împreună cu mama lui, îi vorbiseră tatălui despre asta. Sir George nu încuviințase, însă nici nu se opusese, motiv pentru care Jay nutrea mari speranțe.

Tatăl său intră în casă câteva minute mai târziu, scuturându-și zăpada de pe cizme. Un valet îl ajută să-și dea jos pelerina.

— Trimite-i un mesaj lui Ratchett, îi spuse el slujitorului. Vreau ca doi oameni să păzească podul douăzeci și patru de ore pe zi. Dacă McAsh încearcă să plece, trebuie să-l împiedice.

Deși era un singur pod peste râu, existau mai multe căi de a părăsi valea. Jay spuse:

— Dacă McAsh încearcă să treacă peste munte?

— Pe vremea asta? Poate încerca. Imediat ce aflăm că a dispărut, trimitem o iscoadă pe drum și îi cerem șerifului să-l aștepte împreună cu un pluton de cealaltă parte a muntelui, înainte să ajungă. Dar mă îndoiesc că va reuși.

Jay nu era la fel de sigur – minerii erau rezistenți precum căprioarele, iar McAsh era un ticălos încăpățânat –, însă nu voia să-și contrazică tatăl.

Apoi sosi și Lady Hallim. Avea părul negru și ochii de culoare închisă, la fel ca fiica ei, însă îi lipseau strălucirea și finețea lui Lizzie. Era destul de îndesată, iar pielea puhavă a feței reflecta o atitudine reprobatoare.

— Permiteți-mi să vă iau haina, sări Jay, ajutând-o să-și dea jos haina grea din blană. Apropiați-vă de foc, aveți mâinile înghețate. Doriți un pahar cu vin fiert?

— Ce băiat drăguț ești, Jay, spuse ea. Aș vrea.

Se întorceau acum și ceilalți oaspeți care merseseră la biserică, frecându-și palmele ca să se încălzească și scuturând pe podea zăpada care se topea. Robert se înverșuna să poarte o conversație cu Lizzie, trecând de la un subiect banal la altul, ca și cum ar fi respectat o listă. Tatăl lor începuse să discute despre afaceri cu Henry Drome, un negustor din Glasgow, o cunoștință de-a primei sale soții, Olive, iar mama lui Jay se întreținea cu Lady Hallim. Pastorul și soția acestuia nu sosiseră încă, fiind probabil deranjați de discuțiile de la biserică. Mai erau și alți musafiri, în mare parte rude: sora lui Sir George cu soțul ei, fratele cel mic al Aliciei cu soția sa și unul sau doi vecini. Majoritatea discuțiilor se refereau la Malachi McAsh și la scrisoarea lui stupidă.

După o vreme, vocea puternică a lui Lizzie se făcu auzită peste zumzetul conversației generale, iar oamenii se întoarseră unul câte unul să o asculte.

— De ce nu? spunea ea. Vreau să văd cu ochii mei.

Robert interveni pe un ton grav:

— O mină de cărbune nu este un loc potrivit pentru o doamnă, credeți-mă.

— Ce e asta? întrebă Sir George. Domnișoara Hallim vrea să coboare în puț?

— Cred că ar trebui să știu cum arată, explică Lizzie.

Robert spuse:

— Dincolo de oricare alte considerente, este imposibil să intrați îmbrăcată în haine femeiești.

— Atunci am să mă îmbrac în haine bărbătești, replică ea.

Sir George râse pe înfundate.

— Știu câteva femei care ar putea face asta, spuse el. Dar dumneata, draga mea, ești prea drăguță ca să treci neobservată.

Era convins că îi adresase un compliment inteligent, așa că privi în jur pentru a obține aprobarea tuturor. Ceilalți izbucniră în râs îndatoritori.

Mama lui Jay îi făcu un semn discret tatălui și îi spuse ceva foarte încet.

— Ah, da, zise Sir George. A primit toată lumea câte o cupă?

Fără să aștepte vreun răspuns, continuă:

— Să bem pentru fiul meu cel mic, James Jamisson, căruia îi spunem cu toții Jay și care a împlinit astăzi douăzeci și unu de ani. Pentru Jay!

Închinară un pahar, apoi femeile se retraseră pentru pregătirea cinei. Bărbații începură să vorbească despre afaceri. Henry Drome spuse:

— Nu-mi plac veștile care vin din America, ne-ar putea costa o grămadă de bani.

Jay știa la ce făcea referire. Guvernul englez impusese taxe asupra unor mărfuri importate în coloniile americane – ceai, hârtie, sticlă, plumb sau vopseluri –, iar coloniștii se simțeau extrem de jigniți.

Sir George afirmă indignat:

— Vor ca armata să-i apere de francezi sau de pieile roșii, dar nu vor să plătească pentru asta!

— Și nici nu o vor face dacă nu vor fi obligați, interveni Drome. La întâlnirea din Boston s-a anunțat un boicot împotriva importurilor britanice. Vor să renunțe la ceai și chiar au fost de acord să facă economii de pânză neagră, reducând astfel din hainele de înmormântare!

Robert spuse:

— Dacă celelalte colonii urmează exemplul oferit de Massachusetts, jumătate din navele noastre vor rămâne fără marfă.

Sir George răspunse:

— Coloniștii sunt o adunătură nenorocită de bandiți, asta

sunt, iar distileriile de rom din Boston sunt mai rele decât orice.

Jay fu surprins de exasperarea tatălui său. Probabil că avea de pierdut bani, altminteri nu ar fi fost atât de înverșunat.

— Legea îi obligă să cumpere melasă de la plantațiile britanice, dar ei fac contrabandă cu melasă franțuzească și fac prețurile să scadă.

— Cei din Virginia sunt chiar și mai răi, spuse Drome. Cultivatorii de tutun nu-și plătesc niciodată datoriile.

— Mie-mi spuneți? replică Sir George. Tocmai ce-am avut de-a face cu un cultivator care nu mi-a plătit... mi-a lăsat pe cap o plantație falită. Un loc care se numește Mockjack Hall.

Robert interveni:

— Slavă Domnului că nu există taxe de import pentru deținuți!

Se auzi un murmur general de aprobare. Cea mai profitabilă parte din afacerea maritimă a familiei Jamisson era transportul deținuților în America. În fiecare an, tribunalele decideau prin sentință deportarea câtorva sute de oameni – era o alternativă pentru spânzurătoare, pentru pedepsirea unor delicte precum furtul –, iar guvernul plătea cinci lire pentru fiecare condamnat care era transportat. Nouă din zece deținuți traversau Atlanticul pe un vas al familiei Jamisson. Însă banii nu proveneau numai de la guvern. La rândul lor, deținuții erau obligați să muncească șapte ani fără plată, adică erau vânduți ca sclavi timp de șapte ani. Bărbații valorau între zece și cincisprezece lire, femeile – opt sau nouă, iar copiii chiar mai puțin. Cu 130 sau 140 de condamnați înghesuiți unul lângă altul ca peștii într-un coș, Robert scotea un profit de două mii de lire – prețul de cumpărare al vasului – într-un singur voiaj. Era o afacere profitabilă.

— Așa este, spuse tatăl său în timp ce-și golea paharul. Însă chiar și acest lucru ar putea înceta atunci când coloniștii ar obține ce doresc.

Coloniștii se plângeau în permanență. Deși continuau să cumpere condamnați – susținând că lipsește mâna de lucru ieftină –, erau nemulțumiți că țara-mamă le trimite toate resturile societății și dădeau vina pe deținuți pentru creșterea gradului de infracționalitate.

— Măcar minele de cărbune sunt de încredere, adăugă Sir George. Sunt singurul lucru pe care ne mai putem baza în ziua

de azi. De aceea trebuie să-l distrugem pe McAsh.

Toată lumea avea o anumită părere despre McAsh, așa că izbucniră imediat câteva diferende. Sir George părea totuși plictisit de subiect. Se întoarse către Robert și i se adresă pe un ton vesel:

— Ce spui despre tânăra Hallim? O mică bijuterie, dacă e să mă întrebi pe mine.

— Elizabeth este foarte spirituală, replică Robert cu un aer plin de îndoială.

— Așa este, fu de acord tatăl său, râzând. Îmi aduc aminte că acum opt sau zece ani, când am împușcat ultimul lup din această parte a Scoției, ea a insistat să se ocupe de pui, așa că umbla pe aici cu doi lupi mici în lesă. N-ai văzut așa ceva în viața ta! Vânătorii erau îngroziți, se temeau că puii vor scăpa și vor deveni un pericol, însă din păcate au murit.

— Ar putea fi o soție dificilă, observă Robert.

— Nimic nu se compară cu o iapă ageră, răspunse Sir George. În plus, soțul este întotdeauna cel care deține puterea. Ai putea da peste o partidă chiar mai rea. Coborî vocea și adăugă: Lady Hallim administrează averea până la căsătoria lui Elizabeth. Cum moștenirea unei femei se transmite soțului, întreaga proprietate îi aparține mirelui încă din ziua nunții.

— Știu asta, spuse Robert.

Jay nu știa, însă nu era surprins. Puțini bărbați ar fi lăsat o avere considerabilă pe mâna unei femei.

Sir George continuă:

— Trebuie să fie un milion de tone de cărbune sub pământul din High Glen – după cum indică toate semnele. Fata asta stă cu fundul pe o avere, scuză-mi vulgaritatea.

Apoi izbucni într-un râs zgomotos. Robert era însă destul de îndărătnic.

— Nu sunt sigur că mă place.

— De ce nu te-ar plăcea? Ești tânăr, vei fi bogat, iar după ce mor eu, vei moșteni titlul de baronet – ce și-ar putea dori mai mult o fată?

— Dragoste? răspunse Robert.

Pronunțase cuvântul cu repulsie, ca și cum ar fi primit o monedă necunoscută de la un negustor străin.

— Domnișoara Hallim nu-și permite să fie îndrăgostită.

— Nu știu, replică Robert. Lady Hallim a avut dintotdeauna

datorii. De ce n-ar continua să trăiască așa?

— Am să-ți spun un secret, spuse Sir George.

Aruncă o privire peste umăr, ca să fie sigur că nu-l poate auzi nimeni.

— Știi că a ipotecat întreaga proprietate?

— Toată lumea știe asta.

— Eu am aflat și altceva – creditorul nu este dispus să reînnoiască polița.

Robert adăugă:

— Ar putea împrumuta bani de la altcineva ca să-și plătească datoria.

— Se poate, fu de acord Sir George. Dar ea nu știe asta. Iar consilierul ei financiar nu i-o va spune – m-am asigurat eu de acest lucru.

Jay se întreba ce amenințare folosise tatăl său ca să-l mituiască pe consilierul lui Lady Hallim.

Sir George râse:

— Așadar, după cum vezi, Robert, tânăra Elizabeth nu te poate refuza.

În acel moment, Henry Drome îi părăsi pe oamenii cu care se afla în conversație și li se alătură celor trei bărbați din familia Jamisson.

— Înainte de cină, George, aș vrea să te rog ceva. Cred că pot vorbi deschis de față cu fiii dumitale.

— Desigur.

— Problemele cu americanii m-au afectat destul de serios… cultivatorii care nu-și pot achita datoriile și toate celelalte. Mă tem că nu-mi pot achita obligațiile față de dumneata în acest trimestru.

Era clar că Sir George îi împrumutase bani lui Henry. În mod normal, tatăl lor era extrem de brutal cu datornicii: fie plăteau, fie mergeau la închisoare. De data aceasta însă, spuse doar atât:

— Înțeleg, Henry. Vremurile sunt grele. Ai să mă plătești când ai să poți.

Jay rămase mut de uimire, dar înțelese imediat de ce tatăl său dădea dovadă de atâta înțelegere. Drome era rudă cu mama lui Robert, Olive, iar tatăl lor era blând cu Henry de dragul ei. Jay se îndepărtă, dezgustat.

Apoi, doamnele reveniră. Mama lui Jay își reprima un zâmbet,

de parcă tocmai ar fi aflat un secret amuzant. Înainte ca soțul ei să apuce să o întrebe ce se întâmplase, sosi un nou oaspete, un necunoscut în veșminte clericale.

— Acesta este domnul Cheshire, spuse ea. A venit în locul pastorului.

Noul sosit era un tânăr cu fața ciupită de vărsat, care purta ochelari și o perucă buclată, de modă veche. Deși Sir George, ca toți ceilalți bărbați mai în vârstă, purta încă perucă, tinerii o făceau destul de rar, iar Jay renunțase la acest obicei.

— Domnul reverend York vă transmite scuzele sale, spuse domnul Cheshire.

— Nu face nimic, nu face nimic, răspunse Sir George întorcându-i spatele.

Nu-l interesa deloc un tânăr pastor obscur.

Se deplasară în salonul pentru cină. Aroma mâncărurilor se contopea cu un miros jilav ce venea dinspre draperiile vechi și greoaie. Pe o masă lungă, fuseseră întinse diverse feluri sofisticate de mâncare: bucăți de vânat, vită sau șuncă, un somon prăjit și câteva sortimente diferite de plăcinte. Jay nu avea poftă de mâncare. Oare avea de gând tatăl lui să-i încredințeze proprietățile din Barbados? Dacă nu pe acelea, atunci pe care? Îi venea greu să stea liniștit și să se înfrupte din vânat, în timp ce viitorul lui era indecis.

În anumite privințe, știa foarte puține lucruri despre tatăl său. Deși locuiau împreună la reședința familiei din Grosvenor Square, Sir George era tot timpul plecat împreună cu Robert la antrepozitul din oraș. Jay își petrecea timpul la regiment. Câteodată luau micul dejun împreună, iar în ocazii mai rare chiar prânzul – deși Sir George obișnuia să dejuneze în biroul său, frunzărindu-și vechile hârțoage. Jay nu putea bănui ce avea de gând să facă tatăl său, așa că învârtea cu furculița în mâncare și aștepta.

Domnul Cheshire se simțea destul de stânjenit. Râgâise cu putere de câteva ori și vărsase vinul, iar Jay îl surprinse holbându-se în decolteul femeii care stătea alături de el.

Se așezaseră la masă la ora trei, iar în momentul în care doamnele se retrăseseră, deja se înserase. Sir George se mișcă pe scaun, lăsând să-i scape o flatulență impetuoasă.

— Acum e mult mai bine, remarcă el.

Un slujitor aduse o sticlă de porto, o cutie de tabac și un

recipient cu pipe din argilă. Tânărul pastor își umplu o pipă și spuse:

— Lady Jamisson este o femeie al naibii de cumsecade, Sir George, dacă mă pot exprima astfel. Al naibii de cumsecade!

Părea beat, însă chiar și în aceste condiții o asemenea remarcă era cât se poate de nepotrivită. Jay sări în apărarea mamei sale.

— V-aș fi recunoscător dacă nu ați mai spune nimic despre Lady Jamisson, domnule, rosti el pe un ton tăios.

Pastorul își aprinse o pipă, inhală, apoi începu să tușească. Era clar că nu mai fumase niciodată. Îi dădură lacrimile, începu să gâfâie, scuipă, apoi tuși din nou. Accesul de tuse fu atât de puternic, încât peruca și ochelarii îi săriră – iar Jay putu să constate că nu era un om al bisericii.

Jay începu să râdă. Ceilalți îl priveau cu interes – încă nu observaseră.

— Priviți, spuse el. Nu vedeți cine este?

Robert fu primul care își dădu seama.

— Dumnezeule mare, e domnișoara Hallim deghizată! exclamă el.

Urmă o clipă de liniște, după care Sir George izbucni în râs. Ceilalți meseni, văzând că se amuză, râseră și ei.

Lizzie înghiți o gură de apă, apoi începu din nou să tușească. După ce își reveni, Jay îi admiră deghizarea. Ochelarii îi mascaseră ochii negri și strălucitori, iar peruca îi ascunsese chipul drăgălaș. O legătoare albă din olandă îi mărise circumferința gâtului, acoperindu-i pielea fină. Folosise cărbune sau o altă substanță pentru a da feței un aspect ciupit de vărsat și își conturase câteva fire de păr în așa fel încât bărbia să pară precum cea a unui bărbat care nu se bărbierește zilnic. În camerele întunecate ale castelului, într-o zi mohorâtă de iarnă din Scoția, nimeni nu ar fi putut bănui ce se ascunde dincolo de acel costum.

— Ei bine, ne-ai dovedit că poți trece drept bărbat, spuse Sir George după ce se opri din râs. Cu toate acestea însă, nu vei coborî în mină. Mergi, te rog, și cheamă-le pe celelalte doamne, ca să-i putem oferi lui Jay cadoul pentru aniversare.

Timp de câteva minute, Jay își uitase temerea, însă acum îi dădea din nou emoții.

Se întâlniră cu doamnele în salon. Mama lui Jay și Lizzie se

prăpădeau de râs: Alicia fusese așadar complice la acest complot, ceea ce explica zâmbetul secretos de dinaintea cinei. Mama lui Lizzie nu știa nimic și avea o figură împietrită.

Sir George conduse mulțimea până la ușa principală. Era întuneric, iar ninsoarea încetase.

— Aici, spuse Sir George. Acesta este cadoul tău.

În fața casei, un grăjdar ținea de frâu cel mai frumos cal pe care-l văzuse Jay vreodată. Era un armăsar alb, de aproximativ doi ani, cu trăsăturile specifice unui pursânge arab. Mulțimea din jur îl neliniștea, așa că făcea salturi în lături, iar grăjdarul era nevoit să tragă cu putere de căpăstru ca să-l țină pe loc. Avea o privire sălbatică, iar Jay își dădu seama imediat că va fugi cu viteza vântului.

Rămăsese mut de admirație, însă vocea mamei sale îl izbi ca un pumnal:

— Asta e tot? întrebă ea.

Tatăl lui răspunse:

— Alicia, sper că nu ai de gând să faci o scenă…

— *Asta e tot?* repetă ea, iar Jay văzu cum chipul îi împietrește de mânie.

— Da, replică el.

Jay nu se gândise nicio clipă că acest cadou avea să înlocuiască proprietățile din Barbados. Își privea nedumerit părinții, încercând să se acomodeze cu vestea primită. Era atât de îndurerat, încât nici nu mai putea să deschidă gura.

Mama sa vorbi însă în locul lui. Nu o mai văzuse niciodată atât de furioasă.

— Acesta este fiul tău! strigă ea cu vocea ascuțită de furie. A împlinit douăzeci și unu de ani – are dreptul să-și primească partea de moștenire și tu îi dai… *un cal?*

Musafirii priveau scena cu uimire și spaimă.

Sir George se aprinsese la față.

— Mie nu mi-a dat nimeni nimic atunci când am împlinit douăzeci și unu de ani! strigă el mânios. Tot ce-am moștenit a fost o pereche de încălțări.

— Pentru numele lui Dumnezeu, spuse ea disprețuitor. Am aflat cu toții cum a murit tatăl tău când tu aveai paisprezece ani și ai fost nevoit să muncești într-o moară ca să-ți susții surorile – însă acesta nu este un motiv ca să-ți condamni la sărăcie propriii fii, nu crezi?

— Sărăcie? zise el făcând un semn cu mâna spre castel, spre restul proprietății și sugerând beneficiile care decurgeau de aici. Care sărăcie?

— Are nevoie de independență! Pentru numele lui Dumnezeu, dă-i proprietățile din Barbados!

Robert protestă:

— Acelea îmi aparțin.

În cele din urmă, lui Jay i se descleștară fălcile și își recăpătă vocea.

— Plantația nu a fost niciodată administrată așa cum trebuie, spuse el. Mă gândeam că poate fi condusă întocmai unui regiment, în care negrii să muncească mai mult și în felul acesta să devină mai eficientă.

— Ești sigur că ești în stare să faci așa ceva? îl întrebă tatăl său.

Lui Jay îi tresări inima. Poate că tatăl lui se va răzgândi.

— Sunt! răspunse el cu fermitate.

— Ei bine, eu nu sunt, replică tatăl său scurt.

Jay se simțea de parcă ar fi primit un pumn în stomac.

— Nu cred că ai nici cea mai vagă idee despre cum se conduce o plantație sau orice altă întreprindere, scrâșni iritat Sir George. Cred că te descurci mai bine în armată, unde ți se spune ce să faci.

Jay era buimăcit. Se uită la minunatul armăsar alb.

— Nu voi călări niciodată acest cal. Poți să-l iei înapoi.

Alicia i se adresă lui Sir George:

— Robert primește castelul, minele de cărbune, vapoarele și toate celelalte – trebuie să-i dai și plantația?

— Este fiul cel mare.

— Jay este mezinul, dar nu este un *nimeni.* De ce trebuie să primească Robert *totul?*

— De dragul mamei sale, răspunse Sir George.

Alicia îl privi rigidă pe Sir George, iar Jay înțelese cât de mult îl ura. „Și eu îl urăsc, se gândi el. Îmi urăsc tatăl."

— Să te ia dracu'! strigă ea, sub privirile șocate ale oaspeților. Să putrezești în iad!

Apoi se întoarse și intră în casă.

CAPITOLUL 5

Frații McAsh locuiau într-o casă cu o singură încăpere, de

aproximativ cinci metri pătrați, în care de-o parte se afla căminul, iar de cealaltă – două locuri pentru dormit, separate printr-o draperie. Ușa principală dădea spre o potecă noroioasă, care mergea până la puț și apoi până la capătul văii, unde se întâlnea cu drumul care ducea spre biserică, spre castel și spre restul lumii. Locuitorii se alimentau cu apă de la un izvor aflat în spatele caselor.

Tot drumul spre casă Mack se frământă în legătură cu cele petrecute în biserică, dar nu scoase nicio vorbă, iar Esther, plină de tact, nu îi adresă nicio întrebare. În dimineața respectivă, înainte de a pleca la biserică, lăsaseră la fiert o bucată de șuncă, iar la întoarcere mirosul se instalase în toată casa, făcându-l pe Mack să saliveze și să se învioreze. Esther mai adăugă la fiert o varză, iar Mack plecă spre magazinul doamnei Wheighel după o ulcică de bere. Cei doi înfulecară mâncarea cu apetitul pantagruelic al unor salahori. După ce mâncarea și berea se isprăviră, Esther scoase un râgâit, apoi întrebă:

— Și acum ce ai de gând să faci?

Mack oftă. Fiindcă întrebarea venise atât de direct, știa că nu exista decât un singur răspuns:

— Trebuie să plec. Nu mai pot rămâne aici. Mândria nu mă lasă. Voi fi memoria vie ce îi va reaminti fiecărui tânăr din vale că familia Jamisson nu poate fi înfrântă. Trebuie să plec.

Încerca să rămână calm, dar vocea îi tremura de emoție.

— Bănuiam că vei spune asta.

Pe Esther o podidiră lacrimile.

— Lupți împotriva celor mai puternici oameni din acest loc, adăugă ea.

— Dar am dreptate.

— Da. Însă dreptatea și nedreptatea nu contează prea mult în lumea asta – poate în cealaltă.

— Dacă nu o fac acum, nu o voi face niciodată și voi regreta toată viața.

Ea dădu din cap cu tristețe.

— Cu siguranță. Dar dacă vor încerca să te oprească?

— Cum?

— Ar putea posta niște paznici pe pod.

Cealaltă posibilitate de a părăsi valea era prin munți, însă drumul era mult prea anevoios. În plus, oamenii lui Jamisson l-ar fi putut aștepta de cealaltă parte.

— Dacă podul e blocat, am să trec râul înot, răspunse el.
— Apa e acum suficient de rece cât să te ucidă.
— Râul e lat de aproape treizeci de metri. Cred că-l pot trece înot într-un minut.
— Dacă te vor prinde, îți vor pune la gât o brățară din fier, cum i-au făcut lui Jimmy Lee.
Mack se înfioră. Gândul că ar trebui să poarte un laț de gât precum câinii ar fi umilit orice miner.
— Sunt mai deștept decât Jimmy, susținu el. El a rămas fără bani și a încercat să se angajeze la o mină din Clackmannan, iar proprietarul l-a denunțat.
— Asta e problema. Trebuie să mănânci, cum o să-ți câștigi pâinea? Nu te pricepi decât la cărbune.
Mack pusese deoparte ceva bani, însă nu-i ajungeau pentru prea mult timp. Oricum, se gândise la această posibilitate.
— O să mă duc la Edinburgh, spuse el.
S-ar fi putut urca într-unul dintre vagoanele trase de cai care încărcau cărbunele de la gura puțului, însă era mai sigur să meargă pe jos.
— Apoi am să mă îmbarc pe un vapor – am auzit că este nevoie tot timpul de bărbați tineri și puternici care să lucreze pe cargouri. În trei zile am să ies din Scoția. Și nu te pot aduce dintr-o altă țară – legea nu le permite.
— Un vapor, replică Esther uimită.
Niciunul dintre ei nu mai văzuse un vapor în altă parte decât în fotografiile din cărți.
— Unde ai să te duci? întrebă ea.
— La Londra, cred. Majoritatea vaselor care transportă cărbune de la Edinburgh se îndreaptă spre Londra.
Mack aflase că unele ajung chiar la Amsterdam.
— Sau în Olanda. Ori poate chiar în Massachusetts.
— Astea sunt doar niște nume, replică Esther. Noi nu am cunoscut pe nimeni care să fi fost în Massachusetts.
— Îmi închipui că oamenii de acolo mănâncă pâine, locuiesc în case și dorm noaptea, la fel ca toată lumea.
— Și eu cred la fel, răspunse ea pe un ton de îndoială.
— Oricum, nu-mi pasă, spuse el. Merg în orice loc departe de Scoția – oriunde oamenii sunt liberi. Gândește-te: să stai acolo unde îți place, nu unde ți se spune. Să-ți alegi slujba, să fii liber să pleci într-un loc mai bine plătit ori mai sigur, ori mai curat. Să

fii propriul tău stăpân, nu sclavul altcuiva – nu e un lucru extraordinar?

Lui Esther îi curgeau lacrimi fierbinți.

— Când vrei să pleci? îl întrebă ea.

— Aștept o zi sau două, în speranța că Jamisson nu va mai fi la fel de îndârjit. Însă marți împlinesc douăzeci și unu de ani. Dacă merg în mină miercuri, voi fi muncit un an și o zi, și atunci voi fi din nou sclav.

— Ești sclav oricum, indiferent ce spune scrisoarea.

— Îmi place să cred că legea e de partea mea. Nu știu de ce este important, însă așa simt. Cei din familia Jamisson sunt niște criminali, chiar dacă nu își dau seama de asta. Așadar, am să plec marți seara.

Cu voce slabă, fata îl întrebă:

— Cu mine cum rămâne?

— Poți lucra pentru Jimmy Lee, e un miner bun și are mare nevoie de un cărăuș. Iar Annie…

Esther îl întrerupse:

— Vreau să vin cu tine.

Vestea îl luă prin surprindere.

— Până acum nu ai mai spus una ca asta!

Fata ridică glasul:

— De ce crezi că nu m-am măritat? Dacă m-aș mărita și aș avea un copil, nu aș mai pleca niciodată de aici.

Într-adevăr, Esther era cea mai în vârstă femeie necăsătorită din Heugh. Însă Mack fusese convins că nu găsise un bărbat potrivit. Nu-i trecuse prin cap însă că în toți anii aceia ea sperase să plece.

— N-am știut asta!

— Mi-a fost teamă și încă îmi este. Dar, dacă tu pleci, vin și eu cu tine.

Mack vedea disperarea din ochii ei și i se rupea inima să o refuze, însă era nevoit să o facă.

— Femeile nu pot fi marinari. Nu avem bani pentru bilet și nu te vor lăsa să muncești. Voi fi nevoit să te las singură în Edinburgh.

— Nu rămân aici dacă tu pleci!

Mack își iubea sora. Se apăraseră întotdeauna unul pe celălalt în conflicte, încă din copilărie, atunci când se certau cu părinții sau când apăreau diferende cu cei din conducerea minei. Chiar

și atunci când se îndoia de înțelepciunea fratelui ei, Esther îl apăra ca o leoaică. Ar fi vrut să o ia cu el, dar era mult mai greu să evadeze în doi.

— Mai așteaptă puțin, Esther, îi ceru el. Când ajung la destinație, am să-ți scriu. Iar când o să am de lucru, voi pune bani deoparte și te chem.

— O să faci asta?

— Poți fi sigură!

— Jură!

— Să jur?

Din copilărie procedau astfel, ca să pecetluiască o înțelegere.

— Aș vrea s-o faci!

Mack își dădu seama că vorbește serios. Scuipă în palmă, întinse brațul peste masa de scândură și îi luă mâna grea într-a sa.

— Jur că am să te chem.

— Mulțumesc, răspunse ea.

CAPITOLUL 6

Pentru dimineața următoare era stabilită o partidă de vânat căprioare, iar Jay se hotărâse să participe. Simțea nevoia să ucidă.

Nu mâncă nimic la micul dejun, dar își umplu buzunarele cu gustări – niște chifteluțe din fulgi de ovăz înmuiate în whisky –, apoi ieși afară să vadă cum e vremea. Se lumina. Cerul era cenușiu, însă norii erau îndepărtați, așa că nu existau șanse de ploaie. Se putea vedea ușor vânatul.

Stătea pe treptele din fața castelului și încerca să potrivească o bucată de cremene în mecanismul de tragere al armei sale, fixându-l cu un ghemotoc de piele moale. Dacă ar fi omorât câțiva cerbi, poate că și-ar mai fi ostoit ura, deși cel pe care ar fi vrut cu adevărat să-l ucidă era fratele său, Robert.

Era mândru de arma lui – era o flintă cu încărcarea prin țeavă, construită de Griffin de pe Bond Street, ce avea o țeavă spaniolă cu intarsii din argint. Era cu mult superioară modelului simplu *Brown Bess,* distribuit oamenilor săi. Încărcă arma și ținti un copac aflat de cealaltă parte a peluzei. Privind prin țeavă, își imagină că vede un cerb uriaș, cu coarne bogate. Trase un glonț spre pieptul acestuia, undeva în spatele umerilor, acolo unde bătea inima animalului. Apoi își imagină că îl are pe Robert în fața ochilor: Robert cel neînduplecat și încăpățânat, lacom și neobosit, cu părul său închis la culoare și cu obrajii dolofani. Jay trase piedica. Flinta aruncă un proiectil și generă o explozie mulțumitoare de scântei, însă nu exista praf de pușcă în placa de pulbere a armei și nici bile de plumb pe țeavă.

Încărcă arma cu o mână sigură. Cu ajutorul dispozitivului de măsurare aflat la capătul cornului, turnă în țeavă exact două uncii și jumătate de praf de pușcă. Luă o bilă din buzunar, o înveli într-o bucată de pânză și o împinse pe țeavă. Apoi desfăcu vergeaua de sub țeavă și împinse cu ea glonțul cât de mult putu. Glonțul avea un diametru de aproximativ un centimetru și jumătate. Putea ucide un cerb aflat la o sută de metri distanță. Lui Robert i-ar fi perforat coastele, i-ar fi pătruns prin plămâni direct în mușchiul inimii, ucigându-l pe loc.

O auzi pe mama lui adresându-i-se:

— Bună, Jay.

Se ridică și o sărută. Nu o văzuse de seara trecută, când îl

blestemase pe tatăl lui și plecase în grabă. Părea acum obosită și tristă.

— Ai dormit prost, nu-i așa? o întrebă el compătimitor.

Ea dădu din cap în semn de confirmare.

— Am avut și nopți mai bune, zise ea.

— Biata mama…

— N-ar fi trebuit să-l blestem pe tatăl tău.

Jay îi răspunse șovăind:

— Probabil că l-ai iubit… cândva.

Ea suspină.

— Nu mai știu. Era chipeș și bogat și avea rang de baronet, așa că mi-am dorit cu adevărat să-i devin soție.

— Dar acum îl urăști.

— Din clipa în care a început să-i ofere fratelui tău mai multe privilegii decât ție.

Jay se posomorî.

— Crezi că Robert vede nedreptatea?

— Sunt sigură că o vede în adâncul inimii sale. Dar mă tem că Robert este un tânăr foarte lacom. Vrea să obțină totul pentru el.

— Așa a fost întotdeauna.

Jay își amintea cum – pe vremea când erau copii – pe Robert nu-l făcea nimic mai fericit decât să-i ia soldații de jucărie sau budinca de prune.

— Îți amintești de poneiul lui Robert, Rob Roy? zise el.

— Da, de ce?

— Atunci când l-a primit, el avea treisprezece ani, iar eu opt. Îmi doream foarte tare un ponei – și încă de pe atunci călăream mai bine decât el. Însă nu m-a lăsat să-l călăresc niciodată. Atunci când nu-l călărea el, punea un grăjdar să exerseze cu Rob Roy, în timp ce eu stăteam și priveam.

— Dar ai putut călări ceilalți cai…

— La zece ani încercasem deja toți armăsarii din grajd, inclusiv caii de vânătoare ai tatei. Mai puțin pe Rob Roy.

— Hai să ne plimbăm puțin pe alee!

Alicia purta o haină îmblănită cu glugă, iar Jay o pelerină. În timp ce străbăteau peluza, striveau sub picioare iarba înghețată.

Ea îl atinse pe obraz.

— Nu te urăște, spuse ea, dar nimeni nu te-ar putea învinovăți dacă ai crede altceva.

— Atunci, de ce se poartă atât de urât cu mine?

— Tatăl tău era sărac atunci când s-a însurat cu Olive Drome. Nu avea decât o biată prăvălie într-un cartier modest din Edinburgh. Locul acesta, care acum se numește Castelul Jamisson, era proprietatea unui văr îndepărtat de-al lui Olive, William Drome. William era burlac și locuia singur și, atunci când s-a îmbolnăvit, Olive s-a instalat aici ca să-l îngrijească. Din recunoștință și-a schimbat testamentul, lăsându-i întreaga avere lui Olive. După care, în ciuda îngrijirilor oferite de Olive, a murit.

Jay dădu din cap.

— Am auzit povestea asta de mai multe ori.

— Problema este că tatăl tău are impresia că această proprietate îi aparține încă lui Olive. Și, pornind de la această proprietate, el și-a construit întregul imperiu comercial. În plus, minele sunt cele mai profitabile dintre toate afacerile sale.

— Sunt stabile, așa spune el, adăugă Jay, amintindu-și conversația pe care o avuseseră cu o zi înainte. Comerțul pe mare este o afacere volatilă și riscantă, însă cărbunele va fi întotdeauna profitabil.

— Oricum, tatăl tău este convins că-i datorează totul lui Olive și că i-ar ofensa amintirea dacă ți-ar lăsa și ție ceva.

Jay clătină din cap.

— Trebuie să fie ceva mai mult de atât. Am impresia că nu cunoaștem noi toate detaliile.

— Poate că ai dreptate. Eu ți-am spus tot ce știu.

Ajunseră la capătul aleii și se întoarseră apoi fără să-și mai vorbească. Jay se întreba dacă părinții lui își mai petreceau nopțile împreună. Bănuia că o făceau. Tatăl lui considera că, indiferent dacă ea îl mai iubea sau nu, îi era totuși soție, așadar o putea folosi ori de câte ori avea nevoie de consolare. Era un gând destul de neplăcut.

Când ajunseră la poarta castelului, ea îi spuse:

— M-am gândit în fiecare noapte cum s-ar putea îndrepta lucrurile în favoarea ta și încă nu am găsit un răspuns. Nu dispera. Trebuie să se ivească ceva.

Jay se bazase întotdeauna pe calitățile mamei sale. Avea curajul să-l înfrunte pe soțul ei și puterea să obțină ce-și dorea. Reușise chiar să-l convingă să plătească datoriile lui Jay de pe urma jocurilor de noroc. Însă de data aceasta, Jay se temea că ea ar putea da greș.

— Tata a hotărât să nu-mi lase nimic. Probabil că bănuia cum am să mă simt. Cu toate astea, a luat această decizie. Nu are rost să mai încercăm să-i schimbăm hotărârea.

— Nu mă gândeam să-l mai rugăm, spuse ea sec.

— Atunci, ce putem face?

— Nu știu, dar nu am renunțat încă. Bună dimineața, domnișoară Hallim.

Lizzie cobora treptele de la intrarea castelului, îmbrăcată în haine de vânătoare și având aerul unui spiriduș drăgălaș, cu o căciulă neagră din blană pe cap și botine delicate din piele. Zâmbi, părând fericită că îl vede pe Jay.

— Bună dimineața!

Apariția ei îl înveseli pe Jay.

— Vii cu noi? o întrebă el.

— N-aș pierde această ocazie pentru nimic în lume.

Deși acceptată, prezența femeilor la vânătoare nu era un lucru obișnuit, dar Jay, cunoscând-o pe Lizzie, nu păru surprins că plănuise să li se alăture bărbaților.

— Splendid! remarcă el. Vei aduce un plus de rafinament și stil unui eveniment care altminteri ar fi fost doar o expediție masculină trivială.

— Nu te baza pe asta, replică ea.

Mama lui spuse:

— Mă duc înăuntru. Vânătoare plăcută amândurora!

După plecarea ei, Lizzie i se adresă:

— Îmi pare foarte rău că petrecerea dumitale a fost compromisă.

Îl strânse de braț cu compasiune și continuă:

— Poate că ai să-ți uiți problemele timp de o oră sau două în dimineața aceasta.

El nu se putu abține să nu-i răspundă cu un zâmbet:

— Voi face tot ce-mi stă în puteri.

Ea adulmecă aerul ca o vulpe.

— Un vânt prielnic din sud-est. Exact ce ne trebuie.

Jay nu mai vânase căprioare de cinci ani, însă își amintea regulile. Zilele senine, în care o briză capricioasă purta mirosul oamenilor peste munți, făcând astfel animalele să fugă, nu erau pe placul vânătorilor.

Un paznic trecea pe lângă castel cu doi câini în lesă, iar Lizzie se duse să se joace cu ei. Jay o urmă, bine dispus. Uitându-se în

urmă, o văzu la intrarea castelului pe mama lui, care o privea pe Lizzie cu o expresie ciudată, contemplativă.

Câinii făceau parte din rasa numită ogar scoțian sau ogar irlandez, având picioare lungi și blană cenușie. Lizzie se aplecă și îi vorbi fiecăruia dintre ei.

— Acesta este Bran? îl întrebă ea pe paznic.

— Este fiul lui Bran, domnișoară Elizabeth. Bran a murit anul trecut. Acesta este Busker.

Câinii erau ținuți în spate și li se dădea drumul numai după ce animalele erau împușcate. Rolul lor era să vâneze și să aducă animalele rănite care nu fuseseră ucise de gloanțe.

Ceilalți participanți ieșiră și ei din castel: Robert, Sir George și Henry. Jay se uită spre fratele său, dar Robert îi evită privirea. Tatăl lor îl salută scurt, ca și cum ar fi uitat deja evenimentele din seara trecută.

În aripa de răsărit a castelului, paznicii instalaseră o țintă – o marionetă din lemn și pânză care imita forma unei căprioare. Fiecare vânător urma să tragă acolo câteva focuri, ca să se obișnuiască. Jay se întreba dacă Lizzie știa să tragă la țintă. Bărbații erau de părere că femeile nu puteau să tragă, fie din cauza brațelor prea slabe în raport cu greutatea armelor, fie pentru că le lipsea instinctul criminal – ori găseau ei alte motive. Jay era curios să afle dacă acest lucru era adevărat.

Mai întâi traseră cu toții de la aproximativ cincizeci de metri. Lizzie fu prima și nimeri perfect – glonțul ei lovi ținta exact în punctul mortal din spatele umerilor. Jay și Sir George făcură la fel. Robert și Henry loviră ceva mai departe, într-un loc care i-ar fi permis victimei să fugă, chiar dacă ar fi murit mai târziu în chinuri lente.

Traseră de la șaptezeci de metri. În mod surprinzător, Lizzie nimeri din nou. La fel și Jay. Sir George lovi capul țintei, iar Henry zona posterioară. Robert rată cu totul, glonțul său înfigându-se în peretele de piatră al grădinii de legume.

În cele din urmă încercară de la o sută de metri, limita maximă pe care le-o permiteau armele. Spre uimirea tuturor, Lizzie trase din nou perfect. Robert, Sir George și Henry ratară cu toții. Fiind ultimul, Jay era decis să nu se lase înfrânt de o fată. Încet, dozându-și respirația și concentrându-și atenția, trase aer în piept și ținti relaxat – lovi piciorul din spate al țintei.

Mitul potrivit căruia femeile nu aveau capacitatea de a trage

tocmai fusese desființat – Lizzie se dovedise mai bună decât toți. Jay era copleșit de admirație.

— Nu cred că vrei să te înscrii în regimentul meu, nu-i așa? glumi el. Nu sunt mulți bărbați care pot ținti la fel de bine.

Un grăjdar aduse apoi poneii. Pe un teren accidentat, poneii scoțieni aveau o stabilitate mai bună decât ceilalți cai. Încălecară cu toții și părăsiră curtea.

În timp ce coborau în trap spre vale, Henry Drome se antrenă într-o conversație cu Lizzie. Lipsit de alte preocupări, Jay își aminti modul în care fusese respins de tatăl său. Durerea îi ardea stomacul ca un ulcer. Își spuse că ar fi trebuit să se aștepte la un refuz atâta vreme cât Robert fusese dintotdeauna favoritul său. Cu toate acestea, își alimentase prostește optimismul, spunându-și că totuși nu era un bastard, iar mama lui era Lady Jamisson. Sperase că tatăl lor va fi drept de data aceasta. Deși tatăl lor nu fusese niciodată un om drept.

Și-ar fi dorit să fie unicul fiu. Și-ar fi dorit ca Robert să fie mort. Dacă s-ar fi petrecut un accident și Robert ar fi pierit, toate necazurile lui ar fi dispărut.

Ar fi vrut să aibă curajul să-l ucidă. Atinse țeava armei care-i atârna pe umăr. Putea să pară un accident. Cum toți trăgeau în același timp, ar fi fost greu de spus de unde provenise glonțul fatal. Și, chiar dacă ar fi bănuit adevărul, familia l-ar fi acoperit – nimeni nu voia un scandal.

Îl îngrozi gândul că ajunsese să viseze cu ochii deschiși cum l-ar fi putut ucide pe Robert. „N-aș fi ajuns niciodată să gândesc astfel dacă tata m-ar fi tratat corect”, se gândi el.

Reședința familiei Jamisson semăna cu majoritatea proprietăților scoțiene. Avea un mic teren agricol la capătul văii, cultivat în comun de câteva familii de arendași, care foloseau un sistem medieval de parcelare și plăteau o taxă proprietarului. Cea mai mare parte din pământ era formată din coline împădurite, care puteau servi numai la vânătoare și pescuit. Câțiva moșieri defrișaseră pădurea și încercau să crească oi. Era greu să te îmbogățești de pe urma unui teren din Scoția, cu excepția situației în care te ocupai de exploatarea cărbunelui.

După trei mile de mers, gonacii văzură o turmă de douăzeci sau treizeci de căprioare deasupra unui șir de copaci de pe versantul estic. Grupul se opri, iar Jay își scoase binoclul. Căprioarele se deplasau în sens invers față de vânători și, cum

păşteau în direcția vântului, își arătau albul strălucitor al spatelui către binoclul lui Jay.

Carnea de căprioară era mai gustoasă, dar obiceiul cerea ca mai întâi să fie împușcați cerbii mai robuști, pentru coarnele lor spectaculoase. Jay cercetă zona de deasupra căprioarelor. Văzu ceea ce sperase și le arătă și celorlalți.

— Priviți: doi cerbi... nu, trei... deasupra femelelor.

— I-am văzut, sunt deasupra primei creste, spuse Lizzie. Mai este unul – se văd și coarnele celui de-al patrulea.

Chipul îi strălucea de emoție, făcând-o chiar și mai frumoasă. Era exact ceea ce-și dorea să facă: să stea afară, înconjurată de cai, de arme și de câini, și să aibă parte de activități care presupuneau multă energie și nu neapărat siguranță. Jay nu-și putu reține un zâmbet când o văzu. Făcu o mișcare incomodă în șa. Prezența ei era suficientă ca să încingă sângele unui bărbat.

Aruncă o privire spre fratele său. Robert nu se simțea în largul său călare pe un ponei, pe o asemenea vreme rece. Ar fi preferat să stea într-un birou, se gândi Jay, calculând dobânda trimestrială pentru optzeci și nouă de lire sterline la trei procente și jumătate pe an. Ce pierdere ar fi fost pentru o femeie ca Lizzie să se mărite cu Robert!

Jay se îndepărtă de ei și încercă să se concentreze asupra vânatului. Cercetă panta cu binoclul, străduindu-se să descopere un drum care să-l ducă mai aproape de cerbi. Pentru ca animalele să nu simtă miros de om, vânătorul trebuia să stea în direcția opusă vântului. Ar fi fost de preferat să se apropie de vânat din vârful dealului. Practica dovedise că era aproape imposibil să împuști o căprioară de la o distanță mai mare de o sută de metri – ideal ar fi fost de la cincizeci. Întreaga artă a vânătorii de căprioare consta în a te apropia suficient de pradă cât să poți ținti din plin.

Lizzie pusese deja la cale un plan.

— Este o curmătură la un sfert de milă în spatele văii, spuse ea cu însuflețire.

Curmătura era o depresiune formată în pământ de pâraiele care coborau de pe munte, ce i-ar fi putut ajuta pe vânători să se facă nevăzuți în timp ce urcau.

— O putem lua pe acolo până ajungem la creastă și apoi urcăm.

Sir George fu de acord. De obicei nu lăsa pe nimeni să-i spună

ce să facă, însă – dacă acest lucru se întâmpla – trebuie că era vorba de o fată drăguță.

Se întoarseră la curmătură, lăsară poneii și porniră pe jos pe munte. Panta era abruptă, iar terenul era plin de pietre și mocirlos totodată, așa că fie se împotmoleau în noroi, fie se împiedicau de pietre. În scurt timp Henry și Robert își pierdură suflarea, în vreme ce Lizzie și hăitașii, obișnuiți cu asemenea teren, nu dădeau niciun semn de oboseală. Sir George era roșu la față și gâfâia, dar rămăsese surprinzător de vioi și nu slăbea ritmul. Jay făcea față traseului grație antrenamentului din armată, însă respira și el destul de greu.

Traversară creasta. Adăpostiți de vânt și nevăzuți de căprioare, își croiră drum prin munte. Bătea un vânt extrem de rece, care aducea cu el rafale de lapoviță și valuri de pâclă înghețată. Lipsit de căldura unui cal, Jay începea să simtă frigul. Mănușile lui elegante din piele erau deja ude, iar umezeala pătrunsese în ghetele de călărie și în șosetele sale scumpe din lână Shetland.

Gonacii mergeau înainte, întrucât știau drumul. Când considerară că se aflau suficient de aproape de cerbi, se apropiară de marginea pantei. Apoi, dintr-odată, se lăsară în genunchi, iar ceilalți procedară la fel. Uitând de frig și de umezeală, Jay se simțea bucuros: era emoția vânătorii și perspectiva de a ucide.

Decise să arunce o privire. Târându-se, urcă puțin și se uită dincolo de vârful unei stânci. Pe măsură ce ochii i se obișnuiau cu distanța, reuși să distingă cerbii – patru pete maronii pe povârnișul verde –, răspândiți pe munte. Era neobișnuit să întâlnești patru cerbi în același loc – probabil găsiseră un loc cu multă verdeață. Privi prin binoclu. Cel mai îndepărtat avea și cel mai frumos cap. Deși nu putea distinge clar coarnele, era suficient de mare cât să aibă douăsprezece puncte. Auzi croncănitul unui corb și văzu o pereche de păsări învârtindu-se în cerc pe deasupra vânătorilor – intuiau că în curând ar putea să apară niște resturi din care să se hrănească.

Ceva mai sus, cineva striga și blestema. Era Robert, care alunecase într-o groapă plină cu noroi.

— Idiotul naibii! scrâșni Jay în barbă.

Un câine schelălăi încet. Unul dintre paznici ridică o mână în semn de avertizare și toți ceilalți înghețară, ascultând sunetul

copitelor animalelor. Căprioarele nu fugiră, așa că, după câteva momente, se adună întregul grup.

Curând fură siliți să se întindă pe burtă și să se furișeze. Unul dintre gonaci îi făcu pe câini să se întindă pe jos și le acoperi ochii cu o batistă, ca să rămână liniștiți. Sir George și căpetenia paznicilor se strecurară ceva mai aproape de creastă, își ridicară capetele și priviră cu atenție. Când se alăturară din nou grupului, Sir George fu cel care comunică ordinele.

Li se adresă în șoaptă:

— Sunt patru cerbi și cinci arme, așa că – de data asta – eu n-am să trag decât în cazul în care vreunul dintre voi ratează.

Atunci când voia, Sir George putea fi o gazdă perfectă.

— Henry, tu iei animalul din dreapta. Robert, tu pe cel de alături – este cel mai aproape și ar trebui să fie cel mai simplu de ochit. Jay, tu îl iei pe următorul. Domnișoară Hallim, al dumitale e cel de mai departe, dar care are cel mai grozav cap – iar dumneata ești un țintaș bun. Sunteți gata cu toții? Luați poziție. O lăsăm pe domnișoara Hallim să tragă prima, nu-i așa?

Vânătorii se răspândiră, alunecând pe panta abruptă, fiecare încercând să găsească cel mai bun loc de unde să țintească. Jay o urmă pe Lizzie. Aceasta purta o jachetă scurtă pentru călărie și o fustă largă fără crinolină, așa că rânji mulțumit. Văzând cum fundul obraznic al fetei se unduiește dinaintea lui. Nu multe femei s-ar fi mișcat astfel în fața unui bărbat – dar Lizzie nu era deloc ca celelalte fete.

Jay urcă până în punctul în care un arbust ofilit atingea orizontul, oferindu-i o protecție suplimentară. Ridică un pic capul și privi în josul muntelui. Își vedea ținta, un cerb tânăr cu o coroană destul de mică, aflat la aproape șaptezeci de metri distanță. Ceilalți trei se aflau la oarece depărtare unul de altul, pe același versant. Îi putea distinge și pe ceilalți vânători: Lizzie era la stânga, încercând să-și croiască drum, Henry la dreapta, ceva mai departe, iar Sir George împreună cu gonacii și câinii – alături de Robert – erau mai jos, la dreapta, douăzeci și cinci de metri mai departe; toți ar fi fost o țintă ușoară.

Inima începu să-i bată mai încet pe măsură ce gândul de a-și ucide fratele îi revenea în minte. Își aminti povestea lui Cain și Abel. Cain spusese: „Pedeapsa mea e mai grea decât pot eu îndura”. „Dar eu simt deja asta, se gândea Jay. Nu pot accepta gândul de a fi cel de-al doilea fiu, unul inutil, desconsiderat și

lipsit de avere, fiul sărac al unui om bogat, un nimeni – chiar nu pot suporta asta.”

Încercă să-și scoată din minte gândul necurat. Își încărcă arma, turnând praf de pușcă pe placa de lângă gaura de aprindere, după care închise capacul. Apoi armă pușca. Când ar fi acționat trăgaciul, capacul plăcii s-ar fi ridicat automat în momentul în care cremenile ar fi generat scântei. Praful de pușcă din placa metalică s-ar fi aprins, iar flacăra ar fi ieșit prin gaura de aprindere și ar fi dat foc unei cantități mai mari de praf de pușcă, din cea aflată în spatele bilei de plumb.

Se întoarse și privi de cealaltă parte a versantului. Căprioarele pășteau într-o ignoranță liniștită. Toți vânătorii își ocupaseră pozițiile, mai puțin Lizzie, care încă se mișca. Jay își fixă cerbul. Apoi balansă ușor țeava puștii, până când ținti spatele lui Robert.

Putea afirma că în momentul crucial îi alunecase cotul pe o fâșie de gheață, modificând direcția armei și, cu un ghinion extraordinar, își împușcase fratele în spate. Tatăl lor ar fi bănuit adevărul – deși n-ar fi putut avea niciodată siguranța crimei –, dar cum ar fi rămas doar cu un singur fiu, poate avea să își îngroape suspiciunile și să îi dea lui Jay tot ce-i fusese rezervat înainte lui Robert.

Lizzie urma să dea semnalul pentru toți ceilalți. Din câte își amintea Jay, căprioarele reacționau destul de încet. După primul foc, aveau să rămână înțepenite preț de câteva secunde. Apoi, când prima dintre ele avea să se miște, în câteva secunde toate ar fi început să fugă, asemenea unui stol de păsări sau unui banc de pești, lovind cu copitele delicate pământul dur și lăsând în urmă animalele moarte sau pe cele care șchiopătau.

Arma lui Jay se îndreptă din nou către cerb. Nu-și putea ucide fratele. Ar fi fost un păcat fără seamăn. Remușcările l-ar fi bântuit toată viața.

Dar oare nu va regreta că și-a înfrânt acum pornirea? Când tatăl lor îl va umili din nou arătându-și preferința pentru Robert, oare nu va strânge din dinți, regretând din tot sufletul că nu a rezolvat problema atunci când a avut ocazia și că nu l-a șters de pe fața pământului pe fratele cel detestabil?

Întoarse din nou arma către Robert.

Tatăl lor nutrea respect față de forța, hotărârea și agresivitatea unui om. Chiar dacă ar fi bănuit că lovitura fatală

fusese plănuită, până la urmă ar fi realizat că Jay era un om, o ființă care nu putea fi ignorată sau disprețuită fără consecințe dramatice.

Acest gând îi întări hotărârea. Tatăl lui i-ar fi dat dreptate, în adâncul inimii sale, își spunea Jay. Sir George n-ar fi permis nimănui să-l trateze nedrept. Răspunsul lui la orice nedreptate era brutal și sălbatic. La Londra, în calitate de magistrat, trimisese zeci de bărbați, femei și copii la Old Bailey. Dacă un copil era spânzurat fiindcă furase o pâine, de ce n-ar fi fost drept ca el să-l ucidă pe Robert, atâta vreme cât îi furase moștenirea?

Lizzie nu se grăbea. Jay se străduia să-și controleze respirația, însă inima îi bătea cu putere și respira cu greutate. Ar fi vrut să se uite la Lizzie, ca să înțeleagă ce o reține, dar se temea că ea va trage exact în momentul acela, iar el își va rata rândul. Așa că rămase cu privirea și cu țeava puștii îndreptate către Robert. Corpul îi era încordat ca o coardă de harpă, iar presiunea mușchilor devenise dureroasă, dar nu îndrăznea să se miște.

„Nu, își spuse, acest lucru nu se va întâmpla. Nu-mi voi ucide fratele. Pentru numele lui Dumnezeu, totuși o voi face! Jur! Grăbește-te, Lizzie, te rog."

Observă cu coada ochiului cum se mișcă ceva lângă el. Înainte să vadă ce este, se auzi împușcătura armei lui Lizzie. Cerbii înghețară. Arma lui era îndreptată spre coloana lui Robert, exact între umeri. Jay apăsă ușor pe trăgaci. Un trup voluminos se năpusti asupra lui și auzi vocea tatălui său. Se mai auziră apoi două pocnituri – gloanțele trase de Robert și de Henry. În timp ce arma lui Jay se descărca, o cizmă lovi țeava puștii. Aceasta sări în sus, iar glonțul zbură inofensiv în aer. Cu inima încărcată de teamă și de vină, privi spre figura înfuriată a lui Sir George.

— Criminal nenorocit ce ești! strigă tatăl său.

CAPITOLUL 7

Ziua în aer liber o obosise pe Lizzie, așa că – la scurt timp după cină – anunță că merge la culcare. Cum Robert nu era în cameră, Jay se oferi politicos să-i lumineze drumul până la dormitor. În timp ce urcau scara din piatră, Jay îi spuse încet:

— Am să te duc în mină, dacă vrei.

Amorțeala lui Lizzie dispăru brusc.

— Vorbești serios?

— Desigur. Nu spun lucruri pe care nu le cred. Zâmbi sarcastic și adăugă: Chiar ai curajul să mergi?

Fata era emoționată.

— Da, răspunse ea pe loc.

Iată un bărbat pe gustul ei!

— Când putem merge? întrebă ea nerăbdătoare.

— La noapte. Minerii își încep munca la miezul nopții, iar cărăușii – o oră sau două mai târziu.

— Adevărat? întrebă Lizzie uimită. De ce muncesc noaptea?

— Lucrează și pe timpul zilei. Cărăușii termină înainte de venirea serii.

— Dar n-au timp să doarmă!

Se simțea ca o caraghioasă.

— Mi-am trăit aproape întreaga viață în valea din apropiere și n-am avut habar că oamenii aceștia muncesc atât de mult!

Se întreba dacă nu cumva McAsh avea dreptate, iar vizita în mină avea să îi schimbe cu totul viziunea despre viața muncitorilor.

— Să fii gata la miezul nopții, îi ceru Jay. Va trebui să porți din nou haine bărbătești – mai ai veșmintele acelea?

— Da.

— Ieși pe ușa de la bucătărie – voi avea grijă să fie deschisă – și ne întâlnim la grajduri. Am să înșeuez doi cai.

— E atât de palpitant! exclamă ea.

Tânărul îi dădu lumânarea.

— Ne vedem la miezul nopții, îi șopti el.

Fata intră în dormitor. Jay era din nou fericit, observă ea. Ceva mai devreme, pe munte, se certase din nou cu tatăl lui. Nimeni nu văzuse exact ce se întâmplase – erau cu toții concentrați asupra vânatului –, însă Jay ratase ținta, iar Sir George era negru de furie. Cearta, indiferent de cauză, fusese aplanată de

emoția momentului. Lizzie reușise foarte ușor să ucidă cerbul. Robert și Henry doar își răniseră ținta. Cerbul lui Robert reușise să mai fugă câțiva metri, apoi căzuse, iar tânărul îl ucisese cu încă un glonț, însă ținta lui Henry scăpase și fusese adusă de câini după ce aceștia o fugăriseră o vreme. Știau cu toții că se întâmplase ceva, iar Jay rămăsese tăcut tot restul zilei – până atunci, când prinsese din nou viață și își recăpătase farmecul.

Lizzie își scoase rochia, juponul și pantofii, apoi se înveli într-o pătură și se așeză în fața focului. Jay era atât de amuzant, se gândi ea. Îi plăcea aventura, la fel ca și ei, în plus era și foarte chipeș: înalt, îmbrăcat cu gust, cu o statură atletică și cu părul bogat, blond și ondulat. Abia aștepta miezul nopții.

Cineva bătu la ușă – era mama ei. Lizzie avu o strângere de inimă, simțindu-se vinovată. „Sper că mama nu are chef de o conversație prea lungă”, se gândi ea iritată. Dar era înainte de ora unsprezece, așa că îi rămânea suficient timp ca să se pregătească.

Mama ei purta o pelerină, așa cum obișnuiau cu toții atunci când treceau dintr-o cameră în alta prin coridoarele reci ale Castelului Jamisson. O dezbrăcă. Deasupra cămășii de noapte avea un șal. Desfăcu părul lui Lizzie și începu să-l perie.

Lizzie închise ochii și se relaxă. Acest gest îi amintea de copilărie.

— Vreau să-mi promiți că n-ai să te mai îmbraci niciodată în haine bărbătești, îi spuse mama ei.

Lizzie tresări. Avea impresia că mama ei auzise discuția pe care o avusese cu Jay. Trebuia să fie prevăzătoare – Lady Hallim avea o premoniție extraordinară atunci când Lizzie punea la cale ceva necurat.

— Ești prea mare pentru asemenea jocuri, adăugă ea.

— Sir George a fost extrem de amuzat! protestă fata.

— Tot ce se poate, însă nu așa vei pune mâna pe un soț.

— Cred că Robert mă vrea.

— Da, dar trebuie să-l lași să te curteze! Ieri, în drum spre biserică, ai călărit alături de Jay și l-ai lăsat pe Robert în urmă. Iar în seara asta te-ai retras exact când Robert nu era în cameră și a ratat șansa de a te conduce.

Lizzie privea imaginea mamei sale reflectată în oglindă. Trăsăturile feței ei, atât de cunoscute, arătau cât este de hotărâtă. Lizzie își iubea mama și ar fi dorit să-i facă pe plac,

însă nu putea deveni fiica pe care aceasta și-o dorea – era împotriva firii sale.

— Îmi pare rău, mamă, nu mă pot gândi la lucrurile acestea.

— Îți place… Robert?

— M-aș mărita cu el dacă situația ar fi disperată.

Lady Hallim puse peria deoparte și se așeză lângă Lizzie.

— Draga mea, suntem într-o situație disperată.

— Întotdeauna am stat prost cu banii, din câte îmi amintesc eu.

— E adevărat. Și până acum am rezistat din împrumuturi sau din ipotecarea pământului și-am locuit în cea mai mare parte a timpului aici, unde ne putem hrăni cu vânat și putem purta aceleași haine până când ajung pline de găuri.

Lizzie simți din nou un junghi de vinovăție. Banii fuseseră cheltuiți pentru ea, nu pentru mama ei.

— Atunci, hai să continuăm așa! Nu mă deranjează ca bucătarul să ne servească masa și să împărțim aceeași cameristă. Îmi place să stau aici – prefer să-mi petrec timpul plimbându-mă prin High Glen decât să fac cumpărături pe Bond Street.

— Există o limită și în privința împrumuturilor. Nu mai putem primi nimic.

— Atunci, vom trăi din chiria pe care o primim de la arendași. Vom renunța la călătoriile la Londra. Nu vom mai merge nici la balurile din Edinburgh. Nu vom mai avea alți invitați la cină în afară de pastor. Vom trăi ca niște călugărițe un an întreg, fără compania nimănui.

— Mă tem că nu putem face asta. Ne-au amenințat că ne vor lua reședința Hallim și întreaga moșie.

Lizzie era șocată.

— Nu vor putea!

— Ba vor putea – acesta este rostul unei ipoteci.

— Cine sunt *ei?*

Mama ei nu era foarte sigură.

— Avocatul tatălui tău s-a ocupat de împrumut, dar nu știu exact de unde provin banii. Asta nu contează. Cert este că cel care a dat banii cu împrumut îi vrea înapoi, altfel va executa proprietatea.

— Mamă… vrei să spui că ne vom pierde casa?

— Nu, draga mea – nu și dacă te măriți cu Robert.

— Înțeleg, răspunse Lizzie grav.

Ceasul din curte bătu ora unsprezece. Mama sa se ridică și o sărută.

— Noapte bună, draga mea. Somn ușor.

— Noapte bună, mamă.

Lizzie privi spre foc gânditoare. Știa de mult timp că destinul îi cerea să-și salveze averea măritându-se cu un bărbat bogat, iar Robert era la fel de bun ca oricare altul. Până acum însă, nu se gândise serios la asta – în general, nu se gândea la lucruri dinainte, îi plăcea să lase totul până în ultimul moment, obicei care o scotea din minți pe mama ei. Brusc, gândul de a se căsători cu el o îngrozi. Simțea o formă de dezgust fizic, de parcă ar fi înghițit ceva putred.

Dar ce putea să facă? Nu-i putea lăsa pe creditorii mamei sale să le dea afară din casă! Ce să facă? Unde să se ducă? Din ce să se întrețină? O străbătu un fior de teamă imaginându-se locuind împreună cu mama ei în camere friguroase închiriate în Edinburgh, cerând ajutorul unor rude îndepărtate sau ocupându-se cu lucrul de mână pentru câțiva penny. Era mai bine să se mărite cu un tip anost, cum era Robert. Dar ar fi reușit? De câte ori încercase să facă un lucru neplăcut, dar necesar, cum ar fi fost să ucidă un animal bolnav ori să cumpere materiale pentru haine, se răzgândea și renunța.

Își adună părul răzleț, apoi se deghiză în hainele pe care le purtase cu o zi înainte: pantaloni, ghete de călărie, o cămașă de pânză și o haină, la care adăugă un tricorn pe care-l prinse cu un ac. Își înnegri obrajii cu cenușă din șemineu, însă renunță la perucă de data aceasta. Își luă o pereche de mănuși, ca să-i țină de cald și să-i ascundă în același timp mâinile îngrijite, și o pătură care să-i facă umerii să pară mai lați.

Când bătu miezul nopții, luă o lumânare și coborî scările.

Se întreba dacă Jay avea să-și țină promisiunea. Ar fi putut apărea ceva care să-l rețină sau ar fi putut adormi. Ce dezamăgire ar fi fost! Dar ușa bucătăriei era deschisă, așa cum îi promisese, iar când pătrunse în grajd, îl găsi acolo, cu doi ponei pe care încerca să-i liniștească. Un val de plăcere o cuprinse când el îi zâmbi sub razele lunii. Fără să-i vorbească, îi întinse frâiele calului mai mic, apoi o conduse pe aleea din spatele grajdului, evitând drumul principal, la care aveau vedere dormitoarele principale.

Când ieșiră în drum, Jay scoase un lămpaș. Urcară pe ponei și plecară.

— M-am temut că n-ai să vii, spuse Jay.

— Eu m-am temut că ai să adormi, răspunse ea și izbucniră amândoi în râs.

Mergeau în susul văii, spre mina de cărbune.

— Te-ai certat cu tatăl dumitale în seara asta? îl întrebă Lizzie direct.

— Da.

Nu-i dădu alte detalii, însă curiozitatea fetei nu avea nevoie de încurajări.

— De ce? întrebă ea.

Nu-i vedea fața, dar bănuia că întrebarea îi displăcuse. Cu toate acestea, îi răspunse pe un ton moderat:

— Vechea poveste – în legătură cu fratele meu, Robert.

— Cred că ai avut parte de un tratament tare rău, dacă asta poate fi o consolare.

— Este, îți mulțumesc.

Părea acum puțin mai relaxat.

Pe măsură ce se apropiau de mină, ardoarea și curiozitatea lui Lizzie creșteau, iar ea începu să se întrebe cum putea să fie acolo de vreme ce McAsh o descria ca pe un iad. Era îngrozitor de cald sau teribil de frig? Oamenii se luptau asemenea unor pisici sălbatice în captivitate? În puț era miros de pucioasă, puțul era infestat de șoareci sau era o liniște înspăimântătoare? Începu să se teamă. „Indiferent ce s-ar întâmpla, își spuse ea, voi afla cum este, iar McAsh nu-mi va mai lua în derâdere ignoranța.”

După aproape o jumătate de oră, trecură peste un morman de cărbune de vânzare.

— Cine e acolo? se auzi o voce, apoi un paznic cu un câine în lesă apăru în zona luminată de lampa lui Jay.

De obicei, paznicii se ocupau de vânat și îi prindeau pe braconieri, însă acum mulți dintre ei asigurau paza minei împotriva hoților de cărbune.

Jay ridică lampa ca să-și arate fața.

— Îmi cer scuze, domnule Jamisson, spuse paznicul.

Merseră mai departe. La capătul puțului, se afla un cal care se învârtea în cerc și mișca un tambur. Când se apropiară, Lizzie observă că tamburul rotea la rândul lui o sfoară, care scotea din

puț niște găleți pline cu apă.

— În puț este întotdeauna apă, îi explică Jay. Se infiltrează din pământ.

Gălețile vechi din lemn curgeau, transformând pământul din jurul intrării într-un amestec periculos de noroi și de gheață.

Își priponiră caii și merseră până la marginea puțului. Era o groapă lată de aproape doi metri, cu o scară abruptă din lemn care cobora în zigzag. Lizzie nu vedea fundul.

Nu exista nicio balustradă.

La început, fata se sperie.

— Cât de adânc este? întrebă ea cu voce tremurândă.

— Dacă-mi amintesc corect, puțul are o adâncime de șaizeci și cinci de metri, spuse Jay.

Lizzie înghiți în sec. Dacă ar fi renunțat, probabil că Sir George și Robert ar fi aflat și i-ar fi spus: „Ți-am spus că nu este un loc în care să poată merge o domnișoară”. N-ar fi suportat un asemenea reproș – prefera să coboare la șaizeci și cinci de metri sub pământ, fără să se sprijine de o balustradă.

Strângând din dinți, spuse:

— Ce mai așteptăm?

Chiar dacă observase că se teme, Jay nu făcu niciun comentariu. O luă înainte, ca să lumineze drumul, iar ea îl urmă cu sufletul la gură. După câteva trepte, el îi spuse:

— Mai bine pune-ți mâinile pe umerii mei, ca să ai mai mult echilibru.

Ea îi urmă sfatul recunoscătoare.

În timp ce coborau scările, gălețile de lemn pline cu apă, în urcare, se balansau în mijlocul puțului, lovindu-se de cele goale, care se deplasau în jos, stropind-o pe Lizzie cu apă rece. Ea avu o viziune înspăimântătoare – se vedea alunecând pe scări și rostogolindu-se nebunește în josul puțului, ciocnindu-se și dărâmând câteva zeci de găleți înainte să se lovească mortal de fundul gropii.

După o vreme Jay făcu o scurtă pauză, pentru ca Lizzie să se odihnească. Deși se considera pregătită fizic și o fire activă, o dureau picioarele și respira greu. Voia să-i lase lui Jay impresia că nu e obosită, așa că începu o conversație.

— Pari să știi o mulțime de lucruri despre mină – de unde provine apa, cât de adânc e puțul și toate celelalte.

— În familia noastră se vorbește frecvent despre cărbune –

fiindcă de aici provin cei mai mulți bani. Acum șase ani, mi-am petrecut o vară întreagă împreună cu Harry Ratchett, supraveghetorul. Mama voia ca eu să învăț totul despre această afacere, în speranța că într-o bună zi tata mă va lăsa să o conduc. O aspirație prostească.

Lui Lizzie îi părea rău pentru el.

Merseră mai departe. După câteva minute ajunseră la capătul scării, pe o platformă, de unde începeau două tuneluri. Sub acestea, puțul era plin de apă. Balta era golită cu ajutorul găleților, dar apa revenea prin canalele de scurgere ale tunelurilor. Lizzie se uita la tunelurile întunecate cu inima pătrunsă de frică și, totodată, de curiozitate.

Jay coborî de pe platformă într-unul dintre tuneluri, se întoarse și îi întinse o mână lui Lizzie. Avea palmele puternice și uscate. Când ea ajunse în tunel, el îi ridică o mână la buze și o sărută. Ea fu încântată de gestul său galant.

În timp ce o conducea, o ținea de mână. Fata nu prea știa cum să reacționeze, însă nu avea timp să se gândească. Trebuia să se concentreze asupra echilibrului. Înainta cu greu prin praful gros de cărbune, al cărui gust se simțea și în aer. Acoperișul era coborât în anumite locuri, așa că era nevoită să se aplece în majoritatea timpului. Își dădu seama că o aștepta o noapte extrem de neplăcută.

Încercă să ignore disconfortul. Pe cealaltă parte, flacăra lumânărilor se strecura printre spațiile goale dintre coloanele groase, amintindu-i de serviciile oficiate la miezul nopții într-o catedrală impozantă. Jay spuse:

— Fiecărui miner îi revine o secțiune de aproape patru metri dintr-un front de lucru, numită „cameră”. Între două camere trebuie lăsat un pilon de cărbune de aproape cinci metri lățime, care să sprijine acoperișul.

Lizzie își dădu seama că deasupra lor erau șaizeci și cinci de metri de pământ și de stânci, care s-ar fi putut prăbuși peste ei dacă minerii nu-și făceau treaba cu atenție. Luptă să-și reprime senzația de panică. Involuntar, strânse mâna lui Jay, iar el făcu același gest. Din acel moment, deveni conștientă că se țin de mână și constată că îi face plăcere.

Primele camere erau goale – probabil cărbunele se epuizase –, dar în scurt timp Jay se opri într-un loc în care săpa un bărbat. Spre surprinderea lui Lizzie, minerul nu stătea în picioare, ci

întins pe o parte, atacând frontul de lucru de la nivelul solului. O lumânare prinsă într-un suport de lemn în apropiere de capul acestuia lumina locul de muncă. În ciuda poziției sale ciudate, își mișca sapa cu putere. Fiecare lovitură țintea un punct din perete, de unde scotea bulgări de cărbune. Crestase o adâncitură lată de aproape un metru pe toată întinderea camerei. Lizzie constată îngrozită că minerul stătea întins în apa care se infiltra prin perete și care se prelingea apoi prin toată camera, pentru ca în final să se scurgă în canalul care ducea la tunel. Lizzie își înmuie degetele în șanț – apa era rece ca gheața, începu să tremure. Cu toate acestea, minerul își dăduse jos haina și cămașa și lucra doar în pantaloni, cu picioarele goale. Pe umerii înnegriți i se vedeau stropi de transpirație.

Tunelul nu era regulat – avea zone mai înalte și zone mai joase –, din cauza filonului de cărbune, presupuse Lizzie. În acel punct se înălța brusc. Jay se opri și îi făcu semn spre un loc în care un miner verifica ceva cu ajutorul unui lămpaș.

— Verifică grizuul[5], spuse Jay.

Lizzie își desfăcu mâna dintr-a lui și se așeză pe o piatră, ca să-și îndrepte spatele.

— Ești bine? o întrebă Jay.

— Da. Ce este grizuul?

— Un gaz inflamabil.

— Inflamabil?

— Da, este cel care provoacă majoritatea exploziilor din mine.

Ceea ce tocmai auzise i se părea o nebunie.

— Dacă este explozibil, de ce folosește minerul o lumânare?

— Este singurul mod prin care poate detecta gazul – care nici nu se vede, nici nu are miros.

Minerul ridica ușor lumânarea spre tavan și se uita cu atenție la flacără.

— Gazul este mai ușor decât aerul și se ridică la nivelul tavanului, continuă Jay. O cantitate mică va da flăcării o nuanță albăstruie.

— Și ce va face o cantitate mare?

— Ne va trimite pe toți în împărăția Cerurilor.

Lizzie simți că era picătura care umplea paharul. Era murdară, epuizată de oboseală, avea gura plină de praf de cărbune și

5 Amestec natural gazos, inflamabil și explozibil, în care predomină metanul și care se degajă în timpul lucrărilor miniere (n.tr.)

tocmai aflase că erau în pericol să sară în aer. Își impuse să-și păstreze calmul. Știuse, dinainte de a coborî, că mina era un loc periculos, așa că trebuia să-și întărească voința. Minerii coborau în subteran în fiecare noapte. Trebuia să aibă curajul să o facă și ea măcar o dată.

Oricum, nu intenționa să mai repete acest gest – nu avea nicio îndoială în această privință.

Îl priviră pe bărbat câteva clipe. Înainta în tunel câțiva pași și apoi repeta testul. Lizzie era decisă să nu-și arate teama; spuse pe un ton normal:

— Și dacă descoperă gaz, ce se întâmplă? Cum poate fi eliminat?

— I se dă foc.

Lizzie înghiți în sec. Lucrurile se complicau.

— Unul dintre mineri este pompier, continuă Jay. Cred că în acest puț responsabilul este McAsh, tânărul care ne-a creat probleme. În general, slujba asta se moștenește din tată-n fiu. Pompierul este expert în gaze. Știe ce are de făcut.

Lizzie ar fi vrut să fugă prin tunel până la gura puțului și de acolo, pe scară, să iasă cât mai curând în lumea exterioară. Ar fi făcut-o dacă nu i s-ar fi părut atât de umilitor gândul de a-l lăsa pe Jay să-i vadă panica. Ca să poată trece peste acel test periculos, făcu un semn spre o latură a tunelului și spuse:

— Ce este acolo jos?

Jay o luă din nou de mână.

— Haide să mergem și să vedem.

Era un calm destul de straniu în întreaga mină, se gândea Lizzie în timp ce se deplasau. Nimeni nu vorbea prea mult: câțiva bărbați erau ajutați de niște băieți, însă majoritatea muncitorilor lucrau singuri, iar cărăușii încă nu sosiseră. Dangătul ciocanelor care izbeau peretele și zgomotul asurzitor al cărbunelui zdrobit erau amortizate de pereți și de stratul gros de praf de pe jos. Din când în când, oamenii treceau printr-o ușă pe care un băiețandru o închidea în urma lor. Ușile controlau circulația aerului în tuneluri, îi explică Jay.

Ajunseră apoi într-o zonă părăsită și Jay se opri.

— Aici pare să nu mai fie nimic, spuse el, mișcând lampa într-un arc.

Lumina slabă se reflecta în ochii mici ai șobolanilor aflați la limita cercului. Cu siguranță trăiau din resturile de mâncare din

sufertașele minerilor.

Lizzie observă că fața lui Jay era la fel de neagră ca cea a minerilor. Praful de cărbune se întinsese peste tot. Arăta caraghios și ea zâmbi.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el.

— Fața dumitale e neagră!

El zâmbi și îi atinse obrazul cu vârful degetului.

— Și a dumitale cum crezi că este?

Ea își dădu seama că arăta probabil la fel.

— Vai, nu! exclamă ea râzând.

— Dar ești la fel de frumoasă, spuse el, apoi o sărută.

Ea fu surprinsă, dar nu schiță niciun gest. Îi plăcea. Avea buzele puternice și uscate, iar ea simți o ușoară asprime în zona buzei superioare, unde pielea era bărbierită. Când el se retrase, primul lucru care-i veni în minte fu să întrebe:

— Pentru asta m-ai adus aici?

— Te-am jignit?

Era împotriva oricăror reguli sociale care țineau de politețe ca un tânăr să sărute o domnișoară cu care nu era logodit. Ar fi trebuit să se simtă ofensată, știa asta. Dar îi plăcuse. Se simțea stânjenită.

— Ar fi bine să ne retragem.

— Te pot ține de mână?

— Da.

El păru mulțumit și o conduse înapoi. După câteva momente, fata văzu piatra pe care se așezase mai devreme. Cei doi se opriră să privească un miner care lucra. Lizzie se gândea la sărut și simțea fiori de emoție pe șira spinării.

Minerul dăduse la o parte un strat de cărbune de pe întreaga lățime a camerei și înainta acum cu lovituri de ciocan spre un nivel mai profund. Era pe jumătate dezbrăcat, la fel ca majoritatea muncitorilor, iar mușchii robuști ai spatelui se destindeau și se încordau pe măsură ce manevra ciocanul. Fără nicio susținere dedesubt, cărbunele se prăbușea în cele din urmă sub propria-i greutate, aterizând pe pământ sub formă de bulgări. Minerul se retrăgea cu repeziciune ori de câte ori o nouă bucată din perete se crăpa și se desprindea, împrăștiind în jur mici fragmente de cărbune generate de tensiunea loviturii.

Cărăușii începură să sosească, purtând cu ei lumânări și lopeți din lemn, iar Lizzie trăi cel mai cumplit șoc: erau, în marea lor

majoritate, femei și fete tinere.

Nu întrebase niciodată cu ce se ocupau soțiile și fiicele minerilor. Nu-i trecuse prin cap că și-ar fi putut petrece zilele și jumătate din noapte lucrând sub pământ.

Liniștea din tunel fu tulburată de sporovăială lor veselă și aerul se încălzi, făcând-o pe Lizzie să-și desfacă haina. Din cauza întunericului, majoritatea femeilor nu-i observară pe vizitatori, așa că-și continuară discuțiile nestingherite. Exact în fața lor, un bărbat în vârstă se ciocni de o femeie care părea însărcinată.

— Sal, dă-te dracului la o parte din drum, spuse el cu asprime.

— Ba să te dai tu dracului la o parte, mătărângă oarbă, replică ea.

O altă femeie interveni:

— O mătărângă nu e oarbă, are un singur ochi! zise ea, apoi izbucniră toate într-un râs vulgar.

Lizzie era șocată. În lumea ei, femeile nu spuneau niciodată „dracul”, cât despre „mătărângă”, putea doar să-și imagineze ce înseamnă. Era uimită că femeile râdeau din nimic, în condițiile în care se treziseră la ora două noaptea și erau nevoite să muncească sub pământ timp de cincisprezece ore.

Avea un sentiment ciudat. Toate lucrurile se reduceau aici la senzații și la trăiri fizice: întunericul, mâna lui Jay pe care o strângea într-a sa, minerii pe jumătate dezbrăcați, sărutul lui Jay sau amuzamentul vulgar al femeilor – toate acestea o speriau și în același timp o stimulau. Pulsul i se accelerase, obrajii îi deveniseră purpurii, iar inima îi bătea cu putere.

Conversația încetă în momentul în care femeile începură să încarce cărbunele în găleți.

— De ce fac femeile asta? îl întrebă uimită pe Jay.

— Un miner este plătit pentru cantitatea de cărbune pe care o aduce la gura puțului, răspunse el. Dacă trebuie să plătească un cărăuș, pierde bani. Atunci preferă să-și aducă soția și copiii și, în felul acesta, banii rămân în familie.

Gălețile mari se umplură rapid. Lizzie văzu cum două femei apucă o găleată și o ridică în spatele celei de-a treia. Aceasta începu să sufle greu când simți greutatea. Găleata fu prinsă cu ajutorul unei chingi de fruntea femeii, care – cu spatele îndoit – începu să se deplaseze cu greu prin tunel. Lizzie se întreba cum putea căra femeia o asemenea greutate pe atâtea scări.

— Coșul e atât de greu pe cât pare? întrebă ea.

Unul dintre mineri o auzi.

— Noi îi spunem vagonet, îi răspunse acesta. Poate duce aproape șaptezeci de kilograme de cărbune. Vreți să vedeți cât e de greu, domnule?

Jay răspunse înainte ca Lizzie să poate rosti vreun cuvânt:

— Cu siguranță nu, zise el protector.

Omul insistă.

— Poate o jumătate de vagonet, cum duce mititica asta.

O fetiță de zece sau unsprezece ani, îmbrăcată într-o rochie de lână fără nicio formă și cu o basma pe cap, se apropia de ei. Era desculță și căra în spate o găleată plină pe jumătate.

Lizzie observă că Jay deschisese gura ca să refuze oferta bărbatului, însă ea i-o luă înainte:

— Da, spuse ea. Vreau să văd cât e de greu!

Minerul opri fata, iar una dintre femei îi luă din spate încărcătura. Copila nu spuse nimic, dar păru încântată să-și poată trage sufletul o clipă.

— Aplecați-vă, stăpâne, îi ceru minerul.

Lizzie făcu ce îi ceruse bărbatul, apoi femeia ridică greutatea pe umerii ei.

Cu toate că era pregătită, încărcătura se dovedi cu mult mai grea decât anticipase și nu reuși să o susțină nici măcar o secundă. Picioarele i se înmuiară și se prăbuși. Minerul, care prevăzuse acest lucru, o prinse la timp, în timp ce femeia îi lua greutatea din spate. Pe când se prăbușea în brațele minerului, Lizzie își dădu seama că oamenii știuseră dinainte ce avea să se întâmple.

Femeile din jur începură să râdă strident la gândul că cel care se prăbușise era un bărbat tânăr. Minerul o prinse pe Lizzie exact când aceasta își pierduse echilibrul și o susținu cu ușurință pe brațul său puternic. O mână aspră și grea precum copita unui cal îi strivi sânul prin cămașa din pânză. Ea auzi cum bărbatul scoate un sunet de surprindere. Mâna lui o apăsă din nou, încercând parcă să facă o nouă verificare. Avea sâni mari – stânjenitor de mari, după părerea ei așa că mâna se îndepărtă o clipă mai târziu. Bărbatul o ridică în picioare. O ținea de umeri și îi privea uimit fața înnegrită de cărbune.

— Domnișoara Hallim! spuse el în șoaptă.

Ea își dădu seama că minerul era Malachi McAsh.

O clipă se priviră fascinați, după care râsetele femeilor le pătrunseră în urechi. Lizzie găsea intimitatea bruscă extrem de incitantă, după tot ce se întâmplase înainte, și își dădu seama că la fel era și pentru el. Preț de o secundă, se simți mai apropiată de el decât de Jay, deși acesta o sărutase și o ținuse de mână. Apoi, se auzi o altă voce de femeie:

— Mack, uită-te la asta!

O femeie cu fața înnegrită apropie o lumânare de tavan. McAsh se uită la ea, apoi la Lizzie, și – cum nu voia să-și lase treaba neterminată – se desprinse de fată și se îndreptă spre cealaltă femeie.

Privi flacăra lumânării și spuse:

— Ai dreptate, Esther.

Apoi se întoarse cu spatele și se adresă celorlalți, ignorându-i pe Jay și pe Lizzie:

— Este o mică scurgere de gaze.

Lizzie ar fi vrut să se întoarcă și să fugă, dar văzu că McAsh își păstrase calmul.

— Nu e nevoie să dăm alarma, cel puțin nu încă. Vom verifica în mai multe locuri, ca să vedem cât de extinsă este.

Lizzie găsi impasibilitatea tuturor de-a dreptul incredibilă. Ce fel de oameni erau minerii aceștia? Deși duceau o viață extrem de dură, aveau o ambiție de neînvins. Prin comparație, viața ei îndestulată părea lipsită de sens.

Jay o luă de mână și îi șopti:

— Cred că am văzut destule, nu ești de aceeași părere?

Lizzie nu se opuse – își satisfăcuse deja curiozitatea. Avea dureri de spate din cauza poziției incomode. Era obosită, murdară și speriată și își dorea să iasă la suprafață și să simtă mângâierea vântului pe față.

Merseră în grabă de-a lungul tunelului, spre intrare. În mină era deja aglomerație – o sumedenie de cărăuși se deplasau în fața și în spatele lor. Femeile își suflecaseră fustele până deasupra genunchilor, ca să se miște mai ușor, și duceau lumânările în dinți. Se deplasau greu sub povara greutăților uriașe. Lizzie văzu un bărbat urinând în canalul de scurgere, în fața femeilor și a copiilor. „Nu putea găsi un loc mai retras pentru asta?” se gândi ea, după care își dădu seama că în mină nu exista un asemenea loc.

Ajunseră la intrare și porniră să urce scările. Cărăușii mergeau

în patru labe, asemenea unor copii mici – era singura poziție posibilă. Urcau încet. Acum nu mai făceau conversație și nici nu mai glumeau. Femeile și fetele gâfâiau și se opinteau sub greutățile enorme pe care le cărau. După o vreme, Lizzie simți nevoia să se odihnească, însă cărăușii nu făceau nicio pauză – se simți umilită și vinovată privindu-le pe fetițele care o depășeau cu greutățile în spinare, unele dintre ele plângând de durere și de oboseală. Din când în când, o copilă încetinea ritmul ori se oprea, dar era imediat grăbită de injuriile și de loviturile mamei. Lizzie ar fi vrut să le poată aduce o mângâiere. Toate emoțiile de peste noapte se contopiseră, transformându-se în ură.

— Jur, spuse ea hotărât, că nu voi permite niciodată să se extragă cărbune de pe pământurile mele.

Înainte ca Jay să-i poată răspunde, se auzi un clopot.

— Alarma, spuse Jay. Probabil că s-a mai descoperit încă o scurgere de gaze.

Lizzie oftă și se ridică în picioare. Se simțea de parcă cineva i-ar fi înjunghiat gambele. „Niciodată”, își spuse.

— Am să te iau în brațe, îi spuse Jay și, fără alte explicații, o ridică pe umăr și începu să urce scările.

CAPITOLUL 8

Gazele se împrăștiară cu o viteză înspăimântătoare. La început, nuanța albăstruie era vizibilă numai atunci când lumânarea ajungea la nivelul tavanului, însă câteva minute mai târziu, se întindea deja cu un metru mai jos. Mack fu nevoit să oprească testele, din teama de a nu da foc întregului puț înainte să fie evacuat.

Respira scurt și sacadat, însă încerca să-și păstreze calmul și mintea limpede.

În mod normal, gazele se infiltrau încet, dar de această dată era diferit. Probabil că se petrecuse un eveniment neobișnuit. Cel mai probabil, gazele se acumulaseră într-o cameră închisă, unde nu se mai lucra, apoi un perete vechi crăpase, iar vaporii toxici pătrunseseră cu rapiditate în tuneluri.

Aici, fiecare bărbat, femeie sau copil purta câte o lumânare.

O cantitate mică nu ar fi creat probleme; una moderată ar fi ars pe oricine se afla în apropiere, iar un volum mare ar fi produs o explozie de proporții, ucigând toți oamenii din mină și distrugând tunelurile.

Respiră adânc. Prioritatea principală era să evacueze de urgență pe toată lumea din puț. Sună din clopot cu putere, în timp ce număra până la doisprezece. Când termină, minerii și cărăușii alergau deja prin tuneluri către ieșire, iar mamele își grăbeau copiii.

Camera se golise, iar lângă el rămăseseră cei doi cărăuși care-l ajutau – sora lui, Esther, o persoană calmă și eficientă, și verișoara lui, Annie, care era puternică și rapidă, dar în același timp impulsivă și neîndemânatică. Cu ajutorul lopeților pentru cărbune, cele două femei începură să sape frenetic un șanț îngust pe fundul tunelului, de lungimea și lățimea lui Mack, între timp, Mack prinse un sul de pânză cerată de tavan și alergă la gura tunelului.

După moartea părinților gemenilor, bărbații din mină se sfătuiseră dacă Mack avea vârsta necesară pentru a prelua slujba de pompier a tatălui său. Dincolo de responsabilitățile meseriei, pompierul era și un lider al comunității. Chiar și Mack avea îndoieli în această privință. Dar nimeni nu voia această slujbă, fiindcă nu era plătită și presupunea riscuri. După ce reușise să rezolve primele probleme apărute, discuțiile

încetaseră. Era mândru că până și bărbații mai în vârstă aveau încredere în el, chiar dacă mândria îl obliga să-și păstreze calmul și încrederea în situațiile în care era încercat de teamă.

Ajunse la gura tunelului. Ultimii veniți urcau acum scările. Mack trebuia acum să se ocupe de eliminarea gazelor. Arderea era singura soluție – trebuia, așadar, să aprindă focul.

Un mare ghinion făcea ca lucrurile să se întâmple tocmai atunci. Era ziua lui de naștere. Voia să plece. Și-ar fi dorit ca singurul risc asumat să fie acela de a părăsi valea duminică noaptea. Se gândea că, dacă ar mai fi așteptat o zi sau două, cei din familia Jamisson ar fi fost convinși că rămâne și le-ar fi indus astfel un fals sentiment de siguranță. Suferea cumplit la gândul că în ultimele sale ore de muncă trebuia să-și riște viața pentru locul pe care avea de gând să-l părăsească.

Dacă gazele nu erau eliminate în totalitate, puțul s-ar fi închis. Iar închiderea unui puț într-un sat de mineri era precum o recoltă compromisă pentru o comunitate de fermieri – oamenii ar fi murit de foame. Mack nu putea să uite ce se întâmplase cu patru ani în urmă, când fusese închis ultimul puț. Urmaseră săptămâni chinuitoare, pe parcursul cărora muriseră deopotrivă tineri și bătrâni din sat – printre aceștia, și părinții lui. La o zi după moartea mamei, Mack scormonise în vizuina unor iepuri care hibernau și le sucise gâtul cât erau încă amorțiți. Carnea aceea le salvase viața lui și surorii lui.

Mack se întoarse pe platformă și tăie sforile cu care era prinsă legătura lui. Înăuntru se aflau o torță din lemne uscate, cârpe, un ghem de sfoară și un suport semisferic mare pentru lumânări, pe care-l foloseau minerii, fixat de o bază de lemn, ca să nu se răstoarne. Mack fixă torța în suport, legă o sfoară la bază și o aprinse cu ajutorul lumânării sale. Luă foc imediat. Focul nu prezenta aici niciun risc, întrucât gazele, mai ușoare decât aerul, nu coborau pe fundul puțului. Însă următorul pas era să ducă torța aprinsă în tunel.

Apoi coborî în canalul de scurgere de pe fundul puțului și își înmuie hainele și părul în apa rece, ca să se protejeze de arsuri. Se întoarse repede în tunel, desfăcu ghemul de sfoară, asigurându-se în același timp că pe jos nu erau pietre sau alte obiecte care să blocheze torța aprinsă, pe care urma să o tragă prin tunel.

Când ajunse la Esther și la Annie, văzu la lumina unei

lumânări că totul era pregătit. Șanțul fusese săpat. Esther înmuie o pătură în apa dintr-un șanț și o înfășură în jurul lui Mack. Tremurând, acesta se întinse în șanț, ținând în mână capătul sforii. Annie îngenunche lângă el și, spre surprinderea lui, îl sărută pe buze. După care așternu peste el un strat gros de cărbune, acoperindu-l în întregime.

Auzi apoi un clipocit – femeile turnau apă peste stratul de pământ de deasupra lui, încercând să-l protejeze de flăcările pe care urma să le aprindă. Una dintre femei bătu de trei ori – era semnalul că plecau.

Mack numără până la o sută, pentru ca ele să aibă suficient timp să iasă din tunel.

Apoi, cu inima împietrită de spaimă, începu să tragă de sfoară, făcând ca torța aprinsă să șerpuiască prin mină către locul în care se afla el – un tunel aproape plin de gaze explozibile.

*

Jay o purtă în brațe pe Lizzie până la capătul scărilor, apoi o lăsă jos în noroiul înghețat de la gura puțului.

— Ești bine? o întrebă el.

— Mă bucur atât de tare că sunt din nou pe pământ! răspunse ea recunoscătoare. Nici nu știu cum să-ți mulțumesc pentru că m-ai adus în brațe până aici. Cred că ești epuizat.

— Cântărești mai puțin decât un vagonet de cărbune, spuse el zâmbind.

Vorbea de parcă greutatea ei n-ar fi fost nicio problemă, însă nu mai dădea dovadă de aceeași siguranță pe picioare. Cu toate acestea, urcase scările fără să facă vreo pauză.

Mai erau ore bune până la ivirea zorilor și începuse să ningă, dar nu cu fulgi liniștiți, ci cu plumbi violenți de gheață, care-i biciuiau lui Lizzie ochii. Printre ultimii mineri și cărăuși care părăseau puțul, Lizzie o recunoscu pe tânăra al cărei copil tocmai fusese botezat duminică – își aminti că numele ei era Jen. Deși copilul ei nu avea probabil mai mult de o săptămână, biata femeie era obligată să care un vagonet plin. N-ar fi trebuit să se odihnească după naștere? Goli găleata peste mormanul de cărbune și îi dădu vechilului o tăbliță de lemn. Lizzie bănui că acele tăblițe foloseau la calcularea salariului la sfârșit de săptămână. Poate că Jen avea prea mare nevoie de bani ca să-și permită să stea acasă.

Lizzie o urmări în continuare, fiindcă Jen părea epuizată. Cu lumânarea deasupra capului, încercând să-și facă loc printr-o mulțime de șaptezeci sau optzeci de mineri, părea că încearcă să deslușească ceva prin perdelele de zăpadă; apoi o auzi strigând:

— Wullie! Wullie!

Căuta un copil. Își găsise soțul și purtase cu acesta o discuție scurtă, pe un ton îngrozit. Apoi, Lizzie o auzi strigând:

— Nu!

Se repezi în fugă spre gura puțului, apoi porni în jos pe scări.

Soțul ei se apropie de intrarea în puț, apoi se întoarse și privi din nou spre mulțime, înspăimântat și nedumerit. Lizzie i se adresă:

— Ce s-a întâmplat?

Omul îi răspunse cu vocea zguduită de emoție:

— Nu ne găsim flăcăiașul, iar ea crede că a rămas în puț.

— Vai, nu! exclamă Lizzie privind în fundul hăului.

Văzu o flacără arzând în celălalt capăt al puțului. În timp ce privea însă, flacăra dispăru în tunel.

*

Mack mai făcuse acest lucru de încă trei ori, însă de data aceasta situația era mult mai serioasă. Înainte, concentrația de gaze fusese mai mică – o infiltrație redusă față de acumularea masivă de acum. Tatăl său avusese de-a face cu scurgeri serioase de gaze, iar trupul lui, după cum observa Mack ori de câte ori se spăla în fața focului sâmbătă noaptea, era plin de semne cauzate de arsuri.

Mack tremura sub pătura îmbibată cu apă rece. În timp ce trăgea de sfoară, aducând torța aprinsă tot mai aproape de el și de gaz, încerca să-și alunge teama gândindu-se la Annie. Crescuseră împreună și fuseseră atașați unul de celălalt. Annie avea un suflet sălbatic și un trup musculos. Nu-l sărutase niciodată în public, însă o făcuse de multe ori când erau numai ei doi. Își exploraseră trupurile și învățase fiecare cum îi poate oferi plăcere celuilalt. Experimentaseră tot felul de lucruri, mai puțin ceea ce Annie numea „a face copii”. Și ajunseseră foarte aproape de acest lucru…

Nu avea niciun rost – încă simțea teama. Ca să se liniștească, încercă să-și imagineze cum se mișcă și se ridică gazul. Șanțul în care se afla era destul de adânc, deci concentrația trebuia să

fie mai mică aici. Din păcate, acest lucru nu putea fi estimat cu precizie înainte de momentul deflagrației. Se temea de durere și era conștient că arsurile erau cumplite. Nu-i era frică de moarte. Fără să fie extraordinar de credincios, avea convingerea că Dumnezeu este o ființă îndurătoare. Cu toate acestea, și-ar fi dorit să nu moară în acele momente: încă nu apucase să facă nimic în viață, nu văzuse nimic și nu fusese nicăieri. Își trăise întreaga viață în sclavie. „Dacă trec peste noaptea asta, își spuse el, am să părăsesc valea mâine. O sărut pe Annie, îmi iau rămas-bun de la Esther și, împotriva voinței lui Jamisson, am să plec de aici, cu ajutorul lui Dumnezeu."

După lungimea sforii pe care o strângea în palme, își dădea seama că torța era destul de aproape de el. Gazul se putea aprinde în orice moment. Ar fi putut totuși să nu ia foc – existau situații, din câte îi povestise tatăl lui, în care gazul se evapora pur și simplu, fără ca cineva să poată înțelege cauza.

Simți la un moment dat că torța opune rezistență și își dădu seama că se blocase de un perete, într-un loc în care tunelul făcea o cotitură. Dacă s-ar fi putut uita, cu siguranță ar fi văzut-o. „Acum gazul ar trebui să explodeze", își spuse el.

Apoi auzi o voce.

La început crezu că are parte de o experiență supranaturală, că întâlnise un demon sau o stafie.

Apoi își dădu seama că nu putea fi vorba de ceva de acest fel. Era vocea unui copil speriat, care plângea și striga:

— Unde este toată lumea?

Inima lui Mack încetă să mai bată și într-o clipă înțelese totul.

În copilărie, i se întâmplase de multe ori să adoarmă în mină în timpul celor cincisprezece ore de lucru, la fel ca și acestui copil, care nu se trezise în timpul alarmei. Iar când se trezise, constatase că mina e pustie și se speriase.

Într-o fracțiune de secundă, Mack înțelese ce avea de făcut.

Îndepărtă pământul care-l acoperea și ieși din șanț. Locul era luminat de torța care ardea, așa că îl văzu pe băiat ieșind din tunel, în timp ce își freca ochii plângând. Era Wullie, fiul lui Jen, verișoara lui Mack.

— Unchiule Mack! strigă băiatul fericit.

Mack alergă spre băiat, abandonând pe drum pătura udă în care fusese învelit. Nu era loc pentru două persoane în șanțul îngust. Cei doi ar fi trebuit să ajungă la ieșire înainte de

explozie. Mack înfășură băiatul în pătura udă și îi spuse:

— Este gaz aici, Wullie, trebuie să ieșim!

Îl prinse în grabă de braț și fugi împreună cu el.

Când ajunse aproape de torță, se rugă să nu explodeze și se trezi strigând:

— Nu încă, nu încă!

Dar reușiră să treacă mai departe.

Băiatul era ușor, însă lui Mack îi venea greu să alerge aplecat, iar terenul pe care călcau era plin de obstacole: în anumite locuri era plin de noroi, în altele erau straturi groase de praf și peste tot existau asperități și zone cu roci decopertate, unde se aluneca foarte ușor dacă te grăbeai. Mack merse mai departe fără să țină seama de nimic, uneori împiedicându-se, dar reușind să rămână în picioare, așteptându-se în orice moment să audă bubuitura care putea fi ultimul sunet din viața lui.

După ce depășiră un colț al tunelului, lumina torței dispăru. Mack fugea acum în întuneric, iar după câteva secunde se izbi de un perete și se prăbuși, scăpându-l din mână pe Wullie. Începu să înjure și să se târască în căutarea lui.

Băiatul începu să plângă. Mack reuși să-l localizeze după sunet și îl prinse din nou. Fu obligat să meargă acum mai încet, pipăind pereții cu mâna liberă și înjurând întunericul. Apoi, printr-un mare noroc, descoperi în față, la intrarea în tunel, pâlpâirea unei lumânări și auzi vocea lui Jen.

— Wullie! Wullie!

— E aici, Jen! strigă Mack luând-o la fugă. Urcă pe scară!

Femeia îi ignoră ordinul și începu să alerge spre el.

Mai erau doar câțiva pași până la capătul tunelului, unde ar fi fost în siguranță.

— Întoarce-te! îi strigă el, însă femeia continua să se îndrepte spre el.

Se izbi de ea și o prinse cu brațul liber.

Apoi, gazul explodă.

Timp de o fracțiune de secundă se auzi un șuierat ascuțit, după care o lovitură asurzitoare zgudui pământul. Mack simți cum un braț puternic îl apucă de spate și-l aruncă în sus, despărțindu-l de Jen și de Wullie. Fu proiectat în aer. Simți un val de căldură dogorâtoare și, pentru câteva clipe, fu sigur că va muri. Apoi se izbi cu fruntea de apa înghețată și-și dădu seama că fusese azvârlit în canalul de scurgere de pe fundul puțului.

Trăia.

Sparse gheața și își îndepărtă apa din ochi.

Platforma și scările din lemn luaseră foc în câteva locuri, iar flăcările luminau întreaga scenă. Mack reuși să o localizeze pe Jen, care dădea din mâini și tușea. O prinse și o scoase din apă.

Printre accesele de tuse, îi strigă:

— Unde este Wullie?

Probabil că zăcea undeva fără suflare, se gândi Mack. Se rostogoli dintr-un capăt în celălalt al șanțului, lovindu-se de lanțul rupt al uneia dintre gălețile cu care se scotea apa. În cele din urmă dădu peste un obiect plutitor, care se dovedi a fi Wullie. Urcă băiatul pe platforma pe care se afla și mama lui, după care se ridică și el.

Wullie stătea în capul oaselor și scuipa apa.

— Slavă Domnului, suspină Jen. Trăiește.

Mack privi de-a lungul tunelului. Valuri rătăcite de gaz ardeau din loc în loc, asemenea unor spirite înverșunate.

— Haideți, sus pe scări! spuse el. E posibil să mai izbucnească o explozie.

Îi ridică în picioare pe Jen și pe Wullie și îi împinse în fața lui. Jen îl ridică pe Wullie și îl așeză pe umăr. Greutatea lui nu însemna nimic pentru o femeie care putea căra pe scări un vagonet de cărbune de douăzeci de ori pe zi, pe durata celor cincisprezece ore de muncă.

Mack avu o ezitare când văzu flăcările de la capătul scărilor. Dacă scara ardea în întregime, puțul ar fi fost închis în următoarele săptămâni, până când s-ar fi terminat reparațiile. Preț de câteva secunde, întârzie ca să stingă focul cu apa din puț. Apoi urcă după Jen.

Când ajunse sus, era epuizat, plin de răni și amețit. Fu înconjurat imediat de o mulțime de oameni, care-i strângeau mâna, îl băteau pe spate și-l felicitau. Mulțimea îi părăsise pe Jay Jamisson și pe companionul acestuia – doar Mack o recunoscuse pe Lizzie Hallim, deghizată în haine bărbătești.

— Bravo, McAsh, spuse Jay. Familia mea îți apreciază curajul.

„Ticălos îngâmfat”, se gândi Mack.

Lizzie spuse:

— Chiar nu există nicio altă modalitate de a elimina gazele?

— Nu! răspunse Jay.

— Ba există, spuse Mac gâfâind.

— Da? întrebă Lizzie. Care e aceea?

Mack își trase sufletul și zise:

— Astupați puțul de ventilație care permite gazului să iasă înainte de acumulare. Trase din nou aer în piept și adăugă: Familia Jamisson a fost înștiințată de nenumărate ori în legătură cu acest lucru.

Se auziră murmure de aprobare din partea minerilor strânși în jurul său.

Lizzie se întoarse către Jay.

— Atunci, de ce nu faceți asta? îl întrebă ea.

— Nu te pricepi la afaceri – și nici nu ai nevoie de asta, răspunse Jay. Niciun om de afaceri nu este dispus să investească într-un sistem de lucru mai scump, atâta vreme cât unul mai ieftin dă aceleași rezultate. Competiția te-ar distruge. Este o strategie economică.

— N-aveți decât să-i spuneți cum vreți, ripostă Mack. Oamenii simpli îi spun lăcomie păcătoasă.

Câțiva mineri strigară:

— Da, așa este!

— Ei bine, McAsh, protestă Jay, nu înrăutăți din nou lucrurile depășindu-ți statutul. O să ai mari probleme.

— Nu o să am niciun fel de probleme, replică Mack. Astăzi împlinesc douăzeci și unu de ani.

Nu avea de gând să spună acest lucru, însă acum nu se mai putea opri.

— Încă nu am depășit termenul de un an și o zi – și nici n-am de gând să o fac.

Mulțimea amuți, în timp ce Mack trăia intens o senzație de libertate.

— Plec, domnule Jamisson, spuse el. Îmi dau demisia. La revedere.

Îi întoarse spatele lui Jay și se îndepărtă într-o tăcere absolută.

CAPITOLUL 9

În momentul în care Jay și Lizzie ajunseră la castel, opt sau zece servitori trebăluiau deja, ocupându-se de foc sau frecând podelele la lumina lumânării. Lizzie, înnegrită de praful de cărbune și răpusă de oboseală, îi mulțumi lui Jay în șoaptă și urcă scările clătinându-se. Jay comandă să i se aducă în cameră o cadă cu apă fierbinte, apoi intră în baie și își frecă pielea înnegrită de cărbune cu o piatră ponce.

În ultimele patruzeci și opt de ore, se petrecuseră evenimente însemnate în viața lui: tatăl său îi lăsase o moștenire derizorie, mama îl blestemase pe tatăl său, iar el încercase să-și ucidă fratele – însă nimic din toate acestea nu-i rămăsese în minte. Zăcea întins și se gândea la Lizzie. Chipul ei poznaș se profila printre aburii băii, zâmbindu-i cu viclenie, scoțând la iveală cutele din jurul ochilor, în timp ce-l tachina sau îl ispitea provocator. Își amintea senzația pe care i-o lăsase atingerea trupului ei în timp ce o purta în brațe în mină. Era moale și ușoară și își sprijinea trupul firav de el în timp ce urcau scările. Se întreba dacă ea se gândește la el. Cu siguranță că și ea ceruse acum să i pregătească baia. Nu se putea duce la culcare murdară. Și-o imagina stând goală în fața focului din dormitor și săpunindu-și pielea. Și-ar fi dorit să fie împreună cu ea, să-i smulgă buretele din mână și să-i curețe cu blândețe praful de cărbune din adânciturile sânilor. Acest gând îi stârni simțurile și țâșni iute din baie, apoi se șterse cu un prosop aspru.

Nu îi era somn. Voia să discute cu cineva despre aventura lui de peste noapte, însă probabil că Lizzie era deja adormită. Se gândi la mama lui. În ea putea avea încredere. De multe ori îl îmboldise să facă lucruri împotriva firii sale, însă dintotdeauna fusese de partea sa.

Se bărbieri și își puse haine curate, apoi se duse în camera ei. Așa cum se așteptase, mama lui era trează, sorbindu-și ciocolata în fața oglinzii, în timp ce camerista îi peria părul. Îi zâmbi. El o sărută și se așeză pe un scaun. Era frumoasă, chiar și la prima oră a dimineții, însă avea inima de piatră.

Femeia îi ceru cameristei să iasă.

— De ce te-ai trezit atât de devreme? îl întrebă ea.

— Nu am dormit deloc. Am fost în mină.

— Cu Lizzie Hallim?

Era atât de deșteaptă, se gândi el cu afecțiune. Știa întotdeauna ce avea de gând să facă fiul ei. Pe el nu îl deranja, fiindcă știa că ea nu-l învinovățea niciodată.

— Cum ți-ai dat seama?

— Nu a fost greu. Ea își dorea foarte tare să meargă și, în plus, este genul de fată care nu acceptă un refuz.

— Am ales o zi proastă. A avut loc o explozie.

— Dumnezeule, ți s-a întâmplat ceva?

— Nu.

— Am să-l chem pe doctorul Stevenson, oricum.

— Mamă, nu-ți mai face griji! Ieșisem din puț în momentul exploziei. La fel și Lizzie. Îmi simt doar genunchii slăbiți, fiindcă am purtat-o pe Lizzie în brațe pe scări.

Mama lui se liniști.

— Și ce părere are Lizzie despre tot ce a văzut?

— A jurat că pe proprietatea Hallim nu se va deschide niciodată o mină.

Alicia izbucni în râs.

— Și tatăl tău aleargă tocmai după cărbunele ei. Ei bine, abia aștept să fiu martoră la bătălia dintre ei. Când Robert îi va deveni soț, va avea puterea să treacă peste voința ei... cel puțin teoretic. Vom vedea. Crezi că există vreun progres în relația dintre cei doi?

— Flirtul nu este punctul forte al lui Robert, ca să nu spun mai mult de atât, replică Jay cu dispreț.

— În schimb, al tău este, nu-i așa? replică ea cu înțelegere. Jay ridică din umeri.

— Robert face tot ce poate în stilul lui lipsit de tact.

— Poate că ea nu se va mărita cu el.

— Cred că va fi nevoită să o facă.

Alicia îl privi neîncrezătoare.

— Știi ceva ce eu nu știu?

— Lady Hallim întâmpină probleme cu reînnoirea ipotecii – tata a avut grijă de asta.

— Da? Cât e de viclean!

Jay oftă.

— Este o fată extraordinară! Se va irosi alături de Robert. Mama îi puse o mână pe genunchi.

— Jay, dragul meu băiat, încă nu-i aparține lui Robert.

— Bănuiesc că se va putea căsători cu altcineva.

— S-ar putea căsători cu tine!
— Doamne, mamă!
Deși o sărutase pe Lizzie, nu îndrăznise să se gândească la căsătorie.
— Ești îndrăgostit de ea, se vede asta.
— Îndrăgostit? Asta e ce mi se întâmplă?
— Desigur – ochii îți strălucesc ori de câte ori îi auzi numele, iar dacă este în încăpere, nu mai ai ochi pentru altcineva.
Reușise să descrie întocmai sentimentele lui Jay. Nu avea secrete față de mama lui.
— Dar să mă căsătoresc cu ea?
— Dacă ești îndrăgostit de ea, cere-o în căsătorie! Vei fi stăpânul proprietății High Glen.
— Asta ar fi o mare lovitură pentru Robert, rânji Jay.
Inima îi bătea la gândul că ar fi putut să o ia pe Lizzie de soție, dar încercă să se concentreze asupra lucrurilor practice.
— Nu voi avea niciun ban.
— Nici acum nu ai bani. Vei fi capabil să administrezi moșia mai bine decât Lady Hallim – ea nu se pricepe deloc la afaceri. Este o proprietate mare – High Glen se întinde cam pe zece mile și, în plus, mai are Craigie și Crook Glen. Poți folosi o parte din teren ca pășune, poți vinde carne de vânat sau poți construi o moară. Poți obține un venit decent, chiar și fără mina de cărbune.
— Dar ipotecile?
— Ești un client mult mai atrăgător decât ea – ești tânăr și puternic și, în plus, provii dintr-o familie înstărită. Îți va fi mult mai ușor să reînnoiești ipotecile. Și apoi, cu timpul…
— Ce anume?
— Ei bine, Lizzie este o fată impulsivă. Azi jură că nu va permite niciodată să se deschidă o mină pe proprietatea Hallim. Mâine, Dumnezeu știe, poate constata că și căprioarele au sentimente și decide să interzică vânătoarea, pentru ca săptămâna următoare să uite de ambele sentințe. Dacă vei fi de acord cu exploatarea minieră, îți vei putea plăti datoriile.
Jay se strâmbă.
— Nu-mi place ideea de a mă opune dorințelor lui Lizzie pentru așa ceva.
Se gândea că ar fi preferat mai degrabă să fie cultivator de zahăr în Barbados decât proprietar de mină în Scoția. Dar o voia

pe Lizzie.
În mod neașteptat, mama lui schimbă subiectul.
— Ce s-a întâmplat ieri la vânătoare?
Luat prin surprindere, Jay constată că nu este în stare să spună o minciună. Roșu la față și bâlbâindu-se, spuse:
— M-am certat din nou cu tata.
— Știu asta, răspunse mama lui. Mi-am dat seama după chipurile voastre când v-ați întors. Nu a fost o simplă ceartă. Ai făcut ceva care l-a îngrozit. Ce anume?
Jay nu fusese în stare niciodată să o mintă.
— Am încercat să-l împușc pe Robert, mărturisi el îndurerat.
— Vai, dar asta e îngrozitor! spuse ea.
Jay își plecă trist capul. Cel mai grav era că eșuase. Dacă și-ar fi ucis fratele, crima ar fi fost înspăimântătoare, dar ar fi avut parte de sentimentul sălbatic al victoriei. În felul acesta însă, era singurul care suferea pentru această vină.
Mama se așeză lângă scaunul său și îi lipi capul de pieptul ei.
— Bietul mei băiat, spuse ea. Nu era nevoie să faci asta. Vom găsi o soluție, nu te teme.
Apoi balansă scaunul înainte și înapoi, în timp ce îi mângâia părul șoptindu-i:
— Așa, așa…

*

— Cum ai putut face una ca asta? strigă Lady Hallim în timp ce o freca pe Lizzie pe spate.
— Trebuia să văd cu ochii mei, răspunse Lizzie. Nu așa de tare!
— Trebuie să te frec tare, pentru că altfel nu se duce praful de cărbune!
— Mack McAsh m-a scos din sărite atunci când mi-a spus că nu știu despre ce vorbesc, continuă Lizzie.
— Și de ce ar fi trebuit să știi? spuse mama ei. Ce treabă are o fată tânără cu mineritul, mă rog frumos?
— Mă deranjează când oamenii încearcă să-mi închidă gura spunându-mi că femeile nu se pricep la politică, la agricultură, la minerit sau la comerț – cred că în felul acesta vor avea dreptul să spună orice prostie.
Lady Hallim oftă.
— Sper că Robert nu va fi deranjat că ai preocupări bărbătești.

— Va fi obligat fie să mă accepte așa cum sunt, fie să nu mă ia deloc.

Mama ei suspină adânc.

— Draga mea, așa nu se poate. Trebuie să-l încurajezi ceva mai mult. Desigur, o fată nu trebuie să pară plină de *pasiune,* dar tu mergi prea departe în direcția opusă. Promite-mi că azi te vei purta frumos cu Robert.

— Mamă, ce părere ai despre Jay? o întrebă Lizzie dintr-odată.

Mama zâmbi.

— E un bărbat fermecător, desigur. Se opri brusc și se uită la Lizzie: De ce mă întrebi?

— M-a sărutat când eram în mină.

— Nu!

Lady Hallim se ridică în picioare și azvârli piatra ponce în celălalt capăt al camerei.

— Nu, Elizabeth! zise ea cu asprime. N-am să permit una ca asta!

Lizzie fu luată prin surprindere de furia mamei sale.

— Nu am trăit douăzeci de ani în sărăcie așteptând să crești, pentru ca acum să te măriți cu un tânăr frumos și sărac!

— Nu e sărac…

— Ba este, doar ai asistat la scena aceea oribilă dintre el și tatăl lui. Singura lui avere e un cal! Lizzie, nu poți face asta!

Mama ei era copleșită de furie. Lizzie nu o mai văzuse niciodată într-o asemenea stare și nu o putea înțelege.

— Mamă, calmează-te, te rog, insistă ea.

Se ridică și ieși din cadă.

— Dă-mi un prosop, te rog.

Spre surprinderea ei, mama sa își prinse fața în palme și începu să plângă. Lizzie o luă în brațe și o întrebă:

— Mamă dragă, ce s-a întâmplat?

— Acoperă-te, copil rău ce ești, răspunse ea printre sughițuri de plâns.

Lizzie își înfășură trupul ud cu o pătură.

— Stai jos, mamă.

O conduse spre un scaun. După un timp, mama ei începu să vorbească.

— Tatăl tău era la fel ca Jay, exact ca el, spuse ea cu o grimasă tristă în colțul gurii. Înalt, chipeș, fermecător… și se pricepea să sărute fetele în locuri întunecate. Dar era un om

slab, foarte slab. Am cedat firii mele lipsite de voință și m-am măritat cu el, deși eram conștientă că nu iau o decizie bună și că urmam o iluzie falsă. În trei ani mi-a irosit întreaga avere și, un an mai târziu, beat fiind, a căzut de pe cal, și-a spart minunatul cap și a murit.

— Vai, mamă!

Fata era uimită de ura care răzbătea din vocea mamei sale. De obicei vorbea despre tatăl ei pe un ton neutru. Îi spusese întotdeauna lui Lizzie că tatăl ei avusese ghinion în afaceri, că murise extrem de tânăr și că avocații provocaseră încurcături în finanțele familiei. Lizzie își amintea foarte vag de el, întrucât la moartea lui avea numai trei ani.

— Și m-a disprețuit fiindcă nu i-am dăruit un fiu, continuă mama ei. Un fiu care să-i semene, necinstit și incapabil, care să rupă inima unei fete tinere. Dar am știut eu ce să fac pentru ca acest lucru să nu se întâmple!

Lizzie fu din nou șocată. Era adevărat că femeile puteau preveni o sarcină? Mama ei fusese capabilă de așa ceva, trecând peste voința soțului?

Mama sa îi strânse mâna.

— Promite-mi că nu te vei mărita cu el, Lizzie. Promite-mi!

Lizzie își smulse mâna. Știa că e o dovadă de neloialitate, însă trebuia să spună adevărul.

— Nu pot, spuse ea. Îl iubesc.

*

După ce părăsi camera mamei sale, sentimentul de vină și de rușine de care fusese cuprins Jay părea să fi dispărut. I se făcu brusc foame. Se duse în sala de mese. Robert și tatăl lui erau deja acolo, mâncând niște felii groase de șuncă prăjită, cu compot de mere și zahăr, în timp ce discutau cu Harry Ratchett. În calitate de administrator al minei, Ratchett venise să raporteze incidentul cu explozia. Sir George îl privi cu asprime pe Jay și îi spuse:

— Am auzit că ai coborât în mina din Heugh noaptea trecută.

Lui Jay îi pieri apetitul.

— Am fost, răspunse el. A avut loc o explozie.

Își turnă o cană de bere din ulcior.

— Știu totul despre explozie, îi răspunse tatăl său. Cine te-a însoțit?

Jay înghiți o gură de bere.

— Lizzie Hallim, mărturisi el.

Robert se schimbă la față.

— Să te ia dracu’! îi strigă el. Știi doar că tata nu a fost de acord ca ea să coboare în mină!

Jay simți nevoia să-i dea un răspuns obraznic:

— Ei bine, tată, cum ai de gând să mă pedepsești? Cumva ai să mă lași fără bani? Ah, deja ai făcut asta…

Tatăl ridică spre el un deget amenințător:

— Te previn să nu-mi nesocotești ordinele.

— Ar trebui să-ți faci griji din cauza lui McAsh, nu a mea, continuă Jay, încercând să îndrepte mânia tatălui într-o altă direcție. A spus tuturor că are de gând să plece astăzi.

Robert interveni:

— Țăranoi netrebnic!

Nu era clar dacă se referea la McAsh sau la Jay.

Harry Ratchett tuși.

— Sir George, ar fi mai bine să-l lăsați pe McAsh să plece. Este un muncitor bun, dar ne va face multe necazuri și ne-ar fi mai bine fără el.

— Nu pot face asta, răspunse Sir George. McAsh m-a înfruntat în fața tuturor. Dacă va scăpa nepedepsit, fiecare miner va considera că-i poate urma exemplul.

Robert adăugă:

— Nu este vorba numai despre noi. Avocatul ăsta, Gordonson, ar putea să le scrie muncitorilor din toate minele din Scoția. Dacă minerii pot să părăsească mina când împlinesc douăzeci și unu de ani, întreaga industrie se va prăbuși.

— Exact, fu de acord tatăl său. Și apoi, cum va face națiunea britanică rost de cărbune? Vă spun, dacă avocatul Caspar Gordonson ar fi adus în fața mea cu acuzația de trădare, l-aș spânzura înainte să apucați să spuneți „neconstituțional”, așa să mă ajute Dumnezeu!

Robert spuse:

— În fond, avem o datorie patriotică să-l oprim pe McAsh.

Spre ușurarea lui Jay, oamenii uitaseră de el. Pentru a menține interesul asupra lui McAsh, continuă:

— Și atunci, ce putem face?

— Îl pot trimite la închisoare, spuse Sir George.

— Nu, interveni Robert. Când iese, va pretinde că este un om liber.

Se așternu liniștea.

— Mai bine dispunem să fie biciuit, sugeră Robert.

— Ar putea fi o soluție, răspunse Sir George. Legea îmi dă dreptul să-l biciuiesc.

Ratchett părea nemulțumit.

— Au trecut mulți ani de când stăpânul unei mine nu a mai folosit acest drept, Sir George. Și cine va mânui biciul?

Robert interveni nerăbdător:

— Bine, și atunci cum îi *putem* opri pe cei care ne fac probleme?

Sir George zâmbi.

— Îi băgăm la învârtitoare, răspunse el.

CAPITOLUL 10

Mack și-ar fi dorit să plece imediat spre Edinburgh, dar știa că ar fi fost un gest nebunesc. Chiar dacă nu lucrase o tură completă, se simțea epuizat și era puțin amețit în urma exploziei. Avea nevoie de timp, ca să chibzuiască la planurile familiei Jamisson și la cum le-ar fi putut dejuca.

Se întoarse acasă, se dezbrăcă de hainele ude, aprinse focul și se vârî în pat. Era mai murdar decât de obicei, fiindcă apa din canal era plină de praf de cărbune, însă așternuturile de pe pat erau atât de negre, încât nu se observa vreo diferență. La fel ca cei mai mulți dintre bărbați, se îmbăia doar o dată pe săptămână, sâmbătă noaptea.

Ceilalți mineri se întorseseră la muncă după explozie. Esther rămăsese la puț împreună cu Annie, ca să adune cărbunele strâns de Mack și să-l aducă la suprafață. Nu putea lăsa să se irosească atâta muncă.

În drum spre casă, Esther se întreba de ce bărbații oboseau mai repede decât femeile. Cei care săpau, bărbați cu toții, lucrau zece ore – de la miezul nopții până la zece dimineața. Cărăușii, majoritatea femei, lucrau de la ora două dimineața până la cinci după-amiaza – cincisprezece ore. Munca femeilor era mai grea, fiind nevoite să urce și să coboare scările, cărând coșurile imense cu spatele încovoiat și, cu toate astea, continuau să lucreze și după ce bărbații lor se duceau acasă să se culce. Câteodată săpau și femeile, însă foarte rar. Cele mai multe nu loveau cu ciocanul suficient de puternic și dura prea mult până să spargă peretele de cărbune.

După ce se întorceau acasă, bărbații se odihneau întotdeauna cel puțin o oră sau două. Apoi, unii pregăteau masa pentru soțiile și pentru copiii lor. Alții beau toată după-amiaza la cârciuma doamnei Wheighel. Soțiile acestora erau compătimite de toată lumea, fiindcă era greu pentru o femeie ca, după cincisprezece ore de muncă, în loc de căldură și mâncare, să dea peste un bărbat beat. Viața minerilor era dură, însă mult mai greu era pentru soțiile acestora.

Când se trezi, Mack simți că e o zi deosebită – însă nu-și mai amintea din ce motiv. Apoi, memoria îi reveni: era ziua în care urma să plece.

Nu ar fi putut ajunge prea departe dacă arăta ca un miner

care evadase din mină, așa că primul lucru pe care trebuia să-l facă era să se spele. Aprinse focul, după care aduse apă de la izvor. Încălzi apa și o turnă în copaia mică ce atârna pe ușa din spate. Camera lor neîncăpătoare se umplu de aburi. Puse apa în căditță și intră în ea cu o bucată de săpun și o perie aspră, apoi începu să se curețe.

Începu să se simtă bine – era ultima dată când avea să-și curețe pielea de praful de cărbune. Nu avea de gând să mai coboare vreodată în mină. Lăsase în urmă sclavia. În fața lui se profilau Edinburgh, Londra… întreaga lume. Avea să întâlnească oameni care nu auziseră în viața lor de minele din Heugh. Destinul său era acum o foaie albă de hârtie, pe care putea să scrie tot ce dorea.

Pe când era încă în baie, Annie intră în cameră.

Rămase ezitând în pragul ușii, cu o față tulburată și nesigură.

Mack îi zâmbi și îi întinse peria.

— Vrei să mă freci pe spate? o rugă el.

Ea făcu un pas în față și luă peria, însă rămase nemișcată, cu aceeași expresie nefericită.

— Haide, îi ceru el.

Fata începu să-l frece pe spate.

— Se spune că minerii nu ar trebui să se spele pe spate, spuse ea. Rămân fără putere.

— Nu mai sunt miner.

Ea se opri.

— Nu pleca, Mack, îl rugă ea. Nu mă lăsa aici.

Se temea de o asemenea reacție. Sărutul ei pe buze de mai devreme fusese un avertisment. Se simțea vinovat. Ținea la verișoara lui și îi plăcuseră jocurile și glumele lor din vara trecută, când se rostogoleau prin iarbă în după-amiezile de duminică, însă nu voia să-și petreacă restul vieții alături de ea, mai ales dacă acest lucru însemna să rămână în Heugh. Dar îi putea explica asta fără să o rănească? Fata avea lacrimi în ochi și aștepta promisiunea lui că va rămâne. Iar el era decis să plece. Își dorea acum acest lucru mai mult ca niciodată.

— Trebuie să plec, îi spuse el. O să-mi fie dor de tine, Annie, dar trebuie să plec.

— Crezi că ești mai bun decât noi, nu-i așa? îi strigă ea cu ură. Mama ta avea idei care-i depășeau condiția și la fel ești și tu. Ești prea bun pentru mine, așa-i? Te duci la Londra ca să te

însori cu o femeie cumsecade, bănuiesc!

Cu siguranță mama lui avea idei care-i depășeau statutul social, însă el nu avea de gând să meargă la Londra ca să se însoare cu o femeie rafinată. Era mai bun decât ceilalți? Se credea prea bun pentru Annie? În vorbele ei era un sâmbure de adevăr, care-l făcu să se simtă prost.

— Toți suntem prea buni ca să fim sclavi, răspunse el.

Ea îngenunche alături de cadă și își puse mâna pe piciorul lui, pe deasupra apei.

— Mack, nu mă iubești?

Spre rușinea lui, Mack se simți excitat. Ar fi vrut să o ia în brațe și să o dezmierde, dar își întări voința.

— Îmi ești dragă, Annie, dar nu ți-am spus niciodată „te iubesc”, la fel cum nici tu nu ai făcut-o până acum.

Ea își strecură mâna în apă, printre picioarele lui. Zâmbi când atinse penisul lui tare.

El o întrebă:

— Unde este Esther?

— S-a dus să-l vadă pe bebelușul lui Jen. O să întârzie.

Mack bănuia că Annie o sfătuise să stea, altfel Esther ar fi venit acasă în grabă, ca să discute despre planurile lui.

— Rămâi aici și hai să ne căsătorim, îi spuse Annie în timp ce-l mângâia.

Senzația era extrem de plăcută. O învățase ce să facă vara trecută și aflase lucrurile care-i făceau plăcere și ei. Amintindu-și, deveni din ce în ce mai incitat.

— Putem face tot ce ne place tot timpul, spuse ea.

— Dacă mă însor, rămân aici până la sfârșitul vieții, spuse Mack, simțind că îi rezistă din ce în ce mai greu.

Annie se ridică și își scoase rochia. Nu avea nimic pe dedesubt – lenjeria era rezervată numai pentru zilele de duminică. Avea trupul slab și musculos, cu sânii mici și un smoc de păr negru și des în zona inghinală. Avea pielea cenușie, ca și Mack, din cauza prafului de cărbune. Spre surprinderea lui, intră în cădiță alături de el și își urcă picioarele peste genunchii lui.

— E rândul tău să mă speli, spuse ea, dându-i săpunul.

El frecă ușor săpunul până când făcu spumă, apoi îi atinse sânii cu palmele. Avea sfârcurile mici și tari. Ea scoase un geamăt adânc, apoi îl apucă de încheieturi și îi plimbă palmele peste abdomenul plat, până la vintre. Degetele lui pline de

săpun îi alunecau printre coapse, iar el îi simți încrețiturile aspre ale părului pubian și carnea tare și catifelată de dedesubt.

— Spune că rămâi, insistă ea. Hai s-o facem. Vreau să te simt înăuntrul meu.

Știa că, dacă ar fi renunțat, soarta îi era pecetluită. Cu toate acestea, trăia ceva ireal.

— Nu, răspunse el, reușind doar să șoptească.

Fata se apropie, trăgându-i fața spre sânii ei, apoi se lăsă în jos până când buzele sexului ei atinseră capătul umflat al penisului bărbatului, ridicat deasupra apei.

— Spune da, insistă ea.

El gemu și renunță la luptă.

— Da, răspunse el. Te rog, mai repede.

Deodată, se auzi o lovitură puternică și ușa se izbi de perete.

Annie începu să strige.

Patru bărbați pătrunseră înăuntru, umplând întreaga încăpere: erau Robert Jamisson, Harry Ratchett și doi dintre paznicii familiei Jamisson. Robert era înarmat cu o sabie și două pistoale, iar unul dintre paznici purta o muschetă.

Annie se dădu jos de pe Mack și ieși din cadă. Luat prin surprindere și înspăimântat, Mack se ridică în picioare tremurând.

Paznicul cu muschetă se uită la Annie.

— Ce veri apropiați, spuse el cu o privire piezișă.

Mack îl cunoștea – îl chema McAlistair. Îl recunoscu și pe celălalt – era un mare bătăuș, pe nume Tanner.

Robert izbucni într-un râs plin de răutate.

— Deci asta este... verișoara lui? Presupun că incestul nu există pentru mineri.

Teama și uimirea lui Mack se transformară în ură la vederea celor care-i invadaseră căminul. Își domoli mânia și încercă să-și păstreze calmul. Era în mare pericol și exista posibilitatea ca și Annie să aibă de suferit. Trebuia să-și păstreze cumpătul și să nu cedeze în fața urii. Se uită la Robert.

— Sunt un om liber și nu am încălcat nicio lege, spuse el. Ce căutați în casa mea?

McAlistair se holba în continuare la trupul lui Annie, încă jilav.

— Ce priveliște frumoasă, spuse el cu o voce groasă.

Mack se întoarse spre el. Pe un ton calm, îi răspunse încet:

— Dacă te atingi de ea, îți zdrobesc capul cu mâinile mele.

McAlistair se uită la umerii puternici ai lui Mack și își dădu seama că și-ar fi putut pune lesne în practică amenințarea, îngălbenindu-se, se dădu un pas în spate, în ciuda faptului că avea în mână o armă.

Tanner era mai puternic și mai lipsit de minte, așa că se apropie de Annie și îi atinse sânii uzi.

Mack reacționă fără să se mai gândească. În următoarea secundă, țâșni din cadă și îl apucă pe Tanner de încheietura mâinii. Înainte ca altcineva să poată face vreo mișcare, împinse mâna lui Tanner în foc.

Acesta începu să țipe și să se zbată, dar nu putu scăpa din strânsoarea lui Mack.

— Dă-mi drumul! strigă el. Te rog, te rog!

Ținând mâna bărbatului în cărbunii aprinși, Mack strigă:

— Annie, fugi!

Annie își apucă rochia și ieși în fugă pe ușa din spate.

Mack simți în ceafă lovitura muschetei.

Izbitura îl umplu de furie și, cum Annie plecase, își pierdu rațiunea. Îi dădu drumul lui Tanner, apoi îl apucă de haină pe McAlistair și îl pocni peste față până când îi zdrobi nasul. Acesta se umplu de sânge și începu să urle de durere. Mack se întoarse și îl lovi cu piciorul în vintre pe Harry Ratchett, cât putu de tare. Ratchett se ghemui de durere.

Toate luptele la care participase Mack se petrecuseră în mină, așa că era obișnuit cu spațiul limitat, însă patru adversari erau prea mulți chiar și pentru el. McAlistair îl lovi din nou cu patul muschetei și Mack se clătină pe picioare preț de o clipă, amețit. Apoi, Ratchett îl prinse din spate, îi imobiliză brațele și, înainte de a încerca să se elibereze, Robert Jamisson îi puse sabia la gât.

— Legați-l, spuse el.

Îl aruncară pe spinarea unui cal și îi acoperiră trupul gol cu o pătură, după care îl duseră la Castelul Jamisson și îl azvârliră într-o cămară, dezbrăcat și legat la mâini și la picioare. Rămase întins pe podeaua de piatră, tremurând printre stârvurile însângerate de căprioare, vite sau porci. Încercă să se încălzească, mișcându-se atât cât îi stătea în putință, însă cu mâinile și cu picioarele legate nu reușea să facă prea mult. În cele din urmă izbuti să se sprijine cu spatele de blana unui cerb mort. Începu să cânte ca să-și ridice moralul – mai întâi baladele

care se fredonau în cârciuma doamnei Wheighel sâmbătă noaptea, apoi câteva imnuri și, în final, câteva cântece de rebeliune iacobite. După ce termină cântecele, se simți mai rău decât înainte.

Avea dureri de cap din cauza loviturii de muschetă, dar cel mai tare îl supăra faptul că Jamisson pusese mâna pe el atât de ușor. Cât de prost fusese să-și amâne plecarea! Le dăduse suficient timp ca să acționeze. În timp ce ei plănuiau cum să-l distrugă, el pipăia sânii verișoarei sale.

Nu-l ajuta cu nimic să se gândească la ce i se pregătea. Dacă nu murea până dimineață din cauza frigului din cămară, probabil că aveau să-l trimită la Edinburgh, unde să fie judecat pentru atacul împotriva paznicilor. Pedeapsa ar fi fost, ca pentru majoritatea delictelor, spânzurătoarea.

Lumina care pătrundea prin crăpăturile ușii se micșora treptat, pe măsură ce se lăsa întunericul. Veniră după el când ceasul din curte bătea ora unsprezece.

De data aceasta erau șase bărbați, iar el nu îndrăzni să li se opună.

Davy Taggart, fierarul care se ocupa de uneltele minerilor, îi fixă la gât o brățară din fier asemănătoare cu cea a lui Jimmy Lee.

Era umilința supremă, un semn pe care trebuia să-l vadă toată lumea, prin care se dădea de înțeles că era sclavul altui om. Era mai puțin decât un om, era o ființă inferioară, o marfă vie.

Îi dezlegară legăturile și îi aruncară câteva haine: o pereche de pantaloni, o cămașă uzată din flanel și o jiletcă ruptă. Le îmbrăcă în grabă, simțind că îi este frig în continuare. Paznicii îi legară din nou mâinile și îl urcară pe un ponei.

Îl duseră astfel până la mină.

Tura de miercuri, de la miezul nopții, începea în câteva minute. Rândașul înhăma un cal nou, ca să pună în mișcare excavatorul cu lanț. Mack își dădu seama că aveau de gând să-l urce pe învârtitoare.

Scoase un geamăt puternic. Era o tortură zdrobitoare, umilitoare. Și-ar fi dat viața pentru un vas cu porridge fierbinte și câteva minute în fața unui foc. În schimb, era osândit să-și petreacă noaptea în aer liber. Ar fi vrut să cadă în genunchi și să ceară îndurare, însă gândul că un asemenea gest ar fi fost pe

placul lui Jamisson îi întări mândria și-l făcu să răcnească:

— Nu ai dreptul să faci asta! Nu ai niciun drept!

Paznicii începură să râdă de el.

Îl așezară pe pista circulară, plină de noroi, pe care caii de la turnul de extracție alergau în trap zi și noapte. Își îndreptă umerii și își susținu capul în poziție verticală, deși simțea că îi dau lacrimile. Îl legară de ham, cu fața spre cal, ca să nu poată ieși. Apoi, rândașul mână calul să pornească la trap.

Mack începu să alerge înapoi.

Se împiedică foarte repede, în vreme ce calul se apropia de el. Rândașul lovi din nou calul, dar Mack reuși să se ridice în picioare la timp. Se obișnuise cu mersul înapoi. Când căpătă încredere, alunecă pe noroiul înghețat. Calul se apropie de el. Mack se dădu într-o parte, se aplecă și se răsuci ca să se ferească de copitele acestuia, apoi fu târât de cal o secundă sau două, după care își pierdu echilibrul și ajunse sub picioarele animalului. Calul păși peste abdomenul lui Mack și îi lovi coapsele, după care se opri.

Oamenii îl ridicară pe Mack și biciuiră din nou calul. Lovitura din stomac îl lăsase fără suflare și își simțea piciorul stâng slăbit, dar fu nevoit să alerge din nou cu spatele, șchiopătând.

Strânse din dinți și încercă să-și impună un ritm. Văzuse și alți oameni care fuseseră pedepsiți în același fel – Jimmy Lee, de exemplu. Supraviețuiseră, dar rămăseseră cu semnele rănilor. Jimmy Lee avea o cicatrice deasupra ochiului stâng, unde fusese lovit de cal, iar ura care-i creștea în suflet era alimentată de amintirea umilinței îndurate. Și Mack avea să supraviețuiască. Cu mintea întunecată de durere, frig și umilință, nu se gândea decât la cum să rămână în picioare și să se ferească de lovitura mortală a copitelor.

Pe măsură ce timpul trecea, se simțea din ce în ce mai atașat de animal. Erau legați amândoi în aceleași hamuri și siliți să alerge în cerc. Când rândașul pocni din bici, Mack începu să meargă mai repede, iar când se împiedică, animalul încetini parcă ritmul, pentru a-i permite să-și recapete echilibrul.

Mack îi auzi pe minerii care soseau pentru schimbul de la miezul nopții. În timp ce urcau dealul, stăteau de vorbă, strigau, se înghionteau sau spuneau glume, cum făceau de obicei. Când ajunseră aproape de gura puțului și îl văzură pe Mack, se așternu liniștea. Paznicii ridicau muschetele amenințător ori de

câte ori un miner intenționa să se oprească. Mack auzi vocea plină de mânie a lui Jimmy Lee și văzu apoi cu coada ochiului cum alți trei sau patru mineri îl înconjurară, îl luară de brațe și îl conduseră spre puț, ca să-l ferească de alte necazuri.

Treptat, Mack pierdu noțiunea timpului. Sosiră apoi cărăușii – femei și copii care urcaseră dealul discutând și care apoi amuțiră, la fel ca bărbații, când ajunseră în dreptul lui Mack. Auzi vocea lui Annie:

— Dumnezeule, l-au urcat pe Mack pe învârtitoare!

Oamenii lui Jamisson o îndepărtară, dar ea reuși să strige:

— Esther te caută, am s-o aduc aici.

Esther apăru ceva mai târziu și, înainte ca paznicii să o poată îndepărta, ea opri calul. Puse la gura lui Mack o cană cu lapte cald și dulce. Părea elixirul vieții, iar el îl bău cu lăcomie, aproape înecându-se. Reuși să-l golească înainte ca Esther să fie îndepărtată de paznici.

Noaptea părea că durează un an. Paznicii lăsaseră muschetele și se așezaseră în jurul focului. Lucrul în mină continua. Cărăușii urcau din fundul puțului, își goleau gălețile cu cărbune și apoi o luau de la capăt de nenumărate ori. Rândașul schimbă calul lui Mack și acesta avu la dispoziție câteva minute de odihnă, însă calul cel nou se mișca mai repede.

La un moment dat își dădu seama că se făcuse ziuă. Mai era numai vreo oră până când minerii aveau să înceteze munca, însă o oră i se părea acum o eternitate.

Un ponei urcă dealul. Cu coada ochiului, Mack văzu cum călărețul care coborâse se uită consternat la el. O recunoscu pe Lizzie Hallim, îmbrăcată în aceeași haină neagră din blană pe care o purtase la biserică. Era acolo ca să râdă de el? se întrebă el. Se simțea umilit și ar fi vrut să o vadă plecată. Dar când îi privi din nou chipul de spiriduș, își dădu seama că nu exista nicio urmă de dispreț în expresia ei. Mai degrabă compasiune, mânie și un sentiment pe care nu-l înțelegea.

Un alt cal urcase dealul și de pe el coborî Robert. I se adresă lui Lizzie pe un ton iritat. Replica fetei se auzi clar:

— Ce se întâmplă aici e un lucru cât se poate de barbar!

Cu toată supărarea lui, Mack îi era recunoscător. Indignarea ei îl consola. Găsea o mică mângâiere în faptul că exista cel puțin o persoană care considera că acela nu era un tratament demn de o ființă umană.

Robert îi răspunse pe un ton indignat, însă Mack nu reuși să-i înțeleagă cuvintele. În timp ce se certau, bărbații începură să iasă din puț. Nu se îndreptară spre casă, ci se adunară în jurul manejului, privind fără să scoată o vorbă. Începură să se adune apoi și femeile care, după ce-și goliseră gălețile, nu mai coborâseră în mină, ci se alăturaseră mulțimii tăcute.

Robert îi ordonă rândașului să țină calul pe loc.

Mack se opri din alergat. Și-ar fi dorit să rămână drept, însă nu se mai putea sprijini în picioare și căzu în genunchi. Rândașul veni să-l dezlege, însă Robert îi făcu semn să se oprească.

Robert vorbi cu voce tare, pentru ca toată lumea să îl audă:

— McAsh, ieri ai spus tuturor că o singură zi te desparte de sclavie. Azi ai muncit ziua aceea. Chiar și după regulile tale nebunești, acum ești proprietatea tatălui meu.

Apoi se întoarse spre mulțime.

Înainte de a mai rosti vreun cuvânt, Jimmy Lee începu să cânte.

Jimmy Lee avea o voce caldă, de tenor, și notele unui imn cunoscut umplură întreaga vale:

Priviți cum un bărbat încovoiat de-amar,
Cu sufletul cuprins de chinuri, la răscruce,
Pe dealul cel de piatră în zadar
Urcând, își poartă a sa cruce.

Robert, roșu la față, începu să strige:

— Liniște!

Jimmy nu-l băgă în seamă și începu a doua strofă. Ceilalți i se alăturară și din o sută de voci răsună aceeași melodie:

Acum durerea îi străpunge chipul
Și stă în văzul tuturor
Un soare mâine iar va răsări
În inima oamenilor.

Robert se îndepărtă neputincios. Călcă prin noroi în drum spre calul său, lăsând-o pe Lizzie singură, în semn de sfidare, încălecă și porni furios în josul dealului, în timp ce vocile minerilor zguduiau văzduhul ca un tunet:

Uitați de tot ce-ați suferit
Priviți doar spre victorie
Orașul ceresc ce-am construit
Ne face pe toți liberi.

CAPITOLUL 11

Jay se trezi hotărât să o ceară pe Lizzie în căsătorie.

Chiar dacă ideea îi fusese sugerată de mama lui cu numai o zi înainte, îi pătrunsese în minte cât de poate de repede. I se părea un lucru natural, care nu putea fi evitat.

Singura chestiune de care se temea acum era hotărârea fetei.

Tânăra îl plăcea, se gândea el, la fel ca majoritatea fetelor, însă avea nevoie de bani, iar el era sărac. Mama sa era de părere că asemenea probleme se puteau rezolva, însă Lizzie ar fi putut prefera perspectiva siguranței pe care i-o oferea Robert. Ideea că s-ar fi putut căsători cu fratele său i se părea dezgustătoare.

Spre dezamăgirea lui, constată că fata ieșise mai devreme. Tânărul era tensionat, prea tensionat ca să mai poată aștepta în casă până la revenirea ei. Se duse la grajd și se uită la armăsarul alb pe care tatăl său i-l făcuse cadou de ziua lui. Calul se numea Vifor. Jay jurase că nu-l va călări niciodată, însă tentația era prea mare. Îl încălecă și porni în galop spre High Glen, pășind iute prin iarba din apropierea izvorului. Merita să-și încalce jurământul. Simțea că plutește prin aer pe spatele unui vultur, împins de forța vântului.

Adevărata măiestrie a lui Vifor era mersul în galop. Atunci când mergea la pas sau în trap, era șovăielnic, nesigur, neascultător și greu de stăpânit. Îi puteai însă ierta cu ușurință unui cal slaba performanță a trapului dacă putea să fugă precum un glonț.

Pe drumul spre casă, Jay se gândi numai la Lizzie. Excelase întotdeauna și avea extraordinare calități femeiești: era drăguță, rebelă și seducătoare. Acum devenise unică. Se pricepea la trasul cu arma mai bine decât oricine, îl învinsese într-o cursă de călărie, nu-i fusese teamă să coboare în mină, reușise să păcălească pe toată lumea deghizându-se în bărbat la cină – nu mai cunoscuse o asemenea femeie.

Cu toate acestea, avea o fire dificilă: era îndărătnică, încăpățânată și egoistă. Spre deosebire de alte femei, era oricând dispusă să contrazică un bărbat. Însă Jay și ceilalți cunoscuți obișnuiau să o ierte, fiindcă era încântătoare atunci când își înclina fețișoara obraznică într-o parte și în cealaltă, în timp ce zâmbea ori se încrunta, contrazicând pe oricine.

Jay ajunse la grajd în același timp cu fratele său. Robert era într-o dispoziție proastă. De câte ori era supărat, la fel ca și tatăl său, se îmbujora și căpăta un aer prețios. Jay îl întrebă:

— Ce naiba ai pățit?

Robert aruncă hățurile unui îngrijitor și, cu pași apăsați, fără să răspundă, se îndreptă spre casă.

În timp ce Jay îl instala pe Vifor în grajd, apăru Lizzie. Era supărată, dar roșeața din obraji, datorată mâniei, și sclipirea din ochi o făceau să pară și mai frumoasă. Jay o privea vrăjit. „O vreau pe fata asta, își spuse. Vreau să fie a mea.” Era gata să îi ceară mâna pe loc. Înainte ca el să poată rosti o vorbă, ea descălecă și îi spuse:

— Știu că oamenii care greșesc trebuie pedepsiți, însă nu cred că e cazul să fie torturați, nu-i așa?

Jay nu găsea nimic greșit în a tortura un delincvent, însă nu avea de gând să-i împărtășească lui Lizzie această convingere, mai cu seamă văzând-o într-o asemenea stare.

— Sigur că nu, răspunse el. Ai fost la puț?

— A fost îngrozitor. I-am spus lui Robert să-i dea drumul bietului om, dar a refuzat.

Așadar, se certase cu Robert. Jay încercă să își ascundă bucuria.

— N-ai mai văzut până acum un om urcat pe învârtitoare? Nu e un lucru foarte rar.

— Nu am văzut. Nu știu cum am putut trăi până acum în această jalnică ignoranță cu privire la viața minerilor. Bănuiesc că oamenii m-au protejat de cumplitul adevăr numai pentru că sunt fată.

— Robert părea foarte supărat, spuse el, încercând s-o iscodească.

— Minerii au început să cânte un imn și nu s-au oprit nici când le-a poruncit Robert.

Jay era încântat. Se pare că Lizzie avusese ocazia să vadă partea cea mai urâtă a caracterului lui Robert. „Șansele mele cresc cu fiecare clipă”, se gândi el exaltat.

Un îngrijitor luă calul fetei și apoi cei doi traversară împreună curtea până la castel. Robert stătea de vorbă în hol cu Sir George.

— A fost o dovadă de obrăznicie nemăsurată, îi spunea Robert. Indiferent de consecințe, trebuie să ne asigurăm că

McAsh nu va scăpa așa ușor.

Lizzie dădea semne că-și pierde din nou firea și Jay consideră prilejul potrivit pentru a-și spori șansele.

— Cred că ar fi mai bine să-i dăm drumul lui McAsh, i se adresă el tatălui său.

Robert interveni:

— Nu fi ridicol!

Jay îi aminti argumentul lui Harry Ratchett:

— Omul ăsta e o pacoste – ne-ar fi mai bine fără el.

— Ne-a sfidat în față, protestă Robert. Nu-l putem lăsa să scape.

— Nu a scăpat în niciun fel! izbucni Lizzie. A suferit cea mai sălbatică dintre pedepsele posibile!

Sir George interveni:

— Nu este sălbatică, Lizzie, trebuie să înțelegi că ei nu simt durerea la fel ca noi.

Înainte ca tânăra să poată protesta, se întoarse către Robert:

— E la fel de adevărat că nu a scăpat nepedepsit. Acum minerii știu că nu pot pleca după ce împlinesc douăzeci și unu de ani. Ne-am impus punctul de vedere. Mă întreb dacă nu ar fi indicat să-l lăsăm să dispară în mod discret.

Robert era nemulțumit.

— Și Jimmy Lee era o pacoste și, cu toate astea, l-am adus înapoi.

— Este o altă situație, spuse tatăl său. Lee are o inimă mare, dar e lipsit de creier, n-ar putea deveni un lider și nu avem de ce să ne temem de el. McAsh e clădit dintr-un material mai bun.

— Mie nu mi-e frică de McAsh, sări Robert.

— Ar putea deveni periculos, continuă tatăl. Știe să scrie și să citească. Este pompierul minei, ceea ce înseamnă că toți ceilalți au grijă de el. Și, judecând după scena pe care mi-ai descris-o, mai are puțin și devine un erou. Dacă-l reținem aici, o să ne facă probleme atât cât va trăi.

Robert dădu din cap în semn de neîncredere.

— Eu cred că vom face o impresie proastă, spuse el.

— Atunci, haide să o facem mai bună, interveni tatăl său. Lasă paznicii să stea pe pod. Probabil că McAsh va trece peste munți, iar noi nu îl vom urmări. Nu mă deranjează să se creadă că a scăpat, atâta vreme cât toată lumea știe că nu avea dreptul să plece.

— Foarte bine, replică Robert.

Lizzie îi aruncă lui Jay o privire triumfătoare și îi șopti prin spatele lui Robert:

— Bravo!

— Trebuie să mă spăl pe mâini înainte de cină, spuse Robert.

Apoi se retrase spre camera sa din spatele casei, cu aceeași privire îmbufnată.

Tatăl se îndreptă spre biroul său. Lizzie îl îmbrățișă pe Jay:

— Ai reușit! exclamă ea. L-ai eliberat!

Apoi îl sărută zgomotos.

Gestul fusese extrem de îndrăzneț, iar tânărul părea de-a dreptul șocat, însă își reveni repede. Îi cuprinse mijlocul cu brațele și o trase mai aproape de el. Se aplecă și se sărutară din nou. De data aceasta, sărutul fu diferit – lent, plin de senzualitate și de curiozitate. Jay închise ochii pentru a simți din plin senzația. Uită pentru o clipă că se aflau în cea mai circulată încăpere a castelului, pe unde treceau în mod regulat rudele, invitații, vecinii sau servitorii. Din fericire, nimeni nu intră, așa că sărutul lor nu fu întrerupt. Când se despărțiră ca să-și tragă sufletul, erau tot singuri.

Cuprins de emoție, Jay realiză că era momentul potrivit în care ar fi putut să o ceară în căsătorie.

— Lizzie…

Își dădu seama apoi că nu știa cum ar trebui să abordeze subiectul.

— Da?

— Vreau să-ți spun că… nu te poți căsători cu Robert acum.

— Pot să fac ce vreau, răspunse ea prompt.

Părea că nu alesese abordarea cea mai potrivită – Lizzie nu accepta să i se spună ce să facă și ce nu.

— N-am vrut să spun că…

— S-ar putea ca Robert să știe să sărute chiar mai bine decât tine, replică ea cu un surâs malițios.

Jay izbucni în râs. Lizzie își lăsă capul pe pieptul lui.

— Sigur că nu mă pot căsători cu el, nu acum.

— Pentru că…?

Ea îl privi în ochi.

— Pentru că am să mă mărit cu tine, nu-i așa?

Lui Jay pur și simplu nu-i venea să creadă ce aude.

— Ei bine… da!

— Nu asta voiai să-mi spui?
— De fapt, chiar asta.
— Atunci e bine. Poţi să mă săruţi din nou.
Cuprins de ameţeală, îşi apropie capul de faţa ei. În momentul în care buzele lor se întâlniră, fata deschise gura, iar el constată cu uimire şi cu încântare că vârful limbii ei îi pătrunde încet în gură. Se întreba câţi băieţi avusese ocazia să mai sărute, însă nu era momentul potrivit să afle acest lucru. El îi răspunse în acelaşi fel. Simţi o stânjeneală în pantaloni şi se temu că ea ar fi putut observa. Ea se apropie mai tare, iar el fu convins că simţise. Fata îngheţă o clipă, neştiind ce să facă, apoi îl uimi din nou când se lipi de el, dornică să simtă mai mult. Jay cunoscuse în tavernele şi în cafenelele din Londra fete versate care ştiau să sărute ori să stârnească un bărbat foarte repede. Cu Lizzie, lucrurile stăteau altfel, fiindcă îi lăsa senzaţia că o făcea pentru prima dată.
Nu auzi uşa deschizându-se. Apoi, dintr-odată, îl auzi pe Robert urlându-i în ureche:
— Ce naiba înseamnă asta?
Îndrăgostiţii se despărţiră.
— Potoleşte-te, Robert, îi spuse Jay.
Robert era extrem de furios.
— Ce naiba crezi că faci? şuieră el.
— Nimic, dragul meu frate, spuse Jay. După cum vezi, ne-am logodit.
— Porcule! urlă Robert, repezindu-se spre el cu pumnul ridicat.
Jay reuşi să evite pumnul sălbatic al lui Robert, însă acesta se îndrepta spre el pregătit de luptă. Jay nu se mai luptase cu fratele său din copilărie, dar îşi amintea că Robert era puternic, chiar dacă se mişca încet. După ce evită o ploaie de lovituri, se repezi spre Robert şi îl prinse. Spre uimirea lui, Lizzie îi sări în cârcă lui Robert şi începu să-i care pumni în cap şi să strige:
— Lasă-l în pace! Lasă-l în pace!
Jay izbucni în râs şi nu mai putu să continue lupta, aşa că îi dădu drumul fratelui său. Acesta îi pocni un pumn peste ochi. Jay îşi pierdu echilibrul şi căzu la pământ. Cu ochiul nevătămat văzu cum Robert se străduieşte să o arunce din spate pe Lizzie. În ciuda durerii, Jay izbucni din nou în râs.
Apoi, mama lui Lizzie intră în cameră, urmată de Alicia şi de

Sir George. După șocul primului moment, Lady Hallim spuse:
— Elizabeth Hallim, dă-te jos imediat de pe bărbatul acela!
Jay se ridică în picioare, iar Lizzie se desprinse de Robert.
Cei trei părinți erau mult prea uimiți ca să mai poată scoate vreo vorbă. Acoperindu-și cu o mână ochiul rănit, Jay făcu o plecăciune spre mama lui Lizzie și spuse:
— Lady Hallim, am onoarea de a cere mâna fiicei dumneavoastră.

*

— Nebun lipsit de minte ce ești, nu veți avea din ce să trăiți, strigă Sir George câteva minute mai târziu.
Familiile se despărțiseră pentru a discuta în particular știrea șocantă. Lady Hallim și Lizzie se retrăseseră sus. Sir George, Jay și Alicia se aflau în camera de lucru a tatălui. Robert plecase singur în altă parte.
Jay fu afectat de această replică ofensatoare. Amintindu-și sugestia mamei sale, spuse:
— Sunt sigur că pot administra High Glen mai bine decât Lady Hallim. Sunt peste o mie de acri de pământ, care ne vor aduce un venit suficient cât să putem trăi.
— Fraierule, nu vei fi proprietarul moșiei High Glen – este ipotecată.
Umilit de respingerea plină de dispreț a tatălui său, Jay simți cum obrajii îi iau foc. Mama lui interveni:
— Jay poate obține amânarea ipotecii.
Tatăl fu luat prin surprindere.
— Te-ai aliat cu băiatul în afacerea asta, să înțeleg?
— Ai refuzat să-i dai și lui ceva. Vrei să se lupte pentru toate, la fel cum ai făcut tu. Ei bine, chiar asta face, iar primul lucru va fi căsătoria cu Lizzie Hallim. Nu ai de ce să te plângi.
— El a cucerit-o sau te-ai ocupat tu de asta? întrebă cu viclenie Sir George.
— Nu eu am dus-o în mină, răspunse Alicia.
— Și nici nu ai sărutat-o în holul castelului!
Sir George avea un ton resemnat.
— Bine. A împlinit douăzeci și unu de ani, așa că nu cred că-i putem opri, spuse el; o sclipire șireată îi lumină chipul când adăugă: În orice caz, cărbunele din High Glen va rămâne în familie.
— Ah, nu, spuse Alicia.

Jay și Sir George o priviră uimiți.
— Ce naiba vrei să spui? întrebă Sir George.
— Nu vei săpa puțuri pe pământul lui Jay – de ce ai face asta?
— Nu fi fraieră, Alicia, cărbunele din pământul de la High Glen valorează o avere. Ar fi păcat să-l lăsăm să se irosească.
— Jay poate concesiona dreptul de exploatare altcuiva. Sunt câteva corporații dornice să deschidă șantiere noi – te-am auzit spunând asta.
— Nu vei face afaceri cu rivalii mei! exclamă Sir George.
Mama sa era extrem de hotărâtă, ceea ce-l umplu de admirație pe Jay. Părea să fi uitat însă că Lizzie nu era de acord cu exploatarea cărbunelui. El spuse:
— Mamă, amintește-ți că Lizzie…
Mama îi aruncă o privire scurtă care-l reduse la tăcere și i se adresă tatălui:
— Jay ar putea prefera să facă afaceri cu rivalii tăi. După ce l-ai insultat în asemenea măsură când a împlinit douăzeci și unu de ani, de ce ți-ar mai datora ceva?
— Sunt tatăl lui, la naiba!
— Atunci, poartă-te ca un tată. Felicită-l cu ocazia logodnei. Primește-o pe logodnica lui ca pe o fiică. Organizează o ceremonie nupțială somptuoasă.
Sir George o privi o clipă cu nedumerire.
— Asta vrei?
— Nu e tot.
— Bănuiam. Ce altceva mai vrei?
— Cadoul lui de nuntă.
— Care ar trebui să fie cadoul în opinia ta, Alicia?
— Barbados.
Jay aproape că sări de pe scaun. Nu se așteptase la așa ceva. Cât de pricepută era mama lui!
— Nici nu se pune problema! strigă mânios tatăl lui.
Mama se ridică în picioare.
— Gândește-te, insistă ea pe un ton absolut neutru. Zahărul reprezintă o problemă, întotdeauna ai spus asta. Deși profitul e mare, există o mulțime de dificultăți: plouă rar, sclavii se îmbolnăvesc și mor, francezii vând mai ieftin decât tine, vapoarele se scufundă în mare. Cu cărbunele este mai simplu. Îl scoți din pământ și îl vinzi. E ca și cum ai găsi niște bani în spatele curții, așa mi-ai spus cândva.

Jay era încântat. În cele din urmă, era pe cale să obțină ce voia. Dar cum rămânea cu Lizzie?

Tatăl lui spuse:

— I-am promis Barbados lui Robert.

— De data asta îl vei dezamăgi. Ai făcut asta și cu Jay, martor e bunul Dumnezeu.

— Plantația de zahăr este moștenirea lui Robert.

Mama se îndreptă spre ușă, iar Jay o urmă.

— Am mai purtat discuția asta, George, îți cunosc toate răspunsurile. Acum situația s-a schimbat. Dacă vrei cărbunele lui Jay, trebuie să-i dai ceva în schimb. Ceea ce vrea el este plantația. Dacă nu i-o dai, nu vei avea cărbunele. Este o alegere simplă și vei avea timp suficient să te gândești la asta.

Apoi ieși din cameră. Jay o urmă. În hol îi șopti:

— Ai fost minunată! Dar Lizzie nu va fi de acord cu mineritul în High Glen.

— Știu, știu, răspunse mama nerăbdătoare. Asta spune acum. Dar se poate răzgândi.

— Și dacă nu o va face? întrebă Jay speriat.

— Vom trece puntea atunci când ajungem la ea, răspunse mama.

CAPITOLUL 12

Lizzie cobora scările îmbrăcată cu o pelerină din blană atât de mare, încât o înfășurase de două ori și tot mătura podeaua cu ea. Simțea nevoia să iasă la aer.

Toți locuitorii casei erau tensionați: Robert și Jay se urau, Lizzie se certase cu mama ei, Sir George era furios pe Jay și se simțea ostilitatea dintre cel dintâi și Alicia. Atmosfera de la cină fusese extrem de încordată.

În timp ce traversa holul, Robert îi ieși în față. Ea se opri să-l privească.

— Stricato, îi aruncă el.

Era o insultă grosolană la adresa unei tinere domnișoare, însă Lizzie nu se simțea afectată foarte ușor de cuvinte, iar el avea toate motivele să fie nervos.

— Acum îmi ești ca un frate, încercă ea să i se adreseze pe un ton conciliant.

El o apucă de braț și o strânse cu putere.

— Cum ai putut să-l preferi pe bastardul ăla mic și mieros în locul meu?

— M-am îndrăgostit de el, răspunse ea. Dă-mi drumul.

El o strânse mai tare, în timp ce chipul i se întuneca de furie.

— Am să-ți spun ceva, continuă el. Chiar dacă nu te pot avea pe tine, voi dobândi High Glen.

— Ba nu, răspunse ea. După ce mă mărit, High Glen îi va aparține soțului meu.

— Așteaptă și ai să vezi.

Strânsoarea brațului devenise dureroasă.

— Dă-mi drumul sau am să țip, spuse ea pe un ton amenințător.

El îi dădu drumul.

— Ai să-ți regreți fapta până la sfârșitul zilelor tale, îi spuse el, după care se îndepărtă.

Lizzie ieși pe ușa castelului și își strânse mai tare pelerina în jurul trupului. Cerul se limpezise și se vedea luna. Lumina îi permitea să zărească direcția spre drumul mare și apoi spre pajiștea care cobora spre râu.

Nu simțea nicio remușcare pentru că-l părăsise pe Robert. Nu o iubise niciodată. Dacă ar fi iubit-o, acum ar fi fost trist – dar el nu era. În loc să sufere pentru pierderea ei, era furios pe fratele

său, care îl învinsese.

În același timp însă, întâlnirea cu Robert o zguduise. Avea hotărârea neîndurătoare a tatălui său. Era evident că nu-i putea lua High Glen. Dar ce putea face?

Încercă să și-l scoată din minte. Obținuse ceea ce-și dorea: pe Jay în locul lui Robert. Acum nu mai visa decât să-și plănuiască nunta și să decoreze casa. Abia aștepta să locuiască împreună cu el, să doarmă în același pat și să privească dimineața, când avea să se trezească, capul lui pe perna alăturată.

Era deopotrivă emoționată și înspăimântată. Îl cunoștea pe Jay de-o viață, însă de când devenise bărbat petrecuse alături de el numai câteva zile. Pășea într-o zonă necunoscută. Totuși, se gândea ea, căsătoria este întotdeauna un pas către o zonă întunecată. Nu poți cunoaște cu adevărat un om decât atunci când locuiești împreună cu el.

Mama ei era supărată. Visul ei era ca Lizzie să se mărite cu un bărbat bogat, pentru ca în felul acesta să pună capăt anilor de sărăcie. Dar se văzuse nevoită să accepte că Lizzie avea propriile ei idealuri.

Lizzie nu-și făcea griji în privința banilor. Probabil că Sir George avea să-i dea ceva lui Jay în cele din urmă, iar în cazul în care nu avea s-o facă, puteau locui în reședința din High Glen. Câțiva proprietari de terenuri scoțieni defrișau pădurile și concesionau pământul crescătorilor de oi. Jay și Lizzie puteau încerca o asemenea afacere la început, ca să facă rost de bani.

Indiferent ce s-ar fi întâmplat, aveau să se simtă bine. Cel mai tare admira la Jay simțul aventurii. Ar fi fost dispus să alerge împreună cu ea în galop prin păduri, să o ducă în mină ori să locuiască în colonii.

Se întreba dacă un asemenea lucru avea să se petreacă cu adevărat. Jay nutrea speranța că va obține proprietățile din Barbados. Ideea de a călători în străinătate o emoționa pe Lizzie aproape la fel de tare ca și gândul căsătoriei. Se spunea că viața era acolo lipsită de griji și plină de libertate, în absența formalităților rigide ale societății britanice care o scoteau din minți. Își imagina cum avea să își arunce jupoanele și fustele cu crinolină, cum avea să își taie părul scurt și să își petreacă întreaga zi călărind cu o muschetă pe umăr.

Oare Jay avea defecte? Mama ei spunea că este înfumurat și egoist, dar Lizzie nu cunoscuse niciun bărbat lipsit de aceste

caracteristici. La început îl considerase slab, fiindcă nu îi înfruntase pe tatăl și pe fratele lui. Însă acum credea că îl judecase greșit, întrucât atunci când o ceruse în căsătorie îi sfidase pe amândoi.

Ajunse pe malul râului. Nu era un pârâu de munte care să șerpuiască în josul văii, ci un torent rapid, lat de aproape treizeci de metri și foarte adânc. Razele lunii se reflectau pe suprafața tulbure a apei în unde argintii, asemenea unor cioburi de mozaic.

Aerul era atât de rece, încât respirația devenea aproape dureroasă, dar blana îi păstra trupul cald. Lizzie se sprijini de trunchiul lat al unui pin bătrân și admiră apa zbuciumată. Observă apoi că pe celălalt mal al râului se mișca ceva.

Nu era în dreptul ei, ci undeva în susul apei. La început crezu că este o căprioară – noaptea obișnuiau să iasă din vizuină. Nu părea a fi un om, fiindcă avea un cap prea mare. Apoi își dădu seama că era un om, care purta pe cap o legătură. O clipă mai târziu înțelese: acesta pășise pe malul râului, gheața se spărsese și alunecase în apă.

În legătură erau probabil hainele lui. Însă cine s-ar fi încumetat să traverseze râul la o asemenea oră și în miezul iernii? Bănuia că este McAsh, care încerca să se ascundă de paznicii de pe pod. Lizzie începu să tremure gândindu-se cât de rece trebuia să fie apa râului. Era greu să-și imagineze cum ar fi putut cineva să înoate și să rămână în viață.

Știa că ar fi trebuit să plece. Dacă rămânea acolo, privind un bărbat dezbrăcat care încerca să traverseze râul, putea să aibă numai probleme. Cu toate acestea, curiozitatea fu mai puternică decât rațiunea, așa că rămase pe loc, neclintită, urmărind capul care se deplasa în diagonală față de cursul torentului, într-un ritm constant. Curentul puternic îl împinsese într-o cursă oblică, dar el nu încetinea ritmul. Părea un om puternic. Avea să ajungă pe țărm cu douăzeci sau treizeci de metri mai sus față de locul în care se afla Lizzie.

Când ajunse însă la jumătatea drumului, ceva neașteptat se întâmplă. Lizzie văzu un obiect de culoare închisă care se apropia de el și își dădu seama că era un trunchi de copac. Bărbatul nu-l observă până când nu ajunse sub el. O creangă groasă îi căzu în cap și mâinile îi rămaseră încleștate între ramuri. Lizzie suspină când omul fu prins sub copac. Femeia se

uită cu atenție la crengi, încercând să-l identifice pe bărbat. Nu știa cu siguranță dacă era McAsh sau nu. Copacul ajunse mai aproape de ea, dar omul nu reapăru. „Te rog, nu te îneca”, spuse ea în șoaptă. Copacul o depăși, dar nu mai era nici urmă de om. Se gândi să alerge după ajutor, dar se afla la un sfert de milă sau mai bine de castel. Când avea să se întoarcă, omul ar fi putut ajunge departe, viu sau mort. Dar poate că ar fi fost mai bine să încerce, se gândi ea. Cât timp rămase nemișcată, neștiind ce decizie să ia, bărbatul ieși la suprafață, la aproape un metru distanță de trunchiul plutitor.

În chip cu totul miraculos, avea încă legătura pe cap. Nu mai înota cu aceeași putere – doar lovea apa cu mâinile și cu picioarele, trăgând aer în piept cu inspirații neregulate, scuipând și tușind. Lizzie coborî pe malul râului. Apa înghețată îi pătrunse prin pantofii de mătase și simți cum îi îngheață picioarele.

— Aici! strigă ea. Am să te trag afară.

El nu dădea semne că ar auzi, ci continua să se zvârcolească ca și cum, aflat la doar un pas de înec, nu se gândea decât la cum să respire. Apoi, omul făcu un efort să se liniștească și Lizzie îl strigă din nou, încercând să-i apuce legătura.

— Aici! Lasă-mă să te ajut!

Omul începu să tușească și să gâfâie mai tare și capul îi dispăru din nou sub apă, dar reapăru imediat, după care porni să înoate spre ea, răsucindu-se și lovind cu disperare apa, dar îndreptându-se totuși în direcția corectă.

Ea îngenunche în noroiul înghețat, fără să-i pese de rochia de mătase ori de haina de blană. Era extrem de emoționată. Când bărbatul se apropie, ea îi întinse mâna. Mâinile lui se mișcau în aer fără vreo direcție. Ea îl apucă de o încheietură și îl trase. Reuși să-l mute din loc după ce îl apucă de braț cu ambele mâini. Omul ajunse la țărm și se prăbuși, jumătate pe mal și jumătate în apă. Lizzie își schimbă poziția – intrând cu pantofii săi eleganți în noroi – și, prinzându-l de subsuoară, trase din nou. El se împinse cu putere în brațe și în picioare, reușind în cele din urmă să urce pe mal.

Lizzie îl privea stând acolo dezbrăcat și ud, pe jumătate mort, gândindu-se că arăta precum un monstru marin prins în plasele unui pescar uriaș. După cum bănuise, omul pe care-l salvase era Malachi McAsh.

Clătină din cap cu mirare. Ce fel de om era? În ultimele două

zile fusese rănit de o explozie de gaze, supus apoi unor torturi îngrozitoare și, cu toate acestea, își păstrase vigoarea și dorința de a traversa înot un râu înghețat pentru a se salva. Pur și simplu, nu voia să renunțe.

Bărbatul se întinse pe spate, respirând sacadat și tremurând continuu. Brățara de fier îi dispăruse de la gât. Femeia se întreba cum reușise să o scoată. Pielea lui udă strălucea în lumina lunii. Era prima dată când vedea un bărbat dezbrăcat și, deși era îngrijorată pentru viața lui, nu se putea abține să nu privească fascinată penisul lui, o trompă zbârcită ascunsă sub o claie de păr negru și creț, aflată la intersecția mușchilor femurali.

Dacă ar mai fi zăbovit întins acolo, era posibil să moară de frig. Femeia îngenunche alături de el și îi desfăcu legătura de pe cap. Apoi îi puse mâna pe umăr – era rece ca gheața.

— Ridică-te! îi ordonă ea.

Bărbatul nu se mișcă. Ea începu să-l zgâlțâie și îi simți mușchii puternici de sub piele.

— Ridică-te sau o să mori! îi strigă ea.

Îl prinse cu ambele mâini, însă, fără voința lui, nu-l putea clinti nici măcar un centimetru. Era greu ca o stâncă.

— Mack, te rog, nu muri, îl imploră ea suspinând.

În cele din urmă, bărbatul se mișcă. Se ridică încet în patru labe, apoi o prinse de mână. Cu ajutorul ei, reuși să se ridice în picioare.

— Slavă Domnului, murmură ea.

Tânărul se sprijini de ea cu toată greutatea și femeia găsi cu greu forța de a-l susține.

Trebuia să-l încălzească într-un fel. Își desfăcu mantia și își lipi trupul de al lui. Sânii ei simțiră răceala teribilă a cărnii bărbatului prin rochia subțire de mătase. El se agăță de ea, cu trupul viguros și greu care-i absorbea căldura. Era a doua oară când se îmbrățișau și ea avu încă o dată aceeași senzație puternică de intimitate, ca și cum ar fi fost amanți.

Bărbatul nu se putea încălzi atâta vreme cât era ud. Trebuia să-l usuce cumva. Avea nevoie de o cârpă sau de un alt obiect pe care să-l folosească drept prosop. Purta câteva jupoane din pânză, deci se putea dispensa de unul.

— Acum poți sta singur în picioare? îl întrebă ea.

Între două reprize de tuse, el reuși să încline aprobator din

cap. Tânăra îi dădu drumul și își ridică fusta. Simți cum, în ciuda stării proaste în care se afla, bărbatul o urmărește cu privirea în timp ce-și scotea încet un jupon. Apoi începu să-l frece pe tot corpul cu acesta.

Femeia îl șterse pe față și îi frecă părul, apoi încercă să-i usuce spatele lat și șezutul viguros și compact. Îngenunche ca să-l șteargă pe picioare, după care se ridică și îl întoarse cu fața ca să-l usuce pe piept și constată șocată că avea penisul ridicat.

Ar fi trebuit să fie dezgustată și înspăimântată, dar nu asta simțea. Era mai degrabă fascinată și intrigată. În mod nechibzuit, era mândră de efectul pe care-l avea asupra unui bărbat și, în plus, simțea o durere interioară care o făcu să înghită în sec. Nu era emoția plină de bucurie pe care o simțise atunci când o sărutase Jay – nici dorința de tachinare sau de mângâiere. Se înfioră brusc la gândul că McAsh ar fi putut să o arunce la pământ, să-i sfâșie hainele și să o violeze, iar lucrul cel mai îngrozitor era că o parte din ea și-ar fi dorit ca el să facă asta.

Însă temerile ei nu erau îndreptățite.

— Îmi pare rău, bâigui el.

Apoi scoase din legătură o pereche de pantaloni uzi. Îi stoarse de apă cât de bine putu, apoi îi trase pe el, timp în care Lizzie își reveni.

În timp ce încerca să-și scoată o cămașă, Lizzie își dădu seama că, dacă se îmbrăca în haine ude, ar fi murit de pneumonie până dimineață. Însă nu putea să stea dezbrăcat.

— Îți pot aduce niște haine de la castel, îi spuse ea.

— Nu, răspunse el. Te vor întreba pentru ce îți trebuie.

— Pot să mă furișez fără să mă vadă cineva – și am niște haine bărbătești, cele pe care le-am purtat când am fost în mină.

McAsh clătină din cap.

— Nu vreau să mai rămân aici. Dacă încep să merg, am să mă încălzesc.

Apoi începu să stoarcă apa dintr-o pătură.

Lizzie își scoase haina de blană. Fiind destul de mare, i se potrivea lui Mack. Era scumpă și probabil că nu ar mai fi avut posibilitatea să-și cumpere alta, însă i-ar fi putut salva viața. Nu voia să-și imagineze cum avea să îi explice mamei sale absența acesteia.

— Atunci pune asta pe tine și păstrează pătura până când vei avea ocazia să o usuci.

Fără să aștepte consimțământul bărbatului, îi așeză blana pe umeri. El ezită, apoi și-o înfășură în jurul trupului. Era suficient de mare cât să-l acopere în întregime.

Tânărul ridică legătura și scoase din ea o pereche de ghete, îi întinse fetei pătura udă, pe care ea o înghesui în sac. Dădu peste brățara din fier și o scoase. Avea închizătoarea ruptă, iar brățara fusese îndoită ca să poată fi scoasă.

— Cum ai reușit să faci asta? îl întrebă ea.

El își trase ghetele.

— Am intrat în fierăria din mină și am folosit uneltele lui Taggart.

Nu putea face de unul singur acest lucru, se gândi ea. Probabil că-l ajutase sora lui.

— De ce o iei cu tine?

Bărbatul încetă să mai tremure și îi aruncă o privire plină de înverșunare.

— Ca să nu uit niciodată, spuse cu amărăciune. Niciodată.

Fata puse brățara la loc și simți coperta unei cărți pe fundul sacului.

— Ce e asta? întrebă ea.

— Robinson Crusoe.

— Povestea mea preferată!

Tânărul luă sacul de la Lizzie – era pregătit să plece.

Fata își aminti că Jay îl convinsese pe Sir George să-i dea drumul lui McAsh.

— Paznicii nu te vor urmări, îi spuse ea.

El o privi cu atenție. Avea o expresie sceptică și plină de speranță în același timp.

— De unde știi?

— Sir George e convins că-i poți crea probleme și de aceea vrea să scape de tine. A lăsat paznicii pe pod fiindcă nu vrea ca minerii să creadă că te lasă să pleci. Dar este convins că vei reuși să te strecori pe lângă ei și nu are de gând să te prindă.

O expresie de ușurare apăru pe chipul lui obosit.

— Așadar, nu trebuie să-mi fac griji în legătură cu oamenii șerifului. Slavă Domnului!

Fără haină, Lizzie începu să tremure, dar simțea căldură în interior.

— Mergi repede și nu face pauze, îl sfătui ea. Dacă te oprești până dimineață, ai să mori.

Fata se întreba unde avea să se ducă și cum urma să-și trăiască viața.

El dădu din cap în semn de aprobare, apoi îi întinse mâna. Ea îi strânse mâna, dar – spre surprinderea ei – Mack îi duse palma în dreptul buzelor sale palide și i-o sărută. Apoi plecă.

— Mult noroc, îi spuse ea în șoaptă.

*

Ghetele lui Mack scârțâiau peste băltoacele înghețate de pe drum, în timp ce cobora valea în lumina lunii, însă trupul i se încălzi rapid sub haina de blană a lui Lizzie Hallim. În afara pașilor lui, singurul sunet care se auzea era clipocitul unui izvor care curgea în paralel cu drumul. Sufletul lui intona cântecul libertății.

Pe măsură ce se îndepărta de castel, începea să realizeze latura curioasă și chiar amuzantă a întâlnirii sale cu domnișoara Hallim. Ea – îmbrăcată într-o rochie cu broderie fină și cu pantofi de mătase, cu părul aranjat, la care probabil două cameriste munciseră mai bine de o jumătate de oră – și el – care apăruse înotând în râu dezbrăcat, la fel ca în ziua în care se născuse. Probabil că fata avusese un șoc!

Duminica trecută, la biserică, se purtase cu aroganță, ca o aristocrată scoțiană tipică, mărginită și plină de sine. Dar avusese curajul să accepte provocarea lui Mack și coborâse în mină. Iar în seara aceea îi salvase viața de două ori – mai întâi îl scosese din apă, apoi îi oferise haina ei de blană. Era o femeie deosebită. Își lipise trupul de al lui ca să-l încălzească, apoi îngenunchease și îl ștersese cu jupoanele sale. Mai exista oare în Scoția vreo doamnă care să facă un asemenea gest pentru un miner? Își amintea cum îi căzuse în brațe în mină, iar el îi atinsese sânii tari cu mâinile sale. Se gândea cu regret că nu avea s-o mai revadă niciodată. Spera că va găsi și ea o cale de a evada din locul acela, mult prea strâmt. Nevoia ei de aventură merita orizonturi mai generoase.

O turmă de ciute care pășteau în apropierea drumului la adăpostul întunericului o luară la fugă atunci când el se apropie, ca o ceată de fantome. Acum era cu adevărat singur. Era epuizat. „Mersul pe roată” fusese mai extenuant decât își imaginase. Trupul omenesc avea nevoie de cel puțin câteva zile

ca să-și revină după un asemenea efort. Traversarea râului ar fi trebuit să fie simplă dacă nu s-ar fi împiedicat de trunchiul acela de copac. Și acum îl durea capul din pricina loviturii.

Din fericire, în noaptea aceea nu avea prea mult de mers. Intenționa să se oprească în Craigie, un sat de mineri aflat la șase mile distanță. Acolo, urma să se adăpostească în locuința fratelui mamei sale, unchiul Eb, până a doua zi. Se putea odihni liniștit, știind acum că familia Jamisson nu avea de gând să-l urmărească.

Dimineață avea să-și pună stomacul la cale cu un porridge și cu șuncă, apoi să plece către Edinburgh. Odată ajuns acolo, avea de gând să se îmbarce pe primul vas care l-ar fi angajat, indiferent unde ar fi mers acesta – orice destinație de la Newcastle la Peking era potrivită scopului său.

Propria bravură îl făcu să zâmbească. Nu se aventurase niciodată mai departe de Coats, un târg aflat la douăzeci de mile distanță – nu ajunsese nici măcar până în Edinburgh dar își spunea că e dispus să se îndrepte spre destinații exotice, ca și cum ar fi știut ce avea să îl aștepte acolo.

În timp ce pășea pe drumul mlăștinos, începu să se gândească la călătoria lui cu un sentiment de solemnitate. Își părăsea singurul cămin pe care-l avusese vreodată, locul în care se născuse și în care părinții lui muriseră. O părăsea pe Esther, prietena și aliata lui, deși păstra speranța că avea să o salveze din Heugh în cel mai scurt timp. O părăsea pe Annie, verișoara care-l învățase cum să sărute și cum să cânte pe trupul ei ca pe un instrument muzical.

Știuse dintotdeauna că va urma acest episod. Toată viața visase să evadeze. Îl invidiase pe Davey Patch, negustorul ambulant, și își dorise libertatea acestuia. Acum o avea.

Acum o avea. Ceea ce realizase îl umplea de mândrie. Scăpase.

Nu știa ce avea să îi aducă ziua de mâine. Puteau fi pericole, suferință și sărăcie. Dar nu era încă o zi în mină, o altă zi de sclavie, o altă zi în care să îi aparțină lui Sir George Jamisson. Mâine avea să fie propriul său stăpân.

Ajunse la o cotitură a drumului și privi înapoi. Încă se vedea Castelul Jamisson, cu acoperișul său crenelat strălucind în lumina lunii. „Nu-l voi mai vedea niciodată”, își spuse el. Era atât de fericit, încât începu să danseze o horă chiar în mijlocul

drumului, fluierând și învârtindu-se în cerc.

Apoi se opri, râse de gestul lui necugetat și porni în josul văii.

PARTEA A II-A
LONDRA

CAPITOLUL 13

Shylock purta niște pantaloni largi, o pelerină lungă și neagră și o pălărie roșie în trei colțuri. Actorul era înspăimântător de urât – avea un nas mare, o bărbie dublă și ascuțită și o gură despicată, pe care-i înțepenise aceeași grimasă. Pășea pe scenă cu mișcări lente și calculate, ca o reprezentare a răului. Tună cu voluptate:

— Trei mii de ducați.

Publicul fu cuprins de înfiorare.

Mack era vrăjit. Chiar și la parter, unde stătea alături de Dermot Riley, mulțimea era tăcută și liniștită. Shylock rostea fiecare cuvânt cu o voce răgușită, ceva între grohăit și lătrat. Ochii îi străluceau cu putere sub sprâncenele stufoase.

— Trei mii de ducați pentru trei luni și Antonio legat…

Dermot îi șopti lui Mack la ureche:

— Este Charles Macklin, un irlandez. A ucis un om și a fost acuzat de crimă, dar a susținut că a fost provocat și astfel a fost achitat.

Mack îl putea auzi cu greu. Aflase despre existența teatrelor, știa că se puneau în scenă diverse piese, dar nu-și imaginase niciodată că era totul astfel – căldura, lămpile cu gaz, costumele fantastice, fețele pictate și mai ales emoțiile: ura, iubirea pasională, invidia și răzbunarea erau atât de bine reprezentate, încât inima îi bătea cu putere, de parcă ar fi trăit istoria în realitate.

— După ce a aflat că fiica lui a fugit, Shylock s-a prăvălit pe scenă cu părul răvășit, fără pălărie, cu mâinile încleștate, și a urlat de durere: „Tu ai știut!”, ca și cum ar fi fost cuprins de chinurile iadului. Iar când a spus: „Dacă sunt un câine, feriți-vă de colții mei!”, a țâșnit în față, ca și cum ar fi fost pregătit să sară peste rampă, și toți spectatorii s-au tras înapoi.

La plecare, Mack îl întrebă pe Dermot:

— Așa arată evreii?

Nu mai văzuse un evreu în viața lui, însă majoritatea personajelor din Biblie erau iudei și nu erau descriși în această

manieră.

— Am cunoscut evrei, dar niciunul nu era ca Shylock, slavă Domnului, replică Dermot. Însă toată lumea îi urăște pe cămătari. Sunt de treabă atunci când ai nevoie de bani, însă dai de belele atunci când trebuie să-i înapoiezi.

În Londra nu erau mulți evrei, însă era plin de străini. Erau marinari asiatici cu pielea închisă la culoare, numiți lascari, hughenoți din Franța, mii de africani cu pielea extrem de închisă și cu părul creț și nenumărați irlandezi, ca Dermot. Pentru Mack, toate acestea făceau parte din farmecul emoționant al orașului. În Scoția, toți oamenii arătau la fel.

Iubea Londra. Era emoționat în fiecare dimineață când se trezea și își dădea seama unde se află. Orașul era plin de locuri frumoase și de surprize, de oameni ciudați și de experiențe inedite. Iubea aroma ispititoare a cafelei ce venea dinspre nenumăratele cafenele, deși nu-și putea permite să cumpere una. Privea cu uimire culorile extraordinare ale hainelor pe care le purtau bărbații și femeile: galben aprins, violet, verde smarald, purpuriu sau albastru ca cerul. Asculta mugetul turmelor de vite mânate pe străduțele înguste către abatoare și ocolea furnicarele de copii aproape dezbrăcați, care cerșeau și furau. Urmărea cu privirea prostituate sau episcopi, asista la lupte de tauri sau la licitații, aflase gustul bananelor, al ghimbirului și al vinului roșu. Totul îi stârnea emoții. Dar, mai presus de toate, era liber să meargă oriunde își dorea și să facă tot ce-i plăcea.

Desigur, era nevoit să-și câștige existența. Nu era simplu. Londra era plină de familii sărace, care părăsiseră zonele rurale din lipsă de alimente, întrucât recolta fusese foarte proastă în ultimii doi ani. Erau și câteva mii de țesători de mătase care rămăseseră fără lucru din cauza fabricilor deschise în nord, după cum spunea Dermot. Pentru fiecare slujbă existau cel puțin cinci candidați disperați. Cei lipsiți de noroc erau nevoiți să cerșească, să fure, să se prostitueze ori să moară de foame.

Dermot era țesător. Era căsătorit și avea cinci copii – trăiau cu toții într-o locuință cu două camere în Spitalfields. Ca să poată supraviețui, erau nevoiți să subînchirieze atelierul lui Dermot, iar Mack dormea acolo, pe podea, lângă războiul de țesut rămas nemișcat, ca un monument ce amintea de momentele bune din viața orașului.

Mack și Dermot își căutau de lucru împreună. Câteodată erau angajați pe post de chelneri la cafenelele din oraș, însă acest lucru dura doar o zi sau două. Mack era prea solid și neîndemânatic ca să poată căra tăvile și să toarne cafeaua în cești, iar Dermot, mândru și sensibil, reușea să jignească câte un client mai devreme sau mai târziu. Într-o zi, Mack fusese angajat ca lacheu într-o reședință somptuoasă din Clerkenwell, dar renunțase a doua zi, după ce stăpânul și stăpâna casei îi ceruseră să se culce cu ei. În ziua aceea fuseseră angajați ca hamali și căraseră coșuri uriașe cu pește în piața de pe faleza din Billingsgate. La sfârșitul zilei, Mack nu părea dispus să-și cheltuiască banii pe un bilet de teatru, dar Dermot jurase că nu avea să regrete. Iar Dermot avusese dreptate: merita și de două ori prețul pentru o asemenea minune. Mack era îngrijorat, căci nu știa în cât timp ar fi putut economisi suficienți bani ca să o poată aduce la Londra pe Esther.

Îndreptându-se către est, spre Spitalfields, cei doi trecură prin Covent Garden, unde prostituatele îi acostau din pragul ușii. Mack era la Londra de o lună și se obișnuise să i se ofere sex la orice colț de stradă. Erau femei de toate categoriile – tinere sau bătrâne, urâte sau frumoase, unele îmbrăcate elegant și altele în zdrențe. Niciuna nu-l tenta, deși se gândise în multe nopți la robusta lui verișoară, Annie.

Pe Bulevardul Strand se găsea *Ursul,* o tavernă rătăcită, vopsită în alb, cu o încăpere în care se servea cafea și cu câteva mese în curte. Căldura din teatru le stârnise setea, așa că intrară să bea ceva. Înăuntru era cald și mult fum. Comandă fiecare câte un sfert de litru de bere.

Dermot spuse:

— Hai să aruncăm o privire în spate.

Ursul era un loc în care se practicau diverse sporturi. Mack mai fusese aici și știa că aveau loc lupte de urși, câini, bătăi cu săbii între femei-gladiator și alte lucruri amuzante. Dacă nu era organizat niciun eveniment, proprietarul obișnuia să arunce o pisică în iazul pentru rațe și să asmuță patru câini pe ea, joc ce stârnea valuri de râs în rândul băutorilor.

În seara aceea fusese instalat un ring de box, luminat de mai multe lămpi. Un pitic în costum de mătase și cu ghete cu catarame ținea un discurs în fața mulțimii de clienți.

— O liră pentru oricine poate pune la pământ Gorila

Bermondsey! Haideți, flăcăi, e vreun curajos printre voi? zise el, după care făcu trei tumbe.

Gorila Bermondsey era un bărbat plin de cicatrice, care nu purta decât niște pantaloni și o pereche de ghete grele. Era chel, iar fața și scalpul său purtau semnele multor lupte. Era înalt și corpolent, dar părea prost și încet în mișcări.

— Cred că eu aș putea, spuse Mack.

Dermot era plin de entuziasm. Îl apucă de braț pe pitic și îi spuse:

— Hei, piticanie, ai un client aici!

— Un concurent! urlă piticul, iar mulțimea începu să aplaude și să ovaționeze.

O liră însemna o sumă considerabilă, salariul pe o săptămână al multor oameni. Mack era tentat.

— Bine, spuse el.

Mulțimea începu din nou să aclame.

— Ai grijă la picioare, îl sfătui Dermot. Sigur are oțel în ghete.

Mack dădu din cap, în timp ce-și dădea jos haina.

Dermot adăugă:

— Ai grijă, că va sări pe tine de îndată ce intri în ring. Nu va mai aștepta semnalul de începere.

Era un truc pe care-l foloseau în mod frecvent minerii atunci când se luptau în puț. Cel mai sigur mod de a câștiga era să începi lupta înainte ca celălalt să fie pregătit. Un bărbat obișnuia să spună:

— Hai să ne luptăm în tunel, unde este mai mult loc, după care își lovea oponentul în timp ce trecea prin șanțul de drenare.

Ringul era un cerc încropit dintr-o sfoară legată de câțiva pari de lemn înfipți în noroi. Mack se apropie cu grijă, ținând cont de avertizarea lui Dermot. În timp ce-și ridica piciorul peste frânghie, Gorila Bermondsey se năpusti asupra lui.

Mack era pregătit, așa că se dădu înapoi, evitând să fie lovit în tâmplă de pumnul masiv al Gorilei. Mulțimea suspină.

Mack acționa ca o mașină, fără să se gândească prea mult. Pătrunse rapid în ring și, pe sub frânghie, îi trase Gorilei o lovitură în fluierul piciorului, care-l făcu să se împiedice. Spectatorii începură să aclame, iar Mack auzi vocea lui Dermot strigând:

— Ucide-l, Mack!

Înainte de a-și restabili echilibrul, Mack îi trase câte o lovitură în fiecare parte a capului – în stânga și în dreapta –, apoi un upercut susținut de întreaga forță a brațelor sale, tot în fluierul piciorului. Gorila începu să se clatine pe picioare, își dădu ochii peste cap, făcu doi pași în spate împleticindu-se, după care căzu lat pe spate.

Mulțimea vui de entuziasm.

Lupta era încheiată.

Mack se uită la bărbatul de pe jos și văzu o matahală distrusă, epuizată, care nu mai era bună de nimic. Ar fi preferat să nu se fi luptat cu el. Se întoarse descurajat.

Dermot îl ținea strâns de mână pe pitic.

— Diavolul ăsta mic a încercat să fugă, îi spuse el. Voia să te lase fără premiu. Plătește, lunganule! O liră.

Cu mâna liberă, piticul scoase din buzunarul cămășii un ban din aur. Încruntat, i-l dădu lui Mack.

Mack îl luă, simțindu-se ca un hoț. Apoi Dermot îl eliberă pe pitic.

Un bărbat cu înfățișarea aspră, îmbrăcat în haine scumpe, apăru lângă Mack.

— A fost foarte bine, îi spuse el. Ai participat la multe lupte până acum?

— Din când în când, în mină.

— Mă gândeam eu că trebuie să fii miner. Ascultă-mă, te înscriu într-un concurs de box la *Pelicanul,* în Shadwell, sâmbăta viitoare. Dacă vrei să câștigi douăzeci de lire în câteva minute, pot aranja să lupți cu Rees Preece, Muntele Galez.

Dermot exclamă:

— Douăzeci de lire?!

— Nu-l vei doborî la fel de repede ca pe bușteanul ăsta, dar ai o șansă.

Mack se uită la Gorilă, transformat într-un morman inutil de oase.

— Nu, răspunse el.

Dermot interveni:

— De ce naiba nu vrei?

Organizatorul ridică din umeri.

— Dacă nu ai nevoie de bani…

Mack se gândi la sora lui geamănă, la Esther, care căra în continuare cărbuni la mina din Heugh timp de cincisprezece ore

pe zi, așteptând de la el scrisoarea care ar fi eliberat-o din sclavia de o viață. Cu douăzeci de lire i-ar fi putut cumpăra drumul până la Londra – și putea avea banii în mână sâmbătă noaptea.

— Dacă mă gândesc mai bine, răspunsul meu e da, spuse Mack.

Dermot îl bătu pe spate.

— Așa te vreau, zise el.

CAPITOLUL 14

Lizzie Hallim și mama ei se îndreptau într-o trăsură spre partea de nord a Londrei. Lizzie era emoționată și fericită: urmau să-l întâlnească pe Jay, ca să vizioneze o casă.

— Sir George și-a schimbat atitudinea, spuse Lady Hallim. Ne-a adus la Londra, pregătește o nuntă fastuoasă și se oferă să suporte chiria unui apartament în Londra pentru voi doi.

— Cred că Lady Jamisson l-a convins, spuse Lizzie. Însă schimbările sunt minore. Încă nu e de acord să-i dea lui Jay proprietățile din Barbados.

— Alicia este o femeie inteligentă, chicoti Lady Hallim. Sunt surprinsă că mai are puterea de a-și convinge soțul după cearta aceea teribilă care a avut loc de ziua lui Jay.

— Poate că Sir George este genul de om care uită repede disputele.

— Nu a făcut-o niciodată dacă nu a avut ceva de câștigat. Mă întreb ce motiv poate avea. Vrea ceva de la tine?

Lizzie izbucni în râs.

— Ce i-aș putea oferi eu? Poate că vrea doar să-i fac fiul fericit.

— Ceea ce vei face cu siguranță. Am ajuns.

Trăsura se opri pe Chapel Street, o zonă liniștită din Holborn, unde se înșiruiau o serie de locuințe elegante – nu la fel de moderne precum cele din Mayfair sau din Westminster, însă mai ieftine. Lizzie coborî din trăsură și se opri în fața casei cu numărul doisprezece. Îi plăcu pe loc. Locuința avea patru etaje și subsol, iar ferestrele erau înalte și elegante. Din nefericire, două ferestre erau sparte, iar pe ușa de un negru strălucitor de la intrare cineva scrisese neglijent numărul 45. Lizzie tocmai voia să facă un comentariu, când apăru o nouă trăsură din care sări Jay.

Purta un costum albastru deschis, cu nasturi din aur, și o pălărie albastră peste părul blond. Lizzie îl sorbi din priviri. El o sărută pe buze. Fu un sărut reținut – fiindcă se aflau într-un spațiu public –, dar ea îl savură, sperând că va avea parte de ceva mai mult un pic mai târziu. Jay o ajută pe mama lui să coboare din trăsură, apoi bătu la ușă.

— Proprietarul este un importator de coniac, care e plecat în Franța de un an, spuse el în timp ce așteptau.

Un slujitor în vârstă le deschise ușa.

— Cine a spart ferestrele? îl întrebă Jay imediat.

— Au fost pălărierii, răspunse bărbatul în timp ce intrau în casă.

Lizzie citise în ziar că meșteșugarii care confecționau pălării intraseră în grevă, la fel ca și croitorii și tocilarii.

Jay spuse:

— Nu știu ce cred că pot obține nenorociții ăștia dacă distrug ferestrele unor oameni respectabili.

Lizzie interveni:

— De ce sunt în grevă?

Slujitorul răspunse:

— Vor salarii mai bune, domnișoară, și cine poate să-i judece dacă un codru de pâine de patru pence a ajuns să coste opt? Cum își poate întreține cineva familia?

— Cu siguranță nu vopsind cifra „45” pe toate ușile din Londra, replică Jay pe un ton aspru. Arată-ne casa, omule.

Lizzie era curioasă să afle semnificația numărului 45, dar o interesa mai mult casa. Traversă emoționată fiecare cameră, trăgând de draperii și deschizând ferestrele. Mobila era nouă și scumpă, iar salonul era o încăpere spațioasă și luminoasă, cu trei ferestre mari în fiecare capăt. Locul era pătruns de mirosul de mucegai specific construcțiilor nelocuite, dar după o curățenie generală, o mână de vopsea și câteva pânzeturi noi, s-ar fi putut transforma într-o locuință încântătoare.

Tânăra mergea alături de Jay înaintea celor două femei și a slujitorului, iar când ajunseră la mansardă, se treziră singuri. Intrară într-unul dintre dormitoarele mici destinate servitorilor. Lizzie îl luă în brațe pe Jay și îl sărută cu nesaț. Aveau la dispoziție doar câteva clipe. Fata luă mâinile bărbatului și le puse pe sânii săi, apoi le apăsă ușor.

— Strânge mai tare, îi șopti ea printre săruturi.

Voia ca senzația de apăsare a mâinilor bărbatului să-i rămână în minte și atunci când nu erau îmbrățișați. Sfârcurile i se întăriră, iar el le simți duritatea cu vârful degetelor prin materialul rochiei.

— Ciupește-i, îl îndemnă ea.

Când bărbatul îi urmă îndemnul, un amestec de durere și de plăcere o făcu să suspine. Apoi auziră zgomot de pași la etaj și se despărțiră, respirând greu.

Lizzie se întoarse și privi printr-o mică lucarnă, ca să-și calmeze respirația. În spatele casei se întindea o grădină generoasă. Slujitorul le arătă celor două mame toate dormitoarele servitorilor.

— Ce înseamnă numărul 45? întrebă Lizzie.

— Are legătură cu trădătorul John Wilkes, îi spuse Jay. Acesta a fost editorul unei gazete numite *North Briton,* iar guvernul l-a acuzat pentru un pamflet în care instiga la revoltă, publicat în ediția cu numărul patruzeci și cinci, în care el îl numea pe rege mincinos. A fugit la Paris, însă acum s-a întors ca să-i îndemne la revoltă pe oamenii simpli și ignoranți.

— Este adevărat că nu-și permit să-și cumpere pâinea zilnică?

— Toată Europa trece printr-o criză a grâului, așa că era inevitabil ca prețul pâinii să crească. Iar șomajul se datorează faptului că americanii boicotează produsele britanice.

Fata se întoarse spre Jay.

— Bănuiesc că asta nu-i poate consola pe pălărieri sau pe croitori.

Jay se încruntă. Nu era prea încântat de empatia fetei față de cei nemulțumiți.

— Nu cred că-ți dai seama cât de periculoasă este această discuție despre libertate, spuse el.

— Nici eu nu cred.

— De exemplu, proprietarii distileriilor de rom din Boston ar vrea să aibă libertatea de a cumpăra melasă de oriunde. Dar legea spune că trebuie să o cumpere de la cultivatorii britanici, cum suntem noi. Dacă vor avea această libertate, vor cumpăra mai ieftin de la francezi – iar noi nu ne vom mai putea permite o casă ca asta.

— Înțeleg.

Lucrurile nu erau tocmai corecte, se gândi ea, dar decise să nu i-o spună.

— Toată drojdia societății își va dori libertatea, de la minerii din Scoția până la negrii din Barbados. Dumnezeu a stabilit ca oamenii ca mine să exercite putere asupra oamenilor simpli.

Era adevărat, desigur.

— Te-ai întrebat vreodată de ce este astfel? întrebă ea.

— Ce vrei să spui?

— De ce Dumnezeu a stabilit ca tu să ai mai multă putere decât minerii sau negrii.

Bărbatul clătină din cap iritat, iar ea își dădu seama că depășise limita din nou.

— Nu cred că femeile pot înțelege lucrurile acestea, spuse el.

Tânăra îl luă de mână.

— Ador casa asta, Jay, spuse ea, încercând să-l domolească.

Încă simțea locul unde Jay îi pișcase sânii. Coborî vocea:

— Abia aștept să mă mut aici cu tine și să dormim împreună în fiecare noapte.

Bărbatul zâmbi.

— Și eu.

Lady Hallim și Lady Jamisson intrară în cameră. Mama lui Lizzie își îndreptă privirea către sânii fetei, iar aceasta realiză că i se vedeau sfârcurile prin rochie. Cu siguranță, Lady Hallim își dăduse seama de cele petrecute. Se încruntă dezaprobator. Lui Lizzie nu-i păsa – urma să se căsătorească în curând.

Alicia spuse:

— Lizzie, îți place casa?

— O ador!

— Atunci o vei avea!

Lizzie radia, iar Jay o strânse de braț.

Mama lui Lizzie spuse:

— Sir George este foarte amabil, nici nu știu cum să-i mulțumesc.

— Mulțumește-i mamei, spuse Jay. Ea este cea care l-a determinat să se comporte așa cum trebuie.

Alicia îi aruncă o privire mustrătoare, însă Lizzie își dădu seama că replica nu o deranjase. Între ea și Jay exista o legătură foarte puternică, acest lucru era evident. Lizzie simți un junghi de gelozie, apoi își spuse imediat că era deplasat din partea ei – toată lumea îl iubea pe Jay.

Părăsiră cu toții încăperea. Slujitorul era afară, iar Jay îi spuse:

— Mă voi întâlni mâine cu avocatul proprietarului ca să semnăm contractul de închiriere.

— Prea bine, domnule.

În timp ce coborau scările, Lizzie își aminti ceva.

— Ah, trebuie să-ți arăt asta! îi spuse ea lui Jay.

Găsise pe stradă un afiș și îl pusese deoparte, ca să i-l arate mai târziu. Îl scoase din buzunar și i-l dădu să-l citească. Scria:

ANUNȚ PENTRU DOMNI ȘI PENTRU IUBITORII DE ÎNTRECERI

LA *PELICANUL,* LÂNGĂ SHADWELL,
ORGANIZĂM O ZI ÎNTREAGĂ DE COMPETIȚII SPORTIVE:
UN TAUR PERICULOS, ÎNCĂRCAT CU ARTIFICII,
VA FI FUGĂRIT DE CÂINI,
O LUPTĂ ÎNTRE DOI COCOȘI DIN WESTMINSTER
ȘI DOI DIN EAST CHEAP, PENTRU CINCI LIRE
O BĂTAIE CU BÂTE ÎNTRE ȘAPTE FEMEI ȘI
UN MECI DE BOX CU MIZA DE DOUĂZECI DE LIRE!
REES PREECE, MUNTELE GALEZ, CONTRA LUI
MACK MCASH, MINERUL UCIGAȘ
SÂMBĂTA VIITOARE
CU ÎNCEPERE DE LA ORA TREI

— Ce părere ai? îl întrebă ea nerăbdătoare. Trebuie să fie Malachi McAsh din Heugh, nu-i așa?

— Deci aici a ajuns, spuse Jay. Acum e boxer. I-ar fi mers mai bine dacă muncea în mina tatălui meu.

— Nu am văzut niciodată un meci de box, spuse Lizzie pe un ton melancolic.

Jay izbucni în râs.

— Nici nu cred că este cazul! Nu este un loc potrivit pentru doamne.

— Nici mina nu este și, cu toate astea, m-ai dus.

— Așa este, și era să mori într-o explozie.

— Credeam că vei fi fericit să-mi propui o altă aventură.

Auzind ceva din discuția lor, mama ei interveni:

— Despre ce este vorba? Ce aventură?

— Aș vrea ca Jay să mă ducă la un meci de box, îi spuse Lizzie.

— Nu fi ridicolă, răspunse mama ei.

Lizzie era dezamăgită. Pentru moment, pe Jay îl părăsise curajul, însă ea nu voia să renunțe din acest motiv. Dacă el nu avea de gând să o ducă, intenționa să meargă singură.

*

Lizzie își aranjă peruca și pălăria, apoi se uită în oglindă – de acolo o privea un tânăr. Secretul consta în stratul subțire de funingine care-i întuneca obrajii, gâtul, bărbia și buza superioară, care îi conferea aspectul unui bărbat proaspăt bărbierit.

Cu trupul fusese mai ușor. O haină grea îi ascundea sânii, iar spatele acesteia îi acoperea suficient curbele rotunjite ale

fundului, în timp ce cizmele care-i treceau peste genunchi îi protejau gleznele. Pălăria bărbătească și peruca desăvârșeau iluzia.

Fata deschise ușa dormitorului. Locuia împreună cu mama ei într-o căsuță aflată în apropierea reședinței lui Sir George din Grosvenor Square. Mama ei dormea. Lizzie ascultă cu atenție, de teamă ca nu cumva vreun servitor de-al lui Sir George să fie în casă, dar nu auzi nimic. Coborî în grabă scările, în vârful picioarelor, apoi se furișă pe ușa din spate care dădea în stradă.

Era o zi rece și însorită, de sfârșit de iarnă. Când ajunse în stradă, își aminti că trebuia să meargă precum un bărbat, cu pași mari și cu mișcări energice ale mâinilor, așa că își luă o înfățișare țanțoșă, de parcă tot caldarâmul i-ar fi aparținut și ar fi fost gata să se ia la trântă cu oricine ar fi îndrăznit să o înfrunte.

Nu reuși să meargă la fel de înțepată tot drumul până la Shadwell, care se afla în cealaltă parte a orașului, în estul Londrei. Făcu semn unei calești, amintindu-și că trebuie să țină brațul drept atunci când dă o comandă și să nu fluture rugător din mână ca o femeie. Când vizitiul opri, în timp ce cobora scara, ea își drese glasul, scuipă în rigolă și spuse pe un ton răgușit:

— Du-mă la taverna *Pelicanul* cât mai repede!

Birjarul o duse într-un loc foarte îndepărtat din estul Londrei, în care nu mai fusese niciodată, pe străzi unde existau cele mai mici și mai sărăcăcioase case, într-un cartier cu ulițe pline de băltoace și margini noroioase, cu cheiuri instabile și case plutitoare dărăpănate, curți împrejmuite cu garduri înalte din cherestea și depozite prăpădite ale căror uși erau ferecate cu lanțuri. O lăsă în fața unei taverne mari, aflate pe malul apei, unde pe o pancartă din lemn era pictată grosolan imaginea unui pelican. Curtea era plină de oameni zgomotoși și agitați: muncitori încălțați în ghete, care purtau la gât o basma, domni cu jiletcă, femei din clasa inferioară cu șaluri și saboți și câteva femei cu fețele pictate, care-și expuneau sânii și care, presupunea Lizzie, erau prostituate. Nu existau femei din categoria pe care mama ei o numea „de calitate”.

Lizzie plăti intrarea și își croi drum dând din coate printre bărbații care strigau și își adresau vorbe de ocară. Era un miros puternic de oameni transpirați și nespălați. Era emoționată și

avea în același timp sentimentul că făcea un lucru nepotrivit. Femeile-gladiator se aflau în toiul luptei. Câteva femei se retrăseseră deja din bătălie. Una dintre ele stătea pe o bancă și își sprijinea capul în mâini, alta încerca să oprească sângerarea unei răni de la picior, în vreme ce a treia zăcea pe spate inconștientă, în ciuda eforturilor prietenelor sale de a o resuscita. Cele patru care rămăseseră în ring se atacau una pe cealaltă cu bâte din lemn, lungi de aproape un metru. Erau dezbrăcate până la brâu, cu picioarele goale și acoperite doar de niște fuste zdrențuite. Aveau trupurile și fețele pline de răni și de cicatrice. O mulțime formată din aproximativ o sută de spectatori își aclama favoritele, iar câțiva bărbați pariau pe finaliste. Femeile învârteau bâtele cu toată puterea, lansând lovituri care le provocau rupturi de oase competitoarelor. De câte ori una dintre ele reușea să-și atingă ținta, bărbații scoteau un urlet de bucurie. Lizzie privea spectacolul cu o fascinație plină de groază. Una dintre femei primi o lovitură puternică în cap și își pierdu cunoștința. Priveliștea trupului ei pe jumătate gol, zăcând fără viață în noroi, îi făcu rău lui Lizzie și își întoarse privirea.

Intră în tavernă, bătu cu pumnul în tejghea și îi spuse barmanului:

— O halbă de bere tare, Jack.

Era extraordinar că li se putea adresa celor din jur pe un ton atât de arogant. Dacă ar fi făcut același lucru îmbrăcată în haine femeiești, orice bărbat s-ar fi simțit îndreptățit să o condamne, chiar și proprietarul tavernei sau vizitiii. Dar o pereche de pantaloni îi conferea dreptul să comande astfel.

În bar mirosea a tutun și a bere. Stătea într-un colț și își sorbea berea, întrebându-se ce căuta acolo. Era un loc dominat de violență și de cruzime, iar ea intrase într-un joc periculos. Oare de ce ar fi fost în stare toți indivizii aceia brutali dacă ar fi știut că ea era o domnișoară din clasa superioară, deghizată în haine bărbătești?

Se afla acolo întrucât curiozitatea ei era de nestăvilit. Întotdeauna o fascinaseră lucrurile interzise, chiar de pe vremea când era copil. Propoziția „Acesta nu este un loc pentru o domnișoară” era precum o pânză roșie fluturată în fața unui taur. Nu se putea abține să nu deschidă orice ușă pe care scria „Intrarea interzisă”. Curiozitatea ei era la fel de stringentă ca și

sexualitatea și îi era greu să se stăpânească, la fel cum nu se putuse abține să nu-l sărute pe Jay.

Dar adevăratul motiv era McAsh. Întotdeauna i se păruse un personaj interesant. Chiar și pe vremea când era doar un băietan, el era diferit: era independent, neascultător și comenta orice lucru care i se spunea. Ca adult, își îndeplinise promisiunea. Îi înfruntase pe cei din familia Jamisson, reușise să fugă din Scoția – ceea ce puțini mineri izbutiseră – și ajunsese până la Londra. Acum era luptător de box. Ce avea de gând să facă în continuare?

Sir George luase o hotărâre înțeleaptă atunci când îl lăsase să plece, se gândi ea. După cum spunea Jay, Dumnezeu hotărâse ca anumiți oameni să fie stăpânii altora, însă McAsh nu putea accepta asta și, dacă ar fi rămas în sat, ar fi creat probleme multă vreme. McAsh avea un anume magnetism, care-i determina pe oameni să-l urmeze: felul mândru în care-și mișca trupul solid, poziția plină de încredere a capului, privirea intensă a ochilor săi de un verde strălucitor. Ea însăși simțea această atracție: era ceea ce o adusese acolo.

Una dintre femeile pictate se așeză lângă ea și îi zâmbi cu subînțeles. În ciuda roșului din obraji, părea bătrână și obosită. Ce măgulitor ar fi fost pentru costumația ei, se gândi Lizzie, dacă prostituata i-ar fi făcut avansuri. Dar femeia nu se lăsă păcălită așa de ușor.

— Știu cine ești, îi spuse ea.

„Femeile au privirea mai ageră decât bărbații”, își spuse Lizzie.

— Nu spune nimănui, o rugă ea.

— Poți face pe bărbatul cu mine pentru un șiling, îi răspunse femeia.

Lizzie nu prea înțelegea ce voia să spună.

— Am mai făcut-o cu persoane ca tine, continuă ea. Fete bogate care vor să se joace de-a bărbații. Am acasă o lumânare groasă, care are dimensiunea potrivită, înțelegi ce vreau să spun?

Lizzie înțelese într-un sfârșit unde bătea femeia.

— Nu, mulțumesc, îi răspunse ea zâmbind. Nu pentru asta am venit aici. Apoi băgă mâna în buzunar după o monedă și spuse: Dar ia un șiling ca să-mi păstrezi secretul.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, Domnia Ta, spuse

prostituata, apoi se îndepărtă.

„Poți învăța multe atunci când umbli deghizat”, își spuse Lizzie. Nu și-ar fi închipuit vreodată că o prostituată poate avea o lumânare specială pentru femeile care vor să se joace de-a bărbații. Era genul de informație pe care o domnișoară de condiție bună nu ar fi aflat-o niciodată dacă nu ar fi evadat din înalta societate pentru a explora lumea de dincolo de geamurile sale acoperite de draperii.

Din curte se auziră ovații puternice și Lizzie bănui că lupta cu bâte avea un învingător – ultima femeie care rămăsese în picioare, probabil. Ieși afară, purtându-și berea în mână ca un bărbat, cu brațul lipit de trup și cu degetul mare îndoit pe buza cănii.

Femeile-gladiator ieșeau împleticindu-se ori purtate pe brațe, iar evenimentul principal al serii urma să înceapă. Lizzie îl recunoscu imediat pe McAsh. Nu era nicio îndoială, era chiar el: îi vedea ochii de un verde pătrunzător. Cum trupul lui nu mai era negru din cauza cărbunelui, constată cu uimire că avea părul blond. Stătea aproape de ring și discuta cu un alt bărbat. Privise către Lizzie de câteva ori, dar nu știa cine se află în spatele costumației ei. Avea un aer extrem de hotărât.

Adversarul său, Rees Preece, își merita porecla de „Muntele Galez”. Era bărbatul cel mai solid pe care-l văzuse Lizzie vreodată, cu cel puțin treizeci de centimetri mai înalt decât Mack, corpolent și roșu la față, cu nasul deformat din cauza nenumăratelor lovituri primite. Avea o privire răutăcioasă, iar Lizzie se minuna de curajul sau de nesăbuința oricui ar fi îndrăznit să intre într-un ring de box cu un asemenea animal diabolic. Îi era teamă pentru Mack. Putea fi schilodit sau chiar ucis, realiză ea cu un fior de spaimă. Nu voia să vadă una ca asta. Fu tentată să plece, dar nu se putu desprinde de acolo.

Lupta trebuia să înceapă din clipă în clipă, dar prietenul lui Mack porni o discuție aprinsă cu secundul lui Preece. Vorbeau pe un ton ridicat și Lizzie reuși să înțeleagă că era vorba despre ghetele lui Preece. Secundul lui Mack insista, cu accentul său irlandez, că ar fi trebuit să lupte desculți. Mulțimea începu să-și arate nerăbdarea bătând încet din palme. Lizzie spera ca lupta să fie anulată. Dar avu parte de o dezamăgire. După o discuție aprinsă, Preece își scoase ghetele.

Apoi lupta începu dintr-odată, fără ca Lizzie să fi auzit vreun

semnal. Cei doi se aruncară unul asupra celuilalt ca două pisici, lovindu-se frenetic cu mâinile, cu picioarele și cu capul și mișcându-se atât de repede, încât abia reușea să își dea seama de acțiunile fiecăruia. Mulțimea urla, iar Lizzie realiză că țipa și ea. Își acoperi gura cu mâinile.

Primul val de lovituri dură numai câteva secunde – mișcările erau mult prea energice ca să mai poată continua. Cei doi bărbați fură separați și începură apoi să se deplaseze în cerc, unul în jurul celuilalt, cu pumnii ridicați în dreptul feței și încercând să-și protejeze trupurile cu brațele. Mack avea o buză umflată și lui Preece îi sângera nasul. Lizzie își mușcă degetele de teamă.

Preece se năpusti din nou asupra lui Mack, însă acesta se retrase și se feri, apoi sări brusc în față și-l pocni foarte tare pe Preece în cap. Lizzie se chirci de teamă când auzi bubuitura care însoți lovitura: părea un ciocan care lovește o stâncă. Spectatorii aclamau sălbatic. Preece avu o ezitare, surprins de lovitură, iar Lizzie bănui că fusese luat pe nepregătite de forța lui Mack. Fata începu să-și recapete speranța. Poate că Mack avea să îl învingă în cele din urmă pe acest uriaș.

Mack se retrase ca să evite o lovitură. Preece tremură ca un câine, apoi își coborî capul și lovi cu putere. Mack se îndoi și păși în lături, apoi îl lovi cu putere pe Preece peste picioare, însă acesta reuși să-l înghesuie într-un colț și să-i tragă câțiva pumni cu putere. Apoi Mack îi aplică o nouă lovitură zdravănă în cap, care îl luă din nou pe Preece prin surprindere.

Cei doi repetară din nou același dans, iar Lizzie îl auzi pe irlandez strigând:

— Ucide-l, Mack, nu-i lăsa timp să-și revină!

Lizzie își dădu seama că, după fiecare lovitură puternică, Mack se retrăgea, lăsându-i timp adversarului să-și revină. Preece, în schimb, arunca lovitură după lovitură, până când Mack reușea să contracareze.

După zece minute îngrozitoare, cineva bătu gongul și cei doi luptători luară o pauză. Lizzie se simți recunoscătoare, de parcă ea însăși ar fi luptat în ring. Cei doi primiră câte o bere și rămaseră pe scaunele lor, în colțuri opuse ale ringului. Unul dintre secunzi luă un ac și ață și începu să-i coasă lui Preece urechea despicată. Lizzie se înfioră și își întoarse privirea.

Fata încerca să ignore gândul că trupul splendid al lui Mack

fusese vătămat și să privească lupta ca pe o simplă competiție. Mack era mai ager și avea o lovitură mai puternică, însă îi lipseau sălbăticia fără de minte și instinctul criminal care determinau un om să-l distrugă pe altul. Ar fi trebuit să se înfurie.

Când partida reîncepu, amândoi se mișcau mai încet, însă lupta se desfășura în același mod: Preece urmărea mișcările lui Mack, îl înghesuia într-un colț, îl prindea și îi aplica două sau trei lovituri puternice, după care era oprit de îngrozitorul pumn drept al lui Mack.

În scurt timp, Preece ajunse să nu mai vadă cu un ochi și să șchiopăteze, ca urmare a loviturilor repetate ale lui Mack, iar acestuia îi sângera gura și avea o tăietură deasupra unui ochi. Pe măsură ce slăbeau ritmul, lupta devenea mai dură. Cum nu mai aveau energia de a lovi cu putere, cei doi bărbați acceptau loviturile într-o suferință mută. Cât timp mai puteau rezista să lovească unul în altul ca într-un morman de carne lipsită de viață? Lizzie se întreba de ce îi păsa atât de mult de trupul lui McAsh și încercă să se liniștească spunându-și că ar fi simțit același lucru pentru oricine.

Se făcu din nou o pauză. Irlandezul îngenunche lângă scaunul lui Mack și începu să îi explice ceva stăruitor, susținându-și vorbele cu gesturi puternice ale pumnilor. Lizzie bănui că-l sfătuia pe Mack să-i aplice lovitura finală. Chiar și ea își dădea seama că într-o încercare dură, bazată pe forță și pe rezistență, Preece ar fi câștigat, fiind mai corpolent și mai obișnuit cu violența fizică. Oare Mack nu realiza acest lucru?

Lupta începu din nou. Privind încrâncenarea dintre cei doi, Lizzie și-l aminti pe Malachi McAsh la vârsta de șase ani, jucându-se pe gazonul reședinței din High Glen. Pe vremea aceea, ea îi era adversar: îl trăgea de păr și îl făcea să plângă. Amintirea o făcu să lăcrimeze. Era trist că băiețelul acela ajunsese acum în această situație.

În ring era agitație. Mack îl izbi pe Preece o dată, de două ori, de trei ori, apoi îl lovi cu piciorul în coapse, făcându-l să se împiedice. Lizzie spera că Preece se va prăbuși și că lupta va înceta. Mack se retrase, așteptând ca adversarul lui să cadă. Secundul și mulțimea dornică de sânge îi cereau acum să-l termine, însă el nu îi băga în seamă.

Spre descurajarea lui Lizzie, Preece își reveni și de această

dată – și încă foarte repede – și îi aplică lui Mack o lovitură în stomac. Mack se apleacă în față gâfâind, apoi – dintr-odată – Preece îl lovi cu toată puterea de care mai dispunea. Capetele li se izbiră într-un trosnet îngrozitor. Mulțimea își ținu răsuflarea.

Mack se împletici și își pierdu echilibrul, iar Preece îi aplică o nouă lovitură în cap. Mack nu se mai putu ține pe picioare și căzu la pământ. Preece îl lovi din nou în cap, în timp ce zăcea întins. Mack nu se mai mișca acum deloc. Lizzie începu să strige:

— Lasă-l în pace!

Preece continuă să-l izbească pe Mack, până când secunzii din ambele tabere intrară în ring și îl îndepărtară.

Preece era năucit, nereușind să înțeleagă de ce oamenii care-și doriseră să vadă sânge curgând voiau acum să se oprească. Apoi își reveni și își ridică mâinile în semn de victorie, ca un câine care voia să îi facă pe plac stăpânului său.

Lizzie se temea ca nu cumva Mack să fie deja mort. Își făcu loc printre oameni și intră în ring. Secundul lui Mack stătea alături de el. Lizzie se aplecă deasupra lui, cu sufletul la gură. Avea ochii închiși, dar încă respira.

— Slavă Domnului că este viu, spuse ea.

Irlandezul se uită la tânără, dar nu-i vorbi. Lizzie spera ca Mack să nu aibă răni foarte grave. În ultima jumătate de oră, încasase în cap mai multe lovituri puternice decât ar fi putut primi cei mai mulți dintre oameni într-o viață întreagă. Era îngrozită de gândul că, atunci când avea să își recapete cunoștința, se putea transforma într-un idiot.

Mack deschise ochii.

— Cum te simți? îl întrebă Lizzie plină de nerăbdare.

Bărbatul închise ochii fără să răspundă.

Irlandezul se uită la ea și îi spuse:

— Cine ești tu, băiat-soprană?

Fata își dădu seama că uitase să i se adreseze cu vocea sa bărbătească.

— Un prieten, răspunse ea. Haide să-l ducem înăuntru, nu ar trebui să stea în noroi.

După un moment de ezitare, bărbatul spuse:

— Bine.

Îl apucă pe Mack de subsuori. Doi spectatori îl apucară de picioare și îl ridicară.

Lizzie îi conduse în tavernă. Pe un ton bărbătesc cât se poate

de arogant, strigă:
— Patroane, vreau să văd cea mai bună cameră și cât mai repede!
O femeie ieși din spatele tejghelei.
— Cine plătește? întrebă ea cu prudență.
Lizzie îi dădu un galben.
— Pe aici, spuse femeia.
Îi conduse pe scări până la un dormitor cu vedere spre curte. Camera era curată, iar baldachinul era acoperit cu o pătură aspră. Bărbații îl așezară pe Mack pe pat. Lizzie îi spuse femeii:
— Aprinde focul și adu-ne niște coniac franțuzesc. Știi vreun medic pe aproape care să se ocupe de rănile acestui bărbat?
— Trimit după doctorul Samuels.
Lizzie stătea pe marginea patului. Fața lui Mack era umflată și plină de sânge. Fata îi deschise cămașa și constată că pieptul îi era plin de vânătăi și de zgârieturi.
Oamenii care îi ajutaseră plecară, iar irlandezul spuse:
— Sunt Dermot Riley – Mack este chiriașul meu.
— Numele meu este Elizabeth Hallim, răspunse ea. Îl cunosc pe Mack de când eram copii.
Decise să nu-i dea explicații legate de vestimentația ei. Riley era liber să creadă ce vrea.
— Nu cred că este rănit foarte grav, spuse Riley.
— Ar trebui să-i spălăm rănile. Cere, te rog, un vas cu apă fierbinte.
— Sigur.
Bărbatul părăsi încăperea, lăsând-o pe tânără singură cu Mack, aflat în stare de inconștiență.
Lizzie privi corpul nemișcat al bărbatului. Respira cu mare greutate. Ezitând, îi puse mâna pe piept. Avea pielea caldă și carnea tare. Apăsă și îi simți bătăile inimii, regulate și puternice.
Îi făcea plăcere să-l atingă. Își așeză cealaltă mână pe pieptul său și simți diferența dintre sânii ei moi și mușchii tari ai bărbatului. Îi atinse apoi sfârcurile, mici și moi, după care le atinse și pe ale sale, mai mari și vizibile.
Tânărul deschise ochii.
Fata își retrase repede mâna, cu un sentiment de vinovăție. „Ce Dumnezeu fac?” se întrebă ea.
Mack o privi absent.
— Unde mă aflu? Cine ești?

— Ai participat la un meci de box, îi spuse ea. Ai pierdut.

Bărbatul o privi câteva secunde, apoi râse.

— Lizzie Hallim, îmbrăcată din nou în haine bărbătești, spuse el pe un ton normal.

— Slavă Domnului că ești bine!

El îi aruncă o privire stranie.

— Este foarte… amabil din partea dumitale că îți pasă de mine.

Fata se simți stânjenită.

— Nu știu de ce o fac, spuse ea pe un ton arțăgos. Ești un simplu miner care nu-și cunoaște locul.

Apoi, spre oroarea ei, simți cum lacrimile i se rostogolesc pe față.

— Este foarte greu să vezi cum un prieten este bătut cu bestialitate, spuse ea cu un tremur al vocii pe care nu-l putea controla.

El o privi cum plânge.

— Lady Hallim, spuse el uluit, oare am să te pot înțelege vreodată?

CAPITOLUL 15

În seara aceea, coniacul ușură durerea lui Mack provocată de răni, însă în dimineața următoare se trezi agonizând. Îl durea fiecare parte a corpului pe care o putea identifica, de la degetele inflamate ale picioarelor – rănite ca urmare a loviturilor puternice pe care i le aplicase lui Rees Preece – până în vârful scalpului, unde simțea o durere insuportabilă. Chipul reflectat în ciobul de oglindă pe care-l folosea pentru bărbierit era plin de tăieturi și de vânătăi și mult prea sensibil la atingere, ca să nu mai vorbim de bărbierit.

În același timp totuși, avea o stare de spirit bună. Lizzie Hallim reușise întotdeauna să-l stimuleze. Îndrăzneala ei de neoprit făcea ca toate lucrurile să pară posibile. Oare ce avea de gând să mai facă? Când o recunoscuse, stând alături de el pe marginea patului, simțise o nevoie aproape incontrolabilă de a o lua în brațe. Rezistase tentației amintindu-și că o asemenea mișcare ar fi reprezentat sfârșitul straniei lor prietenii. Lucrurile stăteau diferit atunci când ea încălca regulile: era o domnișoară din înalta societate. Putea face tumbe împreună cu câinele preferat, dar dacă acesta ar fi mușcat-o, ea l-ar fi exilat în curte.

Îi spusese că urma să se mărite cu Jay Jamisson, iar el preferase să-și muște limba în loc să-i spună că Jay era un prost. Nu era treaba lui și nu voia să o jignească.

Soția lui Dermot, Bridget, pregăti un porridge sărat pentru micul dejun și Mack mâncă împreună cu copiii. Bridget era o femeie de aproximativ treizeci de ani, care fusese frumoasă cândva, dar care avea acum un aer obosit. După ce terminară de mâncat, Mack și Dermot plecară să-și caute de lucru.

— Să veniți cu bani acasă, le spuse Bridget în timp ce ieșeau.

Nu era o zi norocoasă. Făcură un tur prin piețele de alimente din Londra, oferindu-se să care coșurile cu pește, butoaiele cu vin și hălcile de carne de vită de care orașul înfometat avea nevoie în fiecare zi. Din nefericire, erau prea mulți oameni și prea puțin de muncă. La prânz renunțară și se îndreptară spre West End, ca să încerce pe la cafenele. La sfârșitul zilei erau epuizați, ca și cum ar fi muncit în tot acest timp, deși nu găsiseră nimic.

La intrarea pe Bulevardul Strand, o siluetă firavă țâșni de pe o alee ca un iepure speriat și se ciocni de Dermot. Era o fată de

aproximativ treisprezece ani, îmbrăcată în zdrențe, slabă și speriată. Dermot imită zgomotul unei bășici sparte. Copila scoase un scâncet de teamă, se împiedică și apoi își recăpătă echilibrul.

După ea venea un tânăr musculos, îmbrăcat în haine scumpe, dar cu ținuta răvășită. Fu la un pas să o prindă atunci când ea se ciocni de Dermot, însă fata reuși să se aplece, să-l evite și să fugă. Apoi alunecă și căzu, iar bărbatul reuși să o prindă.

Fata începu să urle de frică. Bărbatul era roșu de mânie. Îi ridică trupul ușor și îi dădu un pumn în cap, care o puse la pământ, apoi o lovi cu picioarele peste pieptul anemic.

Mack se obișnuise cu violența de pe străzile Londrei. Bărbați, femei și copii se luptau frecvent cu pumnii și cu unghiile, conflictele fiind alimentate de obicei de ginul ieftin vândut la fiecare colț de stradă. Nu mai văzuse însă un bărbat în toată firea care să lovească fără milă un copil. I se părea că are de gând să o ucidă. Mack se resimțea de pe urma întâlnirii cu Muntele Galez și ultimul lucru pe care și-l dorea era o altă luptă, însă nu putea să stea deoparte văzând una ca asta. Înainte de o nouă lovitură, Mack îl prinse cu putere și îl împinse în lături.

Bărbatul se întoarse. Era mai înalt cu câțiva centimetri decât Mack. Îl prinse de piept pe Mack și îl îmbrânci. Mack se clătină, dându-se câțiva pași în spate. Bărbatul se îndreptă din nou spre copilă. Fata încerca să se ridice în picioare. El îi dădu o lovitură puternică peste față, care-o făcu să se miște din loc.

Mack văzu roșu în fața ochilor. Îl apucă pe bărbat de guler și de fundul pantalonilor și îl ridică în aer. Luat prin surprindere, bărbatul urlă de mânie și începu să se zbată violent, dar Mack îl ținu strâns și îl ridică deasupra capului.

Dermot privea cu uimire cât de ușor reușea Mack să-l țină pe bărbat.

— Ești un băiat puternic, Mack, pe cuvântul meu, spuse el.

— Ia-ți mâinile murdare de pe mine! îi strigă bărbatul.

Mack îl lăsă la pământ, ținându-l în continuare de încheietura mâinii.

— Doar dacă lași copila asta în pace.

Dermot o ajută pe fată să se ridice, sprijinind-o cu blândețe și totodată cu putere.

— E o hoață nenorocită, spuse omul pe un ton violent.

Apoi văzu fața distrusă a lui Mack și decise că era mai bine să

nu-l stârnească.

— Doar atât? întrebă Mack. După cum o loveai, m-am gândit că l-a ucis pe rege.

— Ce treabă ai tu cu ce a făcut fata?

Bărbatul încerca să se liniștească și să-și tragă sufletul.

Mack îi dădu drumul.

— Indiferent ce a făcut, cred că ai pedepsit-o suficient.

Bărbatul se uită la el.

— Se vede treaba că nu ești de pe aici, spuse el. Ești un flăcău puternic, dar – chiar și așa – nu vei rezista prea mult la Londra dacă ai încredere în oamenii de teapa ei.

Apoi plecă, iar fata spuse:

— Mulțam, Jock[6], mi-ai salvat viața.

Oamenii își dădeau seama că Mack era scoțian de îndată ce deschidea gura. El nu realizase că vorbește cu accent înainte de a ajunge la Londra. În Heugh, toată lumea vorbea la fel: până și cei din familia Jamisson foloseau o versiune mai rafinată a unui dialect scoțian. Aici însă era un semn distinctiv.

Mack se uită la fată. Avea părul negru, tuns neregulat, și o față drăguță care începuse deja să se umfle din cauza loviturilor. Avea trupul unui copil și privirea înțeleaptă a unui adult. Se uita la el cu prudență, întrebându-se ce voia de la ea.

— Te simți bine? vru să știe Mack.

— Mă doare, spuse ea ținându-se de coaste. Era bine să-l fi omorât pe creștinul ăla uitat de Dumnezeu!

— Ce i-ai făcut?

— Am încercat să-l jefuiesc în timp ce i-o trăgea Corei, dar s-a prins.

Mack clătină din cap. Auzise că prostituatele aveau uneori complici care le jefuiau clienții.

— Vrei să bei ceva?

— Aș pupa dosul papei pentru un pahar de gin.

Mack nu mai auzise pe nimeni vorbind în felul acesta și cu atât mai puțin o fată. Nu știa dacă era cazul să se amuze ori să se sperie.

De cealaltă parte a drumului se afla *Ursul,* taverna în care Mack îl învinsese pe Gorila Bermondsey și câștigase o liră de la pitic. Traversară strada și intrară. Mack cumpără trei halbe de

---

6 Corespondentul scoțian al prenumelui englezesc Jack (cunoscut drept diminutiv al lui John) (n.tr.)

bere și se așezară cu toții într-un colț să le bea.

Fata aproape că-și termină halba din doar câteva înghițituri, după care spuse:

— Ești un om de treabă, Jock.

— Mă cheamă Mack, răspunse tânărul. El este Dermot.

— Eu sunt Peggy. Mi se spune Peg cea Iute.

— După cum bei, bănuiesc.

Fata rânji.

— În orașul ăsta, dacă nu bei repede, îți fură altcineva băutura. De unde ești, Jock?

— Dintr-un sat care se numește Heugh, aflat la aproape cincizeci de mile de Edinburgh.

— Unde este Edinburgh?

— În Scoția.

— Cât de departe e asta?

— Am făcut până aici o săptămână cu vaporul, de-a lungul coastei.

Fusese o săptămână foarte lungă. Mack era speriat de mersul pe apă. După cincisprezece ani de muncă în subteran, oceanul îl amețea. Dar fusese nevoit să urce pe catarg și să lege frânghiile, indiferent de vreme. Nu-și dorea să devină marinar.

— Cred că diligența face treisprezece zile, spuse el.

— De ce ai plecat?

— Ca să fiu liber. Am fugit. În Scoția, minerii sunt sclavi.

— Ca negrii din Jamaica?

— Se pare că știi mai multe despre Jamaica decât despre Scoția.

Fetei nu-i făcu plăcere critica.

— De ce n-aș ști?

— Scoția e mai aproape, de aia.

— Știam asta.

Mințea, realiză Mack. Deși foarte curajoasă, era doar o fetiță care-l emoționase.

Deodată, se auzi vocea lipsită de vlagă a unei femei:

— Peg, ești bine?

Mack își ridică privirea și văzu o tânără care purta o rochie de culoarea portocalei.

Peg spuse:

— Bună, Cora. M-a salvat un prinț chipeș. Fă cunoștință cu scoțianul Jock McKnock.

Cora îi zâmbi lui Mack și spuse:
— Mulțumesc că ai ajutat-o pe Peg. Sper că nu acum te-ai ales cu rănile astea.
Mack dădu din cap.
— Sunt dintr-o altă luptă.
— Lasă-mă să-ți fac cinste cu un gin.
Mack avea de gând să refuze – prefera berea –, dar Dermot interveni:
— Ești foarte drăguță, mulțumim.
Mack se uită după ea în timp ce se îndrepta spre bar. Avea în jur de douăzeci de ani, un chip angelic și un vâlvoi de păr roșu aprins. Îl speria gândul că o fată atât de tânără și de drăguță era prostituată. I se adresă lui Peg:
— Fata asta a făcut sex cu bărbatul care te urmărea, așa-i?
— De obicei nu merge până la capăt, răspunse Peg pe un ton atoateștiutor. Obișnuiește să îi lase pe la mijlocul drumului, cu mădularul ridicat și cu nădragii în vine.
— Și tu fugi cu banii omului, interveni Dermot.
— Eu? Fii serios. Eu sunt dama de companie a reginei Charlotte.
Cora se așeză lângă Mack. Folosise un parfum greu și înțepător, cu aromă de santal și scorțișoară.
— Ce faci la Londra, Jock?
Bărbatul se uită lung la ea – tânăra era extrem de atrăgătoare.
— Îmi caut de lucru.
— Ai găsit ceva?
— Nu mare lucru.
Fata clătină din cap.
— A fost o iarnă nenorocită, cu un frig de-au înghețat pietrele, iar prețul pâinii este îngrozitor de mare. Sunt prea mulți oameni ca tine.
Peg interveni:
— Asta l-a făcut pe tata să se apuce de furat acum doi ani, doar că n-a avut noroc.
Fără prea mare tragere de inimă, Mack își îndepărtă privirea de la Cora și se uită spre Peg.
— Ce i s-a întâmplat? întrebă el.
— A dănțuit cu gulerul șerifului la gât.
— Ce?

Dermot îi explică:

— Adică a fost spânzurat.

Mack spuse:

— Vai, îmi pare rău!

— Să nu-ți pară rău pentru mine, scoțian nenorocit, că mi se face rău!

Peg era extrem de încăpățânată.

— Bine, bine, n-o să-mi pară, spuse Mack pe un ton împăciuitor.

Cora interveni:

— Dacă-ți cauți de lucru, știu pe cineva care ar avea nevoie de hamali ca să descarce cărbune de pe vapor. Munca e atât de grea, că numai bărbații tineri pot s-o facă, iar el preferă străinii fiindcă se plâng mai puțin.

— Fac orice, spuse Mack, gândindu-se la Esther.

— De echipele de hamali se ocupă patronii de taverne din Wapping. Îl știu pe unul dintre ei – Sidney Lennox, de la *Soarele.*

— E cumsecade?

Cora și Peg izbucniră în râs. Cora spuse:

— E un împuțit mincinos și un hoț, care duhnește a băutură ca un porc, dar toți sunt la fel, așa că nu prea ai de ales.

— Ne duci la *Soarele*?

— Poți pune rămășag pe capul tău că am s-o fac, răspunse Cora.

*

O pâclă caldă de transpirație și de praf de cărbune umplea cala neaerisită a vasului de lemn. Mack stătea pe un munte de cărbune, mânuind o lopată cu lama lată și încărcând bulgări de cărbune într-un ritm susținut. Munca era extrem de grea. Îl dureau brațele și era lac de sudoare, dar se simțea bine. Era tânăr și puternic, câștiga bine și nu era sclavul nimănui.

Făcea parte dintr-o echipă de șaisprezece hamali, care – aplecați peste lopețile lor – mormăiau, suduiau și făceau glume. Majoritatea erau fermieri irlandezi, tineri și musculoși. Munca era prea grea pentru niște orășeni pricăjiți. Dermot avea treizeci de ani și era cel mai bătrân din echipă.

Nu reușise să scape de cărbune; în jurul lui se învârtea întreaga lume. În timp ce lucra, Mack se întreba unde avea să fie trimis cărbunele – va încălzi toate saloanele din Londra, mii de bucătării, toate cuptoarele de pâine și berăriile… Orașul avea

un apetit pentru cărbune ce nu putea fi niciodată satisfăcut pe deplin.

Era duminică după-amiaza și echipa aproape terminase de golit vaporul *Lebăda Neagră* din Newcastle. Mack se distra gândindu-se la banii pe care îi avea de primit în acea noapte. Era al doilea vas pe care-l descărcaseră săptămâna aceea, iar echipa primea câte șaisprezece pence, un penny de om, pentru fiecare comandă sau pentru douăzeci de saci de cărbune. Un bărbat zdravăn care avea o lopată suficient de mare putea muta un sac în două minute. Calculă că fiecare bărbat avea de primit câte șase lire ca plată brută.

În plus, mai existau niște taxe – Sidney Lennox, intermediarul sau „antreprenorul”, trimisese o cantitate mare de bere și de gin pentru bărbații care se aflau la bord. Aveau nevoie să bea mult, ca să compenseze galoanele de lichid pe care le pierdeau prin transpirație, dar Lennox le dăduse mai mult decât era necesar, iar majoritatea bărbaților consumaseră toată băutura, inclusiv ginul. Ca urmare, până la sfârșitul unei zile se petrecea cel puțin un accident. Iar băutura trebuia plătită. Așadar, Mack nu mai știa cât avea de primit după ce își plătea consumația la taverna *Soarele.* Chiar dacă jumătate din bani ar fi fost reținuți ca taxă, deși estimarea era mult prea mare, ceea ce rămânea reprezenta dublul sumei pe care-o încasa un miner pentru o săptămână de muncă de șase zile.

În ritmul acesta, ar fi putut să strângă suficienți bani ca s-o aducă pe Esther în câteva săptămâni. Atunci, atât el, cât și sora lui geamănă aveau să scape de sclavie. O asemenea perspectivă îi făcea inima să tresalte de bucurie.

Îi scrisese lui Esther de îndată ce se stabilise la Dermot, iar ea îi răspunsese. Evadarea lui era subiectul cel mai de interes al satului, spunea ea. Câțiva mineri mai tineri încercau să redacteze o petiție adresată parlamentului britanic, prin care să protesteze împotriva sclaviei din mine. Iar Annie se măritase cu Jimmy Lee. Mack simți o strângere de inimă în legătură cu Annie. Nu avea să se mai rostogolească prin iarbă cu ea. Dar Jimmy Lee era un om bun. Iar petiția putea reprezenta începutul unei schimbări. Copiii lui Jimmy și Annie aveau șansa de a fi liberi.

Ultima grămadă de cărbune fu strânsă în saci și depozitată într-o barjă, de unde avea să fie dusă la țărm și stivuită într-o

magazie. Mack își întinse spatele care-l durea și își puse lopata pe umeri. Aerul rece de pe punte îl izbi în față, așa că își trase pe el cămașa și haina de blană de la Lizzie Hallim. Hamalii se îndreptau spre țărm cu ultimii saci, apoi spre *Soarele*, de unde urmau să-și încaseze banii.

Soarele era o tavernă ordinară, frecventată de marinari și de docheri. Podeaua de pământ era plină de noroi, băncile și mesele erau uzate și murdare, iar focul emana mult fum și prea puțină căldură. Patronul, Sidney Lennox, era amator de jocuri, așa că aici aveau loc tot felul de competiții: cărți, zaruri sau un concurs complicat cu jetoane și cu cartoane marcate. Singurul lucru bun era Mary cea Neagră, o bucătăreasă africană, care făcea din crustacee și din resturi ieftine de carne tocănițe aromate și foarte gustoase, pe care le îndrăgeau toți clienții.

Mack și Dermot ajunseră primii. O găsiră acolo pe Peg, așezată la bar, cu picioarele îndoite sub ea, fumând tabac de Virginia dintr-o pipă de lut. Locuia la *Soarele* și dormea pe jos, într-un colț al barului. Pe lângă meseria de antreprenor, Lennox era și colecționar, iar Peg îi vindea lucrurile pe care le fura. Când îl văzu pe Mack, scuipă în foc și spuse plină de veselie:

— Ce-ai mai făcut, Jock, ai mai salvat vreo fecioară?

— Nu azi, rânji bărbatul.

Mary cea Neagră își arătă chipul zâmbitor din spatele ușii de la bucătărie.

— Supă din coadă de bou, băieți?

Avea un accent specific locuitorilor din Țările de Jos. Oamenii spuneau că fusese sclava unui căpitan olandez.

— Pentru mine doar vreo două butoaie cu vin, te rog, răspunse Mack.

Femeia zâmbi.

— Ți-e foame, ai? Ai muncit mult?

— Doar câteva exerciții, cât să avem poftă de mâncare, spuse Dermot.

Mack nu avea bani ca să-și plătească mâncarea, dar Lennox îi servea pe credit, în contul salariilor. Din noaptea aceea, se gândea Mack, urma să aibă bani pentru a-și plăti consumația – nu voia să rămână dator.

Se așeză alături de Peg.

— Cum mai merge treaba? o întrebă el pe un ton amuzat.

Fata îi luă în serios întrebarea.

— Eu și Cora am tăvălit un bogătan bătrân în după-amiaza asta, așa că ne-am luat o seară liberă.

Lui Mack i se părea ciudat să fie prieten cu o hoață. Își imagina ce o determinase pe fată să facă astfel de lucruri: nu exista o altă soluție ca să nu moară de foame. Cu toate acestea, ceva din el, o rămășiță a educației primite de la mama sa, îl determina să o blameze.

Peg era micuță și fragilă, cu o conformație osoasă atrăgătoare și cu ochi albaștri foarte frumoși, însă avea aerul rece al unui criminal înrăit, iar oamenii o tratau ca atare. Mack bănuia că exteriorul ei dur reprezenta doar o aparență care să o protejeze: sub această poleială se afla probabil doar o fetiță speriată, care nu avea pe nimeni să o ajute.

Mary cea Neagră îi aduse o farfurie cu supă în care pluteau stridii, o bucată de pâine și o halbă cu bere neagră, iar el se năpusti asupra mâncării ca un lup.

Intrară apoi și ceilalți hamali. În mod cu totul neobișnuit, nu era nici urmă de Lennox. De obicei se afla acolo, jucând cărți sau zaruri cu clienții. Mack ar fi vrut să se grăbească. Era nerăbdător să afle cât câștigase în săptămâna aceea. Bănuia că Lennox îi făcea pe oameni să aștepte cu salariile ca să cheltuiască cât mai mulți bani în bar.

Cora apăru după aproape o oră. Arăta la fel de bine ca de obicei, într-o costumație de culoarea muștarului, cu dantelă neagră. Toți bărbații o salutară, dar – spre surprinderea lui Mack – ea veni și se așeză lângă el.

— Am auzit că ai avut o după-amiază eficientă, îi spuse el.

— Bani câștigați ușor, răspunse ea. Era destul de bătrân, așa că nu mi-a creat probleme.

— Mai bine mi-ai spune cum procedezi, ca să nu devin victima unora ca tine.

Fata îi aruncă o privire ademenitoare.

— Tu nu vei fi niciodată nevoit să plătești fetele, Mack, îți garantez asta.

— Spune-mi oricum! Sunt curios.

— Cel mai simplu este să agăți un bețiv bogat, să-i faci avansuri, să-l duci pe o alee întunecată și apoi să fugi cu banii lui.

— Asta ai făcut azi?

— Nu, de data asta a fost chiar mai bine. Am găsit o casă

goală și am mituit majordomul. Am jucat rolul unei neveste plictisite, iar Peg era camerista mea. L-am dus în casă, pretextând că locuiesc acolo. L-am dezbrăcat, l-am băgat în pat, apoi Peg a intrat în grabă să mă anunțe că mi-a sosit soțul.

Peg izbucni în râs.

— Bietul bătrânel, dacă i-ai fi văzut fața, era îngrozit! S-a ascuns în dulap!

— Apoi noi am plecat cu portofelul, cu ceasul și cu toate hainele lui.

— Probabil că este și acum în dulap! spuse Peg și izbucniră în râs amândouă.

Soțiile hamalilor începură să apară pe rând, cele mai multe dintre ele cu bebeluși în brațe și cu alți copii atârnați de fuste. Unele aveau încă prospețimea și frumusețea tinereții, în vreme ce altele păreau epuizate și subnutrite, afișând semnele bătăilor și ale violenței la care le supuneau soții lor bețivi. Mack bănuia că se aflau acolo în speranța că vor obține o parte din bani înainte ca soții lor să-i cheltuiască pe toți pe băutură și pe jocuri de noroc ori să fie păcăliți de prostituate. Bridget Riley sosi împreună cu toți cei cinci copii și se așeză alături de Dermot și de Mack.

Lennox își făcu apariția la miezul nopții.

Avea un sac din piele plin cu galbeni și două pistoale, ca să se protejeze de un posibil jaf. Hamalii – majoritatea beți la ora aceea – îl primiră cu ovații ca pe un erou victorios, iar Mack simți o undă de dispreț față de tovarășii săi de muncă. De ce își arătau gratitudinea când era vorba doar despre un lucru care li se cuvenea?

Lennox era un bărbat posac, având în jur de treizeci de ani, care purta o jiletcă din flanelă, fără cămașă, și o pereche de cizme peste genunchi. Era un bărbat bine făcut și musculos, cu trupul întărit de la căratul atâtor butoaie grele de bere și de băuturi spirtoase. Gura i se încrețea într-un rictus crud. Avea un miros specific, dulceag, asemenea fructelor pârguite. Mack observă că Peg tresări involuntar când Lennox apăru: era limpede că se temea de el.

Bărbatul trase o masă într-un colț, puse sacul jos și pistoalele alături. Bărbații și femeile se adunară în jurul lui, împingându-se și îmbrâncindu-se, de teamă ca nu cumva Lennox să rămână fără bani înainte să le vină rândul. Mack rămase pe loc. Era sub

demnitatea lui să intre în învălmășeala aceea pentru a primi un salariu care i se cuvenea.

Auzi o voce aspră peste rumoarea generală:

— Săptămâna asta fiecare bărbat a câștigat o liră și unsprezece pence, fără nota de plată de la bar.

Mack nu era sigur că auzise bine. Descărcaseră două vapoare, adică o mie cinci sute de vagoane[7] sau treizeci de mii de saci de cărbune, ceea ce ar fi adus fiecărui om un venit brut de șase lire. Cum putea fi redus la ceva mai mult de o liră pentru fiecare?

Se auzi un murmur de nemulțumire din partea oamenilor, însă nimeni nu îndrăzni să pună sub semnul întrebării suma repartizată. După ce Lennox începu să numere fiecare plată, Mack spuse:

— Stați puțin. Cum ați ajuns la suma asta?

Lennox îi aruncă o privire amenințătoare.

— Ați descărcat o mie patru sute patruzeci și cinci de vagoane, ceea ce înseamnă șase lire și cinci pence brut pentru fiecare om. Dacă scădem cincisprezece șilingi pe zi pentru băutură...

— Ce? îl întrerupse Mack. Cincisprezece șilingi pe zi?

Asta însemna trei sferturi din câștigul lor!

Dermot Riley bodogăni aprobator:

— Asta e hoție curată.

Deși nu vorbise foarte tare, se auziră imediat câteva murmure de aprobare din partea bărbaților și a femeilor din jur.

— Comisionul meu este de șaisprezece pence de om, pentru fiecare vas, continuă Lennox. Mai sunt șaisprezece pence pentru bacșișul căpitanului și încă șase pence pe zi pentru lopată...

— Pentru lopată? explodă Mack.

— McAsh, tu ești nou pe aici și nu cunoști regulile. De ce nu-ți ții gura aia împuțită, ca să-mi pot continua treaba? Altfel nimeni nu mai primește niciun ban!

Mack era negru de furie, dar rațiunea îi spunea că Lennox nu inventase sistemul în noaptea aceea. Cu siguranță era un procedeu cunoscut de toată lumea și acceptat de oameni. Peg îl trase de mânecă și îi spuse în șoaptă:

— Nu face probleme, Jock, altfel Lennox va găsi o metodă pentru ca lucrurile să se sfârșească mai rău.

---

7 În original, *score* - grup de douăzeci de unități (n.tr.)

Mack ridică din umeri și tăcu. Cu toate acestea, protestul său atinsese o coardă sensibilă a celor din jur, așa că Dermot Riley spuse pe un ton răspicat:

— Nu am consumat băuturi de cincisprezece șilingi pe zi.

Soția lui interveni:

— Cu siguranță.

— Nici eu, se auzi vocea unui alt bărbat. Cine ar putea? Orice bărbat ar exploda de la atâta bere.

Lennox răspunse pe un ton vehement:

— Atât v-am trimis pe vas – credeți că țin socoteala cât poate să bea un om în fiecare zi?

Mack spuse:

— În acest caz, înseamnă că ești singurul patron de tavernă din Londra care nu e în stare!

Bărbații izbucniră în râs.

Pe Lennox îl înfuriară batjocura lui Mack și râsul celorlalți oameni. Cu o privire amenințătoare, spuse:

— Așa este sistemul – plătești cincisprezece șilingi pe băutură, indiferent cât consumi.

Mack se apropie de masa patronului.

— Ei bine, am și eu un sistem. Nu plătesc băutura pe care nu am comandat-o și nu am consumat-o. Dacă dumneata nu ai ținut socoteala, eu am făcut-o și pot să-ți spun exact cât îți datorez.

— Și eu, spuse un alt bărbat.

Era Charlie Smith, un negru născut în Anglia, care vorbea cu un accent de Newcastle.

— Am băut optzeci și trei de halbe mici de bere, pe care aici le vinzi cu patru pence pinta. Asta valorează douăzeci și șapte de șilingi și opt pence pentru toată săptămâna, nu cincisprezece șilingi pe zi.

Lennox răspunse:

— Ai noroc că te plătesc, negru nenorocit, tu ar trebui să fii un sclav în lanțuri!

Charlie se întunecă de supărare.

— Sunt englez și creștin și sunt un om mai bun decât dumneata, fiindcă sunt cinstit, răspunse el încercând să-și controleze furia.

Dermot Riley spuse:

— Și eu pot să-ți spun exact cât am băut.

Lennox începu să se înfurie.

— Dacă nu vă controlați vorbele, nu mai primiți nimic, niciunul dintre voi, spuse el.

Mack se gândi că ar fi fost indicat să aplaneze conflictul. Se întreba ce ar fi putut spune ca să calmeze spiritele. Apoi o văzu pe Bridget Riley și pe copiii ei înfometați, iar indignarea îl făcu să găsească replica cea mai potrivită. I se adresă lui Lennox:

— Nu vei pleca de la această masă până când nu vei plăti ceea ce ne datorezi.

Lennox își aruncă privirea spre pistoale.

Cu o mișcare rapidă, Mack îi aruncă pistoalele pe jos.

— N-ai să scapi dacă încerci să mă împuști, hoț nenorocit, spuse el plin de mânie.

Lennox arăta ca un buldog pus la colț. Mack se întreba dacă nu cumva exagerase. Poate că ar fi fost mai bine să plece și în felul acesta s-ar fi compromis mai puțin. Acum era însă prea târziu – Lennox trebuia să dea înapoi. Îi îmbătase pe hamali, iar aceștia erau dispuși să-l ucidă dacă nu îi plătea.

Lennox se așeză pe scaun și, cu ochii aproape închiși, îi aruncă lui Mack o privire plină de ură și îi spuse:

— O să ai de suferit pentru asta, McAsh, jur pe Dumnezeu!

Mack îi răspunse pe un ton blând:

— Haide, Lennox, oamenii îți cer să le plătești numai ce le datorezi.

Deși nu se calmase, Lennox cedă. Cu o privire amenințătoare, începu să numere banii. Îi plăti mai întâi lui Charlie Smith, apoi lui Dermot Riley, apoi lui Mack, ținând cont de cât spunea fiecare că a băut.

Mack plecă de la masă plin de entuziasm. Avea în mână trei lire și nouă șilingi. Dacă punea doar jumătate din sumă de-o parte pentru Esther și tot era foarte mult!

Ceilalți hamali estimară și ei cât băuseră, iar Lennox nu mai avu nimic de comentat, mai puțin în cazul lui Sam Potter, un grăsan uriaș din Cork, care pretindea că băuse numai treizeci de halbe, provocând hohotele de râs ale celor din jur: băuse cel puțin de trei ori pe atât.

Printre bărbații și femeile care-și primiseră plata domnea un aer de sărbătoare. Câțiva se apropiară de Mack și îl bătură ușor pe spate, iar Bridget Riley îl sărută. Își dădea seama că făcuse un lucru remarcabil, dar se temea că drama încă nu se

încheiase – Lennox cedase mult prea ușor.

În timp ce ultimul bărbat își primea plata, Mack ridică de jos armele lui Lennox. Îndepărtă praful de pușcă din flinte, ca să nu poată trage, apoi le așeză pe masă.

Lennox își luă armele descărcate și sacul aproape golit de bani și se ridică. În încăpere se așternu tăcerea. Se îndreptă apoi spre ușa care ducea la apartamentul său personal. Toată lumea îl privea cu atenție, temându-se că le-ar putea lua banii înapoi. Când ajunse la ușă, se întoarse.

— Plecați cu toții acasă, le spuse el cu răutate. Și luni să nu vă mai întoarceți. Nu mai am nimic de lucru pentru voi. Sunteți concediați.

*

Cuprins de griji, Mack rămase treaz aproape toată noaptea. Unii dintre hamali erau de părere că Lennox avea să uite conflictul lor până luni dimineață, însă Mack se îndoia. Lennox nu părea omul dispus să accepte o înfrângere. În plus, putea găsi oricând cu ușurință alți șaisprezece tineri puternici ca să-și formeze o nouă echipă.

Fusese vina lui Mack. Hamalii erau aidoma boilor – puternici, dar proști și ușor de condus. Nu s-ar fi răzvrătit împotriva lui Lennox dacă Mack nu i-ar fi încurajat. Simțea că acum stătea doar în puterile sale să pună lucrurile la punct.

Duminică dimineață se trezi devreme și se duse în cealaltă cameră. Dermot și soția lui stăteau pe o saltea, iar cei cinci copii dormeau cu toții în celălalt colț al încăperii. Mack îl trezi pe Dermot.

— Trebuie să găsim de lucru pentru toată echipa până mâine, spuse Mack.

Dermot se ridică. Bridget mormăi din pat:

— Puneți pe voi ceva mai de Doamne ajută dacă vreți să îi faceți impresie bună unui patron.

Dermot îmbrăcă o veche jiletcă roșie și îi împrumută lui Mack cravata albastră pe care o purtase la nuntă. Pe drum, trecură pe la Charlie Smith. Charlie era hamal de cinci ani și cunoștea pe toată lumea. El își îmbrăcă haina albastră cea bună și plecară împreună spre Wapping.

Străzile noroioase din cartierul aflat pe malul apei erau aproape pustii. Clopotele celor câteva sute de biserici din Londra chemau credincioșii la slujbă, dar cei mai mulți dintre

marinari, docheri și comercianți preferau să își petreacă ziua de odihnă acasă. Tamisa cea neagră se desfășura leneșă printre cheiurile pustii, în vreme ce șobolanii hoinăreau fără teamă de-a lungul malului.

Toți antreprenorii care se ocupau cu descărcarea cărbunelui erau și patroni de taverne. Cei trei bărbați merseră mai întâi la *Tigaia*, o tavernă aflată la câțiva pași de *Soarele.* Patronul fierbea o bucată de jambon în curte. Mirosul îl făcu pe Mack să saliveze.

— Cum o mai duci, Harry? i se adresă Charlie pe un ton vesel.

Acesta îi aruncă o privire acră.

— Ce vreți, băieți, în afară de bere?

— De lucru, răspunse Charlie. Ai vreun vas de descărcat mâine?

— Da, și am și oamenii care să o facă, mulțumesc de întrebare.

Bărbații plecară, iar Dermot spuse:

— Ce l-a apucat? S-a uitat la noi ca la niște leproși.

— A băut prea mult gin azi-noapte, își dădu cu părerea Charlie.

Mack se temea de tot ce era mai rău, dar își păstră pentru sine gândurile negre.

— Haideți să mergem la *Capul Regelui,* spuse el.

Aici, câțiva hamali beau bere la bar și îl salutară pe Charlie adresându-i-se pe nume.

— Băieți, sunteți ocupați? îi întrebă Charlie. Căutăm un vas de descărcat.

Patronul îi auzi.

— Ați lucrat pentru Sidney Lennox de la *Soarele?*

— Da, însă nu mai are nevoie de noi săptămâna viitoare, răspunse Charlie.

— Nici eu, replică patronul.

În timp ce ieșeau, Charlie spuse:

— Să încercăm la Buck Delaney de la *Lebăda.* De obicei angajează câte două-trei echipe în același timp.

Lebăda era o cârciumă aglomerată, care deținea un grajd, o cafenea, o curte pentru depozitat cărbunele și câteva locuri la bar. Delaney fusese în tinerețe hamal, deși acum purta perucă și o cravată din dantelă la micul dejun, compus din cafea și carne de vită rece.

— Să vă vând un pont, băieții mei, spuse el. Toți antreprenorii din Londra au aflat ce s-a întâmplat aseară la *Soarele.* Nu o să vă mai angajeze nimeni – Sidney Lennox a avut grijă de asta.

Lui Mack i se opri inima – era exact lucrul de care se temuse.

— Dacă aș fi în locul vostru, continuă Delaney, m-aș urca pe un vas și aș dispărea de aici un an sau doi. Până când vă veți întoarce, toată lumea va uita.

Dermot spuse plin de mânie:

— Așadar, cei care manipulează cărbunele vor fi întotdeauna jefuiți de patroni?

Delaney nu lăsă să se vadă dacă fusese ofensat de această replică.

— Uitați-vă în jur, băieți, spuse el pe un ton blând, făcând semn către cafetiera de argint și covoarele din încăpere. Nu am obținut toate astea prin servicii cinstite.

Mack spuse:

— Și ce ne-ar împiedica să ne ducem chiar noi la căpitanii de vase și să contractăm afacerea cu descărcarea cărbunilor?

— Totul, spuse Delaney. Din când în când, mai apare câte un hamal ca tine, McAsh, care are mai mult curaj decât ceilalți și care vrea să-și facă propria echipă, să dea la o parte antreprenorii și să elimine taxele pentru băutură și toate celelalte. Dar sunt prea mulți oameni care fac o grămadă de bani din afacerea asta. Dădu din cap și adăugă: Nu ești primul care protestează împotriva sistemului, McAsh, și nu vei fi nici ultimul.

Mack era dezgustat de cinismul lui Delaney, dar simțea că omul are dreptate. Nu-i trecu prin cap niciun lucru pe care ar fi putut să-l facă sau să-l spună. Înfrânt, se îndreptă spre ușă, urmat de Dermot și de Charlie.

— Ascultă-mi sfatul, McAsh, spuse Delaney. Fii ca mine. Ia-ți o cârciumă în care să vinzi băutură hamalilor. Nu mai încerca să-i ajuți pe ei – ajută-te pe tine. Ai putea s-o duci bine. Ai potențial, îți spun eu.

— Să fiu ca tine? zise Mack. Te-ai îmbogățit înșelându-ți tovarășii. Dumnezeule, nici pentru un regat n-aș vrea să fiu ca tine.

Înainte de a ieși, fu încântat să vadă cum fața lui Delaney se întunecă de mânie.

Dar satisfacția durã numai până când închise ușa. Câștigase

un conflict, dar pierduse orice altceva. Dacă și-ar fi înfrânt mândria și ar fi acceptat sistemul propus de patron, măcar ar fi avut de lucru în ziua următoare. Acum nu mai avea nimic și aruncase alți paisprezece bărbați, împreună cu familiile lor, în aceeași situație disperată. Perspectiva de a o aduce pe Esther la Londra era acum mai departe ca oricând. Greșise în tot ce făcuse. Era un neghiob netrebnic.

Cei trei bărbați se așezară la o masă și comandară bere și pâine pentru micul dejun. Mack se gândea că fusese arogant atunci când îi disprețuise pe hamali fiindcă își acceptau soarta fără să crâcnească. Îi numise în gând boi, însă în realitate boul era el.

Se gândi la Caspar Gordonson, avocatul radical care stârnise toată această situație atunci când îi spusese lui Mack ce drepturi avea. „Dacă aș da de Gordonson, se gândi Mack, i-aș spune eu cât valorează drepturile legale."

Legea le era folositoare numai celor care aveau puterea de a o pune în practică, după cum se vedea. Minerii și hamalii nu aveau avocați care să-i apere în justiție. Erau nebuni dacă vorbeau despre drepturile lor. Oamenii inteligenți nu luau în seamă binele și răul și aveau grijă doar de propria lor persoană, așa cum făceau Cora, Peg sau Buck Delaney.

Ridică halba, apoi mâna îi îngheță înainte de a o duce la gură. Caspar Gordonson locuia la Londra, desigur. Mack *ar fi putut* ajunge la el. Îi putea spune cât valorează drepturile legale – și poate că ar fi reușit chiar mai mult decât atât. Poate că Gordonson ar fi acceptat să fie avocatul hamalilor. Era avocat și scria în permanență despre drepturile cetățenilor britanici. Trebuia să-i ajute. Și, oricum, merita să încerce.

*

Scrisoarea fatidică primită de la Caspar Gordonson sosise de la o adresă din Fleet Street. Fleet era un râu murdar care se vărsa în Tamisa, la poalele dealului pe care fusese construită Catedrala St. Paul. Gordonson locuia într-o casă din cărămidă cu trei niveluri, aflată în vecinătatea unei taverne mari.

— Cred că este celibatar, spuse Dermot.

— Cum ți-ai dat seama de asta? întrebă Charlie Smith.

— Ferestrele sunt murdare, treptele de la intrare nu sunt curățate – sigur nu e nicio femeie în casă.

Un servitor le deschise ușa, fără să se arate surprins că îl

căutau pe domnul Gordonson. În timp ce intrau, doi bărbați bine îmbrăcați ieșeau, purtând o discuție aprinsă despre William Pitt, cancelar de stat, și Viscount Weymouth, secretar de stat. Fără să se oprească din discuție, unul dintre cei doi îl salută pe Mack cu un gest de politețe absentă, ceea ce îl surprinse peste măsură, atâta vreme cât un gentleman obișnuia să îi ignore pe oamenii de condiție modestă.

Mack își imagina că locuința unui avocat ar fi trebuit să fie un loc plin de documente prăfuite, unde secretele se rosteau în șoaptă și zgomotul cel mai puternic era scârțâitul unui stilou. Casa lui Gordonson semăna mai degrabă cu o tipografie. Grămezi cu broșuri și jurnale legate erau înghesuite în hol, aerul mirosea a hârtie proaspăt tăiată și a cerneală tipografică, iar de sub scări se auzea zgomotul unei mașini, ceea ce însemna că o presă funcționa la subsol.

Servitorul intră într-o încăpere aflată la capătul holului. Mack se întreba dacă nu cumva își irosea timpul – oamenii care scriau articole interesante în gazete nu-și murdăreau mâinile cu muncitorii. Era posibil ca interesul pentru libertate al lui Gordon să fi fost unul strict teoretic. Însă Mack simțea că trebuie să încerce orice. Își instigase colegii la revoltă și acum nu mai aveau de lucru: trebuia să facă ceva.

Dinăuntru se auzi o voce puternică și ascuțită:

— McAsh? N-am auzit niciodată de el! Cine e? Nu știi? Atunci întreabă-l! Nu contează…

În clipa următoare, un bărbat chelios, care nu purta perucă, apăru în pragul ușii și se uită prin ochelari la cei trei hamali.

— Nu cred că vă cunosc, spuse el. Ce vreți de la mine?

Deși introducerea era descurajantă, Mack nu se lăsa ușor descumpănit, așa că spuse cu îndrăzneală:

— Recent mi-ați oferit un sfat tare nepotrivit și, cu toate astea, m-am întors din nou la dumneavoastră.

Urmă o pauză și Mack se gândi că îl ofensase. Dar Gordonson începu să râdă, apoi îl întrebă pe un ton prietenos:

— Dar cine ești?

— Malachi McAsh, dar mi se spune Mack. Am fost miner în Heugh, lângă Edinburgh, până când dumneavoastră mi-ați scris și mi-ați spus că sunt un om liber.

Gordonson se lumină când își dădu seama.

— Ești minerul care iubește libertatea! Dă-mi voie să-ți strâng

mâna, omule!

Mack îi prezentă pe Dermot și pe Charlie.

— Intrați cu toții! Un pahar cu vin?

Cei trei îl urmară într-o încăpere unde era dezordine și în care se afla o masă de scris; pereții erau plini cu rafturi de cărți. Pe podea se aflau alte teancuri de ziare, iar pe masă erau împrăștiate șpalturile. Un câine bătrân și gras stătea întins pe un covor plin de pete aflat în fața șemineului. Un miros fetid venea dinspre covor sau dinspre câine, ori poate din ambele direcții. Mack ridică de pe un scaun o carte de drept deschisă și se așeză.

— Eu nu vreau vin, mulțumesc, spuse el.

Voia să aibă mintea limpede.

— Atunci, poate o cafea? Vinul îmbie la somn, dar cafeaua vă trezește.

Fără să mai aștepte răspunsul, se îndreptă spre servitor și îi ordonă:

— Cafea pentru toată lumea.

Se întoarse apoi spre Mack și îl întrebă:

— Acum spune-mi, McAsh, de ce a fost greșit sfatul meu?

Mack îi povesti cum ajunsese să părăsească Heugh; Dermot și Charlie îl ascultau cu atenție. Nu auziseră niciodată această istorie. Gordonson își aprinse o pipă și începu să scoată rotocoale de fum, în timp ce scutura cu dispreț din cap din când în când. Cafeaua sosi în clipa în care Mack își termină povestirea.

— Cunosc familia Jamisson de mult – sunt niște oameni lacomi, lipsiți de inimă și violenți, spuse Gordonson afectat. Ce ai făcut când ai ajuns la Londra?

— Am cărat cărbune.

Mack îi povesti apoi ce se întâmplase la *Soarele* cu o seară în urmă.

Gordonson spuse:

— Băutura pe care trebuie să o plătească hamalii reprezintă un subiect vechi de scandal.

Mack încuviință din cap.

— Mi s-a spus că nu sunt primul care protestează.

— Într-adevăr. De fapt, parlamentul a votat o lege împotriva acestei practici acum zece ani.

Mack era uimit.

— Atunci de ce continuă?
— Legea nu a fost niciodată pusă în aplicare.
— De ce?
— Guvernul se teme că va fi întreruptă furnizarea de cărbune. Londra funcționează numai pe bază de cărbune – aici nimic nu se întâmplă fără el: nu se coace pâinea, nu se pregătește berea, nu se fabrică sticla, nu se topește fierul, nu se potcovesc caii, nu se produc cuiele.
— Înțeleg, îl întrerupse Mack nerăbdător. N-ar trebui, așadar, să mă surprindă faptul că legea nu face nimic pentru oamenii ca noi.
— În privința asta greșești, spuse Gordonson pe un ton pedant. Nu legea decide. Nu are o voință proprie. Este ca o armă ori ca un instrument: lucrează pentru cei care pun mâna pe ea și o folosesc.
— Cei bogați.
— În general, consimți Gordonson. Dar ar putea funcționa și pentru voi.
— Cum? întrebă Mack curios.
— Să presupunem că inventați un alt sistem de asociere ca să descărcați cărbunele de pe vase.
Era lucrul pe care-l spera Mack.
— N-ar trebui să fie foarte greu, spuse el. Bărbații pot alege pe cineva care să preia sarcina de a negocia afacerea cu căpitanii vaselor. Banii pot fi împărțiți imediat ce sunt primiți.
— Bănuiesc că hamalii vor prefera să lucreze în noul sistem și să-și poată cheltui câștigul așa cum vor.
— Da, spuse Mack, înăbușindu-și emoția care-l cuprinsese. Ar plăti berea pe care o beau, așa cum face toată lumea.
Oare Gordonson ar fi fost de partea hamalilor? Dacă un astfel de lucru era posibil, totul se putea schimba.
Charlie Smith spuse pe un ton descurajat:
— S-a mai încercat asta și nu a funcționat.
Charlie era hamal de mulți ani, își aminti Mack.
— De ce nu a funcționat? îl întrebă el.
— Pentru că antreprenorii i-au mituit pe căpitanii de vase să nu angajeze echipe noi. Au apărut conflicte și lupte între echipe. Și pentru toate luptele au fost vinovate echipele noi, fiindcă magistrații sunt și ei patroni sau sunt prieteni cu aceștia. Iar hamalii au ajuns în cele din urmă la vechile lor obiceiuri.

— Nemernicii, spuse Mack.

Charlie păru ofensat când zise:

— Bănuiesc că nu ar mai fi fost hamali dacă erau deștepți.

Mack își dădu seama că păruse înfumurat, dar se înfuria de fiecare dată când constata că oamenii erau propriii lor inamici.

— Au nevoie de mai multă hotărâre și de solidaritate, spuse el.

Gordonson interveni:

— E nevoie de ceva mai mult de atât. Este un conflict politic, îmi amintesc de ultima dispută a hamalilor. Au fost înfrânți întrucât nu au avut un apărător. Antreprenorii erau împotriva lor și nu au avut pe nimeni care să-i susțină.

— De ce ar fi altfel de data asta? întrebă Mack.

— Datorită lui John Wilkes.

Wilkes era apărătorul libertății, dar el se afla în exil.

— Nu poate face prea multe pentru noi de la Paris.

— Nu este la Paris. S-a întors.

Informația aceasta îl luă prin surprindere.

— Ce are de gând să facă?

— Să candideze pentru un loc în parlament.

Mack își imagina că un asemenea eveniment avea să stârnească polemici în cercurile politice londoneze.

— Tot nu-mi dau seama cum ne-ar putea ajuta.

— Wilkes va fi de partea hamalilor, în vreme ce guvernul îi va sprijini pe patroni. O asemenea dispută, în care muncitorii au dreptate și, în plus, au legea de partea lor, îi va aduce numai avantaje lui Wilkes.

— De unde știți ce va face Wilkes?

Gordonson zâmbi.

— Sunt agentul lui electoral.

Gordonson era mai puternic decât își închipuise Mack, ceea ce era un noroc. Sceptic, Charlie Smith spuse:

— Așadar, plănuiți să-i folosiți pe hamali pentru scopurile dumneavoastră politice.

— Ați făcut un comentariu pertinent, spuse Gordonson pe un ton moderat. Lăsă pipa deoparte și adăugă: De ce-l susțin pe Wilkes? Dați-mi voie să vă explic. Astăzi ați venit la mine ca să vă plângeți pentru o nedreptate. Asemenea lucruri se întâmplă foarte des; oameni simpli – bărbați sau femei – sunt supuși abuzurilor pentru beneficiul unor brute lacome, precum George

Jamisson sau Sidney Lennox. Aduc daune comerțului, fiindcă acțiunile incorecte le subminează pe cele corecte. Și, chiar dacă ar fi benefice pentru comerț, rămân fărădelegi. Îmi iubesc țara și urăsc bestiile care vor să distrugă poporul și să ruineze prosperitatea acesteia. Așadar, îmi dedic viața luptei pentru dreptate.

Zâmbi și își așeză din nou pipa în gură.

— Sper că vorbele mele nu au sunat prea prețios.

— Deloc, spuse Mack. Mă bucur că sunteți de partea noastră.

CAPITOLUL l6

Ziua nunții lui Jay Jamisson era rece și umedă. Din dormitorul său din Grosvenor Square, se vedea Hyde Park, locul în care staționase regimentul lui. O ceață joasă acoperise pământul, iar corturile soldaților arătau ca velele corăbiilor unduindu-se pe o mare cenușie. Ici și acolo mocnea câte un foc, întețind zăpușeala. Dacă oamenii erau adesea nefericiți, pentru soldați aceasta era o stare permanentă.

Se îndepărtă de fereastră. Chip Marlborough, cavalerul său de onoare, îi adusese haina cea nouă. Jay o trase pe el, mormăind în semn de mulțumire. Chip era căpitan în Regimentul al Treilea de Infanterie, ca și Jay. Tatăl lui era lordul Arebury, care avea ceva afaceri cu tatăl lui Jay.

Jay era flatat că o asemenea mlădiță aristocrată fusese de acord să-i stea alături în ziua nunții.

— Ai văzut caii? îl întrebă Jay nerăbdător.

— Desigur, spuse Chip.

Deși Regimentul al Treilea era o formațiune de infanterie, ofițerii călătoreau întotdeauna călare, iar Jay avea responsabilitatea de a-i supraveghea pe cei care aveau grijă de cai. Se pricepea la cai – îi înțelegea instinctiv. Avea o permisie de două zile pentru nuntă, dar se întreba cu îngrijorare dacă animalele aveau să fie îngrijite corespunzător.

Avea o permisie scurtă, fiindcă regimentul se afla în serviciu activ. Nu era război. Armata britanică purtase ultimele bătălii în Războiul de Șapte Ani din America, împotriva francezilor, iar acesta se încheiase pe când Jay și Chip erau încă școlari. Locuitorii Londrei erau atât de agitați și de turbulenți, încât trupele fuseseră staționate acolo pentru reprimarea oricărei revolte. La fiecare câteva zile, un grup de meșteșugari mânioși intrau în grevă sau mărșăluiau spre parlament ori fugeau pe străzi și spărgeau geamurile. Exact în săptămâna aceea, mătăsarii, înfuriați de reducerea salariilor, distruseseră trei războaie de țesut mecanice din Spitalfields.

— Sper ca regimentul să nu fie convocat cât timp sunt în permisie, spuse Jay. Aș avea un mare ghinion să pierd acțiunea.

— Nu-ți mai face griji!

Chip turnă coniac dintr-un decantor în două pahare. Era un mare băutor de coniac.

— Pentru iubire! spuse el.

— Pentru iubire, repetă Jay.

Nu știa prea multe despre iubire, se gândi el. Își pierduse virginitatea cu cinci ani în urmă, cu Arabella, una dintre servitoarele tatălui său. Atunci era convins că el o sedusese, dar – privind în urmă – constata că se întâmplase exact invers. După ce fusese în patul ei de trei ori, fata îl anunțase că este însărcinată. Îi dăduse treizeci de lire – pe care îi împrumutase de la un cămătar – ca să dispară. Acum bănuia că fata nu fusese de fapt însărcinată și că întreaga poveste nu fusese altceva decât o escrocherie.

De atunci flirtase cu zeci de fete – pe multe dintre ele le sărutase și cu câteva chiar se culcase. I se părea simplu să farmece o fată: era suficient să pretindă că e interesat de tot ce spune ea, deși înfățișarea plăcută și manierele elegante cu siguranță îl ajutaseră de fiecare dată. Reușise să le înnebunească fără prea mare efort. Acum, pentru prima dată, trecea printr-o altfel de stare. De câte ori era cu Lizzie, i se tăia respirația și era conștient că rămâne cu privirea fixată asupra ei, ca și când ar fi fost singura persoană din încăpere, în același fel în care îl priveau pe el fetele pe care le vrăjise. Oare asta era iubirea? Cu siguranță.

Tatăl lui fusese de acord cu căsătoria lor, fiindcă îi oferea posibilitatea de a pune mâna pe cărbunele lui Lizzie. Din acest motiv, Lizzie și mama ei fuseseră găzduite în casa pentru oaspeți, iar tatăl lui le plătea chiria și pentru casa din Chapel Street, unde Lizzie și Jay aveau să locuiască după nuntă. Nu-i făcuseră promisiuni ferme tatălui, dar nici nu-i spuseseră că Lizzie era împotriva exploatării miniere în High Glen. Jay spera ca lucrurile să se finalizeze cu bine.

Ușa se deschise și un servitor îl întrebă:

— Sir, puteți să-l primiți pe domnul Lennox?

Inima lui Jay încetă să mai bată. Îi datora bani lui Sidney Lennox – tot ce pierduse la jocurile de noroc. L-ar fi putut goni – în fond era un simplu cârciumar –, dar Lennox i-ar fi putut crea apoi probleme din cauza datoriei.

— Invită-l înăuntru, spuse Jay. Îmi pare rău pentru deranj, i se adresă el lui Chip.

— Îl cunosc pe Lennox, spuse Chip. Și mie mi-a luat ceva bani.

Lennox intră, iar Jay simți mirosul fermentat, dulce-acrișor al

omului. Chip îl salută.

— Cum o mai duci, escroc afurisit?

Lennox îi aruncă o privire de un calm stăpânit.

— Nu-mi spui „escroc afurisit” și atunci când câștigi, din câte am observat!

Jay îl privea cu nervozitate. Lennox purta un costum galben, cu șosete din mătase și pantofi cu catarame, dar arăta ca un șacal îmbrăcat în haine bărbătești. Veșmintele elegante nu-i puteau ascunde înfățișarea amenințătoare. Cu toate acestea, Jay nu-și permitea să rupă relațiile cu Lennox. Era o legătură folositoare – știa întotdeauna unde aveau loc luptele de cocoși, bătăile dintre gladiatori sau cursele de cai și, dacă toate acestea ar fi dispărut, era capabil să inițieze o partidă de cărți sau o întrecere de zaruri.

Era dispus să-i crediteze pe tinerii ofițeri care rămâneau fără bani și doreau să continue un pariu. De aici apăreau și problemele. Jay îi datora lui Lennox o sută cincizeci de lire. Ar fi fost jenant dacă Lennox insista să-și recupereze datoria chiar atunci.

— Lennox, știi că azi mă însor, nu? îl întrebă Jay.

— Da, știu, răspunse Lennox. Am venit să beau în sănătatea ta.

— Negreșit, negreșit! Chip, un pahar pentru prietenul nostru!

Chip turnă o cantitate generoasă de coniac în trei pahare.

Lennox spuse:

— În sănătatea ta și a soției tale.

— Mulțumesc, răspunse Jay, apoi cei trei bărbați dădură pe gât paharele.

Lennox i se adresă lui Chip:

— Mâine-seară va avea loc o partidă importantă de faraon la cafeneaua lordului Archer, căpitane Marlborough.

— Pare interesant, spuse Chip.

— Sper să ne vedem acolo. Cu siguranță vei fi ocupat, căpitane Jamisson.

— Sper, spuse Jay.

„Oricum, nu-mi permit”, își spuse pentru sine.

Lennox puse jos paharul.

— Îți doresc să ai o zi frumoasă și sper să se ridice ceața, spuse el, după care ieși.

Jay încercă să își ascundă ușurarea. Nu se rostise nici măcar

un singur cuvânt legat de bani. Lennox știa că ultima datorie a lui Jay fusese plătită de tatăl său și probabil avea încredere că Sir George avea să facă același lucru și acum. Jay se întreba de ce venise Lennox – cu siguranță nu ca să închine un pahar de coniac. Îl încerca sentimentul neplăcut că Lennox urmărea ceva. În aer plutea o amenințare nerostită. Dar ce-i putea face până la urmă un cârciumar fiului unui negustor bogat?

Din stradă se auziră zgomotele unor trăsuri care opreau în fața casei, așa că Jay și-l scoase din gând pe Lennox.

— Să mergem jos, spuse el.

Salonul era o încăpere spațioasă, cu o mobilă scumpă fabricată de Thomas Chippendale. Mirosea a ceară. Mama, tatăl și fratele lui Jay se aflau acolo, pregătiți să meargă la biserică. Alicia îl sărută pe Jay. Sir George și Robert îl salutară stânjeniți. Nu avuseseră niciodată o relație prea strânsă, iar cearta iscată la aniversarea lui Jay era încă proaspătă în memoria tuturor.

Un servitor turnă cafele, iar Jay și Chip luară câte o ceașcă, înainte de a apuca să soarbă o înghițitură, ușa se deschise brusc și Lizzie pătrunse în cameră ca un uragan.

— Cum îndrăznești? tună ea. Cum îndrăznești?

Inima lui Jay încetă să mai bată. Ce se mai întâmplase? Lizzie era roșie de furie, ochii îi aruncau scântei și pieptul îi tresălta. Purta veșmintele de nuntă – o rochie albă simplă și o tocă albă – și arăta uimitor.

— Ce-am făcut? o întrebă Jay cu o voce tânguitoare.

— Nunta se anulează! răspunse ea.

— Nu! strigă Jay.

Doar nu avea de gând să-l părăsească în ultima clipă! Nu putea suporta un asemenea gând.

Lady Hallim intră în grabă în urma fetei, cu o înfățișare devastată de durere.

— Lizzie, te rog, oprește-te, o rugă ea.

Mama lui Jay preluă frâiele discuției.

— Lizzie dragă, ce Dumnezeu s-a întâmplat? Te rugăm, spune-ne ce te-a supărat atât de tare!

— Asta! spuse fata, fluturând o foaie de hârtie.

Lady Hallim își frângea mâinile.

— Este o scrisoare de la administratorul meu, spuse femeia.

Lizzie adăugă:

— Spune că topografii angajați de familia Jamisson au făcut

săpături pe proprietatea Hallim.

— Săpături? întrebă Jay uimit.

Se uită spre Robert și constată că fratele lui avea o expresie enigmatică.

Lizzie adăugă:

— Caută cărbune, cu siguranță.

— Vai, nu! protestă Jay.

Înțelegea acum ce se întâmplase: tatăl său scosese armele, își dorea atât de tare să pună mâna pe cărbunele lui Lizzie, încât nu mai putuse aștepta până după nuntă.

Dar nerăbdarea tatălui îl putea lăsa pe Jay fără soție. Acest gând îl umplu de mânie atât de tare, încât îl făcu să urle la tatăl său:

— Nebun netrebnic! spuse el, fără să se gândească la consecințe. Uite ce ai făcut!

Afirmația era cu totul revoltătoare venind din partea unui fiu, iar Sir George nu era obișnuit ca cineva să i se opună. Se făcu roșu la față, iar ochii săi începură să arunce scântei.

— Atunci anulează nenorocita asta de nuntă! strigă el. Ce-mi pasă mie?

Alicia interveni:

— Liniștește-te, Jay, și tu, Lizzie, spuse ea, gândindu-se în același timp și la Sir George, deși, plină de tact, nu o spuse. Cu siguranță s-a produs o greșeală. Fără îndoială, topografii lui Sir George au înțeles greșit anumite instrucțiuni. Lady Hallim, vă rog să mergeți împreună cu Lizzie la casa de oaspeți până când noi reglăm lucrurile. Sunt sigură că nu este nevoie de o măsură atât de categorică încât să anulăm nunta.

Chip Marlborough tuși. Jay uitase că se află acolo.

— Dacă-mi permiteți… începu el, apoi se îndreptă spre ușă.

— Nu pleca, îl rugă Jay. Așteaptă sus.

— Desigur, răspunse Chip, deși pe chip i se citea dorința de a se fi aflat în oricare altă parte.

Alicia le conduse cu blândețe pe Lizzie și pe Lady Hallim spre ușă, în spatele lui Chip.

— Vă rog, lăsați-mă doar câteva minute, apoi am să vin la dumneavoastră și totul va fi bine.

În timp ce se îndrepta spre ieșire, Lizzie îl privea pe Jay mai mult cu îndoială decât cu mânie, iar el spera să-și fi dat seama că nu avea nicio legătură cu săpăturile. Mama lui închise ușa,

apoi se întoarse. Jay se ruga să poată face ceva ca să salveze nunta. Oare avea vreun plan? Era singura lui speranță.

Fără să aibă o atitudine ostilă la adresa tatălui, ea spuse:

— Dacă nunta nu mai are loc, nu vei mai pune mâna pe cărbune.

— High Glen e în faliment! răspunse Sir George.

— Dar Lady Hallim își poate reînnoi ipoteca la un alt cămătar.

— Ea nu știe asta.

— Cineva îi va spune.

După această amenințare, interveni o scurtă pauză. Jay se temea că tatăl său avea să explodeze. Dar mama lui știa foarte bine să judece cât de departe putea merge, așa că, în cele din urmă, el spuse resemnat:

— Ce urmărești, Alicia?

Jay scoase un oftat de ușurare. Poate că nunta lor avea până la urmă șansa de a fi salvată.

Mama sa răspunse:

— Mai întâi, Jay trebuie să stea de vorbă cu Lizzie și să o convingă de faptul că nu a știut nimic despre topografi.

— Este adevărat! strigă Jay.

— Taci din gură și ascultă, îi spuse tatăl său pe un ton violent.

Mama continuă:

— Dacă poate face asta, se pot căsători, conform planului.

— Și apoi?

— Apoi trebuie să ai răbdare. Cu timpul, eu și cu Jay o vom convinge pe Lizzie. Acum este împotriva minelor de cărbune, dar se va răzgândi… sau cel puțin va fi mai puțin încăpățânată – mai ales atunci când va avea un cămin și un copil și va începe să înțeleagă importanța banilor.

Sir George clătină din cap.

— Planul tău nu e suficient de bun, Alicia! Nu am timp să aștept.

— De ce nu?

El făcu o pauză, apoi se uită la Robert, care ridică din umeri.

— Cred că-ți pot spune și ție, replică tatăl. Am și eu datorii. Știi că ne-am bazat întotdeauna pe bani împrumutați – în mare pare de la lordul Arebury. În trecut am reușit să facem profit atât pentru el, cât și pentru noi. Dar comerțul cu America a ajuns la un nivel foarte scăzut de când au început problemele în colonii. Și este aproape imposibil să primim ceva pe mica

noastră afacere – cel mai mare debitor al nostru a dat faliment, lăsându-mi pe cap o plantație de tutun în Virginia pe care nu o pot vinde.

Jay încremeni. Nu se gândise niciodată că afacerile familiei erau riscante și că bunăstarea de care avusese parte dintotdeauna ar fi putut dispărea. Începea să înțeleagă de ce tatăl său se înfuriase atât de tare atunci când fusese nevoit să-i plătească datoriile de la jocurile de noroc.

Tatăl continuă:

— Cărbunele ne-a ajutat să rezistăm, însă nu este suficient. Lordul Arebury își vrea banii. Așadar, trebuie să obțin proprietatea Hallim. Altfel, îmi pot pierde întreaga afacere.

Se făcu liniște. Atât Jay, cât și mama lui erau mult prea șocați ca să mai poată vorbi.

În cele din urmă, Alicia spuse:

— Atunci, nu există decât o singură soluție: High Glen va fi exploatat fără știrea lui Lizzie.

Jay se încruntă de îngrijorare. Această propunere îl înspăimânta. Decise totuși să nu spună nimic în clipa aceea.

— Și cum putem face asta? întrebă Sir George.

— Trimite-o pe ea și pe Jay în altă țară.

Jay era uimit. Ce idee înțeleaptă!

— Dar Lady Hallim va afla, spuse el. Și cu siguranță o va anunța și pe Lizzie.

Alicia clătină din cap.

— Nu o va face. Este dispusă să facă orice pentru ca nunta asta să aibă loc. Va păstra tăcerea dacă noi îi vom cere acest lucru.

Jay interveni:

— Dar unde am putea să mergem? În ce țară?

— În Barbados, răspunse mama lui.

— Nu! strigă Robert. Jay nu poate primi plantația de zahăr.

Alicia spuse încet:

— Cred că tatăl vostru va renunța la ea dacă supraviețuirea întregii afaceri a familiei depinde de acest lucru.

Pe chipul lui Robert se așternu o expresie triumfătoare.

— Tata nu poate face asta, chiar dacă ar vrea. Plantația îmi aparține deja.

Alicia îl scrută cu privirea pe Sir George.

— E adevărat? Îi aparține?

Sir George aprobă cu o mișcare a capului.
— Robert este proprietarul.
— De când?
— De acum trei ani.
Vestea veni ca un trăsnet. Jay nu avea habar de această afacere – era extrem de îndurerat.
— De asta nu mi-ai dăruit-o de ziua mea, spuse el cu tristețe. I-o dădusei deja lui Robert.
Alicia spuse:
— Dar, Robert, nu ești dispus să o înapoiezi ca să salvezi afacerea?
— Nu! răspunse Robert cu aprindere. Acesta e doar începutul – întâi îmi furi plantația, după care vei încerca să pui mâna pe întreaga avere! Știu că ai vrut întotdeauna să-mi iei afacerea și să i-o dai ticălosului ăstuia mic!
— Tot ce vreau este ca Jay să obțină partea lui, așa cum este corect, răspunse ea.
Sir George interveni:
— Robert, dacă nu vrei să faci asta, vom fi cu toții faliți.
— Nu și eu, răspunse Robert pe un ton triumfător. Eu am plantația.
— Dar ai putea avea mult mai mult, spuse Sir George.
Robert îl privi cu viclenie.
— Bine, am s-o fac, dar cu o condiție: să-mi transferi întreaga afacere – tot ce ai – și să te retragi.
— Nu! strigă Sir George. Nu mă pot retrage – nu am nici măcar cincizeci de ani!
Robert și Sir George se priveau unul pe celălalt, în timp ce Jay se minuna constatând cât de mult semănau. Niciunul nu avea de gând să cedeze, așa că îl cuprinse tristețea.
Se aflau într-un impas. Cei doi bărbați, la fel de încăpățânați, nu erau dispuși să cedeze, ceea ce putea distruge totul: nunta, afacerea, viitorul familiei.
Însă Alicia nu era dispusă să capituleze.
— Ce se întâmplă cu proprietatea din Virginia, Robert?
— Mockjack Hall este o plantație de tutun, cu aproape o mie de acri de teren și cinci sute de sclavi… la ce te gândești?
— Ai putea să i-o dai lui Jay.
Inima lui Jay începu să bată. Virginia! Ar fi fost începutul la care visase, departe de tatăl și de fratele său, un loc numai al lui

pe care să-l administreze și să-l cultive. Cu siguranță Lizzie s-ar fi bucurat de o asemenea idee.

Ochii lui Sir George se micșorară.

— Nu-i pot da bani, spuse el. Va trebui să împrumute banii de care va avea nevoie ca să pună pe picioare proprietatea.

Jay răspunse imediat:

— Nu-mi pasă.

Alicia interveni:

— Dar va trebui să plătești dobânda pentru ipotecile lui Lady Hallim, altminteri ar putea pierde High Glen.

— O pot face, din ceea ce voi obține din vânzarea cărbunelui, continuă tatăl său, chibzuind la toate detaliile. Dar trebuie să plece cât mai repede în Virginia, în câteva săptămâni.

— Nu se poate, protestă Alicia. Trebuie să se pregătească. Lasă-i măcar trei luni.

Sir George clătină din cap.

— Am nevoie de cărbune mai devreme.

— Nu este nicio problemă. Lizzie nu va dori să se întoarcă în Scoția – va fi ocupată cu pregătirile pentru viața cea nouă.

Toate discuțiile despre modul în care urmau să o înșele pe Lizzie îl umplură de îngrijorare pe Jay. Asupra lui s-ar fi răsfrânt întreaga ei mânie dacă ar fi aflat.

— Dacă îi scrie cineva? întrebă el.

Alicia părea și ea preocupată de acest gând.

— Trebuie să aflăm care dintre servitorii de la High Glen ar putea face asta. Jay, tu poți afla!

— Și cum îi vom opri?

— Trimitem pe cineva acolo ca să-i concedieze.

Sir George interveni:

— Este o idee bună. Bine, așa vom face.

Alicia se întoarse spre Jay și îi aruncă un zâmbet triumfător. În cele din urmă, îi obținuse moștenirea. Îl luă în brațe și îl sărută.

— Fii binecuvântat, fiul meu iubit, spuse ea. Acum, du-te la ea și spune-i că tu și întreaga ta familie sunteți extrem de dezolați din cauza acestei greșeli și că tatăl tău ți-a oferit Mockjack Hall drept dar de nuntă.

Jay o îmbrățișă și îi spuse în șoaptă:

— Excelent, mamă. Îți mulțumesc.

Apoi părăsi încăperea. În timp ce străbătea grădina, se simțea deopotrivă bucuros și îngândurat. Obținuse ceea ce-și dorise

dintotdeauna. Și-ar fi dorit să o facă fără să fie nevoit să-și înșele mireasa – dar nu existase o altă soluție. Dacă ar fi refuzat, ar fi pierdut proprietatea și probabil și pe ea.

Intră în micuța casă de oaspeți, care se învecina cu grajdurile. Lady Hallim și Lizzie stăteau în sufrageria modestă, lângă focul care ardea mocnit. Plânseseră amândouă.

Jay simți dintr-odată impulsul periculos de a-i mărturisi lui Lizzie adevărul. Dacă i-ar fi dezvăluit înșelătoria pusă la cale de părinții lui și apoi i-ar fi cerut să se mărite cu el și să trăiască în sărăcie, probabil că ea i-ar fi spus da.

Riscul îl speria. Iar visul lor de a merge într-o altă țară s-ar fi destrămat. „Câteodată, își spuse el, minciuna e mai blândă."

Oare ea avea să îl creadă?

Îngenunche în fața ei. Rochia ei de mireasă mirosea a levănțică.

— Tatălui meu îi pare foarte rău, spuse el. A trimis topografii ca să-mi facă o surpriză – s-a gândit că ne-am bucura să aflăm dacă există cărbune pe pământul tău. Nu știa cât de tare îți dorești să nu existe săpături pe proprietatea ta!

Fata îl privi cu scepticism.

— De ce nu i-ai spus?

Tânărul își deschise brațele într-un gest care demonstra neputința.

— Nu m-a întrebat niciodată.

Fata părea greu de convins, dar el mai avea un as în mânecă.

— Și mai e ceva. Cadoul nostru de nuntă.

Tânăra se încruntă.

— Ce este?

— Mockjack Hall, o plantație de tutun din Virginia. Putem merge acolo oricând vrem.

Fata rămase mută de uimire.

— Este ceea ce ne-am dorit întotdeauna, nu-i așa? spuse el. Un nou început într-o altă țară, o aventură!

Chipul fetei se destinse și zâmbi.

— E adevărat? Virginia? Poate fi adevărat?

Lui Jay nu-i venea să creadă că Lizzie era de acord.

— Ești de acord? o întrebă el temător.

Fata zâmbi. Din ochi i se prelingeau lacrimi și era incapabilă să mai vorbească. Dădu din cap fără să rostească vreun cuvânt.

Jay își dădu seama că învinsese. Obținuse tot ce-și dorise. Se

simțea de parcă ar fi câștigat o mână bună la cărți. Venise momentul să-și contabilizeze profitul.

Se ridică. O ajută pe Lizzie să se ridice de pe scaun și îi oferi brațul.

— Atunci, vino cu mine, spuse el. Să ne căsătorim!

CAPITOLUL 17

A treia zi, la prânz, nu mai exista cărbune în cala lui *Durham Primrose.* Mack privea în jur, nevenindu-i să creadă că acest lucru fusese posibil. Se descurcaseră fără un antreprenor.

Urmăriseră fluxul de vapoare de pe râu și aleseseră un vas în miezul zilei, când celelalte echipe munceau. În timp ce restul bărbaților așteptau pe mal, Mack și Charlie se duseseră înot până la vasul care ancora și se oferiseră să înceapă munca imediat. Căpitanul știa că o echipă obișnuită ar fi început munca abia a doua zi și, cum timpul însemna bani pentru orice căpitan, îi angajase.

Bărbații munceau mai repede la gândul că aveau să își primească banii integral. Băuseră bere toată ziua, dar știind că plătesc fiecare pahar, luaseră numai cât le trebuise. Vasul fusese descărcat în patruzeci și opt de ore.

Mack își puse lopata pe umăr și se întoarse pe punte. Vremea era rece și cețoasă, dar el era încins de la muncă. Ultimul sac de cărbune aruncat în barcă fu însoțit de uralele hamalilor.

Mack se sfătui apoi cu secundul vasului. Barca transportase cinci sute de saci și amândoi calculaseră câte drumuri făcuse. Acum numărau sacii rămași pentru ultima tură și încercau să stabilească suma totală. Apoi merseră în cabina căpitanului.

Mack spera să nu mai apară probleme în ultima clipă. Își făcuseră treaba bine, așa că se așteptau acum să-și încaseze banii.

Căpitanul era un bărbat slab, de vârstă mijlocie, cu un nas mare și roșu. Mirosea a rom.

— Ați terminat? îl întrebă el. Ați fost mai rapizi decât echipele obișnuite. Care-i pontajul?

— Șase sute de vagoane, fără nouăzeci și trei, spuse secundul, iar Mack aprobă.

Numărau în vagoane, iar un vagon conținea douăzeci de saci; fiecare om era plătit câte un penny pentru un vagon.

Căpitanul le făcu semn să intre, iar el se așeză în fața unui abac.

— Șase sute de vagoane minus nouăzeci și trei, la șaisprezece pence pe vagon…

Era un calcul complicat, însă Mack era obișnuit să fie plătit în funcție de greutatea cărbunelui, așa că putea calcula în minte,

dacă salariul lui depindea de asta.

Căpitanul avea o cheie prinsă cu un lanț de curea. O folosea ca să deschidă un cufăr aflat într-un colț. Mack îl privi în timp ce scotea o cutie mai mică, pe care o puse pe masă și o deschise.

— Dacă socotim ultimii șapte saci pe care i-ați cărat o jumătate de vagon, îți datorez treizeci și nouă de lire și paisprezece șilingi.

Apoi îi numără banii și îi dădu un sac din pânză în care să-i pună. Îi adăugă în sac o mulțime de penny, ca să poată da fiecărui om exact suma datorată. Simțind banii în mână, Mack fu copleșit de sentimentul unei izbânzi extraordinare. Fiecare om câștigase aproape două lire și zece șilingi în doar două zile, ceea ce reprezenta mai mult decât ar fi primit pentru o muncă de două săptămâni la Lennox. Cel mai important era că reușiseră să demonstreze că-și pot apăra drepturile.

Stătea cu picioarele încrucișate pe puntea vasului și îi plătea pe oameni. Primul dintre ei, Amos Tipe, îi spuse:

— Îți mulțumesc, Mack, Dumnezeu să te binecuvânteze, băiete!

— Nu-mi mulțumi mie, tu i-ai câștigat, răspunse Mack.

În ciuda protestului său, următorul bărbat îi mulțumi la fel, ca și cum ar fi fost un prinț care împărțea favoruri.

— Nu e vorba doar despre bani, spuse Mack în timp ce al treilea bărbat, Slash Harley, se apropia de el. Ne-am câștigat și demnitatea.

— Păstrează tu demnitatea, Mack, spuse Slash. Mie dă-mi banii.

Ceilalți începură să râdă.

Mack se simți iritat în timp ce continua să le numere monedele – de ce nu-și dădeau seama că problema nu se reducea la salariile din ziua aceea? Când nu știuseră să-și apere interesele, el considerase că meritau să fie abuzați de patroni.

Oricum, nimic nu-i putea strica bucuria victoriei. În drum spre țărm, bărbații începură să cânte cu putere o melodie obscenă, numită *Primarul din Bayswater,* iar Mack li se alătură cu toată forța de care era capabil.

El și Dermot se îndreptară apoi spre Spitalfields. Ceața dimineții începea să se ridice. Mack avea o melodie pe buze și mergea cu pas voios. În camera sa îl aștepta o surpriză plăcută. Pe un scaun cu trei picioare, mirosind a lemn de santal și

legănându-și picioarele bine proporționate, se afla prietena roșcată a lui Peg, Cora, îmbrăcată într-o haină de culoarea castanei și cu o pălărie elegantă pe cap.

Ținea în mână haina lui, care stătea în mod obișnuit pe salteaua din paie ce-i folosea drept pat, și îi mângâia blana.

— De unde ai asta? îl întrebă fata.

— E un cadou de la o doamnă rafinată, îi spuse el rânjind. Ce cauți aici?

— Am venit să te văd, răspunse fata. Dacă te speli pe față, putem merge să facem o plimbare – asta dacă nu trebuie să iei ceaiul cu vreo doamnă rafinată.

El avea un aer indecis, așa că fata adăugă;

— Nu fi așa uimit! Probabil crezi că sunt prostituată, dar nu sunt… o fac doar din disperare.

Mack își luă bucata de săpun și se duse la cișmeaua din curte. Cora îl urmă și îl privi cum, dezbrăcat până la brâu, se curăța de praful de cărbune de pe piele și din păr. Luă cu împrumut de la Dermot o cămașă curată, își puse pe el haina și pălăria, apoi o luă de braț pe Cora.

Se îndreptară spre vest, către inima orașului. În Londra, aflase Mack, oamenii se plimbau pe străzi ca să se recreeze, la fel cum urcau dealurile cei din Scoția. Îi făcea plăcere să meargă la brațul Corei. Era încântat de modul în care își unduia ea șoldurile, atingându-l din când în când. Datorită culorilor stridente și hainelor îndrăznețe, fata atrăgea atenția trecătorilor, iar Mack era privit cu invidie de ceilalți bărbați.

Intrară într-o tavernă și comandară stridii, pâine și o bere puternică numită Porter. Cora savura bucatele cu plăcere, înghițind stridiile întregi și stropindu-le din plin cu berea neagră.

Când ieșiră, vremea se schimbase. Era încă răcoare, dar pe cer se ivise un soare timid. Se plimbară apoi printr-un cartier bogat, numit Mayfair.

Până la douăzeci și doi de ani, Mack văzuse numai două reședințe impozante – Castelul Jamisson și High Glen House. În acest cartier, pe fiecare stradă erau cel puțin două case la fel de mari și încă cincizeci care străluceau ceva mai puțin. Bogăția Londrei nu înceta să îl uimească.

În fața uneia dintre cele mai somptuoase case staționaseră o mulțime de trăsuri, din care coborau invitați, semn că se pregătea o petrecere. Pe ambele trotuare se aflau nenumărați

trecători și servitori din casele vecine, iar de la ferestrele și ușile caselor din jur priveau o mulțime de oameni. Deși era după-amiază, casa era luminată, iar intrarea era decorată cu flori.

— Cred că este o nuntă, spuse Cora.

În timp ce priveau, o altă trăsură se apropie și din aceasta cobori o persoană cunoscută. Mack tresări când îl recunoscu pe Jay Jamisson. Acesta îi întinse mâna miresei sale, ca să poată coborî din trăsură, iar spectatorii începură să strige și să bată din palme.

— E drăguță, spuse Cora.

Lizzie zâmbi și privi în jur, în semn de mulțumire pentru aplauze. Ochii ei întâlniră privirea lui Mack și, preț de o clipă, înghe ță. El îi zâmbi și o salută cu mâna. Fata își întoarse repede privirea și intră grăbită în casă.

Deși totul durase doar o fracțiune de secundă, ochii ageri ai Corei nu rataseră întâmplarea.

— O cunoști?

— Este cea care mi-a dăruit blana, spuse Mack.

— Sper că soțul ei nu știe că face asemenea daruri unor hamali.

— Se irosește alături de Jay Jamisson, e doar un bleg arătos.

— După părerea ta, i-ar fi mai bine dacă s-ar mărita cu tine, nu-i așa? spuse Cora sarcastic.

— Cu siguranță i-ar fi, răspunse Mack serios. Vrei să mergem la teatru?

*

În aceeași seară, ceva mai târziu, Lizzie și Jay stăteau în pat, în camera matrimonială, îmbrăcați în haine de culcare și înconjurați de rude și de prieteni puși pe hârjoneală, mai mult sau mai puțin beți. Cei bătrâni părăsiseră camera cu mult timp în urmă, dar obiceiul cerea ca nuntașii să mai întârzie pentru a-i chinui pe miri, despre care se presupunea că se grăbeau foarte tare să-și consume căsătoria.

Ziua trecuse ca un vârtej. Lizzie nu avusese timp să se gândească la trădarea lui Jay, la scuzele lui și la iertarea ei sau la viitorul care-i aștepta în Virginia. Nu avusese timp nici măcar să se întrebe dacă luase decizia corectă.

Chip Marlborough intră cu o carafă cu posset[8]. Avea prinsă de

8 Băutură fierbinte, din lapte, bere sau vin, cu un amestec de mirodenii (n.tr.)

pălărie o jartieră de-a lui Lizzie. După ce umplu paharele tuturor invitaților, spuse:

— Un toast!

— *Ultimul* toast! replică Jay, dar tinerii începură cu toții să râdă și să-l tachineze.

Lizzie sorbi o gură din băutură, un amestec de vin, lapte și gălbenuș de ou, cu zahăr și scorțișoară. Era epuizată. Fusese o zi lungă, care începuse cu teribila ceartă de dimineață, ce se terminase surprinzător în mod fericit, și continuase apoi cu serviciul religios, petrecerea de nuntă, muzica, dansul și ritualul comic din final.

Katie Drome, o rudă a familiei Jamisson, stătea pe marginea patului cu o șosetă albă de mătase de-a lui Jay, încercând să o arunce peste cap, în spate. Dacă îl nimerea pe Jay, superstiția spunea că avea să se mărite în curând. O azvârli cu putere, dar Jay, în glumă, se întinse după ea, o prinse și și-o așeză pe cap, ca și cum ar fi aterizat acolo – toată lumea bătu din palme.

Un bărbat beat, pe nume Peter McKay, stătea pe pat alături de Lizzie.

— Virginia, spuse el. Hamish Drome s-a dus în Virginia după ce mama lui Robert l-a lăsat fără moștenire.

Lizzie era uimită. Legenda familiei spunea că mama lui Robert, Olive, avusese grijă de un văr de-al său necăsătorit, cât timp acesta fusese bolnav, iar el își schimbase dispozițiile testamentare în favoarea ei în semn de mulțumire.

Jay auzi remarca.

— L-a lăsat fără moștenire? întrebă el.

— Olive a falsificat testamentul, desigur, spuse McKay. Însă Hamish nu a putut dovedi acest lucru, așa că a fost nevoit să accepte situația. S-a dus în Virginia și nu a mai auzit nimeni de el.

Jay izbucni în râs.

— Așa deci! Sfânta Olive e de fapt o falsificatoare!

— Taci! Sir George ne omoară pe toți dacă aude!

Lizzie era curioasă să afle mai multe, dar se săturase de rudele lui Jay.

— Scoate-i pe oamenii ăștia de-aici! șuieră ea.

Toate obiceiurile fuseseră îndeplinite, mai puțin unul.

— Bine, fu de acord Jay. Dacă nu mergeți de bunăvoie…

Luă pătura de pe pat și se îndreptă spre ieșire. Avansând în

mijlocul mulțimii, își săltă cămașa de noapte până când i se văzură genunchii. Toate fetele începură să țipe, cuprinse de groază – rolul le cerea să pretindă că vederea unui bărbat în cămașă de noapte era mai mult decât putea suporta o domnișoară –, și ieșiră toate din cameră, urmate de bărbați.

Jay închise ușa și o încuie. Apoi mută un cufăr voluminos în dreptul ușii, pentru a se asigura că nu aveau să mai fie întrerupți.

Dintr-odată, Lizzie își simți gura uscată. Era momentul pe care-l așteptase încă din clipa în care Jay o sărutase în holul Castelului Jamisson și o ceruse în căsătorie. De atunci, îmbrățișările lor furișate din cele câteva momente în care reușiseră să rămână singuri deveniseră din ce în ce mai pasionale. De la sărutările cu gura deschisă progresaseră la îmbrățișări mult mai intime. Făcuseră tot ce era posibil pentru doi oameni aflați într-o încăpere deschisă, în vecinătatea mamelor, care puteau veni peste ei în orice clipă. Acum, aveau în sfârșit posibilitatea de a încuia ușa.

Jay stinse toate lumânările din cameră. Când ajunse la ultima, Lizzie îi ceru:

— Pe aceea las-o aprinsă.

Tânărul păru surprins.

— De ce?

— Vreau să mă uit la tine. Cum el părea să nu înțeleagă, ea continuă: Te deranjează?

— Nu, răspunse el, apoi se urcă în pat.

Când bărbatul începu să o mângâie și să o sărute, ea își dori să fi fost goi, dar decise să nu îi spună nimic. De data aceea, avea de gând să îl lase să continue așa cum își dorea el.

Emoția cunoscută îi stârni furnicături prin membre, în timp ce el își plimba mâinile pe tot corpul ei. Apoi, în doar o clipă, îi despărți picioarele și se urcă deasupra ei. Ea își apropie fața ca să-l sărute în momentul în care el o pătrundea, însă bărbatul era mult prea concentrat ca să o mai poată vedea. Lizzie simți brusc o durere ascuțită, care aproape o făcu să țipe, dar care apoi dispăru.

El se mișca înăuntrul ei, iar ea se balansa în același timp cu el. Nu era sigură că asta ar fi trebuit să facă, însă i se păruse un gest potrivit. Când începuse să se bucure cu adevărat de senzație, Jay se opri deodată, gâfâi, se împinse din nou în ea,

după care se prăbuși alături, respirând greu.

Fata se încruntă.

— Te simți bine? îl întrebă ea.

— Da, răspunse el mormăind.

Așadar, asta era tot? se întrebă ea, fără să o rostească însă cu voce tare.

Jay coborî de deasupra ei, apoi se așeză alături și continuă să o privească.

— Ți-a plăcut? o întrebă el.

— A fost cam rapid, răspunse fata. O putem face din nou mâine-dimineață?

*

Îmbrăcată doar în cămașă, Cora stătea întinsă pe haina de blană; îl trase pe Mack lângă ea. Când bărbatul își vârî limba în gura ei, simți miros de gin. Îi ridică apoi fusta. Părul blond-roșcat și fin nu îi ascundea cutele sexului. Începu să o mângâie, așa cum făcea și cu Annie, iar Cora spuse gâfâind;

— Cine te-a învățat să faci asta, virginul meu?

Bărbatul își scoase pantalonii. Cora întinse mâna și își luă poșeta, de unde scoase o cutiuță. Înăuntru se afla un tub, fabricat dintr-un material ce semăna cu pergamentul. Un șnur roz era legat de capătul deschis al dispozitivului.

— Ce este asta? o întrebă Mack.

— Se numește prezervativ, răspunse fata.

— Și la ce naiba folosește?

În loc să-i răspundă, fata i-l trase peste penisul erect și legă apoi strâns șnurul.

Tânărul spuse năuc:

— Știu că mădularul meu nu arată foarte bine, dar nu m-am gândit niciodată că o fată ar vrea să-l acopere.

Fata izbucni în râs.

— Țăran ignorant ce ești, nu este de decor, mă ajută să nu rămân însărcinată!

Bărbatul se rostogoli și o pătrunse, iar ea se opri din râs. De când avea paisprezece ani se tot întreba cum avea să fie, dar realiza acum că nici n-ar fi putut să-și închipuie, fiindcă nu era nici într-un fel, nici în altul. După ce se opri, privi chipul angelic al Corei. Fata deschise ochii.

— Nu te opri, îi spuse ea.

— După asta voi mai fi virgin? o întrebă el.

— Dacă vei mai fi, înseamnă că eu sunt călugăriță, răspunse fata. Acum taci. O să ai nevoie de tot suflul.

Și așa se întâmplă.

CAPITOLUL l8

A doua zi după nuntă, Jay și Lizzie se mutaseră în locuința din Chapel Street. Pentru prima dată luaseră cina singuri, fără prezența altor persoane, cu excepția servitorilor. Pentru prima dată urcaseră în dormitor împreună și se așezaseră în pat amândoi dezbrăcați. Pentru prima dată se treziseră împreună în casa cea nouă.

Erau în pat, dezbrăcați. Lizzie îl convinsese pe Jay să renunțe la cămașa de noapte cu o seară în urmă. Acum se lipise de el și îi atingea trupul, stârnindu-i simțurile. Apoi se răsuci și trecu deasupra lui.

Își dădu seama că Jay era uimit de atitudinea ei.

— Te deranjează? îl întrebă ea.

Fără să răspundă, bărbatul începu să o penetreze.

Când actul luă sfârșit, fata îl întrebă:

— Te-am șocat, nu-i așa?

După o pauză, el răspunse:

— Ei bine, da…

— De ce?

— Nu este… normal ca femeia să stea deasupra.

— Nu știu ce cred oamenii că este normal – nu am mai fost în pat cu niciun bărbat.

— Sper că nu ai făcut-o!!!

— Dar de unde știi *tu* ce este normal?

— Nu contează.

Probabil că sedusese câteva croitorese și vânzătoare pe care le intimidase cu prezența sa, se gândi Lizzie, așa că preluase lesne conducerea. Lizzie nu avea experiență, dar știa ce-și dorește și credea că poate obține acel lucru. Nu avea de gând să-și schimbe felul de a fi – îi plăcea prea mult. Deși fusese șocat, și lui Jay îi plăcuse. Își dăduse seama după mișcările sale viguroase și după expresia de mulțumire pe care o avea pe chip atunci când actul sexual se consumase.

Se ridică din pat și se duse spre fereastră dezbrăcată. Vremea era rece, dar însorită. Clopotele bisericii băteau încet, semn că era o zi pentru spânzurătoare. Unul sau mai mulți criminali urmau să fie executați în dimineața respectivă. Jumătate dintre muncitorii din oraș obișnuiau să-și ia câte o zi liberă și mulți dintre ei se îndreptau spre Tyburn – o intersecție aflată în

capătul de nord-vest al Londrei, unde erau ridicate spânzurătorile –, ca să urmărească spectacolul. Era un moment în care putea izbucni o revoltă, așa că regimentul lui Jay se afla în alertă întreaga zi. Jay mai avea o singură zi de permisie.

Fata se întoarse brusc spre el și îi spuse:

— Du-mă la spânzurătoare.

Bărbatul îi aruncă o privire reprobatoare.

— E o cerere macabră.

— Nu-mi spune că este un loc nepotrivit pentru o doamnă!

Jay zâmbi.

— Nu aș îndrăzni.

— Știu că bărbați și femei – bogați sau săraci – merg acolo să asiste.

— De ce vrei să mergi?

Era o întrebare bună. Lizzie avea sentimente neclare. Ar fi fost rușinos să se distreze la vederea morții și era convinsă că ar fi fost dezgustată de propria-i persoană ulterior. Dar era copleșită de curiozitate.

— Vreau să știu cum este, răspunse ea. Cum se comportă condamnații? Plâng, se roagă ori se bâlbâie de teamă? Dar spectatorii? Cum este să asiști la sfârșitul unei vieți omenești?

Așa fusese Lizzie dintotdeauna. Prima dată când văzuse o căprioară împușcată avea numai nouă ani, dar urmărise fascinată cum vânătorul îi scoate animalului măruntaiele. O captivaseră numeroasele intestine și insistase să atingă pielea căprioarei, ca să vadă cum este. Era caldă și alunecoasă. Animalul avea două sau trei luni de sarcină și paznicul îi arătase un făt mic, înfășurat în placenta sa transparentă. Nimic din ce văzuse nu o dezgustase – lucrurile erau extrem de interesante.

Tânăra înțelegea de ce oamenii obișnuiau să se adune ca să vadă spectacolul. Îi înțelegea și pe cei care erau revoltați de această idee. Însă ea făcea parte din grupul curioșilor.

Jay îi spuse:

— Putem închiria o cameră cu vedere spre spânzurătoare – așa procedează mulți oameni.

Lizzie credea că în felul acesta intensitatea experienței va scădea.

— Nu, vreau să fiu în mulțime! protestă ea.

— Femeile din clasa noastră nu fac asta!

— Atunci, am să mă costumez în bărbat.

El o privi cu îndoială.

— Jay, nu face figura asta! Nu te-a deranjat să mă duci în mină costumată în bărbat!

— Lucrurile stau diferit pentru o femeie căsătorită.

— Dacă-mi spui că nu voi mai avea parte de aventuri fiindcă ne-am căsătorit, să știi că am să fug pe mare.

— Nu fi ridicolă!

Lizzie rânji și sări în pat.

— Nu fi un bădăran bătrân! îi zise ea, apoi începu să sară în sus și în jos. Hai să mergem la spânzurătoare!

Jay nu-și putu stăvili râsul.

— În regulă, consimți el.

— Bravo!

Lizzie își termină foarte repede îndatoririle zilnice: dădu ordine bucătăresei cu privire la cină, stabili ce camere trebuie curățate, îi spuse grăjdarului că nu avea să călărească în ziua respectivă, acceptă invitația la dineu venită din partea căpitanului Marlborough și a soției sale pentru miercurea următoare, amână o programare la modistă și primi douăsprezece cufere cu încuietori din alamă pe care le comandaseră pentru călătoria în Virginia.

Apoi începu să se costumeze.

*

Strada cunoscută sub numele de Tyburn – sau Oxford Street – era ticsită de oameni. Spânzurătoarea se afla în capătul străzii, lângă Hyde Park. Clădirile de unde se putea vedea eșafodul erau pline de spectatori bogați, care închiriaseră camere pentru ziua respectivă. Oamenii stăteau umăr lângă umăr pe zidul de piatră care împrejmuia parcul. Vânzătorii ambulanți se deplasau cu greu printre oameni, încercând să vândă cârnați fierbinți, carafe cu gin și copii tipărite a ceea ce pretindeau a fi ultimul discurs al condamnatului.

Mack o ținea pe Cora de mână și încerca să-și croiască drum prin mulțime. Nu voia să asiste la uciderea unor oameni, dar Cora insistase. Mack nu-și dorea decât să-și petreacă timpul liber împreună cu ea. Îi plăcea să o țină de mână, să o sărute pe buze de câte ori avea chef și să-i atingă din când în când trupul. Îi făcea plăcere să o privească. Se bucura de atitudinea ei relaxată, de limbajul vulgar și de privirea vicleană. Așadar, fusese de acord să o însoțească și să asiste la spânzurătoare.

O prietenă de-a ei urma să fie spânzurată. O chema Dolly Macaroni și era proxenetă, însă fusese condamnată pentru fals.

— Ce a falsificat? o întrebă Mack pe Cora în timp ce se apropiau de spânzurătoare.

— Un ordin de plată. A schimbat suma de la unsprezece lire la optzeci de lire.

— Și de unde avea ea un cec pentru unsprezece lire?

— De la lordul Massey. Ea spune că lordul i-ar fi datorat mai mult.

— Ar fi trebuit să fie deportată, nu spânzurată.

— De cele mai multe ori, falsificatorii sunt spânzurați.

Ajunseseră cât de aproape se putea, la circa douăzeci de metri distanță de eșafod. Spânzurătoarea era construită dintr-o structură simplă de lemn, cu doar trei stâlpi și o balustradă, de care atârnau cinci frânghii cu lațuri pregătite pentru condamnați.

Alături se aflau un duhovnic și câteva persoane oficiale, cel mai probabil judecători. Mai mulți soldați înarmați cu muschete țineau la distanță mulțimea.

Mack auzi un zgomot din ce în ce mai puternic, venind din josul străzii Tyburn.

— Ce se aude? o întrebă el pe Cora.

— Sosesc.

Mai întâi își făcu apariția un pluton de ofițeri care se ocupau de ordinea publică, în fruntea cărora se afla un personaj ce părea să fie șeful poliției. Apoi urmau agenții de poliție, care veneau pe jos, înarmați cu bastoane.

În final apăru faetonul condamnaților, o căruță cu patru roți trasă de doi cai. Un grup de bărbați înarmați cu sulițe asigurau partea din spate, susținându-și sulițele ridicate într-o postură foarte rigidă.

În căruță, așezați pe câteva obiecte care aduceau a sicrie și cu mâinile legate cu frânghii, se aflau cinci oameni: trei bărbați, un băiat de aproximativ cincisprezece ani și o femeie.

— Aceea e Dolly, spuse Cora, apoi începu să plângă.

Mack îi privea pe cei cinci oameni condamnați la moarte, fascinat și îngrozit în același timp. Unul dintre bărbați era beat. Ceilalți doi aveau o atitudine sfidătoare. Dolly se ruga cu voce tare, iar băiatul plângea.

Căruța fu trasă sub eșafod. Bărbatul beat le făcu semn unor

prieteni, niște indivizi cu fețe dubioase care stăteau în fața mulțimii. Aceștia făceau glume și comentarii deplasate.

— Drăguț din partea șerifului să te aducă aici!

— Sper că ai învățat să dansezi!

— Pune-ți la gât colierul ăla să vezi dacă te încape!

Dolly cerea îndurare de la Dumnezeu cu voce tare. Băiatul striga:

— Salvează-mă! Mamă, salvează-mă, te rog!

Pe cei doi bărbați treji îi întâmpină un grup aflat în față. După câteva clipe, Mack își dădu seama că aceștia aveau accent irlandez. Unul dintre condamnați strigă:

— Nu-i lăsați pe chirurgi să pună mâna pe mine, băieți!

Din partea prietenilor se auzi un val de voci aprobatoare.

— Despre ce vorbesc? o întrebă Mack pe Cora.

— Cred că bărbatul e un ucigaș. Trupurile ucigașilor aparțin Companiei Medicale. Le taie ca să vadă ce se află înăuntru.

Mack se cutremură.

Călăul coborî în căruță. Prinse lațurile de gâtul fiecărui condamnat, unul câte unul, apoi le legă strâns. Niciunul nu se zbătu, nu protestă și nici nu încercă să evadeze. Ar fi fost inutil, atâta vreme cât erau înconjurați de gardieni, însă lui Mack îi trecu prin cap că el ar fi încercat oricum.

Preotul, un bărbat chel îmbrăcat într-o robă pătată, urcă în căruță și i se adresă pe rând fiecăruia dintre ei: câteva minute bețivului, patru sau cinci minute celorlalți bărbați și ceva mai mult lui Dolly și băiatului.

Mack auzise că anumite execuții eșuaseră și nutrea speranța că și acum se va întâmpla la fel. Frânghiile puteau să cedeze. Se întâmplase ca mulțimea să se îmbulzească pe eșafod și să-i elibereze pe prizonieri. Călăul putea tăia frânghia înainte ca oamenii să moară. Era îngrozitor să te gândești că acei cinci condamnați urmau să moară în doar câteva clipe.

Preotul își termină misiunea. Călăul îi legă la ochi pe cei cinci cu niște cârpe, apoi coborî, lăsându-i singuri în căruță. Bărbatul beat își pierdu echilibrul, se împiedică și căzu, iar lațul începu să-l strângă de gât. Dolly continua să se roage cu voce tare.

Călăul biciui caii.

*

Lizzie strigă:

— Nu!

Căruța se zdruncină și se urni din loc.

Călăul pocni din nou caii, care porniră în trap. Căruța se deplasă sub picioarele condamnaților, care – unul după altul – fură trași de frânghii: mai întâi bețivul, pe jumătate mort, apoi cei doi irlandezi, apoi băiatul care plângea în continuare și în cele din urmă femeia, a cărei rugăciune se întrerupse la mijlocul unei fraze.

Lizzie privea cele cinci trupuri care se balansau în frânghii, plină de dispreț față de propria persoană și față de mulțimea din jur.

Nu muriseră cu toții. Băiatul avusese noroc și i se frânsese gâtul pe loc, la fel ca și celor doi irlandezi. Dar bețivul încă se mișca, iar femeia, căreia i se desprinsese legătura de pe ochi, îi ațintea cu o privire îngrozită, în timp ce se îneca încet.

Lizzie își îngropă fața în umărul lui Jay.

Ar fi plecat bucuroasă, dar făcu un efort să rămână. Își dorise să asiste la acest ritual, așa că era acum nevoită să rămână până la sfârșit.

Deschise din nou ochii.

Bețivul își dăduse duhul, însă pe chipul femeii se citea încă agonia. Martorii gălăgioși amuțiseră, înghețați de priveliștea îngrozitoare de sub privirile lor. Mai trecură câteva minute și, în cele din urmă, femeia închise ochii.

Șeriful se duse să taie frânghiile și în clipa aceea începură problemele.

Grupul de irlandezi se deplasă în față, încercând să treacă de gărzi și să ajungă la eșafod. Agenții de pază se străduiră să-i oprească, apoi interveniră și ofițerii înarmați cu sulițe, împungându-i pe irlandezi. Sângele începu să curgă.

— De asta mă temeam, spuse Jay. Vor să împiedice ca trupul tovarășului lor să ajungă pe mâna medicilor legiști. Să plecăm cât de repede putem.

Majoritatea oamenilor din jur aveau același gând, însă cei aflați în spate încercau să se apropie ca să vadă ce se întâmplă. Cum unii se îndreptau într-o direcție și alții în cealaltă, izbucniră lupte cu pumnii. Jay încerca cu greu să-și croiască drum prin mulțime, în timp ce Lizzie se străduia să rămână în apropiere de el. Se treziră apoi în fața unui val de oameni care mergeau în direcția opusă. Toată lumea striga și urla. Cei doi fură împinși spre spânzurătoare. Eșafodul era plin de irlandezi care încercau

să-i împingă pe gardieni și să se ferească de loviturile sulițașilor, în timp ce alții încercau să taie frânghiile legate de trupurile tovarășilor lor.

Fără un motiv evident, înghesuiala din jurul lui Lizzie și Jay se domoli dintr-odată. Fata se întoarse și văzu că se crease un spațiu între doi bărbați masivi, cu o înfățișare aspră.

— Jay, vino! îi strigă ea, repezindu-se între ei.

Se răsuci pentru a vedea dacă Jay o urmează, apoi intervalul se închise. Jay păși înainte, încercând să-și facă loc să treacă, dar unul dintre bărbați ridică un pumn amenințător. De teamă, Jay se clătină și se dădu un pas înapoi. Ezitarea lui fu decisivă, căci îl despărți de Lizzie. Fata îi văzu părul blond pe deasupra mulțimii și se luptă să ajungă la el, dar fu oprită de un zid de oameni.

— Jay! strigă ea. Jay!

El o striga la rândul său, însă mulțimea continua să-i împingă la distanță unul de celălalt. El era dus spre Tyburn Street, în vreme ce Lizzie se deplasa fără voia ei în direcția opusă, spre parc. Câteva clipe mai târziu, bărbatul dispăru din câmpul ei vizual.

Rămasă singură, strânse din dinți și se întoarse cu spatele spre eșafod. Avea în față un grup compact de oameni. Încercă să-și facă loc printre un bărbat mărunțel și o matroană cu sânii robuști.

— Ai grijă ce faci cu mâinile alea, tinere, îl mustră femeia.

Lizzie se împinse în continuare și reuși să se strecoare.

Avansă apoi în același fel. Din greșeală, călcă pe picior un individ cu fața acră și acesta îi trase un pumn în coaste. Gemu de durere, dar continuă să meargă.

Văzu apoi un chip cunoscut și își dădu seama că era Mack McAsh. Și el încerca să-și croiască drumul prin mulțime.

— Mack! îl strigă ea fericită.

Era cu aceeași fată roșcată care-l însoțise și în Grosvenor Square.

— Aici! strigă Lizzie. Ajută-mă!

Bărbatul o văzu și o recunoscu. Apoi, un lungan îi aplică o lovitură de cot în ochi și pentru câteva momente vederea i se tulbură. Când începu să vadă din nou clar, Mack și femeia dispăruseră.

Îndurerată, porni mai departe. Se îndepărta încetul cu încetul

de hărmălaia din apropierea spânzurătorii. Cu fiecare pas, era tot mai ușor să continue. După cinci minute, deja nu mai era prinsă între grupuri compacte de oameni și se formaseră culoare de câteva zeci de centimetri. În cele din urmă, ajunse în fața zidului unei case. Coti pe lângă colțul acesteia și pătrunse pe o alee lată de circa doi metri.

Se sprijini de zidul casei pentru a-și trage răsuflarea. Pe alee se simțea un miros puturos de resturi menajere. O dureau coastele în locul în care fusese lovită. Își atinse cu precauție fața și constată că pielea din jurul ochilor se umflase.

Spera ca Jay să nu fi pățit nimic. Se uită în jur după el și constată speriată că doi bărbați o fixau cu privirea.

Unul dintre ei era un bărbat de vârstă mijlocie, burtos și nebărbierit. Celălalt era un tânăr de aproximativ optsprezece ani. Privirea lor fixă o îngrozea de-a dreptul, însă înainte de a apuca să se miște, cei doi se năpustiră asupra ei. O prinseră de brațe și o trântiră la pământ. Îi smulseră pălăria și peruca, apoi pantofii cu catarame de argint, după care începură să-i cotrobăie prin buzunare cu o viteză uimitoare – îi luară poșeta, ceasul de buzunar și o batistă.

Bătrânul înghesui prada într-un sac, se mai uită o dată la ea și spuse:

— Asta e o haină bună, e aproape nouă.

Se aplecară amândoi deasupra ei și începură să tragă de haină și de veston. Fata încercă să opună rezistență, însă nu reuși decât să-și rupă cămașa. Cei doi îi îndesară hainele în sac. Fata își dădu seama că avea sânii dezgoliți și încercă să se acopere cu hainele zdrențuite care-i rămăseseră, însă era prea târziu.

— Hei, dar e o fată! strigă tânărul.

Lizzie încercă să se ridice în picioare, dar el o prinse și o ținu.

Grăsanul se holba la ea.

— Și încă una frumușică, în numele Domnului, zise el. Își linse buzele și spuse hotărât: Am să i-o trag.

Deși paralizată de frică, Lizzie se zbătu cu putere, dar nu reuși să se desprindă din strânsoarea tânărului.

Adolescentul se uită spre mulțimea de pe stradă și întrebă:

— Unde? Aici?

— Nimeni nu se uită încoace, fraierule, zise bărbatul mai vârstnic, apoi se frecă între picioare.

— Dă jos pantalonii de pe ea și hai să vedem ce avem aici.

Băiatul o trânti la pământ, se așeză deasupra ei cu toată greutatea și începu să o tragă de pantaloni, în timp ce bărbatul celălalt se uita. Cuprinsă de teamă, Lizzie țipă cât putu de tare, însă pe stradă era atâta gălăgie, încât se îndoia că ar fi putut fi auzită.

Apoi, dintr-odată, apăru Mack McAsh.

Fata îi văzu chipul, după care un pumn ridicat îl lovi pe bătrân în ceafă. Hoțul se clătină și se împletici. Mack îl lovi din nou și bărbatul își dădu ochii peste cap. După a treia lovitură, bărbatul căzu și rămase nemișcat.

Băiatul se ridică de pe Lizzie și încercă să fugă, însă fata îl apucă de gleznă și el se împiedică, întinzându-se pe jos cât era de lung. Mack îl ridică și îl împinse în zidul casei, apoi îi izbi în bărbie un pumn, cu toată puterea de care era în stare. Băiatul căzu fără cunoștință peste partenerul său de fărădelegi.

Lizzie se ridică în picioare.

— Slavă Domnului că ai fost aici! spuse ea emoționată.

În ochi îi apărură lacrimi de mulțumire. Îl cuprinse cu brațele și îi spuse:

— M-ai salvat, îți mulțumesc, îți mulțumesc!

Tânărul o îmbrățișă.

— Și tu m-ai salvat cândva... atunci când m-ai scos din râu.

Fata îl strânse în brațe, încercând să se oprească din tremurat. Îi simți mâna în ceafă, mângâindu-i părul. Îmbrăcată doar în pantaloni și cămașă, fără jupoanele care obligau la o anumită distanță, îi simțea întregul trup lipit de al ei. Era cu totul diferit de soțul ei. Jay era înalt și suplu, pe când Mack era ceva mai scund, robust și greu.

Mack se retrase ca să o privească. Ochii săi verzi erau fermecători, lăsând în umbră restul trăsăturilor feței.

— Tu m-ai salvat pe mine și eu te-am salvat pe tine, spuse el cu un zâmbet forțat. Ceea ce înseamnă că eu sunt îngerul tău păzitor și tu al meu.

Lizzie începea acum să se liniștească; își aminti că are cămașa ruptă și sânii dezgoliți.

— Dacă eram un înger, nu m-aș fi aflat în brațele tale, spuse ea încercând să se desprindă din brațele tânărului.

Mack se uită preț de o clipă în ochii ei, cu același zâmbet forțat, după care încuviință din cap. Apoi se întoarse, se aplecă

și luă sacul din mâna înțepenită a hoțului mai vârstnic. Scoase vesta lui Lizzie, pe care fata o îmbrăcă foarte repede ca să-și ascundă goliciunea. Simțindu-se apoi în siguranță, începu să-și facă griji pentru Jay.

— Trebuie să-mi caut soțul, spuse ea în timp ce Mack o ajuta să-și îmbrace haina. Vrei să mă ajuți?

— Sigur.

Apoi îi restitui peruca, pălăria, ceasul și batista.

— Ce s-a întâmplat cu prietena ta roșcată? îl întrebă Lizzie.

— Cora… Am avut grijă de ea înainte să vin după tine.

— Chiar așa? spuse Lizzie, simțindu-se iritată fără motiv. Sunteți iubiți? îl întrebă apoi pe un ton nepoliticos.

Mack zâmbi.

— Da, răspunse el. De alaltăieri.

— Din ziua nunții mele.

— Eu mă simt foarte bine. Tu cum te simți?

O replică usturătoare îi stătea pe buze, apoi – împotriva voinței sale – izbucni în râs.

— Îți mulțumesc că m-ai salvat, spuse ea, apoi se aplecă și îl sărută scurt pe buze.

— Aș face-o oricând pentru un asemenea sărut.

Ea râse forțat, după care se întoarse spre stradă.

Jay stătea nu departe, privind către ei.

Se simți brusc teribil de vinovată. Oare o văzuse sărutându-l pe McAsh? Bănuia că o văzuse, de vreme ce îi adresa o privire atât de amenințătoare.

— Oh, Jay! strigă ea. Slavă Domnului că ești teafăr!

— Ce s-a întâmplat aici? o întrebă el.

— Bărbații aceia au vrut să mă jefuiască!

— Știam eu că nu trebuia să venim aici.

Apoi o luă de mână și porni înaintea ei pe alee.

— McAsh i-a bătut și m-a salvat, adăugă ea.

— Ăsta nu e un motiv ca să-l săruți, replică soțul ei.

CAPITOLUL 19

În ziua judecății lui John Wilkes, regimentul lui Jay era de serviciu la Palace Yard.

Eroul liberal fusese condamnat pentru calomnie în urmă cu câțiva ani, după care plecase la Paris. La întoarcere, în același an, fusese scos în afara legii. Dar în timp ce acțiunea legală împotriva lui se desfășura extrem de încet, reușise să câștige onorabil alegerile interimare din Middlesex. Nu-și ocupase încă locul în parlament, așa că guvernul spera să-l oprească prin această judecată.

Jay își priponi calul și privi nervos către cele câteva sute de suporteri ai lui Wilkes adunați în jurul clădirii Westminster Hall, unde avea loc procesul. Cei mai mulți dintre ei își prinseseră la pălării cocarde albastre, care-i identifica drept susținători ai lui Wilkes. Conservatorii, cum era și tatăl lui Jay, voiau să-l reducă la tăcere pe Wilkes, însă toată lumea se temea de acțiunea suporterilor.

În cazul unor manifestări violente, regimentul lui Jay avea obligația să păstreze ordinea. Fusese adus și un mic detașament de gardieni – însă mult prea mic după opinia lui Jay: doar patruzeci de bărbați și câțiva ofițeri conduși de colonelul Cranbrough, comandantul lui Jay. Aceștia formau o linie subțire alb-roșie între curte și mulțime.

Cranbrough primea ordine de la magistrații din Westminster, reprezentați prin Sir John Fielding. Fielding era orb, dar acest detaliu nu părea să-l împiedice în activitatea sa. Era un judecător renumit pentru reformele inițiate, deși Jay îl considera prea slab. Declarase că orice delict se datorează sărăciei – era ca și cum ai fi spus că adulterul se datorează căsniciei.

Ofițerii tineri erau dornici de acțiune și Jay avea același sentiment, dar în același timp se și temea. Nu folosise niciodată spada sau pușca într-o luptă adevărată.

Fusese o zi lungă și căpitanii luaseră pauză cu rândul, ca să poată bea un pahar cu vin. Spre sfârșitul după-amiezii, în timp ce Jay își hrănea calul cu un măr, apăru Sidney Lennox.

Inima încetă să-i mai bată pentru câteva momente – cu siguranță Lennox își voia banii. Nu încăpea nicio îndoială că venise în Grosvenor Square cu această intenție, doar că își amânase cererea din cauza nunții.

Jay nu avea banii și se temea ca nu cumva Lennox să meargă la tatăl său. Afișă un aer curajos.

— Ce cauți aici, Lennox? Nu știam că ești un susținător al lui Wilkes.

— John Wilkes n-are decât să se ducă la dracu’, răspunse Lennox. Am venit pentru cele o sută cincizeci de lire pe care le-ai pierdut la joc la lordul Archer.

Jay se albi la auzul acestei sume. Tatăl său îi dădea doar treizeci de lire pe lună, care nu-i erau niciodată de ajuns, așadar nu vedea cum i-ar fi putut cădea în mână o sută cincizeci. Gândul că era posibil ca tatăl său să afle de noile sale pierderi la jocurile de noroc îi înmuie picioarele. Ar fi făcut orice ca să evite o asemenea catastrofă.

— Sunt nevoit să te rog să mai aștepți puțin, spuse el, forțându-se să afișeze un aer de indiferență superioară.

Lennox nu îi răspunse direct, ci zise:

— Cred că știi un bărbat pe nume Mack McAsh.

— Din nefericire, îl cunosc foarte bine.

— Și-a făcut propria echipă de hamali, cu ajutorul lui Caspar Gordonson. Amândoi ne fac o mulțime de probleme.

— Nu mă miră deloc. A fost o adevărată pacoste și în mina de cărbune a tatălui meu.

— Problema nu este numai McAsh, continuă Lennox. Cei doi tovarăși ai săi – Dermot Riley și Charlie Smith – și-au făcut și ei echipe și probabil că până la sfârșitul săptămânii vor apărea și altele.

— Asta o să vă coste o avere pe voi, antreprenorii.

— Dacă nu-i oprim, ne vor ruina afacerile.

— Te cred, dar asta nu mă privește.

— Totuși, tu mă poți ajuta.

— Mă îndoiesc.

Jay nu voia să se amestece în afacerile lui Lennox.

— Ajutorul tău înseamnă bani pentru mine.

— Cât? întrebă Jay prudent.

— O sută cincizeci de lire.

Lui Jay îi veni inima la loc. Perspectiva ștergerii datoriei era o adevărată mană cerească. Însă Lennox nu ar fi fost dispus să renunțe la o asemenea datorie pentru un lucru oarecare. Cu siguranță avea nevoie de o favoare semnificativă.

— Ce-ar trebui să fac eu? întrebă Jay suspicios.

— Aș vrea ca patronii vaselor să nu mai angajeze echipele lui Mack. O parte dintre transportatori sunt la rândul lor antreprenori, deci vor coopera. Însă majoritatea sunt independenți. Cel mai mare transportator din Londra este tatăl tău. Dacă el i-ar boicota, l-ar urma și restul.

— De ce ar face-o? Nu-i pasă de antreprenori și de hamali.

— Este consilier de Wapping și antreprenorii înseamnă o sumedenie de voturi. Ar trebui să ne apere interesele. În plus, hamalii ne pot face oricând probleme, iar noi i-am putea ține sub control.

Jay se încruntă. Era o cerere greu de îndeplinit. Nu avea nicio influență asupra tatălui său. De fapt, foarte puțini oameni aveau. Sir George nu putea fi influențat dacă nu-și vedea interesul, însă Jay era obligat să încerce.

Strigătele mulțimii demonstrau că Wilkes ieșise. Jay încălecă în grabă.

— O să văd ce pot face, îi spuse el lui Lennox îndepărtându-se.

Jay îl găsi pe Chip Marlborough și îl întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— Lui Wilkes i s-a refuzat cauțiunea și va fi trimis la închisoarea King’s Bench.

Colonelul își adună ofițerii și îi spuse lui Jay:

— Împrăștie vestea: nimeni să nu tragă până când nu primim ordin de la Sir John. Anunță-ți oamenii.

Jay se strădui să nu protesteze – cum puteau controla soldații mulțimea dacă aveau mâinile legate? Încălecă și duse ordinul mai departe.

O trăsură ieși pe poartă. Mulțimea scoase un urlet înfiorător, iar Jay simți un junghi de teamă. Soldații formară un interval pentru trăsură, împingând mulțimea cu muschetele. Susținătorii lui Wilkes o luară la fugă pe Westminster Bridge și Jay își dădu seama că trăsura trebuia să traverseze fluviul până în Surrey, ca să poată ajunge la închisoare. Își goni calul înspre pod, dar colonelul Cranbrough îi făcu semn să se oprească.

— Nu traversa podul, îi ordonă el. Avem ordin să păstrăm liniștea aici, lângă curte.

Jay își struni calul. Surrey era un district separat, iar magistrații de acolo nu ceruseră sprijin armat. Situația era ridicolă. Privea consternat cum trăsura traversează Tamisa.

Înainte de a ajunge în Surrey, mulțimea opri trăsura și deshămă caii.

Sir John Fielding se afla în mijlocul mulțimii, urmând trăsura, asistat de doi soldați care-i arătau drumul și îl informau despre ce se întâmplă. În timp ce Jay privea, doisprezece bărbați viguroși se înhămară și începură să tragă ei înșiși trăsura. O întoarseră și se îndreptară spre Westminster, în uralele aprobatoare ale mulțimii.

Inima lui Jay bătea cu putere. Ce avea să se întâmple când mulțimea urma să ajungă la Palace Yard? Colonelul Cranbrough ținea o mână ridicată, indicând soldaților că nu trebuie să acționeze.

Jay îi spuse lui Chip:

— Crezi că putem lua trăsura din mijlocul mulțimii?

— Magistrații nu vor vărsare de sânge, răspunse Chip.

Unul dintre asistenții lui Sir John își făcu loc prin mulțime și intră în legătură cu Cranbrough.

Ajunsă pe pod, mulțimea deplasă trăsura spre est. Cranbrough strigă la oamenii săi:

— Urmați-i la distanță! Nu faceți nimic!

Detașamentul de gardieni ajunse în spatele mulțimii. Jay strânse din dinți – situația era umilitoare. Câteva focuri de muschetă ar fi dispersat mulțimea în doar câteva minute. Înțelegea că Wilkes ar fi câștigat capital electoral dacă ar fi fost împușcat de soldați, dar ce importanță avea?

Trăsura era purtată pe Strand, spre inima orașului. Mulțimea cânta, dansa și striga: „Wilkes și libertate!” și „Numărul patruzeci și cinci”. Nu se opriră până la Spitalfields. Trăsura fu oprită apoi în fața bisericii. Wilkes coborî și intră în taverna *Trei butoaie,* secondat în grabă de Sir John Fielding.

Câțiva susținători îi urmară, însă nu încăpură cu toții în tavernă. Rămaseră în stradă o vreme, apoi Wilkes apăru la o fereastră de la etaj, în aplauzele tumultuoase ale mulțimii. Începu să le vorbească oamenilor – deși era destul de departe ca să poate auzi discursul, Jay înțelese ideea generală: Wilkes făcea apel la ordine.

În timpul discursului, asistentul lui Fielding ieși și discută din nou cu colonelul Cranbrough. Acesta îi informă pe căpitani în legătură cu noutățile. Se făcuse o înțelegere – Wilkes avea să iasă pe ușa din spate, după care avea să se predea la

închisoarea King's Bench, chiar în noaptea respectivă.

Wilkes își termină discursul, le făcu semne cu mâna oamenilor, apoi dispăru. Cum era evident că nu avea să mai revină, mulțimea își pierdu interesul și se îndepărtă. Sir John ieși de la *Trei butoaie* și îi strânse mâna lui Cranbrough.

— Ați făcut o treabă grozavă, domnule colonel, trimiteți-le mulțumiri oamenilor dumneavoastră. Am evitat vărsarea de sânge și, în același timp, legea a fost respectată.

Încerca să dea un aspect eroic întregii situații, se gândi Jay, fiindcă în realitate mulțimea își bătuse joc de lege.

Jay se simți deprimat când gărzile porniră spre Hyde Park. Era pregătit de luptă, iar renunțarea fusese suportată cu greu. Guvernul nu putea satisface însă mulțimea la nesfârșit. Mai devreme sau mai târziu, urmau să apară represalii – și atunci avea să fie nevoie de acțiune.

*

După ce își eliberă oamenii și se asigură de îngrijirea cailor, Jay își aminti de propunerea lui Lennox. Avea rezerve în legătură cu punerea în practică a planului acestuia cu privire la tatăl său, însă era mai simplu decât să-i ceară o sută cincizeci de lire pentru datoriile de la jocurile de noroc. Așa că decise să treacă prin Grosvenor Square în drumul său spre casă.

Era târziu. Familia terminase cina, după cum îl informă servitorul, iar Sir George se afla în biroul său din spatele casei. Jay așteptă plin de îndoieli în holul rece, pavat cu marmură. Nu-i făcea nicio plăcere să îi ceară tatălui său vreo favoare. Era fie tratat cu dispreț fiindcă avea o cerere nepotrivită, fie mustrat fiindcă solicita mai mult decât i se cuvenea. Dar trebuia să meargă până la capăt. Bătu la ușă și intră.

Sir George sorbea dintr-un pahar cu vin și cerceta plictisit o listă cu prețurile melasei. Jay se așeză și îi spuse:

— Lui Wilkes i s-a refuzat cauțiunea.

— Am auzit.

Poate că tatălui său i-ar fi făcut plăcere să audă cum reușise regimentul lui Jay să păstreze ordinea.

— Mulțimea a dus trăsura la Spitalfields, iar noi l-am urmat. Wilkes a promis că se va preda în noaptea asta.

— Foarte bine. Ce te aduce aici la ora asta?

Jay renunță să mai încerce să-i stârnească tatălui său interesul cu faptele sale din ziua respectivă.

— Știai că Malachi McAsh s-a mutat la Londra?

Tatăl său clătină din cap.

— Nu cred că mai are vreo importanță, spuse el indiferent.

— Stârnește revoltă printre hamali.

— Nici nu e foarte greu – sunt o adunătură de scandalagii.

— Am fost rugat să vorbesc cu tine în numele antreprenorilor.

Sir George ridică din sprâncene.

— De ce tu? spuse el pe un ton din care reieșea că nicio persoană chibzuită nu l-ar fi folosit pe Jay drept ambasador.

Jay ridică din umeri.

— Cunosc din întâmplare un anumit antreprenor care a venit să mă roage.

— Patronii de taverne sunt un grup foarte puternic de votanți, spuse Sir George gânditor. Care este propunerea?

— McAsh și prietenii lui și-au făcut niște echipe care lucrează pe cont propriu, nu prin intermediul antreprenorilor. Aceștia vor să le ceară proprietarilor de vase să lucreze exclusiv cu ei și să refuze echipele noi. Ei cred că, dacă tu vei face asta, te vor urma și ceilalți proprietari.

— Nu cred că ar trebui să intervin. Nu este lupta noastră.

Jay era dezamăgit. Credea că reușise să pună problema corect.

Se prefăcu indiferent și spuse:

— Pentru mine nu are nicio importanță, dar tu ai spus mereu că trebuie să luăm măsuri împotriva muncitorilor răzvrătiți care nu-și văd lungul nasului.

În acel moment se auzi un zgomot îngrozitor la ușa din față. Sir George se încruntă și Jay se duse în hol să vadă despre ce este vorba. Un servitor se grăbi să deschidă ușa. La intrare se afla un muncitor voinic, încălțat în papuci din lemn și cu o cocardă albastră prinsă de bereta slinoasă.

— Aprinde o lumânare! îi porunci el servitorului. Să facem lumină pentru Wilkes!

Sir George ieșise din birou și privea spre ușă alături de Jay.

— Asta face mulțimea, spuse Jay, îi obligă pe oameni să aprindă lumânări la ferestre, ca să-l sprijine pe Wilkes.

— Ce e acolo, pe ușă? întrebă Sir George.

Cei doi bărbați ieșiră din casă. Pe ușă fusese scris cu creta numărul 45. În piață, câțiva oameni se deplasau de la o casă la alta.

Sir George îl înfruntă pe omul de la ușă.

— Știi ce ai făcut? îi spuse el furios. Numărul acesta este un cod. Înseamnă: „Regele este un mincinos”. Grozavul tău Wilkes s-a dus la pușcărie pentru asta, ceea ce ți s-ar putea întâmpla și ție.

— Vreți să aprindeți o lumânare pentru Wilkes? întrebă omul, ignorând vorbele lui Sir George.

Acesta se înroși de mânie – se înfuria teribil ori de câte ori o persoană de rang inferior nu-i arăta respect.

— Du-te la dracu’! spuse el, trântind ușa în fața bărbatului.

Se întoarse în birou, urmat de Jay, apoi se auziră zgomote de geamuri sparte. Săriră amândoi și se îndreptară în grabă spre salon, care se afla în partea din față a casei. Unul dintre cele două geamuri era spart și pe podeaua din lemn lăcuit zăcea o piatră.

— Este cea mai bună sticlă kron! strigă Sir George furios. Costă doi șilingi metrul pătrat!

În timp ce priveau spre fereastră uimiți, o altă piatră sparse și celălalt geam.

Sir George ieși în hol și îi spuse servitorului:

— Anunță pe toată lumea să se mute în spatele casei, la adăpost.

Speriat, servitorul întrebă:

— Sir, n-ar fi mai bine să punem o lumânare la fereastră, așa cum ne-au cerut?

— Taci naibii din gură și fă ce ți-am spus, răspunse Sir George.

Se auzi apoi o a treia izbitură în camera de sus și mama lui Jay începu să strige de groază. Bărbatul o luă la fugă pe scări, paralizat de frică; se întâlni cu mama lui când aceasta ieșea din salon.

— Ai pățit ceva, mamă? o întrebă el.

Femeia era palidă, dar calmă.

— Sunt bine, dar ce se întâmplă?

Sir George urcă scările și spuse cu o furie înăbușită:

— Nimic de care să te temi, doar câțiva nenorociți de susținători al lui Wilkes! O să ne ferim până când pleacă.

Fiindcă mai fură sparte și alte câteva ferestre, se retraseră în grabă într-un salon aflat în spatele casei. Jay constată că tatăl lui fierbea de furie. Dacă ar fi fost forțat să se retragă, era sigur că

avea să înnebunească. Era un moment potrivit să-i amintească de propunerea lui Lennox, așa că își asumă riscul și îi spuse:

— Știi, tată, ar trebui să facem ceva cu toți derbedeii ăștia turbulenți!

— Ce naiba vrei să zici?

— Mă gândeam la McAsh și la restul hamalilor. Dacă li se va permite să se opună autorităților o dată, o vor face din nou.

Nu-i stătea în fire să vorbească astfel, ceea ce o făcu pe mama lui să-i arunce o privire plină de curiozitate. Continuă:

— E mai bine să stârpim încă de la început asemenea creaturi. Să-i învățăm care le este locul.

Sir George părea pregătit pentru o nouă replică sarcastică – avu în schimb o clipă de reținere, se încruntă și apoi spuse:

— Ai perfectă dreptate. O vom face mâine.

Jay zâmbi.

CAPITOLUL 20

În timp ce se plimba pe străduța noroioasă cunoscută drept Wapping High Street, Mack avu impresia că înțelege cum este să fii rege. Din ușa fiecărei taverne, de la ferestre, din curți și de pe acoperișuri, oamenii îl salutau, îl strigau pe nume și îl arătau prietenilor. Fiecare om voia să-i strângă mâna. Însă aprecierea bărbaților nu însemna nimic pe lângă aceea a soțiilor lor. Bărbații aduceau acasă de trei sau patru ori mai mulți bani și în același timp se întorceau treji. Femeile îl îmbrățișau și îi sărutau mâinile în stradă, arătându-l vecinilor.

— Este Mack McAsh, omul care i-a înfruntat pe antreprenori, veniți repede să-l vedeți!

Ajunse pe malul apei și privi râul lat și cenușiu. Nivelul apei era ridicat și câteva vase ancoraseră recent. Mack încercă să găsească o barcă, pentru a ajunge la vapor. Antreprenorii îi așteptau pe căpitani la tavernele lor, până când aceștia descindeau pe mal ca să le ceară o echipă de hamali. Mack și colegii săi îi abordau direct pe căpitani, care în felul acesta economiseau timp și puteau controla calitatea muncii.

Se apropie de *Prințul Danemarcei* și urcă la bord. Echipajul se afla deja pe țărm, iar pe vas rămăsese doar un marinar bătrân, care-și fuma pipa pe punte. Îi arătă lui Mack unde se afla cabina căpitanului. Acesta stătea la masă și scria cu grijă în jurnalul vasului, folosindu-se de un toc.

— Bună ziua, domnule căpitan, îl abordă Mack cu un zâmbet prietenos. Sunt Mack McAsh.

— Ce s-a întâmplat? întrebă omul pe un ton aspru.

Nu-l invită pe Mack să ia loc.

Mack încercă să nu bage în seamă grosolănia acestuia – căpitanii nu erau persoane prea politicoase.

— Ai vrea ca vasul dumitale să fie descărcat mâine, repede și eficient? îl întrebă el pe un ton amabil.

— Nu.

Mack fu surprins de răspunsul căpitanului. Oare ajunsese cineva înaintea lui?

— Atunci, cine are s-o facă?

— Nu e treaba ta.

— Ba este treaba mea. Dar dacă dumneata nu vrei să-mi spui, nu-i nicio problemă, o va face altcineva.

— În cazul acesta, îți urez o zi bună.

Mack se încruntă – n-ar fi vrut să plece înainte de a afla ce se întâmplase.

— Ce naiba se întâmplă cu dumneata, căpitane, am făcut ceva care să te ofenseze?

— Nu am nimic să-ți spun, tinere, și îți rămân îndatorat dacă îți iei tălpășița!

Mack avu un sentiment de prost augur legat de această situație, dar cum nu-i trecea prin cap ce altceva ar fi putut să mai spună, decise să plece. Comandanții de vase erau cunoscuți pentru temperamentul lor irascibil, datorat probabil faptului că stăteau departe de soțiile lor mult prea mult timp.

Privi în susul râului. Un alt vas, *Whitehaven Jack,* era ancorat lângă *Prinț.* Echipajul încă strângea catargele și înfășură frânghiile pe punte. Mack decise să încerce și acolo, așa că-l rugă pe barcagiu să-l ducă la vapor.

Îl găsi pe căpitan la pupă, însoțit de un tânăr care purta perucă și avea prinsă la șold o sabie. Îi salută cu un gest de curtoazie relaxat, care, după cum constatase, era cel mai simplu mod de a câștiga încrederea oricui.

— Căpitane, domnule, bună ziua tuturor…

Căpitanul răspunse politicos:

— Bună ziua și dumitale. Acesta este domnul Tallow, fiul proprietarului. Cu ce treabă pe aici?

Mack răspunse:

— Ați dori ca o echipă de muncitori rapizi și care nu beau să vă descarce mâine vasul?

Căpitanul se sfătui cu fiul patronului.

— Da, răspunse căpitanul.

— Nu, spuse Tallow.

Căpitanul se uită surprins spre Tallow. Tânărul i se adresă lui Mack:

— Tu ești McAsh, nu-i așa?

— Da. Cred că transportatorii îmi știu numele ca o garanție a lucrului bine făcut.

— Noi nu te vrem, îi spuse Tallow.

A doua respingere îl irită pe Mack.

— De ce nu? insistă el provocator.

— Facem afaceri cu Harry Nipper de la *Tigaia* și nu am avut niciodată probleme.

Căpitanul interveni:

— N-aș putea spune că n-am avut niciodată probleme.

Tallow îl fixă cu privirea.

Mack spuse:

— Nu cred că este cinstit ca muncitorii să fie obligați să-și bea tot salariul.

Tallow îl privi cu ciudă.

— N-am de gând să stau de vorbă cu cei de teapa ta – aici nu e nimic de lucru pentru tine și cu asta basta.

Mack insistă:

— De ce ați vrea să descărcați vasul în trei zile cu o echipă de bețivi și de scandalagii, când oamenii mei o pot face cu mult mai repede?

Căpitanul, care nu părea deloc intimidat de fiul proprietarului, adăugă:

— Da, și eu aș vrea să știu de ce.

— Cum îndrăzniți să mă întrebați una ca asta? spuse Tallow iritat.

Încerca să impună respect, dar era prea tânăr pentru a reuși acest lucru.

Mack avu o bănuială.

— V-a rugat cineva să nu angajați echipa mea?

Privirea lui Tallow îi confirmă că intuise corect răspunsul.

— Vei vedea că niciun vas care trece pe acest râu nu va angaja echipa ta, a lui Riley sau a lui Charlie Smith, spuse Tallow pe un ton arțăgos. S-a răspândit vestea că sunteți persoane care creează probleme.

Mack își dădu seama că situația era gravă și un fior rece îi străpunse inima. Știa că Lennox și ceilalți antreprenori aveau să acționeze împotriva lui mai devreme sau mai târziu, dar nu se aștepta ca ei să aibă sprijinul proprietarilor de vase.

Era o situație greu de rezolvat. Vechiul sistem nu îi ajuta foarte mult pe patroni. Cu toate acestea, lucraseră foarte mulți ani cu antreprenorii și probabil că, dintr-un spirit de conservare, se aflau de partea oamenilor pe care-i cunoșteau, fără să țină cont de dreptate.

Nu avea niciun rost să se înfurie, așa că i se adresă lui Tallow pe un ton blând:

— Îmi pare rău că ați luat această decizie. O să fie rău și pentru oameni, și pentru patroni. Sper că o să vă răzgândiți. Vă

urez o zi bună.

Tallow nu răspunse, iar Mack vâsli singur până la mal. Se simțea distrus. Își sprijini capul în mâini și privi apa murdară și neagră a Tamisei. Ce-l făcuse să creadă că ar fi putut învinge un grup de bărbați înstăriți și lipsiți de milă cum erau antreprenorii? Ei aveau relații și persoane care să-i sprijine. Cine era el? Mack McAsh din Heugh, nimic mai mult.

Ar fi trebuit să prevadă acest final.

Sări pe mal și se îndreptă spre cafeneaua *St. Luke,* care devenise sediul său oficial. Existau acum cel puțin cinci echipe care lucrau după noul sistem. Sâmbăta următoare, când cei care lucrau încă în vechiul sistem urmau să-și primească salariile infime de la cârciumarii avari, cei mai mulți dintre ei aveau să treacă în noul sistem. Însă boicotul transportatorilor ruina această perspectivă.

Cafeneaua se afla lângă Biserica St. Luke. În afară de cafea, se serveau aici bere și băuturi spirtoase, dar și mâncare, așa că multe persoane stăteau la mese ca să bea și să mănânce, în vreme ce alții stăteau în picioare în tavernă.

Cora era acolo și mânca pâine cu unt. Deși era amiază, pentru ea era momentul micului dejun. De cele mai multe ori, stătea trează aproape toată noaptea. Mack ceru o farfurie cu carne de oaie tocată și o halbă de bere, apoi se așeză alături de ea. Fata îl întrebă direct:

— Ce s-a întâmplat?

El îi povesti. În timp ce vorbea, îi privea chipul inocent. Era pregătită de lucru – purta haina portocalie pe care o avea și atunci când o întâlnise prima dată și mirosea a parfumul ei strident. Arăta ca un portret al Fecioarei Maria, dar mirosea precum haremul unui sultan. Nu era de mirare că orice bețivan cu ceva gologani în buzunar era dispus să o urmeze pe o alee întunecată, se gândi el.

Își petrecuse trei din ultimele șase nopți împreună cu ea. Ea ar fi vrut ca el să-i cumpere o haină nouă. El ar fi vrut ca ea să renunțe la viața pe care o ducea. Era prima lui iubită adevărată.

Pe când își termina povestirea, intrară Dermot și Charlie. Nutrea speranța ca cei doi să fi avut mai mult noroc decât el, însă după expresia de pe fețele lor își dădu seama că nu fusese așa. Chipul pământiu al lui Charlie era o imagine a deznădejdii, iar Dermot spuse imediat cu accentul său irlandez:

— Patronii au complotat împotriva noastră. Niciun căpitan nu ne va da de lucru.

— Să-i ia dracu', spuse Mack.

Boicotul dăduse rezultate, iar el avea acum probleme.

Simțea că are tot dreptul să fie indignat. Nu-și dorise decât să muncească din greu, ca să poată câștiga suficienți bani încât să poată cumpăra libertatea surorii sale, dar planurile îi fuseseră în permanență zădărnicite de indivizii cu buzunarele pline de bani.

Dermot spuse:

— Suntem terminați, Mack.

Resemnarea prietenului său îl înfurie pe Mack mai mult decât boicotul.

— Terminați? întrebă el dispreţuitor. Ești bărbat sau nu?

— Ce putem face noi? spuse Dermot. Dacă patronii nu angajează echipele noastre, oamenii se vor întoarce la vechiul sistem. Trebuie să trăiască cumva.

Mack spuse fără să se gândească prea mult:

— Putem organiza o grevă.

Ceilalți bărbați tăcură, însă Cora interveni:

— O grevă?

Mack lăsase această sugestie să-i scape fără să chibzuiască prea tare, însă pe măsură ce se gândea mai mult, greva i se părea singura soluție posibilă.

— Toți hamalii vor să treacă la sistemul nostru, spuse el. Îi putem convinge să nu mai muncească pentru vechii antreprenori. Atunci transportatorii vor fi obligați să angajeze echipele noi.

Dermot era sceptic.

— Și dacă vor refuza să ne angajeze?

Această atitudine pesimistă îl scotea din minți pe Mack. De ce oamenii se așteptau întotdeauna la tot ce era mai rău?

— Dacă fac asta, cărbunele nu mai ajunge la țărm.

— Din ce vor trăi oamenii?

— Își vor permite câteva zile libere. Li se întâmplă mereu – atunci când nu sunt vase în port, nimeni nu are de lucru.

— E adevărat. Dar nu putem sta așa la nesfârșit.

Mack ar fi vrut să-și poată striga nemulțumirea, dar zise:

— Nici transportatorii nu pot, Londra are nevoie de cărbune!

Dermot era încă neîncrezător, însă Cora spuse:

— Ce altceva poți face, Dermot?

Bărbatul se încruntă, rămase pe gânduri câteva clipe, apoi se lumină și zise:

— Nu aș vrea să mă întorc la vechiul sistem. Să mă bată Dumnezeu, aș face o încercare!

— Bun! spuse Mack ușurat.

— Eu am mai participat la o grevă, interveni Charlie pe un ton jalnic. Cele care suferă sunt soțiile.

— Când ai mai participat tu la o grevă? îl întrebă Mack.

El nu avea niciun fel de experiență – aflase despre acest lucru din ziare.

— Acum trei ani, în Tyneside. Pe când eram miner.

— N-am știut că ai fost miner.

Mack – sau oricine altcineva din Heugh – nu s-ar fi gândit niciodată că minerii pot face grevă.

— Și cum s-a terminat? întrebă el.

— Proprietarii minei au cedat, fu nevoit să admită Charlie.

— Ai văzut? spuse Mack triumfător.

Cora interveni îngrijorată:

— Aici nu vă luptați cu niște proprietari de pământ din nord, Mack. Aici aveți de-a face cu cârciumarii din Londra, toată scursura pământului... Pot să trimită oricând pe cineva care să vă taie gâtul în timp ce dormiți.

Mack se uită în ochii ei și își dădu seama că fetei îi era teamă pentru el.

— Am să fiu precaut, spuse el.

Ea îl privi sceptică, dar nu mai adăugă nimic.

— Trebuie să convingem oamenii, interveni Dermot.

— Ai dreptate, spuse Mack hotărât. Nu are rost să vorbim noi patru, ca și cum am putea lua o decizie. Să stabilim o întâlnire. Cam cât o fi ceasul?

Oamenii se uitară afară – se însera. Cora spuse:

— Cred că e șase.

Mack continuă:

— Echipele care lucrează azi vor termina când se întunecă. Voi doi mergeți la toate cârciumile de pe strada mare și dați de știre.

Cei doi aprobară. Charlie spuse:

— Nu ne putem aduna aici, locul e prea mic. Sunt cel puțin cincizeci de echipe.

— La *Marinarul vesel* e o curte mai mare, spuse Dermot. Iar

patronul nu e antreprenor.

— Foarte bine, fu de acord Mack. Spune-le să fie acolo la o oră după ce se lasă întunericul.

— Nu vor veni cu toții, spuse Charlie.

— Cei mai mulți vor veni.

Dermot adăugă:

— Încercăm să strângem cât mai mulți.

Apoi ieși împreună cu Charlie.

Mack se uită la Cora.

— În seara asta ești liberă? o întrebă el plin de speranță.

Fata clătină din cap.

— Îmi aștept tovarășa.

Pe Mack îl deranja faptul că Peg era o hoață, iar Cora era responsabilă de acest lucru.

— Aș vrea să găsim o cale prin care să o ajutăm pe copila asta să-și câștige pâinea fără să fure, spuse el.

— De ce?

Întrebarea ei îl lăsă fără grai.

— Păi, e clar că…

— E clar că ce?

— Ar fi mai bine dacă ar învăța să fie cinstită.

— În ce fel ar fi mai bine?

Mack simți mânia din glasul Corei, dar era prea târziu să mai dea înapoi.

— Ce face ea acum e foarte periculos. Poate s-o termine oricând la spânzurătoarea din Tyburn.

— Crezi că i-ar fi mai bine dacă ar freca podeaua bucătăriei la vreun bogătan, unde ar mânca bătaie în fiecare zi de la bucătăreasă și ar fi violată de stăpân?

— Nu cred că toate femeile aflate în serviciul cuiva sunt violate…

— Doar cele drăguțe. Iar eu cum aș putea să-mi câștig pâinea fără ea?

— Tu ai putea face orice, ești isteață și frumoasă.

— Nu vreau să fac *orice,* Mack, vreau să fac asta.

— De ce?

— Îmi place. Îmi place să mă îmbrac frumos, să beau gin și să flirtez. Fur de la idioții care au bani mai mulți decât merită. E interesant și simplu și, în plus, fac de zece ori mai mulți bani decât aș câștiga dacă aș fi croitoreasă, vânzătoare sau dacă aș

servi clienții într-o cafenea.

Bărbatul era șocat. Își imagina că va spune că fură fiindcă nu are încotro. Faptul că o făcea din plăcere îi dădea peste cap așteptările.

— De fapt, nu știu cine ești cu adevărat, îi spuse el.

— Ești inteligent, Mack, dar nu înțelegi mare lucru.

Apăru apoi și Peg – ca de obicei, era palidă, slabă și obosită. Mack o întrebă:

— Ai mâncat ceva la micul dejun?

— Nu, spuse ea așezându-se. Aș vrea un pahar de gin.

Mack îi făcu semn chelnerului.

— O porție de porridge cu smântână, te rog.

Peg rămase cu gura căscată, iar când sosi mâncarea, începu să înfulece cu poftă.

În timp ce mânca, intră Caspar Gordonson. Mack se bucura să îl vadă. Îi trecuse prin cap să-i facă o vizită în Fleet Street, ca să discute cu el despre boicotul transportatorilor și despre ideea grevei. Îi povesti pe scurt evenimentele zilei, în timp ce avocatul cel neîngrijit își savura coniacul.

Pe măsură ce Mack povestea, Gordonson devenea din ce în ce mai îngrijorat. Când își termină istoria, avocatul începu să vorbească pe un ton înțepat:

— Trebuie să înțelegi că cei care ne conduc sunt speriați. Nu doar curtea regală sau guvernul, ci întreaga clasă conducătoare: ducii, conții, consilierii, judecătorii, comercianții, proprietarii de pământ… Toate discuțiile despre libertate îi înspăimântă, iar protestele din ultimii doi ani împotriva scumpirii alimentelor le-au demonstrat de ce sunt capabili oamenii la mânie.

— Foarte bine! spuse Mack. Ar trebui să ne dea ce vrem.

— Nu neapărat. Se tem că, dacă vor face asta, veți cere apoi mai mult. Au nevoie de un pretext ca să cheme armata și să tragă în oameni.

Mack înțelegea că, dincolo de analiza rece a lui Gordonson, exista o teamă reală.

— Au nevoie de un pretext?

— Da. Din cauza lui John Wilkes. Le stă în coaste ca un spin. El a acuzat guvernul de despotism. În momentul în care armata va trage în cetățeni, mii de oameni de condiție medie vor spune: „Uite, Wilkes avea dreptate, guvernul are manifestări tiranice”. Și toți comercianții, giuvaergiii și brutarii aceștia au dreptul la

vot.

— Ce fel de pretext caută atunci guvernul?

— Vor ca tu să îi sperii pe oamenii de condiție medie prin violență și răzmeriță. Atunci, ei își vor face griji pentru menținerea ordinii și nu se vor mai gândi la libertatea cuvântului. În consecință, când va sosi armata, va fi un suspin general de ușurare și nu un urlet de mânie.

Mack era fascinat și în același timp descumpănit. Nu-și imaginase vreodată că așa se făcea politica. Dezbătuse diverse teorii bombastice din cărți și devenise victima neajutorată a unor legi nedrepte, dar era numai mijlocul drumului dintre cele două situații. Acum se afla în zona în care două forțe potrivnice luptau pentru dominație, iar tacticile folosite puteau influența rezultatul. Aceasta, credea el, era adevărata problemă – și era una periculoasă.

Farmecul lui Gordonson dispăruse: acum era doar speriat.

— Eu te-am băgat în asta, Mack, iar dacă vei fi ucis, te voi avea pe conștiință.

Teama lui începea să se răsfrângă și asupra lui Mack. „Acum patru luni, eram un simplu miner, se gândi el. Acum sunt dușmanul guvernului, omul pe care ei l-ar vrea mort. Oare asta mi-am dorit?” Cu toate acestea, simțea că are o mare obligație. Așa cum Gordonson se simțea responsabil pentru el, el purta răspunderea pentru tovarășii săi. Nu putea fugi să se ascundă. Ar fi fost rușinos și laș. El îi condusese pe oameni într-un necaz și acum avea datoria de a-i scoate la lumină.

— Ce credeți că ar trebui să facem? îl întrebă el pe Gordonson.

— Dacă oamenii vor fi de acord cu greva, misiunea ta este să-i ții sub control. Trebuie să-i oprești să incendieze vasele, să-i ucidă pe spărgătorii de grevă sau să asedieze tavernele antreprenorilor. Oamenii ăștia nu sunt fețe bisericești, după cum bine știi – sunt tineri, puternici și iuți la mânie și, dacă preiau controlul, sunt în stare să dea foc întregului oraș.

— Cred că pot face asta, spuse Mack. Oamenii mă ascultă. Cred că mă respectă.

— Te venerează, spuse Gordonson. Ceea ce te pune în și mai mare pericol. Ești un instigator, iar guvernul ar putea pune capăt grevei spânzurându-te. Din momentul în care oamenii vor spune „da”, vei fi în mare pericol.

Mack începea să-și dorească să nu fi rostit niciodată cuvântul „grevă”. Continuă:

— Ce ar trebui să fac?

— Părăsește-ți locuința și mută-te în altă parte. Adresa ta trebuie să rămână secretă pentru toată lumea, cu excepția câtorva persoane în care ai încredere.

Cora spuse:

— Vino să stai la mine.

Mack zâmbi. Această cerință nu i se părea deloc dificilă.

Gordonson continuă:

— Nu ieși pe stradă ziua. Mergi doar la întâlniri, apoi dispari. Trebuie să fii o fantomă.

Deși i se părea ridicol, Mack acceptă din teamă.

— De acord.

Cora se ridică, pregătită de plecare. Spre surprinderea lui Mack, Peg îl prinse de mijloc și îl îmbrățișă.

— Ai grijă, Scotch Jock, îi spuse fata. Nu te lăsa înjunghiat.

Mack era surprins și mișcat totodată de afecțiunea tuturor. Cu trei luni în urmă, nu îi cunoștea pe Cora, pe tânăra Peg sau pe Gordonson.

Cora îl sărută pe buze și se îndepărtă, balansându-și deja șoldurile cu mișcări seducătoare. Peg ieși după ea.

Câteva minute mai târziu, Mack și Gordonson se îndreptau spre *Marinarul vesel.* Era întuneric, dar strada Wapping High era aglomerată și luminată peste tot de felinarele atârnate la ușile tavernelor și la ferestrele caselor sau de făcliile pe care oamenii le purtau în mâini. Fluviul se retrăsese și un miros puternic de putregai se ridica de pe malul uscat.

Mack fu surprins să găsească în curtea tavernei o mulțime de oameni. În Londra existau aproape opt sute de muncitori care cărau cărbune și acolo se adunaseră cel puțin jumătate dintre aceștia. O platformă fusese ridicată în grabă și în jurul acesteia fuseseră plasate patru torțe aprinse.

Mack își făcu loc prin mulțime. Toți oamenii îl cunoșteau și îi adresau câte o vorbă sau îl loveau pe spate. Vestea sosirii lui se împrăștiase repede și mulțimea începu să-l ovaționeze. Când ajunse la platformă, oamenii strigau deja frenetic. Urcă și se uită la ei. Câteva sute de fețe murdare de cărbune îl priviră la rândul lor în lumina torțelor. Se străduia să-și rețină lacrimile de mulțumire pentru încrederea pe care oamenii i-o acordau. Nu

putea să vorbească – oamenii strigau prea tare. Ridică mâna pentru a se face liniște, dar gestul său nu folosi la nimic. Unii îi strigau numele, alții urlau „Wilkes și libertate!” sau alte sloganuri. Treptat, începu să se audă doar o singură scandare, rostită de întreaga mulțime:

— Grevă! Grevă! Grevă!

Mack rămase neclintit, privindu-i și întrebându-se: „Ce am făcut?”

CAPITOLUL 21

În timp ce-și lua micul dejun, Jay Jamisson primi un bilet de la tatăl său. Era o notă scurtă, așa cum obișnuia.

Grosvenor Square
8 a.m.
Ne vedem la biroul meu, la ora prânzului.

G.J.

Primul gând vinovat care îi trecu prin minte fu acela că tatăl său aflase de înțelegerea pe care o făcuse cu Lennox.

Evenimentele evoluaseră perfect. Transportatorii boicotaseră noile echipe de hamali, după cum își dorise Lennox, iar acesta îi plătise lui Jay datoriile, potrivit înțelegerii. Acum, hamalii intraseră în grevă și Londra rămăsese fără cărbune de o săptămână. Oare tatăl său își dăduse seama că toate lucrurile acestea nu s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi existat datoriile la jocuri ale lui Jay? Gândul îl îngrozea.

Se duse la campamentul din Hyde Park și îi ceru colonelului Cranbrough permisiunea să lipsească la prânz. Toată dimineața își făcu griji. Starea sa de nervozitate îi molipsi pe subordonații lui și agită caii.

Clopotele bisericii băteau ora douăsprezece când intră în depozitul familiei Jamisson de pe malul râului. Aerul închis era înmiresmat de arome puternice – cafea și scorțișoară, rom și porto, piper și portocale. Locul acesta îi amintea lui Jay de copilărie, când butoaiele și lăzile pentru ceai i se păreau cu mult mai mari. Acum se simțea ca pe vremea când era doar un puști și făcea câte o năzbâtie pentru care urma să încaseze o muștruluială. Traversă parterul și, după ce primi salutul oamenilor, urcă scara șubredă din lemn spre biroul tatălui său. După ce trecu prin anticamera ocupată de funcționari, intră în birou, o cameră aflată pe colț, plină de hărți, afișe și tablouri cu vapoare.

— Bună dimineața, tată, spuse el. Unde este Robert?

Robert era de obicei împreună cu tatăl lor.

— A fost nevoit să plece la Rochester. Dar ceea ce avem de discutat te privește mai mult pe tine decât pe el. Sir Philip Armstrong vrea să stea de vorbă cu mine.

Armstrong era mâna dreaptă a secretarului de stat Viscount Weymouth. Jay devenea din ce în ce mai nervos – avea probleme și cu guvernul, și cu tatăl său? Ce voia Armstrong?

— Ar vrea ca greva cărbunelui să înceteze cât mai degrabă și știe că a pornit din cauza noastră.

Această informație nu părea să aibă vreo legătură cu jocurile de noroc, se gândi Jay. Cu toate acestea, era în continuare nervos.

— Trebuie să apară în orice clipă, spuse tatăl său.

— Dar de ce vine aici? Un personaj atât de important ar trebui să convoace oamenii la biroul său din Whitehall.

— E o chestiune secretă, bănuiesc.

Înainte ca Jay să apuce să-i mai adreseze vreo întrebare, ușa se deschise și apăru Armstrong. Jay și Sir George se ridicară în picioare. Armstrong era un bărbat de vârstă mijlocie, care purta – conform protocolului – perucă și sabie. Avea o atitudine disprețuitoare, semn că nu obișnuia să se coboare în noroiul activităților comerciale. Sir George nu-l plăcea – Jay își dădu seama după expresia tatălui său atunci când îi strânse mâna și îl pofti să se așeze.

Armostrong refuză paharul cu vin care îi fu oferit.

— Greva aceasta trebuie să înceteze, spuse el direct. Din cauza hamalilor, jumătate din industria Londrei a încetat.

Sir George interveni:

— Am încercat să-i convingem pe marinari să descarce vasele. A funcționat o zi sau două.

— De ce nu a mers?

— Au fost convinși sau intimidați – ori poate amândouă –, iar acum sunt și ei în grevă.

— Și marinarii! spuse Armstrong exasperat. Iar înainte de problemele cu hamalii de cărbune au fost revoltele croitorilor, ale mătăsarilor, ale pălărierilor, ale tăietorilor de lemne… toate acestea nu mai pot continua.

— De ce ați venit, de fapt, să mă vedeți, Sir Philip?

— Întrucât, din câte am înțeles, ați avut o influență importantă în boicotul transportatorilor, care i-a provocat pe hamali.

— Este adevărat.

— Pot să vă întreb de ce?

Sir George se uită spre Jay, care înghiți în sec nervos și spuse:

— Am fost contactat de antreprenorii care aveau echipe de hamali. Tatăl meu și cu mine nu am fost de acord ca regulile stabilite de noi să fie încălcate.

— Aveți dreptate, sunt sigur, răspunse Armstrong, în timp ce Jay își spunea în gând: „Treci la subiect”. Știți cumva cine sunt instigatorii?

— Da, răspunse Jay. Cel mai important dintre toți este Malachi McAsh, căruia i se spune Mack. Cum se întâmplă de obicei, este un fost miner, care a lucrat în mina tatălui meu.

— Aș vrea ca McAsh să fie arestat și să primească o condamnare capitală pentru instigare la rebeliune. Dar trebuie să existe un scenariu plauzibil, nu acuzații false sau martori plătiți. Revolta trebuie să fie reală, condusă de muncitori care să folosească arme de foc împotriva ofițerilor Coroanei, și să existe mulți morți și răniți.

Jay era uimit – Armstrong le cerea să organizeze o asemenea revoltă?

Tatăl său, în schimb, nu părea contrariat.

— V-ați făcut înțeles foarte clar, Sir Philip, spuse el privindu-l pe Jay. Știi cumva unde poate fi găsit McAsh?

— Nu, răspunse Jay. După care, văzând expresia disprețuitoare de pe chipul tatălui, se grăbi să adauge: Dar sunt sigur că pot afla.

*

Mack o trezi pe Cora în zori și făcură dragoste. Se întorsese acasă la primele ore ale dimineții, mirosind a tutun, iar el o sărutase și se culcase la loc. Acum, el era treaz și ea era adormită. Avea trupul cald și relaxat și pielea catifelată, iar părul roșcat i se încâlcise. Fata îl prinse ușor în brațe și gemu încet, iar la sfârșit scoase un strigăt scurt de plăcere. Apoi adormi la loc.

Mack zăbovi cu privirea asupra ei. Avea un chip perfect, mic și roz, cu trăsături regulate. Dar modul în care-și ducea existența îl tulbura din ce în ce mai tare. I se părea complet lipsit de inimă să folosești un copil drept complice. De câte ori încerca să-i vorbească despre asta, fata se supăra și îi răspundea că și el era vinovat, de vreme ce locuia la ea fără să plătească vreo chirie și mânca din alimentele cumpărate din banii ei murdari.

El suspina și în final renunța.

Apartamentul Corei se afla la etajul unei clădiri șubrede dintr-

o curte unde se depozita cărbune. Proprietarul locuise acolo, dar se îmbogățise și se mutase în altă parte. Acum, parterul era folosit drept birou, iar etajul i-l închiriase Corei.

Apartamentul avea două camere – într-una se afla un pat mare și în cealaltă o masă cu scaune. Dormitorul era plin cu obiectele pe care Cora își cheltuia toți banii: haine. Esther și Annie aveau numai câte două rochii, una pentru muncă și cealaltă pentru duminică, în timp ce Cora avea opt sau zece ținute diferite, toate în culori țipătoare: galben, roșu, verde strălucitor și cafeniu aprins. Avea pantofi asortați pentru fiecare ținută și tot atâția ciorapi, mănuși și batiste ca orice doamnă elegantă.

Bărbatul se spălă pe față, se îmbrăcă în grabă și plecă. În câteva minute ajunse la locuința lui Dermot. Familia își mânca porridge-ul de la micul dejun. Mack zâmbi când îi văzu pe copii. Ori de câte ori Cora folosea „prezervativul”, el obișnuia să se întrebe cum ar fi fost să aibă copii într-o bună zi. Câteodată se gândea că i-ar fi plăcut să aibă copii cu ea. După aceea își amintea ce fel de viață ducea ea și se răzgândea.

Mack refuză porția de porridge care îi fu oferită, știind cât de prețioasă era pentru familie. Dermot, la fel ca și Mack, trăia din câștigul femeii; soția lui spăla seara vasele într-o cafenea, în timp ce el stătea cu copiii.

— Ai primit o scrisoare, îi spuse ea înmânându-i o notă sigilată.

Mack recunoscu scrisul – era aproape identic cu al său. Scrisoarea era de la Esther. Simți un junghi de vinovăție. Ar fi trebuit să strângă deja banii ca să o aducă acolo, dar el era în grevă și sărac lipit.

— Azi unde ne întâlnim? îl întrebă Dermot.

Mack se întâlnea cu locotenenții săi în fiecare zi într-un alt loc.

— Barul din spatele tavernei *Capul reginei,* răspunse Mack.

— Am să le dau de veste tuturor.

Dermot își puse pălăria pe cap și ieși.

Mack desfăcu scrisoarea și începu să citească.

Era plină de noutăți. Annie era însărcinată și, dacă urma să aibă un băiat, avea de gând să-l boteze Mack. Dintr-un anumit motiv, această veste îl făcu să lăcrimeze. Familia Jamisson săpa un puț nou în High Glen, pe proprietatea Hallim. Lucrările se desfășurau cu repeziciune, așa că Esther avea să înceapă să

lucreze acolo peste câteva zile. Această veste îl surprinse oarecum pe Mack, fiindcă o auzise pe Lizzie spunând că nu va permite niciodată se fie exploatat cărbunele în High Glen. Soția reverendului York făcuse febră și murise; nu era nimic nou în asta, întrucât femeia fusese dintotdeauna o fire bolnăvicioasă. Esther era la fel de hotărâtă să plece din Heugh de îndată ce Mack reușea să strângă suficienți bani.

Împături scrisoarea și o puse în buzunar. Nimic nu trebuia să-i zdruncine hotărârea. Greva trebuia să aibă succes, apoi avea să strângă banii.

Îi sărută pe copiii lui Dermot, apoi plecă spre *Capul reginei.*

Oamenii începuseră să sosească, așa că se apucă imediat de treabă.

Wilson Chiorul, un hamal care fusese trimis să verifice dacă mai ancorase vreun vas, venise cu vestea că două cargouri cu cărbune sosiseră odată cu fluxul de dimineață.

— Amândouă sunt din Sunderland, spuse el. Am vorbit cu un marinar care a venit la țărm să cumpere pâine.

Mack se întoarse spre Charlie Smith și îi spuse:

— Du-te la bord și stai de vorbă cu căpitanii, Charlie. Explică-le de ce suntem în grevă și roagă-i să aibă răbdare. Spune-le că sperăm ca transportatorii să cedeze cât mai repede și să le permită noilor echipe să descarce vasele.

Chiorul interveni:

— De ce să trimiți un negrotei? Cred că vor asculta mai bine de un englez.

— Eu sunt englez, răspunse Charlie indignat.

Mack interveni:

— Cei mai mulți dintre căpitani sunt născuți în bazinul carbonifer din nord-est, iar Charlie vorbește cu accentul lor. Și, oricum, a mai făcut asta și s-a dovedit un ambasador bun.

— Nu te supăra, Charlie, îi spuse Chiorul.

Charlie ridică din umeri și plecă să-și îndeplinească misiunea. O femeie dădu buzna în tavernă împingându-i pe cei din jur și se apropie de masa lui Mack, obosită și tulburată. Mack își dădu seama că era Sairey, soția unui hamal războinic pe nume Buster McBride.

— Mack, au prins un marinar care a adus un sac cu cărbune la mal și mă tem că Buster are de gând să-l ucidă.

— Unde sunt?

— L-au dus într-o magazie de la *Lebăda* și l-au încuiat acolo, dar Buster s-a îmbătat și vrea să-l spânzure de turnul cu ceas… și sunt câțiva care-l îmboldesc s-o facă.

Asemenea întâmplări se petreceau frecvent. Hamalii deveneau foarte ușor violenți. Până atunci însă, Mack reușise să-i tempereze. Alese un băiat înalt și blând, căruia i se zicea Polard Piele de Porc.

— Du-te și liniștește-i pe băieți, Piele de Porc. O crimă este ultimul lucru de care avem nevoie acum.

— Am plecat, spuse el.

Apoi își făcu apariția Caspar Gordonson, cu urme de gălbenuș de ou pe cămașă și cu un bilet în mână.

— Este o barjă cu cărbune pe râul Lea, care vine spre Londra. Ar trebui să ajungă la Enfield Lock în după-amiaza asta.

— Enfield, spuse Mack. Cât de departe este?

— La douăsprezece mile, răspunse Gordonson. Putem ajunge acolo înainte de prânz chiar și dacă mergem pe jos.

— Foarte bine. Trebuie să controlăm locul și să oprim trecerea barjelor. Aș vrea să merg și eu. Aș lua cu mine vreo doisprezece bărbați mai voinici.

Apăru apoi un alt hamal.

— Grăsanul Sam Barrows, patronul de la *Omul verde,* încearcă să strângă o echipă ca să descarce vasul *Spirit of Jarrow,* spuse el.

— Ar trebui să aibă mare noroc, răspunse Mack. Nimeni nu-l place pe Sam Grăsanul; n-a plătit în viața lui niște salarii cinstite. Cu toate astea, ar fi bine să stăm cu ochii pe tavernă, pentru orice eventualitate. Trimble, du-te acolo și află despre ce e vorba. Anunță-mă dacă e vreun pericol ca Sam să adune șaisprezece bărbați.

*

— A intrat în pământ, spuse Sidney Lennox. Și-a părăsit locuința și a dispărut. Nimeni nu știe unde este.

Jay se simțea îngrozitor. Îi spusese tatălui său, în fața lui Sir Philip Armstrong, că ar putea afla unde locuiește McAsh. Își dorea acum să nu fi spus nimic. Dacă nu-și putea onora promisiunea, disprețul tatălui său avea să fie usturător.

Sperase că Lennox va ști unde l-ar putea găsi pe Mack.

— Dacă stă ascuns pe undeva, cum poate conduce greva? întrebă el.

— Își face apariția în fiecare dimineață în câte o cafenea, iar adepții săi află cumva unde trebuie să meargă. Dă ordine și dispare până a doua zi.

— Cineva trebuie să știe unde se adăpostește pe timpul nopții, spuse Jay pe un ton trist. Dacă dăm de el, putem înăbuși greva.

Lennox dădu din cap – el își dorea mai mult decât oricine să-i vadă pe hamali înfrânți.

— Ei bine, cred că Gordonson trebuie să știe ceva.

Jay clătină din cap.

— Nu ne folosește la nimic. McAsh are cumva o femeie?

— Da, pe Cora. Dar e o femeie dură, nu va spune nimic.

— Trebuie să mai fie și altcineva.

— Mai e o puștoaică, spuse Lennox meditativ.

— O puștoaică?

— Peg cea Iute. E complicea Corei. Mă întreb…

*

La miezul nopții, cafeneaua *Lord Archer* era plină de ofițeri, gentlemeni și prostituate. Aerul era înțesat de fum de tutun și de miros de vin. Un muzicant cânta la vioară într-un colț, însă muzica se auzea cu greu din cauza sutelor de conversații purtate cu voce tare.

Se jucau câteva partide de cărți, însă Jay nu lua parte la niciuna. Stătea la o masă și bea. Voia să lase impresia că e beat și la început vărsase o bună parte din coniac. Cum pe parcursul serii fusese nevoit să bea în continuare, nu trebuia să facă un efort prea mare ca să pară că are probleme cu echilibrul. Chip Marlborough băuse serios toată seara, dar nu părea beat.

Jay era însă mult prea preocupat ca să se poată relaxa. Pe tatăl său nu-l interesau niciun fel de scuze. Jay era obligat să facă rost de adresa lui McAsh. Îi trecuse prin cap să inventeze una, apoi să se scuze că McAsh se mutase din nou. Dar era conștient că tatăl său și-ar fi dat seama că minte.

Așadar, era acum nevoit să bea în cafeneaua *Lord Archer,* sperând să apară Cora. Pe parcursul serii fusese abordat de o sumedenie de fete, însă niciuna nu se potrivea cu descrierea Corei: un chip drăguț, păr roșu strălucitor, vârsta de nouăsprezece-douăzeci de ani. De fiecare dată, el și Chip flirtau o vreme, până când fata își dădea seama că nu era nimic serios și pleca mai departe. Sidney Lennox stătea de veghe într-un colț

îndepărtat al camerei, fumându-și pipa și jucând faraon pe mize mici.

Jay începu să creadă că nu vor avea noroc în seara aceea. Erau sute de fete precum Cora în Covent Garden. Era probabil nevoit să repete experiența în seara următoare și poate chiar încă o dată până să o întâlnească. Iar el avea acasă o soție care-l aștepta și care nu putea înțelege de ce-și petrecea serile într-un loc unde nu existau și doamne respectabile.

Exact când începea să viseze că se va întoarce acasă și își va găsi soția așteptându-l nerăbdătoare în pat, își făcu apariția Cora.

Jay era absolut convins că este ea. Era de departe cea mai drăguță fată din cameră și avea părul de culoarea flăcărilor din șemineu. Era îmbrăcată ca o prostituată, cu o rochie roșie din mătase, un colier scurt și pantofi cu funde. Scrută încăperea cu o privire de profesionistă.

Jay se uită spre Lennox și văzu cum acesta înclină din cap de două ori.

„Slavă Domnului”, își spuse.

Se uită spre fată, îi întâlni privirea și îi zâmbi.

În ochii ei văzu o sclipire scurtă de recunoaștere, de parcă ar fi știut cine este. Apoi îi zâmbi și se apropie.

Jay era nervos, dar își spuse că trebuie să-și ia un aer cuceritor. Doar reușise să farmece sute de femei! Îi sărută mâna. Fata răspândea un parfum greu, ce mirosea a lemn de santal.

— Credeam că am cunoscut deja toate femeile frumoase din Londra, dar cu siguranță m-am înșelat, spuse el galant. Sunt căpitanul Jonathan, iar el este căpitanul Chip.

Jay se hotărâse să nu-și folosească numele real, în caz că Mack îi vorbise Corei despre el. Dacă ar fi aflat cine este, fata ar fi mirosit că nu putea fi decât o cursă.

— Eu sunt Cora, răspunse ea cercetându-i pe cei doi. Ce pereche frumoasă! Nu mă pot decide care dintre cei doi căpitani îmi place mai tare.

Chip spuse:

— Familia mea are mai mult sânge albastru decât cea a lui Jay.

— Dar ai mei sunt mai bogați, răspunse Jay, apoi izbucniră amândoi în râs.

— Dacă ești atât de bogat, oferă-mi un coniac, îi spuse fata.

Jay îi făcu semn chelnerului și o invită pe tânără să ia loc.

Fata se înghesui pe banchetă între el și Chip. Respirația ei mirosea a gin. Îi privi umerii și forma sânilor. Nu se putu abține să nu o compare cu soția lui. Lizzie era mai scundă, dar mai voluptuoasă, cu șolduri mai late și cu sânii mari. Cora era mai înaltă și mai suplă, iar sânii ei arătau ca niște mere așezate unul lângă altul într-un vas.

Fata îi aruncă o privire ironică și îl întrebă:

— Te cunosc de undeva?

Jay simți un junghi de teamă – sigur nu se mai întâlniseră?

— Nu cred, răspunse el.

Dacă fata își dădea seama cine este, jocul ar fi luat sfârșit.

— Îmi pari cunoscut. Știu că nu am mai vorbit niciodată, dar sigur te-am mai văzut pe undeva.

— Avem acum șansa să ne cunoaștem, spuse Jay cu un zâmbet disperat.

Își puse mâna pe spătarul scaunului ei și o mângâie pe gât. Fata închise ochii în semn că-i făcea plăcere, iar Jay se relaxă.

Gesturile fetei erau atât de convingătoare, încât Jay aproape că uită că se preface. Fata îi puse o mână pe coapsă, aproape de scrot. Bărbatul decise să nu se lase purtat de plăcere – în fond, juca un simplu rol. Își dorea să nu fi băut atât de mult – avea nevoie de întreaga sa putere de judecată.

Coniacul fetei sosi, iar ea goli paharul dintr-o înghițitură.

— Haide, băiete, îi spuse ea. Mai bine să luăm o gură de aer înainte să explodezi în pantalonii ăia.

Jay își dădu seama că avea o erecție vizibilă și roși.

Cora se ridică și porni spre ușă, iar Jay o urmă.

Ajunși afară, fata îl prinse cu o mână pe după mijloc și îl conduse pe trotuarul cu coloane din piața Covent Garden. Tânărul își puse un braț pe umărul ei, apoi își vârî mâna în decolteul rochiei și începu să se joace cu sfârcul ei. Fata începu să chicotească și intrară pe o străduță.

Începură să se îmbrățișeze și să se sărute, în timp ce bărbatul îi strivea ambii sâni. Uitase de Lennox și de întregul complot: Cora era caldă și i se oferea, iar el o dorea. Mâinile fetei se plimbau peste tot: îi desfăcură vestonul, îl frecară pe piept și-i pătrunseră în pantaloni. Bărbatul își vârî limba în gura fetei, încercând în același timp să-i ridice fusta. Simți pe abdomen un

val de aer rece.

Auzi apoi din spate strigătele unui copil. Cora încercă să fugă și îl împinse pe Jay. Se uită peste umărul bărbatului, apoi se întoarse cu intenția de a fugi, însă Chip Marlborough apăru din senin și o prinse înainte să facă vreun pas.

Jay se întoarse și îl văzu pe Lennox făcând eforturi să țină o copilă care țipa, se zbătea și încerca să-l zgârie. În timp ce se lupta, copila scăpă pe jos câteva obiecte. Jay își recunoscu portofelul, ceasul de buzunar, batista de mătase și sigiliul din argint. Fata îl buzunărise în timp ce el o săruta pe Cora. Deși se așteptase la acest gest, nu simțise absolut nimic – fusese absorbit întru totul de rolul său.

După ce copila se liniști, Lennox îi spuse:

— Pe voi două vă ducem în fața judecătorului. Hoții de buzunare sunt pedepsiți cu spânzurătoarea.

Jay privi cu atenție în jur, așteptându-se ca prietenii Corei să sară în apărarea ei, însă nimeni nu văzuse conflictul în fundătura în care se aflau.

Chip se uită spre scrotul lui Jay și îi spuse:

— Căpitane Jamisson, poți lăsa arma de-o parte, bătălia s-a terminat!

*

Cei mai puternici și mai bogați oameni erau magistrații, iar Sir George Jamisson nu făcea excepție. Deși nu dăduse niciodată decizii în curte, avea dreptul să judece cazurile acasă. Avea dreptul să ordone ca un condamnat să fie biciuit, însemnat cu fierul roșu sau întemnițat și putea trimite cazurile mai importante la Old Bailey.

Sir George aștepta vizita lui Jay, așa că nu se culcase, dar era nervos fiindcă fusese nevoit să rămână treaz la o oră atât de târzie.

— Te așteptam pe la zece, îi spuse el îmbufnat când intrară cu toții în salonul casei din Grosvenor Square.

Cora, pe care Chip Marlborough o târa înăuntru cu mâinile legate, spuse:

— Așadar, ne așteptați! Ați pus la cale toată treaba asta, porci nenorociți!

Sir George îi spuse:

— Ține-ți fleanca sau pun să fii biciuită în piață înainte să începem.

Cora păru să-i dea crezare, fiindcă nu mai rosti niciun cuvânt.

Trase mai aproape câteva hârtii și înmuie tocul într-o călimară.

— Jay Jamisson, nobil, este reclamantul. El reclamă că i-a fost furat portofelul de către…

Lennox interveni:

— I se spune Peg cea Iute, Sir.

— Nu pot scrie asta, răspunse Sir George pe un ton răstit. Care este numele tău real, copilă?

— Peggy Knapp, domnule.

— Și numele femeii?

— Cora Higgins, spuse Cora.

— Portofelul a fost furat de Peggy Knapp, iar complicea este Cora Higgins. Martorii delictului au fost…

— Sidney Lennox, patronul tavernei *Soarele* din Wapping.

— Și căpitanul Marlborough?

Chip ridică mâna în semn de apărare.

— Aș prefera să nu fiu implicat dacă mărturia domnului Lennox este suficientă.

— Este suficientă, căpitane, spuse Sir George.

Se purtase întotdeauna politicos cu Chip, fiindcă îi datora bani tatălui acestuia.

— Mă bucur că ai asistat la prinderea acestor hoațe. Acum: acuzații au ceva de spus?

Cora răspunse:

— Nu sunt complicea ei. Nu am văzut-o în viața mea.

Peg gâfâia și o privea pe Cora uimită, în timp ce aceasta continua:

— Eu am ieșit să mă plimb cu un tânăr arătos, asta-i tot. Habar nu aveam că ea fură din buzunare.

Lennox interveni:

— Sir George, se știe că cele două fete sunt complice. Eu însumi le-am văzut împreună de multe ori.

— Am auzit destul, conchise Sir George. Veți fi trimise amândouă la închisoarea Newgate, cu acuzația de furt.

Peg începu să plângă. Cora era albă de frică.

— De ce faceți asta? întrebă ea. Întinse un deget acuzator spre Jay și adăugă: Tu mă așteptai la cafeneaua *Lord Archer*. Apoi arătă spre Lennox: Tu ne-ai urmărit. Iar dumneata, Sir George Jamisson, ai stat treaz până la ora asta, ca să ne

condamni. Ce rost au toate astea? Cu ce v-am greșit eu și Peg?

Sir George o ignoră.

— Căpitane Marlborough, v-aș rămâne îndatorat dacă ați duce-o pe femeia asta afară și ați păzi-o timp de câteva momente.

Așteptară cu toții până când Chip o conduse pe Cora afară și închise ușa. Apoi, Sir George se întoarse către Peg și spuse:

— Copila mea, știi care este pedeapsa pentru furtul din buzunare?

Fata era palidă și tremura.

— Gulerul șerifului, spuse ea în șoaptă.

— Dacă vrei să spui spânzurătoarea, ai dreptate. Dar știi că nu toți oamenii sunt spânzurați? Unii sunt trimiși în America.

Fata dădu din cap în semn de aprobare.

— E vorba de aceia care au prieteni influenți și îl roagă pe judecător să se îndure de ei. Tu ai prieteni influenți?

Fata negă din cap.

— Și dacă ți-aș spune că eu sunt prietenul tău influent și aș putea interveni în favoarea ta?

Fata își ridică privirea spre el și pe față îi apăru o lumină plină de speranță.

— Dar va trebui să faci ceva pentru mine, continuă el.

— Ce anume? întrebă fata.

— Te salvez de la spânzurătoare dacă îmi spui unde locuiește Mack McAsh.

În încăpere se așternu o liniște apăsătoare.

— În mansarda de la depozitul de cărbune din Wapping High Street, spuse ea, apoi izbucni în lacrimi.

CAPITOLUL 22

Când se trezi, Mack fu uimit că este singur.

Cora se întorcea întotdeauna înainte de ivirea zorilor. Locuia cu ea de două săptămâni și, deși nu îi cunoștea toate obiceiurile, era îngrijorat.

Se trezi și își urmă rutina zilnică. Își petrecu dimineața la cafeneaua *St. Luke,* trimițând mesaje și primind rapoarte. Își întrebă toți cunoscuții dacă o văzuseră pe Cora, însă nimeni nu știa nimic despre ea. Trimise pe cineva la taverna *Soarele,* ca să discute cu Peg, dar și ea lipsise toată noaptea și încă nu se întorsese.

După-amiază făcu turul tavernelor și al cafenelelor din Covent Garden, chestionându-i pe chelneri și pe prostituate. Câțiva oameni o văzuseră pe Cora în noaptea care trecuse. Un chelner de la cafeneaua *Lord Archer* o observase plecând cu un tânăr bogat și beat. După aceea, dispăruse.

Se duse la locuința lui Dermot din Spitalfields, sperând că ar putea obține vreo veste. Dermot era la masă cu copiii și mâncau cu toții o supă de oase. O căutase toată ziua pe Cora, dar nu aflase nimic.

Când se lăsă întunericul, Mack porni spre casă, sperând că o va găsi pe Cora acolo, întinsă în pat, îmbrăcată doar în lenjeria intimă și așteptându-l. Dar găsi o cameră rece, întunecată și goală.

Aprinse o lumânare și se așeză, căzut pe gânduri. Pe Wapping High Street, tavernele începeau să se anime. Deși erau în grevă, hamalii mai găseau ceva bani pentru bere. Lui Mack i-ar fi făcut plăcere să le țină companie, dar era mai sigur să nu-și facă apariția noaptea în taverne.

Mâncă o bucată de pâine cu brânză și începu să citească dintr-o carte pe care i-o împrumutase Gordonson, un roman intitulat *Tristram Shandy,* dar nu găsi puterea să se concentreze. Mai târziu, când începuse să se întrebe dacă nu cumva Cora fusese ucisă, auzi agitație în stradă.

Auzi câțiva oameni strigând și fugind, apoi niște zgomote care semănau cu sunetul produs de cai și de căruțe. Temându-se că hamalii ar fi putut genera un scandal, se apropie de geam.

Cerul era senin și luna se arăta pe jumătate, așa că Mack putea vedea întreaga stradă. Zece sau douăsprezece căruțe își

croiau drum pe ulița accidentată și noroioasă, îndreptându-se în mod evident către depozitul de cărbune. Un grup de oameni veneau în urma căruțelor, glumind și țipând, în timp ce alții li se alăturau de la tavernele din drum.

Întreaga scenă arăta ca o răscoală.

Mack începu să înjure – era ultimul lucru de care avea nevoie.

Se îndepărtă de fereastră și se năpusti spre scări. Dacă ar fi stat de vorbă cu oamenii din căruțe și i-ar fi convins să nu descarce marfa, ar fi putut evita un conflict.

Când ajunse în stradă, prima căruță intrase deja în curte, în timp ce se îndrepta spre ei, bărbații săriră din căruțe și, fără niciun avertisment, începură să arunce cu bulgări de cărbune în mulțime. Câțiva hamali fură loviți; alții apucară la rândul lor bucăți de cărbune și îi loviră la rândul lor pe agresori. Mack auzi o femeie țipând și văzu cum copiii erau duși în case.

— Opriți-vă! le strigă el.

Se așeză între hamali și căruțași cu mâinile ridicate.

— Opriți-vă!

Oamenii îl recunoscură și într-o clipă se făcu liniște. Se bucură atunci când remarcă în mulțime fața lui Charlie Smith.

— Pentru Dumnezeu, încearcă să faci ordine aici, Charlie, spuse el. Am să stau de vorbă cu oamenii ăștia.

— Toată lumea să se liniștească, strigă Charlie. Lăsați-l pe Mack să rezolve situația.

Mack se întoarse cu spatele spre hamali. Pe fiecare parte a străduței înguste se adunaseră oameni la ușile caselor, curioși să afle ce se întâmplă, însă pregătiți oricând să se retragă dacă ar fi fost nevoie. În fiecare căruță erau cel puțin cinci bărbați. În liniștea care stăpânea locul, Mack se apropie de prima căruță.

— Cine este șeful aici? întrebă el.

În lumina lunii se profilă o siluetă.

— Eu sunt.

Mack îl recunoscu pe Sidney Lennox.

Era șocat și nu înțelegea ce se întâmplă. De ce încerca Lennox să descarce cărbunele în depozit? Avea presimțirea că urma un dezastru.

Îl recunoscu și pe proprietarul depozitului, Jack Cooper, cunoscut drept Jack cel Negru, fiindcă era mereu murdar de praf de cărbune, precum un miner.

— Jack, închide te rog porțile depozitului, pentru numele lui

Dumnezeu, îl rugă el. O să se lase cu vărsare de sânge dacă lucrurile vor continua.

Cooper îl privi îmbufnat.

— Trebuie să-mi câștig pâinea.

— O vei face de îndată ce greva încetează. Nu vrei să vezi sânge pe Wapping High Street, nu-i așa?

— Am pus mâna pe plug și acum nu mai dau înapoi.

Mack îl privi cu asprime.

— Cine te-a rugat să faci asta, Jack? Mai este și altcineva implicat?

— Eu lucrez pe cont propriu. Nu-mi spune nimeni ce să fac.

Mack începea să înțeleagă ce se petrece și era cât se poate de furios. Se întoarse către Lennox și îi spuse:

— Tu l-ai plătit. Dar de ce?

Fură întrerupți de sunetul puternic al unui clopoțel. Mack văzu trei bărbați la o fereastră de la etajul tavernei *Tigaia.* Unul suna din clopoțel, al doilea ținea o făclie și al treilea, aflat între cei doi, purta perucă și sabie, semn că deținea o funcție importantă.

Când clopoțelul încetă să sune, al treilea bărbat se prezentă:

— Sunt Roland MacPherson, judecător în Wapping, și declar că ceea ce se întâmplă aici este o revoltă.

Apoi citi secțiunea principală din legea împotriva rebeliunii.

Din momentul în care se declara starea de rebeliune, oamenii erau obligați să părăsească locul în cel mult o oră. Opoziția era pedepsită cu moartea.

Magistratul ajunsese aici destul de repede, se gândi Mack. Cu siguranță era pregătit pentru acest eveniment și aștepta momentul în tavernă. Episodul fusese plănuit cu multă grijă.

Dar care era scopul? Mack era de părere că autoritățile plănuiseră să provoace o revoltă ca să-i discrediteze pe hamali și pentru a avea un pretext de a-i ucide pe cei care o organizaseră. Adică pe el.

Prima sa reacție fu una agresivă. Ar fi vrut să strige: *Dacă vor o revoltă, pentru numele lui Dumnezeu, le vom da una pe care să n-o uite niciodată! Vom da și foc Londrei dacă e nevoie!* Ar fi vrut să-l strângă de gât pe Lennox – dar făcu eforturi să-și păstreze calmul și să gândească limpede. Cum ar fi putut dejuca planul lui Lennox?

Singura lui șansă era să renunțe și să fie de acord cu descărcarea cărbunelui.

Se întoarse către hamalii nervoși, adunați în jurul porților deschise ale depozitului.

— Ascultați-mă, începu el. Acesta este un complot prin care se încearcă să ne provoace la revoltă. Dacă ne ducem cu toții acasă în liniște, ne învingem dușmanii. Dacă stăm și luptăm, suntem pierduți.

Se auzi un murmur dezaprobator.

„Dumnezeule, se gândi Mack, oamenii ăștia sunt complet idioți!”

— Nu înțelegeți? insistă el. Au nevoie de o scuză ca să-i spânzure pe câțiva dintre noi. De ce să le dăm ce vor? Haideți să mergem acasă în noaptea asta și vom porni lupta din nou mâine!

— Are dreptate, spuse Charlie. Uitați-vă cine este aici – Sidney Lennox! Nu are gânduri bune, de asta puteți fi siguri.

Câțiva dintre hamali clătinară din cap în semn de aprobare, iar Mack începu să creadă că-i poate convinge. Apoi, îl auzi pe Lennox strigând:

— Luați-l!

Câțiva bărbați se îndreptară spre Mack. Acesta încercă să fugă, însă unul dintre ei îl împinse și el se prăbuși în noroi. Zbătându-se să scape, auzi cum mulțimea începe să urle și își dădu seama că urma să înceapă lucrul de care se temuse cel mai tare: o bătălie pe viață și pe moarte.

Primea pumni și picioare din toate părțile, însă abia dacă simțea loviturile în efortul de a se ridica în picioare. Apoi, muncitorii îi zvârliră în lături pe atacatori și Mack reuși să se ridice.

Se uită în jur. Lennox dispăruse. Bandele rivale umplură strada îngustă. Pe ambele părți, oamenii luptau cu înverșunare cu pumnii. Caii se zbăteau, loveau din copite și nechezau de frică. Instinctul îl îndemna pe Mack să li se alăture celor care luptau și să-și lovească rivalii, dar se abținu. Care era calea cea mai rapidă de a pune capăt acestei situații? Încercă să gândească rapid. Hamalii nu aveau de gând să se retragă – nu le stătea în fire. Cel mai sigur ar fi fost să-i plaseze într-o poziție defensivă și să spere într-un rezultat neutru.

Îl prinse pe Charlie de mână.

— Hai să încercăm să intrăm în depozit și să închidem porțile. Anunță oamenii.

Charlie răspândi vestea din om în om, strigând cât îl țineau plămânii ca să acopere zgomotul luptei:

— Intrați în curte și închideți porțile! Nu-i lăsați să intre în curte!

Apoi, spre groaza lui Mack, se auzi detunătura unei muschete.

— Ce naiba se întâmplă? întrebă el, deși nimeni nu-l asculta. De când au cărbunarii arme de foc? Cine sunt oamenii ăștia?

Văzu un tromblon – o mușchetă cu țeava scurtă – îndreptat spre el. Înainte de a face vreo mișcare, Charlie puse mâna pe armă, o întoarse spre omul care o ținea și trase scurt. Omul muri pe loc.

Mack scoase o înjurătură – Charlie putea fi spânzurat pentru asta.

Un om sări asupra lui. Mack făcu un pas în lături și îi trase un pumn. Lovitura îl ținti în bărbie și omul căzu la pământ.

Mack se retrase și încercă să analizeze situația. Întregul spectacol se desfășura exact sub fereastra locuinței sale, ceea ce însemna că știau unde stă, îi aflaseră cumva adresa. Dar cine îl trădase?

După primele împușcături, urmă un val puternic de focuri de armă. Fulgere de lumină străluceau în întuneric și mirosul de praf de pușcă se amesteca în aer cu praful de cărbune. Mack urla de fiecare dată când un muncitor era rănit sau cădea mort. Soțiile și văduvele acestora aveau să-l condamne și o făceau pe bună dreptate. Generase o situație pe care nu o mai putea controla.

Cei mai mulți hamali intraseră în curtea în care existau provizii de cărbune ce puteau fi aruncate. Luptau cu înverșunare pentru a-i împiedica pe cărbunari să intre. Zidurile care împrejmuiau curtea îi protejau de focul muschetelor care trăgeau cu intermitențe.

Lupta corp la corp cea mai crâncenă se purta la intrare și Mack era convins că, dacă ar fi reușit să închidă porțile înalte din lemn, bătălia ar fi încetat. Își făcu drum prin mulțimea care lupta, ajunse în spatele unei porți grele și începu să împingă. Câțiva hamali văzură ce face și i se alăturară. Poarta uriașă mătură din drum câțiva oameni și Mack crezu că aveau să reușească să o închidă imediat, însă poarta era blocată de o căruță.

Cu respirația tăiată, Mack reuși să strige:

— Mutați căruța! Mutați căruța!
Constată apoi, plin de speranță, că planul său fusese destul de eficient. Poarta înclinată reprezenta o barieră parțială între cele două tabere. În plus, avântul inițial al bătăliei trecuse, iar dorința de luptă a oamenilor fusese temperată la vederea camarazilor morți sau răniți. Instinctul de autoconservare își cerea drepturile și oamenii căutau o modalitate de a se retrage onorabil.
Mack începu să creadă că lupta putea fi încheiată în scurt timp. În cazul în care confruntarea ar fi încetat înainte să fie chemate trupele armatei, întreaga situație putea trece drept o încăierare lipsită de importanță, iar greva rămânea doar un protest pașnic.
Un grup de hamali începură să împingă căruța afară din curte, în timp ce restul muncitorilor împingeau porțile. Cineva tăie frâiele calului și animalul o luă la fugă speriat, nechezând și lovind cu copitele.
— Împingeți în continuare, nu vă opriți! le strigă Mack, în timp ce bucăți uriașe de cărbune cădeau peste ei.
Căruța se deplasă încet și porțile se închiseră într-un sfârșit cu o lentoare exasperantă.
Mack auzi apoi un zgomot care îi distruse orice speranță legată de reușita grevei: sunetul trupelor care se apropiau.

*

Gărzile mărșăluiau în josul străzii Wapping High, cu uniformele alb-roșii strălucind în lumina lunii. Jay călărea în fruntea coloanei, ținând strâns căpăstrul și mergând în ritm alert. Era pe punctul de a obține ceea ce-și dorise: acțiune.
Deși chipul nu-i dezvăluia nicio emoție, inima îi bătea cu putere. Auzea vuietul luptei pe care o începuse Lennox: strigătele bărbaților, nechezatul cailor, explozia muschetelor. Jay nu-și mai folosise niciodată spada sau arma într-o luptă corp la corp. Acum ar fi fost prima lui bătălie adevărată. Își spuse că o adunătură de hamali putea fi oricând depășită de trupele disciplinate și antrenate de gărzi, dar își păstră cu greu încrederea.
Colonelul Cranbrough îi dăduse această însărcinare și îl trimisese fără un ofițer superior. În mod normal, Cranbrough ar fi trebuit să comande el însuși detașamentul, dar de data aceasta era vorba de o situație deosebită, cu implicații politice

serioase, așa că preferase să nu fie implicat. Jay fusese fericit la început, însă acum și-ar fi dorit să aibă alături un ofițer cu mai multă experiență.

La început, planul lui Lennox părea ireproșabil, însă pe măsură ce se apropia de câmpul de luptă, Jay constata deficiențele. Dacă McAsh era acum în altă parte? Dacă avea să scape înainte să-l poată aresta?

Pe măsură ce se apropiau de depozit, marșul încetinea, apoi Jay își dădu seama că se aflau la doar câțiva pași. La vederea soldaților, o parte dintre rebeli se retraseră și alții încercară să se adăpostească. Câțiva dintre ei însă începură să arunce cu cărbuni în soldați și o ploaie de bulgări căzu peste Jay și oamenii lui. Soldații se deplasară într-un marș hotărât până în dreptul porților, apoi – ca și cum ar fi fost pregătiți dinainte – luară poziția de tragere.

Trebuia să fie doar o singură salvă. Se aflau atât de aproape de inamici, încât nu le rămânea timp să-și reîncarce armele.

Jay își ridică sabia. Muncitorii erau prinși în curte. Încercaseră să închidă porțile, dar între timp renunțaseră și acum acestea se mișcau în voie. Câțiva rebeli încercară să se urce pe ziduri, în timp ce alții făceau eforturi disperate să se ascundă în spatele grămezilor de cărbune sau al căruțelor. Era ca și cum soldații ar fi tras în niște găini adăpostite într-un coteț.

Dintr-odată, Mack își făcu apariția în vârful zidului – o siluetă viguroasă, cu chipul luminat de lună.

— Opriți-vă! strigă el. Nu trageți!

„Să te ia dracu”, se gândi Jay; lăsă arma în jos și strigă:

— Foc!

Muschetele trosniră ca un tunet. Un val de fum gros se instală imediat, ascunzându-i o clipă pe soldați. Zece sau doisprezece hamali căzură, unii urlând de durere, alții morți. McAsh sări de pe zid și îngenunche lângă trupul nemișcat și plin de sânge al unui negru. Își ridică privirea și dădu cu ochii de Jay, iar furia de pe chipul său îl făcu pe acesta să înghețe.

Jay strigă:

— Încărcați!

Spre surprinderea lui Jay, hamalii atacară gărzile cu violență. Se așteptase ca aceștia să fugă, dar reușeau să evite cu dibăcie săbiile și muschetele, luptând corp la corp cu bâte sau cu bucăți de cărbune și lovind cu pumnii sau cu picioarele. Jay remarcă

înspăimântat cum căzură câțiva soldați.

Se uită în jur după Mack, dar nu-l putu identifica.

Începu să înjure. Întreaga operațiune avea ca scop arestarea lui McAsh. Sir Philip îi ceruse acest lucru, iar el promisese că-l va îndeplini. Sigur nu scăpase?

Apoi, Mack apăru dintr-odată în fața lui. În loc să fugă, el venea după Jay.

McAsh țintui de căpăstru calul lui Jay. Acesta ridică sabia și Mack se aplecă spre stânga lui Jay, care lovi fără țintă și rată. McAsh se ridică, îl prinse pe Jay de mânecă și îl trase. Jay încercă să-și desprindă mâna din strânsoarea lui Mack, dar nu reuși. Un ghinion extraordinar îl făcu pe Jay să alunece în șa. McAsh îl trase cu putere și îl răsturnă de pe cal.

Jay începu să se teamă pentru viața lui.

Reuși să cadă în picioare. Într-o clipă, McAsh îl cuprinse cu mâinile de gât. Reuși să scoată sabia, dar, înainte să-l poată lovi, McAsh își lăsă capul în jos și îl pocni violent în față. Jay orbi pentru o clipă și își simți fața plină de sânge. Roti fără țintă sabia. Atinse ceva și crezu că îl rănise pe McAsh, dar strânsoarea din jurul gâtului său nu slăbise. Îi reveni vederea și îl privi în ochi pe Mack. În ochii acestuia se citea dorința de a ucide. Fu cuprins de groază și, dacă ar fi putut vorbi, ar fi cerșit îndurare.

Unul dintre oamenii săi văzu că este la ananghie și ridică patul unei muschete. Lovitura căzu peste urechea lui Mack. Preț de o clipă, strânsoarea slăbi, după care deveni mai puternică decât înainte. Soldatul lovi din nou. McAsh încercă să se aplece, însă nu se mișcă suficient de repede, iar țeava solidă din lemn a puștii îl izbi cu o trosnitură care se putu distinge în vuietul bătăliei. Pentru o fracțiune de secundă strânsoarea lui McAsh deveni atât de puternică, încât Jay se zbătu să respire, ca un om care se îneacă. Apoi McAsh dădu ochii peste cap, mâinile i se desprinseră de pe gâtul lui Jay și căzu la pământ fără cunoștință.

Jay își trase sufletul și se sprijini de sabie. Începea să se liniștească. Fața îi ardea și probabil că avea nasul rupt. Dar uitându-se la bărbatul care zăcea la pământ, nu simțea decât o deplină satisfacție.

CAPITOLUL 23

Lizzie nu dormi în noaptea aceea.

Jay îi spusese că urmau să apară probleme, iar ea îl așteptase toată noaptea în dormitor, cu o carte deschisă pe genunchi, din care nu citise nici măcar o pagină. El se întorsese acasă dimineața devreme, plin de sânge, murdar și cu nasul bandajat. Bucuroasă că-l vede în viață, îi sări în brațe și îl îmbrățișă, distrugându-și halatul alb de mătase.

Trezi servitorii și le ceru să încălzească apă, iar el îi istorisi povestea revoltei pas cu pas, în timp ce ea îl ajuta să-și dezbrace uniforma murdară; îi spălă apoi trupul plin de răni și îi aduse o cămașă de noapte curată.

Mai târziu, în timp ce stăteau întinși unul lângă celălalt în patul cu baldachin, ea îndrăzni să-l întrebe:

— Crezi că McAsh va fi spânzurat?

— Sper, răspunse Jay, atingându-și atent bandajele cu degetul. Avem martori care vor declara că a incitat mulțimea la revoltă și a atacat personal câțiva ofițeri. Nu cred că vreun judecător îi poate da o pedeapsă mai blândă în contextul actual. Dacă ar avea însă prieteni influenți care să pledeze în favoarea lui, lucrurile s-ar putea schimba.

Fata se încruntă.

— Niciodată nu mi s-a părut un individ violent. Nesupus, insolent, arogant, poate – dar nu sălbatic.

Jay avea o privire mulțumită.

— Se poate să ai dreptate. Dar lucrurile au fost aranjate în așa fel încât să nu mai aibă nicio șansă.

— Ce vrei să spui?

— Sir Philip Armstrong ne-a făcut o vizită secretă la depozit, ca să stea de vorbă cu tata și cu mine. Ne-a spus că-l vrea pe McAsh arestat pentru complot la revoltă. Practic, ne-a cerut să facem asta. Așa că eu și Lennox am aranjat o revoltă.

Lizzie era șocată – se simțea mult mai rău la gândul că Mack fusese provocat în mod deliberat.

— Și Sir Philip este mulțumit de ce-ați făcut?

— Da. Iar colonelul Cranbrough a fost impresionat de modul în care m-am ocupat de această revoltă. Acum pot să demisionez și să părăsesc armata cu o reputație impecabilă.

Jay făcu dragoste cu Lizzie, însă ea era mult prea tulburată ca

să se poată bucura de mângâierile lui. În mod normal, îi făcea plăcere să se hârjonească în pat, să se rostogolească și să se urce peste el, să-și schimbe apoi pozițiile în timp ce se sărutau, vorbeau și râdeau. Bărbatul observă că de data aceasta lucrurile erau diferite. Când terminară, îi spuse:

— Ești foarte tăcută.

Fata se gândi la o scuză.

— Mi-a fost teamă să nu te rănesc, îi spuse ea.

Jay acceptă această scuză și câteva minute mai târziu adormi. Lizzie rămase în continuare trează. Era a doua oară când dorința de a face dreptate a soțului ei o șocase – și în ambele ocazii fusese implicat Lennox. Jay nu era un bărbat vicios, era sigură de asta; dar putea fi atras către rău de alții, în special de bărbați încăpățânați cum era Lennox. Era fericită că aveau să plece din Londra într-o lună. Din clipa în care se urcau pe vapor, nu aveau să-l mai vadă niciodată pe Lennox.

Nu putea să adoarmă... Simțea o apăsare rece și grea în stomac. Mack McAsh urma să fie spânzurat. Se revoltase la vederea unor persoane complet străine care fuseseră spânzurate, în dimineața în care fusese la Tyburn Cross costumată în haine bărbătești. Gândul că același lucru urma să se întâmple cu prietenul ei din copilărie i se părea de nesuportat.

Ceea ce avea să pățească Mack nu era problema ei, își spuse. Fugise din mină, încălcase legea, pusese la cale o grevă și instigase la revoltă. Făcuse tot ce se putea ca să aibă probleme. Nu era responsabilitatea ei să-l salveze acum. Ea avea o datorie față de bărbatul cu care se căsătorise.

Era adevărat, dar tot nu putea adormi.

Când zorii zilei se iviră pe după marginile perdelei, se ridică din pat. Decise să se apuce să împacheteze lucrurile pentru călătorie și, când apărură servitorii, le ceru să umple lăzile cu cadourile de nuntă: pânzeturile pentru masă, tacâmurile, vesela din porțelan și sticlă, vasele pentru gătit și cuțitele de bucătărie.

Jay se trezi cu dureri în tot corpul și într-o dispoziție proastă. Dădu peste cap un pahar de coniac la micul dejun și porni apoi către regiment. Mama lui Lizzie, care locuia încă la reședința familiei Jamisson, îi făcu o vizită fiicei sale la scurt timp după plecarea lui Jay și cele două se retraseră în dormitor și începură să împacheteze ciorapii, jupoanele și batistele fetei.

— Cu ce vapor călătoriți? o întrebă mama ei.

— Cu *Boboc de trandafir.* Este unul dintre vapoarele familiei Jamisson.

— Și după ce debarcați în Virginia, cum veți ajunge la plantație?

— Vapoarele care traversează oceanul pot naviga pe Râul Rappahannock până la Fredericksburg, care se află la numai zece mile distanță de Mockjack Hall.

Lizzie înțelese că mama ei își făcea griji în privința voiajului lung al fiicei sale.

— Nu-ți face griji, mamă, nu mai există pirați.

— Trebuie să vă luați un butoi cu apă proaspătă și să-l țineți în cabina voastră – să nu-l împărțiți cu echipajul. Am să-ți pregătesc o cutie cu medicamente, în caz că vei suferi din cauza răului de mare.

— Mulțumesc, mamă.

Din cauza spațiului restrâns, a alimentelor contaminate și a apei învechite, Lizzie avea mai multe șanse să moară din cauza unei boli contractate pe vas decât de pe urma unui atac al piraților.

— Cât va dura călătoria?

— Șase sau șapte săptămâni.

Lizzie știa că aceasta era perioada minimă. Dacă vaporul se abătea din drum, voiajul se putea prelungi până la trei luni. În acest caz, șansa îmbolnăvirii creștea. Cu toate acestea, ea și Jay erau tineri, puternici și sănătoși, așa că aveau șanse să supraviețuiască. Și urmau să aibă parte de o aventură!

Abia aștepta să ajungă în America. Era un continent absolut nou pentru ei, unde totul era diferit: păsările, copacii, mâncarea, aerul, oamenii. Tremura de emoție ori de câte ori se gândea la această nouă perspectivă.

Locuia la Londra de patru luni și începuse să-i displacă tot mai tare cu fiecare zi. Societatea oamenilor politicoși o plictisea de moarte. Obișnuia să ia cina împreună cu Jay în compania altor ofițeri și a soțiilor acestora, însă ofițerii discutau numai despre jocuri de cărți și despre incompetența generalilor, în vreme ce femeile se arătau interesate numai de pălării și de servitori. Lui Lizzie îi era imposibil să poarte o conversație și, de fiecare dată când spunea ce gândește, îi șoca pe cei din jur.

O dată sau de două ori pe săptămână lua cina împreună cu

Jay la Grosvenor Square. Acolo, cel puțin, conversația era legată de subiecte din viața reală: afaceri, politică sau valul de proteste și turbulențe sociale care se abătuse asupra Londrei în primăvara respectivă. Însă cei din familia Jamisson aveau o perspectivă unilaterală asupra evenimentelor. Sir George îi vorbea de rău pe muncitori, Robert prevedea o situație dezastruoasă, iar Jay propunea o represiune armată. Nimeni, nici măcar Alicia, nu vedea conflictul din punctul de vedere al taberei adverse. Lizzie nu era de părere că muncitorii ar fi trebuit să aibă dreptul de a intra în grevă, firește, dar credea că oamenii aveau motive puternice să o facă. Această posibilitate nu fusese niciodată admisă la masa extrem de strălucitoare din Grosvenor Square.

— Cred că aștepți cu nerăbdare să te întorci la High Glen, îi spuse Lizzie mamei sale.

Mama încuviință cu o înclinare din cap.

— M-am simțit extrem de bine la familia Jamisson, însă mi-e dor de casa mea, așa modestă cum este.

Lizzie își așeza cărțile preferate într-un cufăr – *Robinson Crusoe, Tom Jones, Roderick Random,* toate romane de aventură – când un servitor bătu la ușă, anunțând-o că domnul Caspar Gordonson este jos.

Fata îl rugă să repete numele oaspetelui, nevenindu-i să creadă că Gordonson ar fi putut îndrăzni să se adreseze cuiva din familia Jamisson. Știa că ar fi trebuit să refuze să-l primească. El încurajase și sprijinise greva, care putea distruge afacerea socrului ei. Dar curiozitatea fu mai puternică, așa cum se întâmpla întotdeauna, așa că îi spuse servitorului să-l conducă în salon.

Nu avea de gând să-l trateze cu ospitalitate.

— Ne-ai creat o mulțime de probleme, îi spuse ea în timp ce bărbatul intra în cameră.

Spre surprinderea sa, Gordonson nu era un bărbat agresiv și arogant, așa cum se așteptase, ci un individ scund și neîngrijit, cu vocea pițigăiată și cu deprinderile unui profesor aiurit.

— Cu siguranță nu asta am intenționat, răspunse el. Adică... am creat ceva probleme, desigur, dar nu dumneavoastră personal.

— De ce ați venit aici? Dacă soțul meu ar fi fost acasă, v-ar fi dat afară din casă imediat.

— Mack McAsh a fost acuzat de instigare la rebeliune și va fi trimis la închisoarea Newgate. Va fi judecat la Old Bailey peste trei săptămâni. Delictul va fi pedepsit cu spânzurătoarea.

Reamintirea acestei vești o lovi pe Lizzie ca o furtună, dar făcu eforturi să își ascundă sentimentele.

— Știu, spuse ea cu răceală. E o mare tragedie – un bărbat tânăr, care are toată viața în față.

— Probabil că vă simțiți vinovată, spuse Gordonson.

— Netrebnic obraznic! izbucni ea. Cine l-a încurajat pe McAsh să creadă că este un om liber? Cine i-a spus că are drepturi? Dumneata! Dumneata ar trebui să te simți vinovat!

— Mă simt, răspunse el încet.

Tânăra fu surprinsă – se aștepta ca bărbatul să nege cu vehemență, însă umilința lui o făcu să se calmeze. Lacrimile îi năvăliră în ochi, dar încercă să se stăpânească.

— Ar fi trebuit să rămână în Scoția.

— Știți deja că mulți dintre cei condamnați pentru delicte grave nu sfârșesc prin a fi spânzurați.

— Da.

Mai exista o speranță. Începu să se învioreze.

— Credeți că Mack ar putea obține o grațiere regală? întrebă ea.

— Depinde cine va fi dispus să pledeze în favoarea lui. Prietenii cu influență sunt totul în sistemul nostru legal. Eu voi pleda să rămână în viață, dar cuvintele mele nu vor conta prea mult. Majoritatea judecătorilor mă urăsc. Cu toate acestea, dacă *dumneavoastră* ați pleda în favoarea lui…

— Nu pot face asta! protestă ea. Soțul meu este cel care l-a adus în fața justiției pe McAsh. Ar fi un gest complet lipsit de loialitate din partea mea.

— I-ați putea salva viața.

— Dar l-aș face de râs pe Jay!

— Nu credeți că ar putea înțelege…

— Nu! Sunt absolut sigură că nu. Niciun soț nu ar înțelege.

— Mai gândiți-vă…

— Nu! Am să fac altceva… Eu… încercă să se gândească la ceva și adăugă: Am să-i scriu reverendului York, pastorul bisericii din Heugh. Am să-l rog să vină la Londra și să pledeze pentru salvarea lui Mack.

Gordonson spuse:

— Un preot de țară din Scoția? Nu cred că va avea prea mare influență. Singura modalitate sigură ar fi să vorbiți chiar dumneavoastră.

— Este exclus.

— Nu vreau să insist, pentru că vă veți încăpățâna cu atât mai tare, spuse Gordonson cu subtilitate.

Apoi se îndreptă spre ușă.

— Vă puteți răzgândi oricând, adăugă el. Trebuie doar să ajungeți la Old Bailey peste trei săptămâni. Nu uitați că viața lui depinde de asta.

Bărbatul ieși, iar Lizzie izbucni în plâns.

*

Mack se afla într-o celulă comună a închisorii Newgate.

Nu mai ținea minte tot ce i se întâmplase cu o noapte înainte. Își amintea vag că fusese legat, aruncat pe spinarea unui cal și purtat prin Londra. Ajunsese apoi în fața unei clădiri înalte, cu ferestre zăbrelite și o curte pietruită, după care văzuse o scară și o ușă decorată. După aceea fusese dus înăuntru. Era întuneric și nu văzuse mare lucru. Rănit și obosit, adormise pe loc.

Când se trezise, constatase că se afla într-o încăpere care avea jumătate din suprafața camerei Corei. Era frig. Ferestrele nu aveau geam, iar focul nu era aprins. În aer plutea un miros greu. În aceeași încăpere erau înghesuiți încă cel puțin treizeci de oameni – bărbați, femei și copii, plus un câine și un porc. Dormeau cu toții pe jos și foloseau aceeași oală de noapte.

Oamenii veneau și plecau în mod constant. Câteva femei plecaseră de dimineață și Mack aflase că nu erau condamnate, ci soții ale deținuților care-i mituiseră pe gardieni să își petreacă noaptea acolo. Paznicii le aduceau mâncare, bere, gin și ziare celor care își permiteau să plătească asemenea favoruri. Oamenii puteau ieși să-și viziteze prietenii din alte celule. Un prizonier fu vizitat de un preot, altul de un bărbier. Din câte se vedea, orice era permis, însă totul avea un preț.

Oamenii făceau glume pe seama stării în care se aflau sau a crimelor comise. Era un aer de veselie care pe Mack îl irita. Abia se trezise când cineva îi oferi o înghițitură de gin dintr-o sticlă și un fum de tutun din pipa sa, de parcă s-ar fi aflat la o nuntă.

Mack avea dureri în tot trupul, însă cel mai tare îl chinuia capul. Pe spate avea o umflătură pe care sângele se uscase. Era peste măsură de trist – toate planurile sale eșuaseră. Fugise din

Heugh ca să fie un om liber, iar acum era închis. Luptase pentru drepturile hamalilor și câțiva dintre ei muriseră din cauza lui. O pierduse pe Cora. Urma să fie judecat pentru trădare, revoltă sau crimă și condamnat la spânzurătoare. Majoritatea oamenilor din jurul său aveau motive să sufere, însă erau probabil prea proști ca să-și înfrunte soarta.

Biata Esther nu mai avea nicio șansă să părăsească satul natal. Și-ar fi dorit să o fi luat cu el atunci când plecase. S-ar fi putut deghiza în bărbat, așa cum făcea Lizzie Hallim. Ar fi muncit pe vas mai bine decât Mack, fiindcă era mult mai îndemânatică. Iar înțelepciunea ei l-ar fi ținut probabil pe Mack departe de probleme.

Spera ca Annie să aibă un băiat. Cel puțin, ar fi supraviețuit un Mack. Poate că Mack Lee avea să fie mai norocos și să trăiască mai mult decât Mack McAsh.

Se simțea copleșit de tristețe când un gardian deschise ușa și în încăpere intră Cora.

Avea fața murdară și rochia ruptă, dar arăta totuși extrem de bine, așa că toate privirile se fixară asupra ei.

Mack sări în picioare și o îmbrățișă, în uralele celorlalți.

— Ce-ai pățit? o întrebă el.

— M-au înhățat pentru furt din buzunare – dar a fost din cauza ta, răspunse fata.

— Ce vrei să spui?

— A fost o cursă. M-a abordat un bărbat care arăta ca orice bogătan tânăr și beat, numai că era Jay Jamisson. Au pus mâna pe noi și ne-au dus în fața tatălui său. Furtul din buzunare se pedepsește cu spânzurătoarea. Pe Peg au iertat-o ca să spună unde locuiești.

Mack se înfurie la gândul că Peg îl trădase. Dar era doar un copil și nu o putea condamna pentru ce făcuse.

— Deci așa au aflat.

— Tu ce ai pățit?

El îi relată povestea revoltei.

Când termină de povestit, ea spuse:

— Pe Dumnezeul meu, McAsh, ești un om care aduce ghinion!

Era adevărat, se gândi el. Toți cei pe care-i cunoscuse pățiseră câte ceva.

— Charlie Smith e mort, spuse el.

— Trebuie să vorbești cu Peg, zise Cora. Crede că o urăști.

— Mă urăsc pe mine, fiindcă a fost nevoită să treacă prin toate astea.

Cora ridică din umeri.

— Nu tu i-ai spus să fure. Fii serios.

Fata bătu în ușă și un gardian deschise. Îi dădu o monedă și, arătând cu degetul spre Mack, îi spuse:

— El e cu mine.

Gardianul încuviință din cap și îi lăsă să iasă.

Fata îl conduse pe un coridor până în dreptul unei uși, după care intrară împreună într-o cameră ce semăna cu cea din care tocmai ieșiseră. Peg stătea pe jos într-un colț. Când îl văzu pe Mack, se ridică în picioare speriată.

— Îmi pare rău, îi spuse ea. M-au silit să o fac, îmi pare atât de rău!

— Nu a fost vina ta, îi spuse el.

Ochii fetei se umplură de lacrimi.

— Te-am dezamăgit, spuse ea în șoaptă.

— Nu fi prostuță!

O luă în brațe și trupul ei mic începu să se zguduie de plâns.

*

Caspar Gordonson sosi cu un adevărat festin: supă de pește într-o supieră mare, o bucată de carne de vită, pâine proaspătă, câteva ulcioare cu bere și o porție de cremă de ouă. Îi plăti temnicerului ca să primească o cameră privată cu masă și scaune, apoi Mack, Cora și Peg fură aduși din celulele lor și așezați la masă.

Mack era înfometat, dar nu prea avea poftă de mâncare. Era mult prea îngrijorat. Voia să știe ce crede Gordonson despre șansele lui la proces. Se strădui să-și păstreze răbdarea și bău niște bere.

După ce terminară de mâncat, servitorul lui Gordonson strânse masa și le aduse pipe și tutun. Gordonson luă o pipă, la fel și Peg, deja dependentă de acest viciu al adulților.

Gordonson începu să le vorbească despre cazul lui Peg și al Corei.

— Am stat de vorbă cu avocatul familiei Jamisson despre acuzația de furt, începu el. Sir George își va ține promisiunea și va cere clemență în cazul lui Peg.

— Asta mă surprinde, spuse Mack. Nu e în firea celor din familia Jamisson să-și țină cuvântul.

— Ei bine, vor ceva totuși, continuă Gordonson. Vezi tu, ar fi jenant pentru ei dacă Jay ar declara în fața curții că a agățat-o pe Cora gândindu-se că e o prostituată. Așadar, vor să pretindă că a întâlnit-o pe stradă și că au stat de vorbă, timp în care Peg i-a furat portofelul.

Peg spuse cu dispreț:

— Și noi trebuie să susținem basmul acesta ca să-i salvăm reputația lui Jay!

— Dacă vrei ca Sir George să-ți salveze viața, da.

Cora interveni:

— Nu avem de ales. O s-o facem, bineînțeles.

— Bine.

Gordonson se întoarse apoi către Mack:

— Aș vrea ca și cazul tău să fi fost la fel de ușor.

Mack protestă:

— Nu eu am stârnit revolta!

— Dar nu ai plecat după ce s-a citit declarația privind rebeliunea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, am încercat să-i conving pe toți să plece, dar banditții lui Lennox ne-au atacat.

— Hai să reconstituim povestea pas cu pas!

Mack respiră adânc și își înăbuși enervarea.

— În regulă, spuse el.

— Judecătorul va susține că s-a citit declarația de rebeliune și că tu nu ai plecat, așadar ești găsit vinovat și vei fi spânzurat.

— Da, dar toată lumea știe că a fost mai mult de-atât!

— Iată, aceasta este apărarea ta: vei susține că procurorul a spus numai o jumătate din poveste. Poți aduce martori care să declare că ai spus tuturor oamenilor să plece?

— Sunt sigur că pot. Dermot Riley poate aduce hamali care să depună mărturie pentru mine. Dar ar trebui să-i întrebăm pe cei din familia Jamisson de ce a fost adus cărbunele tocmai la depozitul acela și încă la o oră atât de târzie din noapte.

— Ei bine...

Mack izbi în masă nervos.

— Revolta a fost premeditată, trebuie să spunem asta.

— Va fi greu de demonstrat.

Pe Mack îl irita atitudinea disprețuitoare a lui Gordonson.

— Rebeliunea a fost pusă la cale printr-o conspirație – nu putem ignora acest lucru, nu-i așa? Dacă aceste fapte nu ies la

lumină în fața judecătorilor, atunci unde?

Peg întrebă:

— Dumneavoastră veți participa la proces, domnule Gordonson?

— Da, dar este posibil ca judecătorul să nu-mi permită să iau cuvântul.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu? întrebă Mack indignat.

— Teoria spune că, dacă ești nevinovat, nu ai nevoie de expertiză legală ca să o demonstrezi. Dar câteodată judecătorii mai fac excepții.

— Sper să avem parte de un judecător prietenos, spuse Mack neliniștit.

— Judecătorul ar trebui să-l ajute pe acuzat. Este de datoria lui să se asigure că prezentarea cazului în fața juriului este clară. Dar nu te baza pe asta. Ai încredere în adevăr. Este singurul lucru care te poate salva de la spânzurătoare.

CAPITOLUL 24

În ziua procesului, prizonierii fură treziți la ora cinci dimineața.

Dermot Riley sosi câteva minute mai târziu, aducându-i lui Mack câteva haine: era costumul în care Dermot se însurase și Mack fu extrem de emoționat. Îi mai aduse un brici și o bucată de săpun. Jumătate de oră mai târziu, Mack arăta ca un om respectabil și se simțea pregătit să apară în fața judecătorului.

Mack fu scos din închisoare împreună cu Peg, cu Cora și cu alți cincisprezece sau douăzeci de prizonieri, legați cu toții și duși pe Newgate Street, apoi pe o stradă alăturată numită Old Bailey, până pe strada care ducea spre judecătorie.

Caspar Gordonson îl întâmpină acolo și îi explică cine era fiecare persoană. Curtea din fața clădirii era deja plină de oameni: procurori, martori, jurați, avocați, prieteni și rude, simpli spectatori și probabil prostituate și hoți care-și căutau de lucru. Prizonierii traversară curtea și fură conduși pe o poartă către banca acuzaților. Erau deja acolo o mulțime de acuzați, probabil aduși din alte închisori: Fleet, Bridewell și Ludgate. Din locul în care se afla, Mack putea vedea bine impunătoarea clădire a judecătoriei. Câteva trepte din piatră duceau către parter, care era deschis pe o parte, cu excepția unui rând de coloane. Înăuntru se afla banca judecătorilor, așezată pe o platformă mai înaltă. Pe ambele părți existau spații separate pentru jurați și balcoane pentru avocați și spectatorii privilegiați.

Spațiul îi amintea lui Mack de un teatru – numai că el juca rolul răufăcătorului.

Privea cu fascinație și groază felul în care curtea își începea lungul șir de procese. Primul inculpat era o femeie acuzată că a furat dintr-un magazin cincisprezece metri de pânză – o țesătură ieftină, fabricată dintr-un amestec de bumbac și lână. Reclamantul era proprietarul magazinului și evaluase că materialul costa cam cincisprezece șilingi. Martorul, un angajat, jură că femeia luase bucata de pânză și se îndreptase spre ușă, după care, dându-și seama că fusese văzută, aruncase materialul și fugise. Femeia susținea că nu făcuse decât să se uite la pânză, fără intenția de a o fura.

Judecătorii începură să se sfătuiască. Făceau parte cu toții din „clasa de mijloc”. Erau negustori mici, meșteșugari înstăriți și patroni de magazine. Detestau lipsa ordinii și hoția, dar în

același timp nu aveau încredere în guvern și în libertatea apărată cu atâta strășnicie – cel puțin a lor.

Judecătorii declarară femeia vinovată, dar evaluară pânza la patru șilingi, o sumă cu mult mai mică decât cea reală. Gordonson îi explică lui Mack că femeia putea fi spânzurată dacă lucrurile furate valorau mai mult de cinci șilingi. Prin acest verdict, se urmărea ca femeia să nu fie condamnată la moarte.

Oricum, sentința nu avea să fie dată imediat. Toate deciziile erau anunțate la sfârșitul zilei.

Întreaga situație nu durase mai mult de un sfert de oră. Cazurile următoare fură rezolvate la fel de repede, doar câteva dintre ele durând mai mult de o jumătate de oră. Cora și Peg fură judecate împreună, în jurul prânzului. Mack știa că rezoluția procesului era cunoscută dinainte, dar încercă să își păstreze speranța că lucrurile aveau să meargă conform planului.

Jay Jamisson declară că purta o conversație pe stradă cu Cora atunci când fusese buzunărit de Peg. Îl chemă în calitate de martor pe Sidney Lennox, care asistase la eveniment și îl avertizase în legătură cu lucrurile petrecute. Cora și Peg nu contraziseră această versiune.

Mărturia fetelor fu recompensată prin prezența lui Sir George, care declară că fetele colaboraseră la prinderea altui criminal și îi ceru juriului să renunțe la pedeapsa cu moartea în favoarea deportării.

Judecătorul aprobă cu înțelegere, însă sentința urma să fie pronunțată abia la sfârșitul zilei.

Cazul lui Mack avea să fie discutat câteva minute mai târziu.

*

Lui Lizzie nu-i stătea gândul decât la proces.

Cum Jay era reținut la curte toată ziua, luă masa la ora trei, însoțită doar de mama ei.

— Te-ai cam îngrășat, draga mea, îi spuse Lady Hallim. Ai mâncat mai mult în ultima vreme?

— Dimpotrivă, răspunse Lizzie. Câteodată, mâncarea îmi face rău. Bănuiesc că asta se datorează emoției legate de plecarea în Virginia. Și acum, procesului acestuia îngrozitor…

— Nu te privește, răspunse Lady Hallim scurt. Zeci de oameni sunt spânzurați în fiecare an pentru crime cu mult mai puțin grave. Mack nu poate fi grațiat doar fiindcă tu îl cunoști din copilărie.

— De unde știi că a comis o fărădelege, până la urmă?

— Dacă nu a comis-o, va fi declarat nevinovat. Sunt sigură că va fi tratat la fel ca oricare alt tânăr suficient de nechibzuit încât să se implice într-o revoltă.

— Dar nu este, protestă Lizzie. Jay și Sir George au provocat în mod intenționat revolta, ca să-l poată aresta pe Mack și să pună capăt grevei hamalilor – Jay mi-a spus totul.

— Atunci sunt convinsă că au avut motive temeinice să o facă.

Lizzie avea lacrimi în ochi.

— Mamă, nu ești de părere că este un lucru *greșit?*

— Sunt sigură că nu e nici treaba mea, nici a ta, răspunse ea pe un ton ferm.

Încercând să-și ascundă supărarea, Lizzie luă o lingură din desert – piure de mere cu zahăr –, dar i se făcu rău și lăsă lingura jos.

— Caspar Gordonson mi-a spus că i-aș putea salva viața lui Mack dacă aș depune mărturie în favoarea lui la curte.

— Doamne ferește! zise mama ei șocată. Să depui mărturie în defavoarea soțului tău, în fața unei curți publice! Nici măcar să nu te gândești la așa ceva!

— Dar e vorba despre viața unui om! Gândește-te la biata lui soră! Cât va suferi când va afla că a fost spânzurat...

— Draga mea, ei sunt mineri, nu sunt ca noi. Au o viață simplă, nu suferă la fel ca noi. Sora lui se va îmbăta și se va duce din nou în mină.

— Mamă, sunt sigură că nu crezi cu adevărat una ca asta.

— Poate că exagerez. Dar sunt absolut convinsă că nu e bine să-ți faci griji pentru asemenea lucruri.

— Nu pot altfel. Este un bărbat puternic, care și-a dorit numai să fie liber, și nu pot accepta gândul că va atârna spânzurat de o funie.

— Poți să te rogi pentru el.

— O fac, răspunse Lizzie. O fac.

*

Reclamantul era un avocat, pe nume Augustus Pym.

— Lucrează pentru guvern, îi șopti Gordonson lui Mack. Probabil că îl plătesc pentru acest caz.

Așadar, guvernanții ar fi vrut ca Mack să fie spânzurat. Această informație îl descumpăni...

Gordonson se apropie de banca juraților și i se adresă judecătorului:

— Înălțimea Voastră, atâta vreme cât acuzația vine din partea unui avocat, îmi dați voie să vorbesc în numele lui McAsh?

— Cu siguranță nu, răspunse judecătorul. Dacă McAsh nu poate convinge juriul fără un alt ajutor, nu are sorți de izbândă.

Mack își simți gâtul uscat și inima începu să îi bată cu putere. Era nevoit să lupte singur pentru propria viață. Ei bine, avea de gând să lupte până la capăt.

Pym începu:

— În ziua faptei, o cantitate de cărbune era transportată către depozitul domnului John Cooper, cunoscut drept Jack cel Negru, în strada Wapping High.

Mack interveni:

— Nu era ziua, ci noaptea.

Judecătorul spuse:

— Nu mai face remarci prostești.

— Nu este o remarcă prostească, răspunse Mack. Cine a mai auzit de un transport de cărbune la ora unsprezece noaptea?

— Liniște! Continuați, domnule Pym.

— Oamenii care transportau cărbunele au fost atacați de un grup de hamali greviști și, în consecință, au fost anunțați magistrații din Wapping.

— De către cine? întrebă Mack.

Pym răspunse:

— De către patronul tavernei *Tigaia,* domnul Harold Nipper.

— Un antreprenor, interveni Mack.

Judecătorul spuse:

— Și un om de afaceri respectabil, cred.

Pym continuă:

— Domnul Roland MacPherson, judecător de pace, a venit și a declarat starea de revoltă. Hamalii au refuzat însă să plece.

— Am fost atacați! interveni Mack.

Declarația lui fu ignorată.

— Domnul MacPherson a cerut intervenția armatei, fiindcă era nu numai dreptul, ci și datoria sa. A sosit acolo un detașament al Regimentului al Treilea de Infanterie, sub comanda căpitanului Jamisson. Prizonierul se numără printre cei arestați. Primul martor al Coroanei este John Cooper.

Jack cel Negru declară că fusese pe Râul Rochester să

cumpere cărbune, după care se dusese să îl descarce la depozitul unde se petrecuseră evenimentele. Cărbunele fusese transportat la Londra în căruțe.

Mack întrebă:

— Cui îi aparținea corabia de la care ați cumpărat?

— Nu știu, am negociat cu căpitanul.

— De unde venea vaporul?

— Din Edinburgh.

— Se poate să fi fost unul dintre vasele lui Sir George Jamisson?

— Nu știu.

— Cine v-a spus că puteți cumpăra cărbune din Rochester?

— Sidney Lennox.

— Un prieten al familiei Jamisson.

— Nu știu nimic despre așa ceva.

Următorul martor al lui Pym fu Roland MacPherson, care jură că citise declarația privind rebeliunea la ora unsprezece și un sfert, iar mulțimea refuzase să părăsească locul.

Mack spuse:

— Ați ajuns foarte rapid la fața locului.

— Da.

— Cine v-a chemat?

— Harold Nipper.

— Patronul tavernei *Tigaia.*

— Da.

— Ați avut mult de mers?

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți.

— Unde erați când v-a anunțat?

— În salonul din spate al tavernei sale.

— Ce convenabil! Era un lucru plănuit dinainte?

— Știam că urma să se facă un transport de cărbune și mă temeam că ar putea apărea probleme.

— Cine vă avertizase?

— Sidney Lennox.

Unul dintre jurați exclamă:

— Ha!

Mack se uită la acesta. Era un bărbat tânăr cu o privire destul de sceptică, iar Mack îl reținu ca pe un potențial aliat din rândul juraților.

În cele din urmă, Pym îl chemă ca martor pe Jay Jamisson.

Acesta începu să vorbească rar în timp ce judecătorul îl privea cu un aer plictisit, ca și cum ar fi fost doi prieteni care discutau o chestiune neînsemnată. Mack ar fi vrut să strige: „Nu fi atât de relaxat, vorbești despre viața mea aici!”

Jay declară că preluase comanda unui detașament de gărzi aflat în misiune la Turnul Londrei.

Juratul cel sceptic îl întrerupse:

— Ce făceați acolo?

Jay păru surprins de întrebare. Nu dădu niciun răspuns.

— Răspundeți la întrebare, îi spuse juratul.

Jay se uită spre judecător, care – aparent deranjat de întrebarea juratului – spuse cu o repulsie vădită:

— Trebuie să răspundeți la întrebarea juratului, domnule căpitan.

— Am fost trimiși acolo ca să menținem ordinea, spuse Jay.

— Pentru ce? întrebă juratul.

— Pentru situația în care ar fi fost nevoie de noi ca să păstrăm liniștea în partea de est a orașului.

— Acolo este tabăra dumneavoastră? întrebă juratul.

— Nu.

— Atunci unde este?

— În Hyde Park, momentan.

— În cealaltă parte a Londrei.

— Da.

— În câte nopți v-ați deplasat până la Turnul Londrei?

— Într-o singură noapte.

— Cum s-a întâmplat să vă aflați acolo exact în noaptea evenimentelor?

— Bănuiesc că superiorii mei s-au temut că ar putea apărea probleme.

— Sidney Lennox i-a avertizat, presupun, spuse juratul, după care izbucniră hohote de râs.

Pym continuă să-i adreseze întrebări lui Jay, care răspunse că, în momentul în care el ajunsese la depozit împreună cu soldații, revolta era în plină desfășurare, ceea ce era adevărat. Povesti apoi cum fusese atacat de Mack – informație adevărată, de asemenea – și salvat de un soldat.

Mack îl întrebă:

— Ce părere aveți despre hamalii care sunt în grevă?

— Încalcă legea și trebuie pedepsiți.

— Credeți că cei mai mulți oameni sunt de aceeași părere cu dumneavoastră?
— Da.
— Credeți că o asemenea revoltă îi va face pe oameni să fie împotriva hamalilor?
— Sunt sigur.
— Așadar, atâta vreme cât există o revoltă, autoritățile vor lua măsuri drastice pentru oprirea grevei?
— Sper să se întâmple asta.
Aflat alături de Mack, Caspar Gordonson murmură: „Minunat, minunat, a căzut în cursa ta”.
— După ce greva va lua sfârșit, vapoarele familiei Jamisson vor putea fi descărcate și vă veți vinde din nou cărbunele.
Jay începea să priceapă că fusese atras într-o cursă, dar era prea târziu.
— Da.
— Sfârșitul grevei înseamnă o grămadă de bani pentru dumneavoastră.
— Da.
— Așadar, revolta hamalilor vă aduce bani.
— Familia mea nu va mai pierde bani.
— De aceea ați cooperat cu Sidney Lennox, ca să provocați această revoltă? zise Mack întorcându-se.
— Nu am făcut așa ceva! spuse Jay, însă Mack se întorsese deja cu spatele.
Gordonson zise:
— Ar trebui să fii avocat, Mack. Unde ai învățat să pledezi astfel?
— La salonul doamnei Wheighel, răspunse el.
Gordonson rămase mut de uimire.
Pym nu mai avea alți martori. Juratul cel sceptic spuse:
— Nu ar trebui să-l auzim și pe individul acesta, Lennox?
— Coroana nu mai are și alți martori, repetă Pym.
— Eu cred că ar trebui să-l audiem. Pare să fie implicat în această poveste.
— Jurații nu pot chema martori, răspunse judecătorul.
Mack își chemă primul martor, un hamal irlandez cunoscut drept Michael Roșu, datorită culorii părului său. Roșu povesti că Mack era pe punctul de a-i convinge pe oameni să plece spre casele lor, când fuseseră atacați.

După ce termină de relatat, judecătorul îl întrebă:
— Cu ce te ocupi, tinere?
— Sunt hamal, descarc cărbune, domnule, răspunse Roșu.
Judecătorul continuă:
— Juriul va ține seama de acest aspect atunci când va decide dacă poate să creadă sau nu mărturia dumitale.
Mack se înfioră. Judecătorul făcea tot ce-i stătea în puteri pentru ca juriul să fie împotriva lui. Își chemă următorul martor, care era tot un hamal, și acesta avu aceeași soartă. Al treilea și ultimul era, de asemenea, hamal. Îi chemase întrucât luaseră parte cu toții la evenimente și știau exact ce se întâmplase.
Martorii lui fuseseră desființați – acum nu se mai putea baza decât pe el, pe tăria caracterului său și pe puterea elocinței sale.
— Descărcarea cărbunelui este o muncă grea, teribil de grea, începu el. Numai bărbații tineri și foarte puternici o pot face. Dar este bine plătită – în prima săptămână am câștigat șase lire. Le-am *câștigat*, dar nu le-am primit. Cea mai mare parte din sumă a fost furată însă de un antreprenor.
Judecătorul îl întrerupse:
— Nu are legătură cu cazul nostru, spuse el. Ești acuzat pentru rebeliune.
— Nu am instigat la rebeliune, răspunse Mack.
Trase adânc aer în piept, își adună gândurile și continuă:
— Am refuzat să le permit antreprenorilor să-mi fure salariul. Aceasta este fărădelegea pe care am comis-o. Antreprenorii se îmbogățesc furând de la hamali. Și când hamalii s-au decis să muncească pe cont propriu, ce s-a întâmplat? Au fost boicotați de transportatori. Și cine sunt transportatorii, domnilor? Familia Jamisson, care este implicată în procesul de azi.
Judecătorul interveni pe un ton iritat:
— Poți dovedi că nu ai instigat la revoltă?
Juratul cel sceptic interveni:
— Ideea este că lupta a fost stârnită de altcineva.
Mack nu se lăsă influențat de întrerupere. Continuă să spună ce avea în gând:
— Domnilor jurați, vă rog să vă puneți câteva întrebări. Își întoarse privirea de la jurați și se îndreptă spre Jay: Cine a ordonat să fie aduse în strada Wapping High căruțele cu cărbune, la o oră la care tavernele erau pline de muncitori? Cine

i-a trimis exact la depozitul unde locuiam eu? Cine i-a plătit pe oamenii care însoțeau căruțele?

Judecătorul încercă să intervină, dar Mack ridică tonul și continuă:

— Cine le-a dat muschete și muniții? Cine s-a asigurat că armata se va afla în imediata vecinătate? Cine a pus la cale întreaga revoltă?

Se aplecă ușor în față și se uită spre jurați.

— Știți răspunsul, nu-i așa?

Îi privi îndelung, după care se întoarse.

Tremura. Făcuse tot ce-i stătea în puteri și viața lui stătea acum în mâinile celorlalți.

Gordonson se ridică în picioare.

— Mai așteptam un martor care să depună mărturie pentru McAsh – reverendul York, pastorul bisericii din satul în care s-a născut McAsh –, dar nu a ajuns încă.

Mack nu era dezamăgit din cauza absenței lui York, fiindcă nu se aștepta ca depoziția acestuia să aibă vreun efect, și nici Gordonson.

Judecătorul spuse:

— Dacă sosește, poate depune mărturie înainte să pronunțăm sentința.

Gordonson ridică o sprânceană și judecătorul adăugă:

— Cu excepția situației în care jurații îl declară pe acuzat nevinovat și în acest caz orice mărturie ar fi de prisos, inutil să mai spun. Domnilor, aștept verdictul dumneavoastră.

Mack îi privi cu teamă pe jurați, în timp ce aceștia se sfătuiau. Spre descurajarea sa, păreau cu totul lipsiți de înțelegere. Poate că avusese o intervenție prea violentă.

— Ce credeți? îl întrebă el pe Gordonson.

Avocatul clătină din cap.

— Vor fi greu de convins că familia Jamisson a făcut o înțelegere murdară cu Sidney Lennox. Poate că ar fi fost mai bine să susții că hamalii au avut intenții bune, dar au fost induși în eroare.

— Am spus adevărul, declară Mack. Nu am putut altfel.

Gordonson zâmbi trist.

— Dacă nu ai avea un asemenea caracter, acum nu ai avea atâtea probleme…

Jurații încă dezbăteau.

— Despre ce naiba mai vorbesc? spuse Mack nerăbdător. Mi-ar fi plăcut să-i putem auzi.

Îl vedea pe juratul cel sceptic susținând cu vehemență un punct de vedere, în timp ce mișca dintr-un deget. Ceilalți îl ascultau cu atenție sau erau împotriva lui?

— Fii recunoscător, îi spuse Gordonson. Cu cât vorbesc mai mult, cu atât va fi mai bine pentru tine.

— De ce?

— Dacă discută, înseamnă că au dubii. Dacă se îndoiesc, trebuie să te declare nevinovat.

Mack îi privea îngrozit. Juratul cel sceptic se întorsese și Mack se temea că nu mai avea niciun argument. Primul jurat îi spuse ceva și el consimți cu o mișcare din cap.

Primul jurat se apropie de pupitrul judecătorului.

Judecătorul îl întrebă:

— Ați stabilit verdictul?

— Da.

Mack își ținu respirația.

— Și ce ați decis în privința prizonierului?

— Considerăm că este vinovat.

*

Lady Hallim spuse:

— Sentimentele tale față de acest miner sunt destul de ciudate, draga mea. Un soț ar putea găsi chiar că sunt inacceptabile.

— Vai, mamă, nu fi ridicolă!

În ușa sufrageriei se auzi o bătaie și un servitor intră în încăpere.

— Domnul reverend York, doamnă, spuse el.

— Ce surpriză plăcută! exclamă Lady Hallim.

Întotdeauna fusese atașată de York. Apoi adăugă, cu voce joasă:

— Soția lui a murit, Lizzie – am apucat să-ți spun? – și l-a lăsat cu trei copii.

— Dar ce caută aici? întrebă Lizzie neliniștită. Ar trebui să fie la Old Bailey. Invită-l înăuntru cât mai repede!

Pastorul intră, arătând de parcă se îmbrăcase în grabă. Înainte ca Lizzie să-l poată întreba de ce nu este la proces, acesta apucă să spună ceva ce o făcu să uite de Mack pentru moment.

— Lady Hallim, doamnă Jamisson, am ajuns la Londra acum câteva ore și m-am grăbit să trec pe la dumneavoastră, ca să vă ofer compasiunea mea. Ce îngrozitoare…

Mama lui Lizzie spuse:

— Nu… și își strânse buzele cu putere.

— … lovitură pentru dumneavoastră.

Lizzie o privi uimită pe mama ei și spuse:

— Despre ce vorbiți, domnule reverend York?

— Despre dezastrul de la mină, firește.

— Eu nu știu nimic despre asta, deși văd că mama știe…

— Dumnezeule, îmi pare extrem de rău că v-am speriat! S-a prăbușit acoperișul de la puțul dumneavoastră și au murit douăzeci de oameni.

Lizzie oftă.

— Absolut îngrozitor, șopti ea.

Își imagină douăzeci de morminte noi în micul cimitir de lângă pod. Atâta durere… fiecare familie din sat avea pe cineva de jelit. Însă altceva o îngrijora acum…

— Ce ați vrut să spuneți prin puțul „dumneavoastră”?

— Cel din High Glen.

Lizzie îngheță. „Nu există niciun puț la High Glen”, își spuse ea.

— Numai cel nou, firește – cel început după ce v-ați căsătorit cu domnul Jamisson.

Lizzie paraliză de furie. Se întoarse spre mama ei.

— Tu știai, nu-i așa? o întrebă ea.

Lady Hallim se simțea rușinată.

— Draga mea, zise ea, nu a existat o altă soluție. Doar așa a fost de acord Sir George să vă dea proprietatea din Virginia.

— M-ai trădat! strigă Lizzie. M-ați păcălit cu toții. Chiar și soțul meu. Cum ai putut? Cum m-ai putut minți?

Mama ei începu să plângă.

— Am crezut că nu vei afla niciodată, că plecați în America…

Lacrimile ei nu ameliorară mânia lui Lizzie.

— Ai crezut că nu voi afla niciodată?! Nu-mi vine să cred!

— Nu face niciun gest necugetat, te implor!

Un gând îngrozitor îi trecu atunci lui Lizzie prin minte. Se întoarse către pastor și zise:

— Sora geamănă a lui Mack…

— Mă tem că Esther McAsh se numără printre cei decedați,

spuse el.

— Vai, nu!

Mack și Esther fuseseră primii gemeni pe care îi văzuse Lizzie în viața ei și fusese fascinată de ei. Când erau mici, era foarte greu să-i deosebești până când nu ajungeai să-i cunoști bine. Mai târziu, Esther arăta ca o variantă feminină a lui Mack, cu aceiași ochi verzi pătrunzători și cu mușchi puternici de miner. Lizzie își aminti că în urmă cu numai câteva luni cei doi stăteau unul lângă celălalt la biserica din sat. Esther îi spusese lui Mack să-și țină fleanca, ceea ce o făcuse pe Lizzie să râdă. Acum, Esther era moartă și Mack urma să fie condamnat la moarte…

Amintindu-și de Mack, spuse:

— Procesul are loc astăzi!

York răspunse:

— Dumnezeule, nu mi-am dat seama că este atât de curând – am ajuns prea târziu?

— Probabil că nu, dacă plecați acum.

— Am să plec. Cât de departe este?

— Cincisprezece minute de mers pe jos, cinci minute dacă mergeți cu lectica. Vin cu dumneavoastră.

Mama ei interveni:

— Nu, te rog.

Lizzie îi răspunse pe un ton aspru:

— Nu încerca să mă oprești, mamă. Am să pledez și eu în favoarea lui Mack. Noi am ucis-o pe sora lui – poate reușim să-i salvăm fratele.

— Vin cu tine, spuse Lady Hallim.

*

Curtea judecătoriei era plină de oameni. Lizzie era tulburată și se simțea pierdută, iar York și mama ei nu-i erau de prea mare folos. Își făcu loc prin mulțime, căutându-i pe Gordonson și pe Mack. Ajunse lângă un zid mic care limita o curte interioară și îi văzu în cele din urmă pe Mack și pe Gordonson printre gratii. Când îi strigă, Gordonson ieși pe poartă.

Jay și Sir Jamisson apărură în același timp.

Jay îi spuse pe un ton dojenitor:

— Lizzie, de ce ești aici?

Tânăra îl ignoră și i se adresă lui Gordonson:

— Acesta este reverendul York, din satul nostru din Scoția. A venit să depună mărturie în favoarea lui Mack.

Sir George ridică un deget către York.

— Dacă ai puțină minte, ai să pleci de aici și ai să te duci direct în Scoția.

Lizzie spuse:

— Și eu am să pledez pentru viața lui.

— Mulțumesc, spuse Gordonson înflăcărat. Este cel mai bun lucru pe care-l puteți face.

Lady Hallim interveni:

— Am încercat să o opresc, Sir George.

Jay se îmbujoră de mânie, o prinse pe Lizzie de braț și o strânse cu putere.

— Cum îndrăznești să mă umilești în felul acesta? strigă el. Îți interzic să mai vorbești!

— Încercați să intimidați acest martor? spuse Gordonson. Jay păru speriat și îi dădu drumul. Un avocat cu un teanc de documente își făcu drum printre ei. Jay spuse:

— Trebuie să discutăm aici, în văzul tuturor?

— Da, răspunse Gordonson. Nu putem părăsi curtea.

Sir George i se adresă lui Lizzie:

— Ce naiba ai de gând, fata mea?

Tonul lui arogant o scoase din minți pe Lizzie.

— Știi al dracului de bine ce am de gând, răspunse ea. Bărbații fură uimiți să o audă înjurând astfel, iar doi sau trei oameni din apropiere se întoarseră să se uite la ea. Femeia le ignoră reacția.

— Ați pus la cale această rebeliune ca să-l prindeți pe McAsh. Nu am de gând să stau cu mâinile în sân și să mă uit cum îl spânzurați.

Sir George se înroși.

— Nu uita că ești nora mea și…

— Taci din gură, George, îl întrerupse ea. Nu mă poți intimida.

Vorbele ei căzură ca un tunet. Nimeni nu-i mai spusese lui Sir George să tacă, fata era sigură de asta.

Jay interveni:

— Nu poți fi împotriva soțului tău, tună el. Este lipsit de loialitate!

— Lipsit de loialitate? repetă ea pe un ton disprețuitor. Cine naiba ești tu să-mi vorbești mie despre loialitate? Ai jurat că nu vei extrage cărbune de pe pământul meu, după care te-ai apucat să faci exact asta. M-ai trădat chiar în ziua nunții

noastre!

Amuțiră cu toții și, timp de o clipă, Lizzie auzi un martor care depunea mărturie de cealaltă parte a zidului.

— Așadar, ai aflat despre accident, spuse Jay.

Fata trase aer în piept.

— Pot spune că, începând de astăzi, eu și Jay ne vom separa. Rămânem căsătoriți doar cu numele. Mă întorc la locuința mea din Scoția și niciun membru al familiei Jamisson nu va fi bine-venit acolo. Cât despre McAsh, nu am de gând să vă ajut să-mi spânzurați un prieten, așa că puteți amândoi – amândoi – să mă pupați în fund.

Sir George era prea uimit ca să mai poată rosti vreun cuvânt. Nimeni nu-i mai vorbise așa de foarte mulți ani. Avea fața la fel de roșie ca sfecla, ochii îi ieșeau din orbite, împroșca în jur salivă, dar nu reușea să rostească niciun cuvânt.

Caspar Gordonson i se adresă lui Jay:

— Pot să vă fac o propunere?

Jay îi aruncă o privire plină de ură, dar răspunse scurt:

— Vă rog, vă rog…

— Doamna Jamisson ar putea fi convinsă să nu depună mărturie cu o singură condiție.

— Care?

— Dumneata, Jay, să ceri ca Mack să rămână în viață.

— Categoric nu, spuse Jay.

Gordonson continuă:

— Ar fi la fel de eficient. Dar ar scuti familia de situația neplăcută în care soția intervine împotriva soțului într-un proces public. Apoi adăugă pe un ton glumeț: în schimb, dumneata ai da astfel dovadă de mărinimie. Poți spune că Mack a lucrat în mina familiei Jamisson și că de aceea vreți să dați dovadă de compasiune față de el.

Lizzie se simți ceva mai încrezătoare. O pledoarie pentru indulgență, venită din partea lui Jay, ofițerul care pusese capăt revoltei, ar fi fost mult mai eficientă.

Îl văzu pe Jay ezitând, în timp ce încerca să cântărească urmările. Apoi, spuse pe un ton ursuz:

— Cred că voi fi nevoit să accept.

Înainte ca Lizzie să se poată bucura, Sir George interveni:

— Mai este o condiție asupra căreia știu că Jay va insista.

Lizzie avu presentimentul trist că știa ce avea să urmeze.

Sir George se uită la ea.

— Trebuie să uiți de prostia asta cu separarea. Va trebui să fii alături de Jay așa cum se cuvine.

— Nu! strigă ea. M-a trădat – cum aș putea să mai am încredere în el? Nu am de gând să fac asta!

Sir George interveni:

— Atunci, nici Jay nu va pleda pentru viața lui McAsh!

Gordonson interveni:

— Lizzie, vreau să știi că pledoaria lui Jay are mai multă greutate decât a dumitale, fiindcă el este reclamantul.

Lizzie era tulburată. Nu era cinstit – i se cerea să aleagă între viața lui Mack și a ei. Cum ar fi putut lua o asemenea decizie? Era presată din ambele părți și lucrul acesta o durea.

Cu toții se uitau la ea: Jay, Sir George, Gordonson, mama ei și York. Știa că avea să cedeze, dar ceva din ea nu-i permitea.

— Nu, spuse ea cu îndrăzneală. Nu voi da la schimb viața mea pentru viața lui Mack.

Gordonson îi spuse:

— Mai gândește-te.

Apoi, mama ei adăugă:

— Trebuie s-o faci.

Lizzie se uită la ea. Desigur, mama ei o sfătuia să opteze pentru o înțelegere convențională. Dar era pe punctul de a izbucni în lacrimi.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Lizzie.

Femeia începu să plângă.

— Trebuie să fii soția lui Jay așa cum se cuvine.

— De ce?

— Fiindcă vei avea un copil.

Lizzie o privi uluită.

— Ce? Despre ce vorbești?

— Ești însărcinată, îi spuse mama ei.

— Cum ți-ai dat seama de asta?

Mama ei răspunse printre sughițuri:

— Ți-au crescut sânii și mâncarea îți face rău. Ești măritată de două luni – nu este un lucru neașteptat.

— Dumnezeule!

Lizzie rămase cu gura căscată. Totul se întorsese cu susu-n jos. Un copil? Era posibil? Chibzui o clipă și își dădu seama că nu mai sângerase din noaptea nunții. Deci era adevărat. Era prinsă

în capcana propriului trup. Jay era tatăl copilului ei. Iar mama ei își dăduse seama că acesta era singurul lucru care o putea convinge să se răzgândească.

Se uită la soțul ei. Pe chip i se citea o mânie amestecată cu stăruință.

— De ce m-ai mințit? îl întrebă ea.

— Nu am vrut, dar am fost nevoit, răspunse el.

Era supărată. Dragostea față de el nu avea să mai fie niciodată la fel, știa asta. Dar el era încă soțul ei.

— Bine, spuse ea. Accept.

Caspar Gordonson interveni:

— Așadar, ne-am înțeles cu toții.

Aceste vorbe i se părură lui Lizzie o sentință pe viață.

*

— Oh, da! Oh, da! Oh, da! strigă crainicul curții. Înălțimile Lor, jurații regelui, ordonă tuturor persoanelor prezente de față să păstreze liniștea în timp ce prizonierii aduși la bară își vor primi pedeapsa cu moartea sau condamnarea la temniță.

Judecătorul își puse pe cap toca neagră și se ridică în picioare.

Mack se cutremură de repulsie. În ziua respectivă se judecaseră nouăsprezece cazuri și doisprezece oameni fuseseră declarați vinovați. Mack simți un val de groază. Lizzie îl obligase pe Jay să pledeze pentru indulgență, ceea ce însemna că urma să se renunțe la pedeapsa cu moartea, dar ce se întâmpla dacă judecătorul hotăra să nu țină cont de declarația lui Jay sau făcea vreo greșeală?

Lizzie se afla în spatele curții. Mack o văzu – era palidă și tremura. Nu avusese ocazia să-i vorbească. Ea încercă să-i zâmbească pentru a-l îmbărbăta, dar zâmbetul ei se transformă într-o grimasă de teamă.

Judecătorul îi privi pe cei doisprezece prizonieri care stăteau înșiruiți și, un moment mai târziu, începu să vorbească:

— Potrivit legii, veți pleca de aici către locul de unde ați venit și, de acolo, veți merge la locul execuției, unde veți atârna în ștreang până când trupurile voastre vor fi moarte! Moarte! Moarte! Dumnezeu să se milostivească de sufletele voastre!

Urmă o pauză plină de groază. Cora îl ținea pe Mack de braț, iar el simțea unghiile fetei pătrunzându-i adânc în carne, în timp ce era cuprinsă de aceeași teamă. Ceilalți prizonieri nu aveau speranța să fie iertați. În timp ce-și auzeau sentința la moarte,

unii strigau injurii, alții plângeau, iar unul se ruga cu glas puternic.

— Peg Knapp este grațiată și va fi deportată, rosti judecătorul pe tonul unei incantații. Cora Higgins este grațiată și va fi deportată. Malachi McAsh este grațiat și va fi deportat. Ceilalți vor fi spânzurați.

Mack le luă de mijloc pe Cora și pe Peg și rămaseră îmbrățișați astfel. Viețile lor fuseseră cruțate…

Caspar Gordonson li se alătură celor trei, apoi îi strânse mâna lui Mack și rosti pe un ton solemn:

— Mă tem că trebuie să-ți dau o veste îngrozitoare.

Mack era din nou înspăimântat: se renunța cumva la grațierea lor?

— S-a prăbușit plafonul unuia dintre puțurile familiei Jamisson, continuă el.

Inima lui Mack încetă să mai bată. Se temea teribil de ceea ce avea să audă.

— Douăzeci de oameni au fost uciși, continuă Gordonson.

— Esther…?

— Îmi pare rău, Mack. Sora ta se numără printre cei morți.

— Moartă?

Îi venea teribil de greu să accepte. Viața și moartea se succedaseră asemenea cărților de joc în ziua aceea. Esther, moartă? Cum ar fi fost posibil să nu mai aibă o soră geamănă? O avusese dintotdeauna, de când se născuse…

— Ar fi trebuit să o las să vină cu mine, spuse el în timp ce ochii i se umpleau de lacrimi. De ce am lăsat-o acolo?

Peg se uita la el cu ochi măriți. Cora îl luă de mână și îi spuse:

— O viață a fost salvată și o viață a fost pierdută.

Mack își îngropă fața în mâini și începu să plângă.

CAPITOLUL 25

Ziua plecării sosi foarte repede.

Fără niciun avertisment, într-o dimineață, toți prizonierii condamnați la deportare fură anunțați să-și strângă lucrurile și adunați apoi în curte.

Mack avea puține lucruri. În afară de hainele de pe el, mai avea cartea *Robinson Crusoe,* brățara din fier ruptă pe care o adusese din Heugh și haina de blană pe care i-o dăduse Lizzie.

În curte, un fierar îi prindea de glezne în perechi cu lanțuri grele din fier. Mack se simți umilit la vederea lanțurilor – senzația pe care i-o lăsau lanțurile reci prinse de glezne îl făcu să se simtă extrem de trist. Luptase pentru libertate, dar pierduse bătălia și era încă o dată încătușat ca un animal. Spera ca vasul să se scufunde și el să moară înecat.

Bărbații nu aveau dreptul să fie legați împreună cu femeile. Mack fu împerecheat cu un bețivan bătrân și puturos, numit Mad Barney. Cora îi făcu ochi dulci fierarului și fu legată împreună cu Peg.

— Caspar nu cred că știe că plecăm azi, spuse Mack îngrijorat. Poate că nu au voie să anunțe pe nimeni.

Privi în susul și în josul șirului de condamnați. Erau peste o sută de persoane, se gândi el. Aproximativ un sfert erau femei, cu o puzderie de copii cu vârste de la nouă ani în sus. Printre bărbați se afla și Sidney Lennox.

Căderea lui Lennox provocase multă bucurie. Nimeni nu mai avea încredere în el de când depusese mărturie împotriva lui Peg. Hoții care se descotorosiseră de bunurile furate la taverna *Soarele* plecaseră acum în altă parte. Și, chiar dacă greva hamalilor eșuase și majoritatea bărbaților se întorseseră la muncă, nimeni nu mai era dispus să lucreze pentru Lennox, indiferent de preț. Încercase să oblige o femeie pe nume Gwen Șasepence să fure pentru el, dar aceasta, împreună cu doi prieteni, îl turnaseră pentru tăinuirea unor bunuri furate și Lennox primise o condamnare binemeritată. Familia Jamisson intervenise și îl salvase de spânzurătoare, dar nu reușise să împiedice deportarea.

Porțile mari din lemn ale închisorii se deschiseră larg. Un pluton format din opt gardieni îi aștepta la intrare, ca să-i escorteze. Un temnicer îmbrânci cu putere perechea din fruntea

șirului și toți începură să se deplaseze încet spre strada aglomerată.

— Nu suntem departe de Fleet Street, spuse Mack. Caspar poate că a aflat între timp despre noi.

— Ce importanță mai are? îl întrebă Cora.

— Îl poate mitui pe căpitanul vasului, ca să avem parte de un tratament mai bun.

Mack aflase câteva lucruri despre traversarea Atlanticului de la prizonierii, gardienii și vizitatorii de la Newgate. Informația cea mai importantă era că în timpul călătoriei puteau să piară mulți oameni. Indiferent dacă pasagerii erau sclavi, deținuți ori servitori angajați pe o anumită perioadă, condițiile de sub punte puteau provoca moartea. Marinarii erau motivați de bani, așa că îngrămădeau în cale cât mai mulți oameni. Cum și căpitanii erau mercenari, un prizonier care avea suficienți bani putea călători într-o cabină.

Londonezii se opriră din activitățile lor ca să-i privească pe condamnați pe ultimul și rușinosul lor drum prin inima orașului. Unii își manifestau părerea de rău, alții făceau glume și râdeau, iar câțiva aruncară cu pietre sau cu gunoaie. Mack rugă o femeie care părea mai cumsecade să-i trimită un mesaj lui Caspar Gordonson, dar aceasta refuză. Încercă apoi și a doua oară, dar cu același rezultat.

Prizonierii se mișcau încet din cauza lanțurilor și dură mai mult de o oră să se târască până la țărm. Fluviul era plin de vapoare, barje, feriboturi și plute, fiindcă greva fusese oprită cu ajutorul armatei. Era o dimineață caldă de primăvară. Razele soarelui străluceau în apele murdare ale Tamisei. O barcă aștepta să-i transporte până la vapor, care era ancorat în mijlocul apei. Mack văzu că numele vaporului era *Boboc de trandafir.*

— Este un vapor al familiei Jamisson? întrebă Cora.

— Cred că cele mai multe dintre vasele care transportă deținuți sunt ale lor.

În timp ce pășea de pe țărmul noroios în barcă, Mack își dădu seama că era ultima dată când avea să mai stea pe pământ britanic pentru mulți ani de-atunci înainte, poate chiar pentru totdeauna. Îl încercau sentimente contradictorii: teamă și neîncredere, amestecate cu emoția reținută la gândul că va ajunge într-o altă țară și va începe o viață nouă.

Îmbarcarea pe vas fu dificilă. Fură nevoiți să urce pe scară câte doi, legați cu lanțuri. Peg și Cora reușiră să se descurce destul de ușor, fiind tinere și vioaie, însă Mack fu nevoit să-l care după el pe Barney. O pereche formată din doi bărbați căzu în apă. Nici gardienii și nici marinarii nu făcură nimic ca să-i ajute și cei doi s-ar fi înecat dacă ceilalți prizonieri nu i-ar fi prins și i-ar fi tras înapoi în barcă.

Vaporul era lung de aproximativ doisprezece metri și lat de cinci. Peg comentă:

— Am spart debarale care erau mai mari decât ăsta, mă jur pe Dumnezeu.

Pe punte se aflau un coteț cu găini, o cocină mică și o capră legată. Pe cealaltă parte a punții, un minunat armăsar alb era ridicat dintr-o barcă, folosindu-se o prăjină pe post de macara. O pisică slăbănoagă își arătă ghearele spre Mack. Acesta avu sentimentul că frânghiile fuseseră strânse și velele înfășurate; simți miros de lac și balans sub picioare. Apoi fură împinși spre gura unei trape și coborâră o scară.

Vasul avea trei punți. Pe prima, patru marinari își luau masa de prânz, stând pe podea cu picioarele încrucișate, înconjurați de saci și de lăzi care conțineau provizii pentru voiaj. Pe a treia, aflată la capătul scării, doi bărbați așezau câteva butoaie și le fixau cu pene, ca să nu se miște în timpul călătoriei. La nivelul punții din mijloc, care era destinată condamnaților, un marinar îi trase pe Mack și pe Barney de pe scară și îi împinse pe o ușă.

Mirosea a smoală și a oțet. Mack încercă să vadă prin întuneric ce era în jur. Tavanul se afla la mai puțin de jumătate de metru de capul său. Un bărbat mai înalt ar fi fost nevoit să se aplece. Era perforat de două grilaje care lăsau să intre puțină lumină și ceva aer, nu din exterior, ci de pe puntea de deasupra, care era luminată la rândul ei cu ajutorul unor trape deschise. De ambele părți ale calei se aflau gratii din lemn, late de aproape doi metri, una dintre ele înaltă până în dreptul taliei și cealaltă de câteva zeci de centimetri deasupra podelei.

Mack își dădu seama îngrozit că deținuții erau nevoiți să-și petreacă tot drumul așezați pe acele gratii.

Se târâră pe coridorul îngust dintre rânduri. Primele locuri erau deja ocupate de câțiva deținuți care stăteau întinși, legați cu lanțuri în perechi. Erau tăcuți, uimiți de ce li se întâmpla. Un marinar le așeză pe Peg și pe Cora alături de Mack și de Barney,

cum stau cuțitele într-un sertar. Se așezară apoi cu toții, iar marinarul îi împinse mai aproape, lipiți unul de celălalt. Peg se putea ridica, însă adulții nu aveau loc. Cel mai bun lucru pe care îl putea face Mack era să se sprijine într-un cot.

La capătul rândului, Mack reuși să distingă un vas mare din lut, înalt cam de o jumătate de metru, cu o formă conică, cu fundul lat și o deschidere de aproximativ douăzeci de centimetri. În cală mai erau încă trei obiecte la fel. Erau singurele obiecte de mobilier vizibile și își dădu seama că foloseau drept toalete.

— În cât timp vom ajunge în Virginia? întrebă Peg.

— Șapte săptămâni, răspunse el. Dacă avem noroc.

*

Lizzie urmărea cum erau transportate cuferele ei în cabina spațioasă de la pupa vaporului *Boboc de trandafir.* Ea și Jay primiseră încăperile proprietarului, un dormitor și o cameră de zi, așa că aveau mai mult spațiu decât se așteptase. Toată lumea vorbea despre grozăviile călătoriei peste ocean, însă ea era hotărâtă să profite de ceea ce i se oferea și să se bucure de noua experiență.

Dar să se bucure de ceea ce i se întâmpla nu reprezenta filosofia ei de viață. Nu putea uita trădarea lui Jay – strângea încă din pumni și își mușca limba ori de câte ori se gândea la promisiunea mincinoasă pe care i-o făcuse în ziua nunții lor –, dar încerca să uite de această întâmplare.

Cu câteva săptămâni în urmă, ar fi fost extrem de încântată de această călătorie. Cea mai mare ambiție a ei era să ajungă în America: era unul dintre motivele pentru care se căsătorise cu Jay. Își imaginase că în colonii avea să ducă o viață nouă, liberă și simplă, fără jupoane și cărți de vizită, în aer liber, unde o femeie putea avea mizerie sub unghii și putea spune tot ce gândea, la fel ca un bărbat. Dar visul își pierduse din strălucire atunci când aflase de înțelegerea pe care o făcuse Jay. Ar fi trebuit să-și numească plantația *Douăzeci de morminte,* se gândea ea cu tristețe.

Încerca să se poarte cu Jay la fel ca înainte, însă trupul ei o trăda. Când el o atingea noaptea, nu mai răspundea la fel ca înainte. Îl săruta și îl mângâia, dar atingerea degetelor lui nu îi mai ardea pielea, iar limba lui nu-și mai găsea drumul către sufletul ei. Cândva, simpla lui prezență o făcea să se umezească

între picioare. Acum, trebuia să se ungă pe ascuns cu o cremă înainte să se urce în pat, altfel contactul sexual îi provoca durere. El gâfâia și gemea de plăcere ori de câte ori ejacula înăuntrul ei, dar pentru ea nu mai exista un asemenea apogeu. În schimb, rămânea cu un puternic sentiment de insatisfacție. Mai târziu, când îl auzea sforăind, se consola cu propriile degete, iar capul i se umplea de imagini ciudate cu bărbați care se luptau și târfe cu sânii dezgoliți.

Viața ei era stăpânită de gândurile legate de copil. Sarcina făcea ca dezamăgirile să i se pară mai puțin importante. Avea să își iubească copilul fără limite. Copilul reprezenta realizarea supremă a vieții ei. Și el – sau ea – avea să crească în Virginia.

În timp ce-și scotea pălăria de pe cap, se auzi o bătaie în ușă. Un bărbat cu părul aspru, îmbrăcat într-o haină albastră și purtând un tricorn, intră în încăpere și făcu o plecăciune.

— Sunt Silas Bone, secundul vasului, la dispoziția dumneavoastră, doamnă Jamisson, domnule Jamisson, spuse el.

— Bună ziua și dumitale, Bone, răspunse Jay pe un ton înțepat, asumându-și rolul de fiu al patronului.

— Complimente din partea căpitanului, continuă Bone.

Ce doi îl cunoscuseră deja pe căpitanul Parridge, un englez aspru și reținut din Rochester.

— Vom pleca la reflux, continuă Bone.

Îi aruncă lui Lizzie un zâmbet condescendent.

— Oricum, vom sta în estuarul Tamisei o zi sau două, așa că doamna nu trebuie să-și facă griji momentan în legătură cu vremea.

Jay întrebă:

— Caii mei au fost urcați la bord?

— Da, domnule.

— Haideți să vedem unde i-ați adăpostit.

— Desigur. Doamna J. poate că vrea să rămână și să-și despacheteze lucrurile.

Lizzie spuse:

— Vin cu voi. Aș vrea să arunc o privire pe aici.

— Ar fi mai bine să stați în cabină cât mai mult pe durata voiajului, doamnă J., spuse Bone. Marinarii sunt oameni duri, iar vremea este și mai dură.

Lizzie răspunse pe un ton răspicat:

— Nu am de gând să-mi petrec următoarele șapte săptămâni

închisă în această cămăruță. Ia-o înainte, domnule Bone.

— Sigur, sigur, doamnă J.

Părăsiră cabina și străbătură puntea până la o trapă deschisă. Secundul porni în jos pe scară, cu agilitatea unei maimuțe. Jay coborî primul, urmat de Lizzie. Ajunseră pe a doua punte. Lumina zilei pătrundea prin trapa deschisă, amplificată puțin de o lampă atârnată de un cârlig. Caii preferați ai lui Jay, cei doi armăsari cenușii împreună cu Vifor, calul pe care-l primise în dar de ziua lui, stăteau în niște boxe înguste. Fiecare dintre ei avea o sfoară legată de abdomen, iar aceasta era prinsă de o bară deasupra capului, astfel încât, dacă și-ar fi pierdut echilibrul în tangaj, să nu cadă. Într-o iesle aflată în fața lor se afla fân, iar puntea fusese acoperită cu nisip, ca să le protejeze copitele. Erau niște animale prețioase, pe care le-ar fi putut înlocui cu greu în America. Caii erau nervoși, iar Jay îi mângâie și le vorbi încet, ca să-i liniștească.

Lizzie își pierdu răbdarea și începu să se plimbe pe punte, până ajunse în dreptul unei uși masive, care era deschisă. Bone veni după ea.

— Nu m-aș plimba pe aici în locul dumneavoastră, doamnă J., spuse el. Ați putea vedea lucruri care să vă facă rău.

Femeia îl ignoră și merse mai departe. Nu era slabă din fire.

— Acolo e camera deținuților, spuse el. Nu este un loc potrivit pentru o doamnă.

Bărbatul tocmai rostise cuvintele magice, care o determinară pe Lizzie să insiste. Se întoarse și îl fixă cu privirea.

— Domnule Bone, vasul acesta îi aparține socrului meu și voi merge oriunde vreau. Este clar?

— Sigur, sigur, doamnă J.

— Și îmi poți spune doamnă Jamisson.

— Sigur, sigur, doamnă Jamisson.

Era curioasă să viziteze camera deținuților, fiindcă aici l-ar fi putut găsi pe Mack. Acesta era primul vas care transporta deținuți și care plecase din Londra după ce el fusese judecat. Mai merse câțiva pași, își lăsă capul în jos când trecu pe sub o grindă, împinse o ușă și ajunse în cala principală.

Era cald și se simțea un miros puternic de trupuri asudate. Se concentră pentru a reuși să distingă ceva în întuneric. La început nu văzu nimic, deși se auzea un murmur de voci. Se afla într-o încăpere mare, plină cu obiecte care semănau cu

rastelurile pentru butoaie. Pe raftul de lângă ea se mișcă ceva și auzi un zăngănit care aducea cu zgomotul produs de un lanț și care o făcu să tresară. Apoi, constată îngrozită că ceea ce se mișcase era un picior de om prins cu o clamă de fier. Reuși să vadă că cineva stătea întins pe raft. Nu, erau doi oameni, legați cu un lanț de glezne. Pe măsură ce ochii i se obișnuiau cu întunericul, izbuti să vadă un alt cuplu așezat umăr lângă umăr, apoi un altul, și își dădu seama că erau acolo câteva zeci de oameni, înghesuiți unii în alții pe rafturile acelea, precum heringii în tava unui vânzător de pește.

Desigur, se gândi ea, fuseseră așezați acolo doar pentru început, după care aveau să primească niște paturi potrivite, cel puțin pe durata călătoriei... Apoi, își dădu seama că era un gând prostesc. Unde ar fi încăput pe vapor asemenea paturi? Aceasta era cala principală și ocupa cea mai mare parte a spațiului aflat sub punte. Nu exista niciun alt loc pentru nefericiții aceia. Urmau să-și petreacă cel puțin șapte săptămâni zăcând întinși în locul acela lipsit de aer.

— Lizzie Jamisson! se auzi o voce din întuneric.

Femeia tresări. Recunoscuse imediat accentul scoțian – era Mack. Își concentră privirea în întuneric și spuse:

— Mack, unde ești?

— Aici.

Înaintă câțiva pași pe culoarul strâmt dintre grătare. Un braț de un cenușiu fantomatic se întindea spre ea în lumina crepusculară. Strânse mâna puternică a lui Mack.

— E îngrozitor ce se întâmplă aici, spuse ea. Ce pot face?

— Acum nimic, răspunse el.

Le văzu pe Cora, întinsă alături de Mack, și pe fetiță, Peg, lângă ea. Cel puțin erau împreună. Ceva de pe chipul Corei o făcu pe Lizzie să-i dea drumul lui Mack.

— Am să încerc să mă asigur că primiți suficientă mâncare și apă, spuse ea.

— Este un gest mai mult decât generos.

Lizzie nu știa ce altceva ar mai fi putut spune. Rămase acolo tăcută preț de câteva momente.

— Am să vin aici în fiecare zi, dacă am să pot, adăugă ea în cele din urmă.

— Mulțumesc.

Se întoarse și ieși în grabă.

Când reveni la lumină era plină de indignare, dar – întâlnind privirea disprețuitoare a lui Silas Bone – își reținu vorbele. Deținuții fuseseră îmbarcați și vaporul urma să iasă în larg, așa că lucrurile nu mai puteau fi schimbate. Orice protest ar fi justificat părerea lui Bone cum că femeile nu aveau ce să caute sub punte.

— Caii au fost instalați confortabil, îi spuse Jay cu un aer satisfăcut.

Lizzie nu se putu abține și replică:

— Stau mult mai bine decât oamenii!

— Ah, mi-am adus aminte, spuse Jay. Bone, în cală se află un deținut care se numește Sidney Lennox. Te rog să-i scoți lanțurile și să-l instalezi într-o cabină.

— Sigur, sigur, domnule.

— De ce este și Lennox cu noi? întrebă Lizzie speriată.

— A fost condamnat fiindcă a luat în custodie bunuri furate. Dar a făcut servicii familiei noastre în trecut și nu-l putem abandona. Ar putea să moară dacă rămâne în cală.

— Vai, Jay! strigă Lizzie disperată. Este un om atât de rău!

— Dimpotrivă, este chiar folositor.

Lizzie se întoarse. Se bucurase la gândul că Lennox rămăsese în Anglia. Ce ghinion că și el se afla printre cei deportați! Oare Jay nu avea să scape niciodată de influența lui nefastă?

Bone spuse:

— A început refluxul, domnule Jamisson. Căpitanul e nerăbdător să ridice ancora.

— Transmite-i complimentele mele domnului căpitan și spune-i să continue.

Urcară cu toții pe scară.

Câteva minute mai târziu, Lizzie și Jay stăteau la proră, în timp ce vaporul cobora în josul râului odată cu refluxul. Vântul proaspăt al serii mângâia obrajii lui Lizzie. În timp ce domul Catedralei St. Paul se pierdea printre restul clădirilor, ea spuse:

— Mă întreb dacă vom mai revedea Londra vreodată.

PARTEA A III-A
VIRGINIA

CAPITOLUL 26

Mack stătea întins în cala vaporului *Boboc de trandafir,* tremurând din cauza febrei. Se simțea ca un animal: murdar, aproape gol, legat cu lanțuri și lipsit de putere. Nu se putea ridica, dar avea mintea limpede. Jurase că nu va mai permite nimănui să-l arunce în lanțuri. Era hotărât să lupte, să încerce să evadeze cu riscul de a fi ucis, decât să suporte o asemenea umilință.

Un strigăt plin de emoție se auzi de pe punte:

— Adâncimea este de treizeci și cinci de brațe, căpitane – nisip și stufăriș.

Echipajul scoase strigăte de bucurie. Peg întrebă:

— Ce este un braț?

— Doi metri de apă, spuse Mack ușurat. Înseamnă că ne apropiem de pământ.

De multe ori simțise că nu va reuși. Douăzeci și cinci de prizonieri muriseră pe mare. Ei supraviețuiseră foamei. Lizzie, deși nu mai revenise niciodată sub puntea principală, își respectase promisiunea și se asigurase că au suficientă hrană și apă. Dar apa era infestată, iar dieta era compusă din carne sărată și pâine nesănătoasă, așa că prizonierii contractaseră o boală care se numea febra spitalului sau febra închisorii. Mad Barney fusese prima victimă a bolii – persoanele în vârstă mureau mai repede.

Boala nu era singura cauză a morții. Cinci oameni pieriseră într-o furtună îngrozitoare, în care prizonierii fuseseră pur și simplu azvârliți prin cală, rănindu-se atât pe ei, cât și pe cei din jur cu lanțurile de fier.

Peg fusese întotdeauna slabă, dar acum părea un șir de oase. Cora îmbătrânise. Prin întunericul din cală, Mack putea să vadă că părul îi căzuse, fața i se uscase, iar trupul ei cândva plin de voluptate devenise costeliv și desfigurat de răni. Mack se bucura că reușiseră totuși să rămână în viață.

Ceva mai târziu, fu anunțată o nouă adâncime: „Optsprezece brațe și nisip alb”. Apoi treisprezece brațe și scoici. Și, în cele

din urmă, strigătul: „Pământ!”

Deși era foarte slăbit, Mack își dorea să ajungă pe punte. „Aceasta este America, se gândea el. Am străbătut întreaga lume, până în cel mai îndepărtat capăt, și sunt încă în viață. Îmi doresc să văd America.”

În noaptea aceea, *Boboc de trandafir* ancoră pe o apă liniștită. Marinarul care le aduse rația de carne de porc sărată și de apă clocită era unul dintre cei mai prietenoși membri ai echipajului. Se numea Ezekiel Bell. Era desfigurat – își pierduse o ureche, era complet chel și avea la gât o gușă uriașă, de dimensiunea unui ou de găină. Ca o ironie, i se spunea Frumosul Bell. El îi anunță că se aflau la Cape Henry, lângă orașul Hampton din Virginia.

În ziua următoare, vasul rămase ancorat. Mack se întreba mânios care putea fi motivul prelungirii voiajului. Cineva coborâse probabil după provizii, fiindcă în noaptea aceea veni dinspre bucătărie un miros ademenitor de carne proaspăt prăjită. Aroma îi tortura pe prizonieri, iar lui Mack îi dădea dureri de stomac.

— Mack, ce-o să se întâmple când ajungem în Virginia? întrebă Peg.

— Vom fi vânduți și va trebui să muncim pentru cei care ne cumpără, răspunse el.

— Vom fi vânduți împreună?

Știa că erau puține șanse, dar nu i-o spuse.

— Se poate, spuse el. Să sperăm că va fi bine.

Se făcu liniște, în timp ce Peg medita la cele auzite. Când vorbi din nou, avea o voce speriată:

— Cine o să ne cumpere?

— Fermierii, proprietarii de plantații, nevestele bogătanilor… Oricine are nevoie de muncitori ieftini.

— Poate că cineva o să ne vrea pe toți trei.

Cine putea avea nevoie de un miner și două hoațe? Mack spuse:

— Sau poate că vom fi cumpărați de niște oameni care locuiesc aproape unii de ceilalți.

— Ce-o să muncim?

— Orice ni se cere, cred: agricultură, curățenie, construcții…

— Vom fi ca restul sclavilor.

— Numai șapte ani.

— Șapte ani! spuse fata deprimată. O să fiu adultă atunci!
— Iar eu o să am aproape treizeci de ani, adăugă Mack.
I se părea jumătatea vieții.
— Or să ne bată?
Mack știa că răspunsul era „da”, însă o minți.
— Nu, dacă ne facem treaba și ne ținem gura, spuse el.
— Cine primește banii după ce vom fi vânduți?
— Sir George Jamisson. Febra îl epuizase și adăugă grăbit: Sunt sigur că mi-ai mai pus întrebările astea nenorocite și cu altă ocazie.
Peg se întoarse cu spatele, ofensată. Cora spuse:
— E îngrijorată, Mack, de-asta îți tot pune aceleași întrebări.
„Și eu sunt îngrijorat”, se gândi Mack nefericit.
— Nu vreau să mai ajungem în Virginia, spuse Peg cu tristețe. Vreau ca voiajul să continue la nesfârșit.
Cora râse cu amărăciune.
— Ți-ar plăcea să locuiești așa?
Apoi își așeză brațele în jurul fetei și o îmbrățișă.
Ridicară ancora în dimineața următoare și Mack își dădu seama că aveau parte de un vânt bun. Cu o seară înainte aflase că mai aveau puțin și ajungeau la gura Râului Rappahannock. Pierduseră două zile din pricina vântului, înainte să poată ajunge la râu.
Febra îi scăzuse și Mack găsi suficientă putere cât să urce pe punte pentru una dintre pauzele de exerciții. Și în timp ce vaporul înainta în susul râului, văzu pentru prima dată America.
Păduri dese și câmpii cultivate se înșirau pe ambele maluri ale râului. Din loc în loc se vedea câte un ponton, o fâșie goală de pământ sau o peluză, în fața unei case maiestuoase. În jurul pontoanelor văzu câteva butoaie uriașe, folosite pentru transportul tutunului. Mai văzuse așa ceva în portul din Londra, însă acum i se părea extraordinar că supraviețuiseră călătoriei periculoase peste ocean și ajunseseră acolo. Majoritatea oamenilor de pe câmp erau negri. Caii și câinii arătau precum cei de pe continent, dar păsările cocoțate pe catargul vasului aveau o înfățișare necunoscută. Pe râu erau o mulțime de vase, câteva vapoare comerciale, ca *Boboc de trandafir,* dar și multe ambarcațiuni mai mici.
Acestea fură singurele imagini pe care le văzu în următoarele patru zile, dar le păstră în minte și le prețui ca pe un suvenir cât

timp fură nevoiți să stea în cală: razele soarelui, oamenii care se plimbau în aerul proaspăt, pădurile, câmpiile și casele. Dorința de a coborî de pe vas și de a se plimba în aer liber era dureros de puternică.

Când aruncară în cele din urmă ancora, aflară că ajunseseră la Fredericksburg, destinația lor. Voiajul durase opt săptămâni.

În noaptea aceea, prizonierii primiră mâncare gătită: o supă din carne proaspătă de porc, cu praz indian și cu cartofi, o bucată de pâine proaspătă și o halbă de bere. După această masă grea și abundentă, Mack se simți rău toată noaptea.

În dimineața următoare, deținuții fură aduși pe punte în grupuri de câte zece, ca să vadă Fredericksburgul.

Ancoraseră într-un râu mlăștinos, care avea mici insule în mijlocul apei. În jur se vedeau o plajă îngustă de nisip, o platformă din lemn și apoi un pod care urca spre oraș, ce fusese construit în jurul unui mal abrupt. Localitatea nu părea să aibă mai mult de două sute de locuitori: nu era cu mult mai mare decât Heugh, satul unde se născuse Mack, dar părea un loc vesel și prosper, cu case din lemn pictate în alb și verde. Pe celălalt mal, în susul râului, se afla un alt oraș, despre care Mack auzise că se numește Falmouth.

Râul era aglomerat – mai existau în zonă două vase la fel de mari ca *Boboc de trandafir,* două cabotiere mai mici, câteva bărci și un feribot care traversa râul între cele două orașe. O mulțime de bărbați munceau la țărm: descărcau vase sau rostogoleau butoaie, pe care le cărau sau le scoteau din depozite.

Prizonierii primiră săpun ca să se poată spăla și fu adus la bord un bărbier, ca să-i radă și să-i tundă. Cei care aveau hainele prea zdrențuite primiră alte veșminte, dar recunoștința le fu scurtă când constatară că proveneau de la cei care muriseră în timpul voiajului. Mack primi haina păduchioasă a lui Mad Barney. O întinse pe o bară și o lovi cu un băț, până când căzură toți paraziții din ea.

Căpitanul făcu o listă cu toți prizonierii care supraviețuiseră și îi întrebă cu ce se ocupaseră în țara natală. Unii dintre ei avuseseră slujbe ocazionale sau, la fel ca Peg și Cora, nu-și câștigaseră pâinea muncind cinstit. Fură încurajați să exagereze sau să inventeze ceva. Peg deveni astfel ucenică de croitor, iar Cora – chelneriță. Mack își dădu seama că era un efort întârziat

de a-i face atrăgători în fața cumpărătorilor.

Fură duși înapoi în cală și în după-amiaza respectivă doi bărbați veniră să-i inspecteze. Era un cuplu ciudat: unul dintre ei purta o haină roșie de soldat britanic peste niște pantaloni grosolani, iar celălalt – un veston galben demodat, cu pantaloni din piele de căprioară cusuți prost. În ciuda vestimentației lor stranii, păreau bine hrăniți și aveau nasul roșu pe care-l au de obicei bărbații care-și permit să bea oricât vor. Frumosul Bell îi șopti lui Mack că erau „conducători de suflete” și îi explică ce însemna acest lucru: cumpărau grupuri de sclavi, penitenți sau servitori angajați pe o anumită perioadă, și îi duceau în turmă, ca pe oi, în diverse locuri îndepărtate din țară, unde-i vindeau fermierilor sau ciobanilor. Lui Mack nu îi plăcu felul în care arătau aceștia. Plecară fără să facă vreo achiziție. A doua zi era Ziua Curselor, îi spuse Bell. Oameni din toată țara veneau ca să participe la întreceri de cai. Majoritatea condamnaților urmau să fie vânduți până la sfârșitul zilei. Apoi, conducătorii de suflete plăteau un preț mai mic pentru cei care rămâneau. Mack spera ca Peg și Cora să nu ajungă în mâinile lor.

În noaptea aceea avură din nou parte de o masă bună. Mack mâncă încet și dormi apoi buștean. Dimineață arătau cu toții ceva mai bine. Aveau fețele mai luminoase și puteau zâmbi. Pe durata călătoriei, singura lor masă fusese cina, dar astăzi primiseră la micul dejun o porție de porridge și melasă, împreună cu un pahar de rom cu apă.

În aceste condiții, deși viitorul le era nesigur, oamenii urcară veseli pe scară, șchiopătând din cauza lanțurilor. În ziua aceea, activitatea era mai intensă pe țărm. Câteva vase mici acostaseră recent, numeroase căruțe treceau pe strada principală și câteva grupuri de oameni îmbrăcați elegant se plimbau râzând, bucurându-se de ziua liberă.

Un bărbat burtos cu o pălărie de paie urcă la bord, însoțit de un negru înalt cu părul cenușiu. Cei doi îi analizară pe deținuți, apoi aleseră câțiva și îi respinseră pe ceilalți. Mack își dădu seama că îi alegeau pe bărbații cei mai tineri și mai puternici, iar el avea să se numere printre cei paisprezece sau cincisprezece aleși. Nu luară nicio femeie și niciun copil.

După încheierea selecției, căpitanul spuse:

— Bine, acum voi mergeți cu oamenii aceștia.

— Unde mergem? întrebă Mack.

Nimeni nu îi răspunse.

Peg începu să plângă.

Mack o îmbrățișă – știa că așa avea să se întâmple și i se rupea inima. Fiecare adult în care Peg avusese încredere fusese luat de lângă ea. Mama ei fusese ucisă de boală, tatăl ei fusese spânzurat și Mack era acum vândut. O îmbrățișă cu putere și fata se agăță de el.

— Ia-mă cu tine! urlă ea.

Mack se desprinse de ea și îi spuse:

— Încearcă să rămâi alături de Cora, dacă se poate.

Cora îl sărută pe buze cu o pasiune disperată. Lui Mack îi venea greu să creadă că era posibil să nu o mai vadă niciodată, să nu mai stea întins lângă ea în pat, să-i atingă trupul și să o facă să gâfâie de plăcere. În timp ce se sărutau, fetei îi curgeau pe față lacrimi fierbinți.

— Încearcă să ne găsești, Mack, pentru numele lui Dumnezeu, îl imploră ea.

— Am să fac tot ce pot…

— Promite-mi! insistă ea.

— Promit, am să vă găsesc.

Burtosul spuse:

— Haide, iubărețule, apoi îl smulse pe Mack de lângă fată.

El se uită înapoi peste umăr, în timp ce era împins pe puntea care ducea spre chei. Cora și Peg îl priveau nemișcate, plângând, înlănțuite cu brațele una de cealaltă. Mack se gândea la felul în care se despărțise de Esther. „N-am să le dezamăgesc pe Peg și pe Cora cum am dezamăgit-o pe Esther”, își promise el. Apoi nu le mai văzu.

I se părea ciudat să simtă pământul solid sub picioare după ce timp de opt săptămâni marea se mișcase neîncetat sub el. În timp ce șchiopăta, legat în lanțuri, pe strada nepietruită, se uita atent la tot ce se afla în jur, la tot ce reprezenta America. În centrul orașului se aflau o biserică, o piață, un stâlp al infamiei și un eșafod. Pe fiecare parte a străzii se înșirau case din cărămidă și lemn, la distanțe destul de mari unele de altele. Oile și găinile se hrăneau pe drumul noroios. Câteva clădiri păreau foarte vechi, însă existau și multe noi.

Orașul era plin de oameni, cai, căruțe și trăsuri, majoritatea venite din satele din împrejurimi. Femeile aveau bonete și panglici noi, iar bărbații purtau ghete lustruite și mănuși curate.

Multe dintre veșmintele oamenilor păreau lucrate în casă, deși erau realizate din materiale scumpe. Auzi câțiva oameni discutând despre curse și pariuri. Locuitorii Virginiei păreau atrași de jocurile de noroc.
Orășenii se uitau la condamnați cu o curiozitate temperată, la fel cum ar fi privit un cal galopând pe o stradă, o priveliște care – deși familiară – continua să le stârnească interesul.
Orașul se termină după o jumătate de milă de mers. Traversară râul la un vad, apoi o porniră pe o potecă accidentată dintr-o zonă împădurită. Mack se așeză lângă negrul de vârstă mijlocie.
— Numele meu este Malachi McAsh, îi zise el. Mi se spune Mack.
Bărbatul își menținu privirea înainte, dar îi vorbi pe un ton prietenos:
— Eu sunt Kobe, spuse el, pronunțând numele într-un fel care rima cu Toby. Kobe Tambala.
— Bărbatul gras cu pălărie de paie este stăpânul nostru acum?
— Nu. Bill Sowerby este doar supraveghetor. El și cu mine am fost trimiși pe *Boboc de trandafir* ca să alegem oamenii cei mai buni pentru câmp.
— Atunci cine ne-a cumpărat?
— Nu ai fost tocmai *cumpărat.*
— Atunci?
— Domnul Jay Jamisson a hotărât să te păstreze ca să lucrezi pe plantația lui, Mockjack Hall.
— Jamisson!
— Exact.
Mack devenise din nou proprietatea familiei Jamisson. Gândul acesta îl umplu de mânie. „La naiba, am să fug din nou, își promise el. O să-mi fiu propriul stăpân.”
Kobe îl întrebă:
— Cu ce te-ai ocupat înainte?
— Am fost miner într-o mină de cărbune.
— Cărbune? Am auzit de asta. O piatră care arde ca lemnul, dar ceva mai tare?
— Da. Problema e că trebuie să intri mult sub pământ ca să o găsești. Dar tu?
— Ai mei au fost fermieri în Africa. Tatăl meu avea o bucată

mare de pământ, mai mare decât a domnului Jamisson.

Mack era surprins – nu mai auzise de sclavi care să provină din familii bogate.

— Ce fel de fermă?

— Mixtă – grâu, ceva vite, dar nu tutun. Creșteam și o plantă care se numește cartof dulce și care nu există pe aici.

— Vorbești bine englezește.

— Sunt aici de aproape patruzeci de ani.

O undă de amărăciune i se așternu pe față.

— Eram un copil când m-au răpit, adăugă el.

Mack se gândea la Peg și la Cora.

— Cu mine pe vapor au mai fost două persoane – o fată și o femeie. Aș putea să aflu cine le-a cumpărat?

Kobe izbucni în râs.

— Toți încearcă să afle unde au ajuns cei apropiați de care au fost despărțiți. Oamenii întreabă peste tot. Atunci când sclavii se întâlnesc pe drum sau în pădure, numai despre asta vorbesc.

— Copila se numește Peg, insistă Mack. Are numai treisprezece ani. E orfană.

— Atunci când ești cumpărat, nu mai ai mamă și tată.

Kobe renunțase, din câte își dădea seama Mack. Se obișnuise cu sclavia și învățase să supraviețuiască. Era înverșunat, dar abandonase orice gând de libertate. „Jur că eu nu voi face asta”, se gândi Mack.

Merseră aproape zece mile. Se deplasau anevoios din cauza lanțurilor. Unii dintre condamnați erau încă legați în perechi. Cei cărora le muriseră partenerii pe vas fuseseră legați de ambele picioare, atât cât să poată merge, dar să nu poată evada. Niciunul nu putea merge mai repede și s-ar fi prăbușit cu siguranță dacă ar fi încercat să fugă, fiind extrem de slăbiți din cauza celor opt săptămâni în care zăcuseră înghesuiți pe vapor. Supraveghetorul, Sowerby, mergea călare, însă nu dădea semne că s-ar grăbi; din când în când, trăgea câte o dușcă de alcool dintr-o ploscă.

Ținutul semăna mai degrabă cu Anglia decât cu Scoția și nu era atât de pustiu pe cât anticipase Mack. Drumul urma râul pietros care șerpuia printr-o pădure luxuriantă. Mack și-ar fi dorit să rămână întins o vreme la umbra acelor copaci uriași.

Se întreba cât de curând avea să o întâlnească din nou pe uimitoarea Lizzie. Îl întrista gândul că se afla din nou în

proprietatea familiei Jamisson, însă prezența ei reprezenta o consolare. Nu avea cruzimea socrului ei, deși putea fi uneori lipsită de rațiune. Purtarea ei neortodoxă și personalitatea vioaie îl încântau pe Mack. În plus, avea un simț al dreptății care îi salvase viața și care ar fi putut să o facă și pe viitor.

Ajunseră la plantația familiei Jamisson pe la ora prânzului. O cărare trecea printr-o livadă în care pășteau câteva vite pe un teren mlăștinos; acolo se aflau aproximativ o duzină de căsuțe din lemn. Două negrese în vârstă fierbeau ceva de mâncare deasupra unui foc și patru sau cinci copii dezbrăcați se jucau în noroi. Casele erau construite din bucăți de scânduri neregulate, iar ferestrele nu aveau geamuri.

Sowerby schimbă câteva vorbe cu Kobe și apoi dispăru.

Kobe le spuse deținuților:

— Aici o să locuiți.

Cineva întrebă:

— Trebuie să stăm împreună cu negrii?

Mack izbucni în râs. După opt săptămâni petrecute în infernul de pe *Boboc de trandafir,* era o minune să se plângă de condițiile de acolo.

Kobe spuse:

— Albii și negrii stau în colibe separate. Nu este vreo lege, dar se pare că așa e mai bine. În fiecare colibă încap șase oameni. Înainte să vă odihniți, mai aveți ceva de făcut. Veniți cu mine.

Merseră pe o potecă ce șerpuia printr-un câmp pe care creșteau grâu verde, porumb indian înalt și tutun parfumat. Bărbați și femei munceau în fiecare lan, udând plantele printre rânduri și îndepărtând larvele de pe frunzele de tutun.

Ajunseră apoi pe o câmpie largă și urcară un deal pe care se vedea o casă dărăpănată din scânduri, cu vopseaua galbenă-cenușie căzută și cu obloanele închise – probabil că acolo era Mockjack Hall. În spatele acestei case se afla un grup de clădiri. Una dintre ele era o fierărie. Acolo lucra un negru, căruia Kobe i se adresă cu numele de Cass. Acesta se apucă imediat să scoată lanțurile de la picioarele deținuților.

Mack privea cum deținuții erau eliberați din lanțuri, unul câte unul. Trăia o senzație de libertate, deși era falsă. Lanțurile îi fuseseră puse la închisoarea din Newgate, în celălalt capăt al lumii. Le urâse în fiecare minut din cele opt săptămâni umilitoare în care fusese nevoit să le poarte.

Din punctul în care se aflau, putea vedea strălucind Râul Rappahannock, care unduia prin pădure la aproape jumătate de milă distanță. „După ce mi se scot lanțurile, pot să fug până la râu, se gândea el, apoi am să sar și am să-l traversez înot, ca să-mi recapăt libertatea.”

Fu nevoit să-și rețină gândurile. Era încă slăbit și nu ar fi fost în stare să fugă o jumătate de milă. În plus, le promisese lui Peg și Corei că le va găsi și trebuia să o facă înainte de a evada, fiindcă ulterior nu ar mai fi putut. Trebuia să plănuiască totul cu mare atenție. Nu cunoștea locurile – trebuia să afle unde s-ar fi putut adăposti și cum să ajungă până acolo.

Când își simți picioarele descătușate, făcu un efort să nu o ia la fugă.

În timp ce se lupta cu pornirea pe care o simțea, Kobe începu să vorbească:

— Acum, că ați scăpat de lanțuri, probabil că unii dintre voi se gândesc deja până unde pot ajunge înainte de asfințitul soarelui. Înainte să încercați să evadați, trebuie să știți totuși ceva, așa că ascultați cu atenție.

Făcu o pauză, apoi continuă:

— Cei care încearcă să evadeze sunt prinși în general și sunt pedepsiți. Mai întâi sunt biciuiți, dar asta e partea cea mai simplă. Apoi sunt siliți să poarte o brățară de fier, ceea ce pentru unii e un lucru rușinos. Cel mai grav dintre toate este că vi se prelungește perioada de sclavie. Dacă lipsiți o săptămână, vi se prelungește perioada de sclavie cu două săptămâni. Avem aici oameni care au încercat să fugă de atâtea ori, încât vor fi eliberați după ce împlinesc o sută de ani.

Se uită în jur și surprinse privirea lui Mack.

— Dacă sunteți dispuși să riscați, continuă el, nu pot decât să vă urez noroc.

*

De dimineață, femeile au pus la fiert porumb și au făcut o mâncare care se numea mămăligă. Deținuții și sclavii au mâncat-o cu mâna din castroanele de lemn.

În total erau cam patruzeci de muncitori agricoli. Cu excepția deținuților, majoritatea erau sclavi negri. Patru erau servitori angajați pe o perioadă fixă, care slujiseră patru ani înainte, ca să-și plătească biletul de călătorie. Locuiau separat de ceilalți și se considerau superiori. Existau numai trei angajați plătiți, doi

bărbați negri liberi și o femeie albă, cu toții trecuți de cincizeci de ani. Câțiva dintre negri vorbeau bine englezește, dar majoritatea discutau în limbile native din Africa, reușind să se exprime într-un dialect stâlcit, asemenea copiilor. Mack fu tentat la început să-i trateze ca pe copii, după care își dădu seama că îi erau superiori, fiindcă vorbeau o limbă și jumătate, în timp ce el știa numai una.

Au fost apoi purtați pe câmp o milă sau două, până în locul unde tutunul era bun pentru recoltare. Plantele de tutun erau cultivate în parcele aflate la o distanță de aproximativ un metru una de alta și lungi de un sfert de milă. Erau cam de înălțimea lui Mack și fiecare plantă avea aproape o duzină de frunze verzi și late.

Muncitorii primeau ordine de la Bill Sowerby și de la Kobe. Fură împărțiți în trei grupuri – primul grup primi cuțite și avea sarcina de a tăia plantele; al doilea grup fu trimis pe un câmp unde plantele fuseseră tăiate cu o zi înainte și zăceau uscate pe pământ. Noilor sosiți li se explică cum să taie tulpinile plantelor și să le înfigă apoi în niște țepușe lungi de lemn. Mack era în al treilea grup, care avea sarcina de a transporta țepușele până la depozitele de tutun, unde erau atârnate de tavan ca să se usuce.

Era o zi lungă și fierbinte de vară. Bărbații care fuseseră pe vas nu puteau munci la fel de mult ca ceilalți. Mack era depășit de multe ori de femei și de copii. Era slăbit de boală, malnutriție și din cauza lipsei îndelungate de activitate. Bill Sowerby purta cu el un bici, însă nu-l văzuse niciodată folosindu-l.

La prânz primiră o pâine aspră din porumb, pe care sclavii o numeau pâine de mălai. În timp ce mâncau, Mack fu uimit – dar nu surprins cu desăvârșire – să vadă figura cunoscută a lui Sidney Lennox, îmbrăcat în haine noi, căruia Sowerby îi arăta plantația. Fără îndoială, Jay considerase că Lennox îi fusese de folos în trecut și că i-ar putea fi și în viitor.

La apusul soarelui, epuizați, oamenii plecară de pe câmp. În loc să se întoarcă în colibe, fură duși la depozitele de tutun, luminate acum de câteva zeci de lumânări. După o masă frugală, fură puși să desfacă frunzele de pe plante, să separe tulpinile groase și să strângă apoi frunzele în legături. Pe măsură ce se înnopta, o parte dintre copii și vârstnici adormeau în timp ce munceau. Atunci se puse în mișcare un sistem de

avertizare elaborat, prin care cei puternici făceau munca celor slăbiți și îi trezeau atunci când apărea Sowerby.

Trecuse de miezul nopții, bănuia Mack, când lumânările fură în sfârșit stinse și muncitorilor li se permise să se întoarcă în colibele lor și să se odihnească pe priciurile de lemn. Mack adormi pe loc.

I se păru că trecuseră numai câteva minute până când fu trezit din nou, ca să se întoarcă la muncă. Se ridică în picioare și ieși clătinându-se. Își mâncă farfuria cu mămăligă sprijinit de peretele colibei. Imediat după ultima înghițitură, oamenii fură din nou încolonați și duși spre același loc.

În timp ce intrau pe câmp, în lumina zorilor, o văzu pe Lizzie. Nu o mai văzuse din ziua în care se îmbarcaseră pe *Boboc de trandafir.* Se plimba pe câmp călare pe un cal alb. Purta o rochie largă din pânză și o pălărie mare. Soarele se înălța pe cer și împrăștia o lumină clară, fluidă. Arăta bine: odihnită, sănătoasă, ca un moșier care-și inspectează proprietatea. Se îngrășase puțin, constată Mack, în timp ce el pierduse mult din greutate din cauza foamei. Dar nu îi purta pică, fiindcă fusese de partea dreptății și îi salvase viața de mai multe ori.

Își aminti momentul în care o ținuse în brațe, pe Tyburn Street, după ce o salvase de cei doi pungași. Îi ținuse trupul moale aproape de al său și inspirase mirosul de parfum și de transpirație femeiască. Și într-o clipă de nebunie crezuse că Lizzie, și nu Cora, era femeia potrivită pentru el. Apoi își recăpătă mințile.

Privindu-i formele rotunjite ale trupului, își dădu seama că nu se îngrășase, ci era însărcinată. Urma să aibă un fiu care avea să crească ca un membru al familiei Jamisson, crud, lacom și lipsit de inimă, se gândi Mack. Avea să moștenească plantația aceea și să cumpere ființe umane pe care să le trateze apoi ca pe niște vite, și avea să fie bogat.

Și Lizzie îl văzu. Se simțea vinovat pentru gândurile lui aspre legate de copilul ei nenăscut. Femeia îl privi la început insistent, nefiind sigură că este el, apoi păru să-l recunoască și tresări. Probabil că era șocată de noua lui înfățișare.

Bărbatul o privi în ochi mult timp, sperând că ea va veni spre el. Dar Lizzie se întoarse fără să spună vreo vorbă, dădu pinteni calului și dispăru în pădure.

CAPITOLUL 27

La o săptămână după sosirea la Mockjack Hall, Jay Jamisson urmărea cu privirea două sclave care desfăceau un cufăr cu veselă. Belle era o femeie robustă, de vârstă mijlocie, cu sânii mari și spatele lat. Mildred avea în jur de optsprezece ani, o piele perfectă de culoarea tutunului și ochii leneși. Când se întinse spre raftul de sus al dulapului, bărbatul îi zări sânii mișcându-se pe sub rochia de pânză uzată. Privirea stăpânului le dădea o stare de neliniște și cele două femei continuară să despacheteze cristalele delicate cu mâini tremurânde. Dacă ar fi spart ceva, trebuia să le pedepsească. Jay se întreba dacă s-ar fi cuvenit să le bată.

Acest gând îi produse o stare de agitație, așa că se ridică și ieși. Mockjack Hall era o reședință mare, cu un portic lung susținut de coloane, în fața căruia se afla o peluză în pantă ce dădea spre mlaștinile Râului Rappahannock. În Anglia, o casă de asemenea dimensiuni ar fi fost construită din piatră sau din cărămidă, însă aceasta avea o structură de lemn. Fusese vopsită cu mulți ani în urmă, în alb, cu obloanele verzi, însă acum vopseaua căzuse și nu se mai distingeau culorile. În spate se aflau mai multe anexe, unde funcționau bucătăria, spălătoria și staulele. Casa principală avea încăperi somptuoase pentru recepții – o cameră de zi, o sală de mese și chiar un salon de bal – și dormitoare spațioase la etaj, însă întregul interior trebuia renovat. Mobilierul de import era demodat, draperiile din mătase se decoloraseră și covoarele se uzaseră. Aerul măreției de altădată se pierduse.

Cu toate acestea, Jay își admira mulțumit proprietatea de pe verandă. Erau o mie de acri de teren cultivat, dealuri împădurite, pâraie cristaline și iazuri întinse, în timp ce patruzeci de muncitori și trei servitori slujeau în casă. Casa și oamenii îi aparțineau. Nu erau ale familiei sale, nici ale tatălui, ci ale lui. Ajunsese în sfârșit un gentleman în toată regula.

Și era numai începutul. Avea de gând să dea lovitura în societatea din Virginia. Nu știa după ce reguli funcționa guvernul colonial, dar înțelesese că liderii locali se numeau epitropi, iar adunarea de la Williamsburg era formată din cetățeni ai orașului cu drept de vot, echivalenți ai membrilor parlamentului. Bazându-se pe statutul său, considera că ar fi putut trece peste

etapa locală și să candideze cu prima ocazie pentru un post în Camera Reprezentanților. Voia ca toată lumea să știe că Jay Jamisson era un om important.

Lizzie venea călare pe Vifor, care supraviețuise nevătămat voiajului. Călărea bine, își spuse Jay, aproape ca un bărbat – apoi constată iritat că, de fapt, călărea bărbătește. Era vulgar ca o femeie să se deplaseze într-o parte și în alta într-o asemenea poziție, cu picioarele depărtate. Când Lizzie se opri, Jay îi spuse:

— Nu ar trebui să călărești așa.

Lizzie își așeză o mână pe pântecul rotunjit.

— Am mers foarte încet, la pas și în trap.

— Nu mă gândeam la copil. Sper că nu te-a văzut nimeni călărind bărbătește.

Lizzie se posomorî, apoi îi răspunse cu aceeași îndrăzneală ca de obicei:

— Nu am de gând să călăresc aici de-o parte a șeii.

— Aici? repetă el. Ce importanță are unde ne aflăm?

— Dar aici nu are cine să mă vadă.

— Eu te pot vedea. La fel și servitorii. Și putem avea oricând musafiri. Nu te-ai plimba dezbrăcată „pe aici”, nu-i așa?

— Când mergem la biserică sau avem musafiri, am să călăresc ca o femeie, dar nu și atunci când sunt singură.

Nu se putea discuta cu ea atunci când se afla într-o asemenea stare.

— Oricum, în curând va trebui să renunți la călărie pentru siguranța copilului, spuse el îmbufnat.

— Da, dar nu acum, răspunse Lizzie înflăcărată.

Era însărcinată în cinci luni. Plănuia să renunțe la călărie la șase. Femeia schimbă apoi subiectul.

— M-am uitat prin împrejurimi, zise ea. Pământul este într-o stare mai bună decât casa. Sowerby este un bețiv, dar a avut grijă de acest loc. Ar trebui să-i fim recunoscători, dacă ne gândim că nu a mai fost plătit de un an.

— Va fi nevoit să mai aștepte, ducem lipsă de bani acum.

— Tatăl tău a spus că sunt cincizeci de muncitori, dar de fapt sunt numai douăzeci și cinci. E bine că-i avem și pe cei cincisprezece deținuți de pe *Boboc de trandafir.* Apoi se încruntă: E și McAsh printre ei?

— Da.

— Mi s-a părut că-l recunosc pe câmp.

— I-am spus lui Sowerby să-i ia pe cei mai tineri și mai puternici.

Jay nu-și dăduse seama că McAsh se afla pe vas. Dacă s-ar fi gândit, i-ar fi spus probabil lui Sowerby să-l lase acolo, fiindcă le putea provoca probleme. Dar văzându-l acolo, Jay se hotărâse să-l păstreze. Nu voia să pară intimidat de prezența unui deținut.

Lizzie îi spuse:

— Bănuiesc că nu ai plătit pentru ei.

— Sigur că nu, de ce-aș plăti pentru ceva ce aparține familiei mele?

— Tatăl tău ar putea afla.

— Cu siguranță va afla. Căpitanul Parridge mi-a cerut o chitanță pentru cei cincisprezece deținuți, pe care nu am putut să i-o plătesc. Cu siguranță i-o va trimite tatei.

— Și atunci?

Jay ridică din umeri.

— Tata o să-mi trimită o notă de plată pe care am s-o onorez când am să pot.

Părea încântat de mica sa afacere. Obținuse cincisprezece bărbați puternici, care urmau să lucreze pentru el timp de șapte ani, fără niciun ban.

— Cum crezi că va reacționa tatăl tău?

Jay rânji.

— Se va înfuria, dar ce poate să facă de la o asemenea distanță?

— Cred că totul va fi bine, spuse Lizzie cu îndoială.

Lui Jay nu-i plăcea când soția lui îi punea la îndoială hotărârea.

— E mai bine ca bărbații să se ocupe de lucrurile acestea.

Asemenea replici o scoteau din sărite pe Lizzie. Era hotărâtă să atace din nou.

— Îmi pare rău să-l văd aici pe Lennox – nu înțeleg ce te leagă de omul acesta.

Jay nu era foarte sigur ce simțea în privința lui Lennox. Îi putea fi la fel de folositor acolo cum îi fusese la Londra, dar prezența lui nu era plăcută. Oricum, după ce-l salvase din cala vaporului, omul își închipuise probabil că avea să locuiască pe plantația familiei Jamisson, iar Jay nu avusese curajul să deschidă această discuție.

— M-am gândit că mi-ar prinde bine să am un alb în subordine, spuse el degajat.

— Mai exact ce să facă?

— Sowerby are nevoie de un ajutor.

— Lennox nu știe despre tutun decât cum să-l fumeze.

— Poate să învețe. În plus, nu trebuie decât să-i determine pe negri să muncească.

— La asta se va pricepe foarte bine, spuse Lizzie cu sarcasm.

Jay nu voia să mai vorbească despre Lennox.

— Aș vrea să particip la viața publică de aici. Mă interesează un loc în Camera Reprezentanților. Mă întreb cât de repede pot face un aranjament.

— Ar fi bine să te întâlnești cu vecinii noștri și să discuți cu ei despre asta.

Bărbatul încuviință.

— Peste o lună, când casa va fi gata, o să dăm o petrecere și vom invita toate persoanele mai importante din Fredericksburg, în felul acesta, am să înțeleg cum sunt nobilii din zonă.

— O petrecere, spuse Lizzie cu îndoială. Ne putem permite așa ceva?

Încă o dată, femeia îi punea la îndoială hotărârea.

— Lasă finanțele în grija mea, i-o reteză el. Sunt sigur că vom primi creditare – familia mea face comerț în această zonă de cel puțin zece ani, iar numele meu trebuie să valoreze ceva.

Femeia continuă să-i adreseze întrebări:

— Nu ar fi mai bine să te concentrezi pe administrarea plantației, cel puțin un an sau doi? Apoi vei fi sigur că ai o fundație solidă pentru cariera ta publică.

— Nu fi fraieră! Nu am venit aici ca să devin fermier.

*

Salonul de bal era mic, dar avea o podea bună și un balcon pentru muzicanți. Douăzeci sau treizeci de cupluri dansau în haine strălucitoare din satin, bărbații purtând peruci și femeile pălării din dantelă. Doi muzicanți, un toboșar și un cântăreț la corn francez, interpretau un menuet. Zeci de lumânări scoteau în evidență pereții proaspăt pictați și decorațiunile florale. În celelalte încăperi, oaspeții jucau cărți, fumau, beau sau flirtau.

Jay și Lizzie treceau din salonul de bal în sala de mese zâmbind și salutându-și invitații. Jay purta un costum nou de mătase de culoare verde-măr, pe care și-l cumpărase de la

Londra înainte de a pleca. Lizzie era îmbrăcată în purpuriu, culoarea ei preferată. Jay considerase că hainele lor aveau să fie mult mai strălucitoare decât cele ale invitaților, dar – spre surprinderea sa – constată că locuitorii Virginiei erau la fel de moderni ca și londonezii.

Băuse mult vin și era într-o dispoziție bună. Serviseră cina mai devreme, dar pe masă era un bufet bogat: vin, jeleuri, prăjitură cu brânză, cremă de lapte și fructe. Petrecerea costase o mică avere, dar era un succes: orice persoană care reprezenta ceva în localitate fusese invitată.

Singura notă tristă a zilei i se datora lui Sowerby, care tocmai în acea zi se hotărâse să-și ceară salariul. Când Jay îi spusese că nu-l putea plăti până când nu vindea prima recoltă de tutun, acesta avusese îndrăzneala să-l întrebe cum de-și permitea o petrecere cu cincizeci de invitați. Adevărul era că nu-și permitea un asemene lux – totul fusese cumpărat pe credit –, dar era prea mândru ca să poată mărturisi așa ceva în fața administratorului. Așa că-l sfătuise să-și țină gura. Sowerby îl privise dezamăgit și speriat, ceea ce îl făcuse pe Jay să se întrebe dacă nu cumva avea probleme cu banii. Cu toate acestea, nu îi adresase nicio întrebare.

În sala de mese, vecinii cei mai apropiați ai familiei Jamisson stăteau lângă foc și mâncau prăjituri. Erau trei cupluri: colonelul Thumson și soția sa, Bill și Suzy Delahaye și frații Armstead, ambii celibatari. Familia Thumson avea o poziție importantă. Colonelul se număra printre oficialii orașului, era membru al Adunării Generale și părea un personaj solemn și plin de sine. Se făcuse remarcat în armata britanică și în miliția din Virginia, după care se retrăsese – acum cultiva tutun și ajuta la conducerea coloniei. Jay simțea că îl putea lua pe Thumson drept model.

În timp ce discutau despre politică, Thumson explică:

— Guvernatorul Virginiei a murit anul trecut în martie și așteptăm un înlocuitor.

Jay își luă aerul unui cunoscător al curții londoneze.

— Regele l-a numit pe Norborne Berkeley, baron de Botetourt.

John Armstead, care era beat, începu să râdă zgomotos.

— Ce nume!

Jay îi aruncă o privire înghețată.

— Cred că baronul urma să părăsească Londra la scurt timp

după mine.

Thumson spuse:

— Președintele Consiliului îi ține locul în această perioadă.

Jay era dornic să demonstreze că are multe informații despre administrația locală.

— Bănuiesc că din acest motiv oficialii au avut lipsa de înțelepciune de a susține Scrisoarea din Massachusetts.

Scrisoarea la care făcea referire era un protest față de taxele vamale și îi fusese trimisă regelui George de către adunarea legislativă din Massachusetts. Apoi, adunarea legislativă din Virginia se declarase în acord cu această scrisoare. Jay, ca și majoritatea conservatorilor londonezi, era de părere că atât scrisoarea, cât și rezoluția celor din Virginia erau expresia unui gest de neloialitate față de Coroană.

Thumson era de altă părere. Spuse pe un ton înțepat:

— Cred că reprezentanții nu au fost lipsiți de înțelepciune.

— Maiestatea Sa cu siguranță a considerat astfel, continuă Jay.

Nu explică de unde știa ce părere avea regele, dar părăsi încăperea lăsându-i pe ceilalți să creadă că îl informase personal.

— Îmi pare rău să aud una ca asta, spuse Thumson, părând totuși complet detașat.

Jay simțea că se află pe un teren periculos, însă dorea să-i impresioneze pe acei oameni cu perspicacitatea sa, așa că insistă:

— Sunt sigur că noul guvernator va cere retragerea rezoluției.

Aflase această informație înainte de a pleca din Londra.

Bill Delahaye, mai tânăr decât Thumson, vorbi cu înflăcărare:

— Reprezentanții vor refuza.

Frumoasa lui soție, Suzy, încercă să-l tempereze cu o strângere de mână, însă acesta adăugă încăpățânat:

— Datoria lor este să-l informeze pe rege care este adevărul și nu să emită fraze goale care să le fie pe plac conservatorilor prefăcuți.

Thumson spuse plin de tact:

— Nu toți conservatorii sunt niște prefăcuți, bineînțeles.

Jay spuse:

— Dacă reprezentanții refuză să retragă rezoluția, guvernatorul va fi nevoit să dizolve adunarea.

Roderick Armstead, mai treaz decât fratele său, interveni:

— E curios cât de lipsite de importanță sunt asemenea lucruri astăzi!

Jay rămase uimit.

— Cum așa? întrebă el.

— Parlamentele coloniale sunt dizolvate în permanență dintr-un motiv sau altul. Se adună pur și simplu, neoficial, într-o tavernă sau într-o casă particulară și își continuă treaba.

— În asemenea circumstanțe nu au statut legal! protestă Jay.

Colonelul Thumsen îi răspunse:

— Au consimțământul oamenilor pe care îi guvernează și acest lucru pare suficient.

Jay mai auzise asemenea lucruri de la persoane care citiseră prea multe lucrări filosofice. Ideea ca un guvern să-și obțină autoritatea pe baza consensului oamenilor era o absurditate periculoasă. Dedesubtul acestei idei era acela că regele nu avea dreptul să conducă. Era genul de teorie pe care John Wilkes o promova la Londra. Thumson începea să-l enerveze.

— La Londra, un om poate fi trimis la închisoare pentru asemenea vorbe, domnule colonel, spuse el.

— E adevărat, răspunse Thumson pe un ton enigmatic.

Lizzie interveni:

— Ați gustat crema de lapte, doamnă Thumson?

Soția colonelului răspunse cu un entuziasm exagerat:

— Da, este foarte bună, absolut delicioasă.

— Mă bucur. Este foarte ușor să greșești rețeta.

Jay știa că lui Lizzie nu-i păsa absolut deloc de crema de lapte. Încerca, de fapt, să schimbe subiectul conversației. Dar el nu terminase ce avea de spus.

— Mărturisesc că mă uimește atitudinea dumneavoastră, domnule colonel, spuse el.

— Ah, îl văd pe doctorul Finch, trebuie să vorbesc ceva cu el, zise Thumson, după care se deplasă împreună cu soția sa către un alt grup.

Bill Delahaye spuse:

— Abia ai sosit, Jamisson. După o vreme, vei avea o altă perspectivă.

Tonul său nu era agresiv, însă încerca să-i transmită lui Jay că nu avea suficiente informații cât să-și poată crea o opinie proprie. Jay se simți jignit.

— Cred, domnule, că loialitatea mea față de suveran va rămâne intactă indiferent de locul în care trăiesc.

Chipul lui Delahaye se întunecă.

— Fără îndoială, spuse el, îndepărtându-se împreună cu soția sa.

Roderick Armstead adăugă:

— Trebuie să încerc crema de lapte, apoi se îndreptă spre masă, lăsându-i pe Jay și pe Lizzie în compania fratelui său beat.

— Politică și religie, spuse John Armstead. Niciodată nu trebuie să vorbești despre politică sau despre religie la o petrecere.

Și, spunând aceste cuvinte, se aplecă într-o parte, închise ochii și căzu lat.

*

Jay coborî pentru micul dejun la ora prânzului. Avea o durere de cap teribilă.

Nu o văzuse pe Lizzie. Aveau dormitoare alăturate, un lux pe care nu și-l permiseseră la Londra. O găsi mâncând șuncă prăjită, în timp ce servitoarele curățau urmele petrecerii.

Jay primise o scrisoare. Se așeză și o desfăcu, însă înainte să înceapă să citească, Lizzie se uită la el și îi spuse:

— De ce ai început cearta aceea aseară?

— Care ceartă?

— Cu Thumson și Delahaye.

— Nu a fost o ceartă, a fost o discuție.

— I-ai jignit pe cei mai apropiați vecini ai noștri.

— Înseamnă că sunt prea sensibili.

— Practic, l-ai făcut trădător pe colonelul Thumson!

— Chiar mi se pare că este un trădător.

— Este proprietar de pământ, membru al Camerei Reprezentanților și ofițer în retragere – cum Dumnezeu poate fi un trădător?

— Ai auzit ce a spus.

— Probabil că acestea sunt lucruri normale aici.

— Ei bine, nu vor fi niciodată în casa mea.

Sarah, bucătăreasa, intră în încăpere și întrerupse discuția. Jay comandă ceai și pâine prăjită.

Ca de obicei, Lizzie ținu să aibă ultimul cuvânt.

— După ce ai cheltuit atâția bani ca să-ți poți cunoaște vecinii, zise ea, ai reușit să le câștigi antipatia.

Apoi continuă să mănânce.
Jay se uită la scrisoare. Era trimisă de un avocat din Williamsburg.

Duke of Gloucester Street
Williamsburg
29 August 1768

Am primit ordinul să vă scriu, dragă domnule Jamisson, de la tatăl dumneavoastră, Sir George. Vă urez bun venit în Virginia și sper să am cât mai curând plăcerea de a vă întâlni în capitala coloniei.

Jay era surprins – era o grijă neașteptată din partea tatălui său. Avea de gând să aibă o purtare mai cumsecade acum, când fiul său se afla la celălalt capăt al lumii?

Până atunci, aștept să mă anunțați dacă vă pot fi de folos cu ceva. Știu că ați preluat o plantație cu multe probleme și este posibil să întâmpinați dificultăți financiare. Permiteți-mi să vă ofer serviciile mele, în cazul în care veți avea nevoie de o ipotecă. Sunt convins că putem găsi o sursă de finanțare fără probleme. Rămân, domnule,

al dumneavoastră cel mai umil și obedient servitor,
Matthew Murchman

Jay zâmbi. Era exact lucrul de care avea nevoie. Repararea și redecorarea casei – ca și petrecerea generoasă – îl înglodaseră deja până la gât în datorii față de negustorii din zonă. Sowerby cerea în continuare să fie aprovizionat: semințe, unelte noi, haine pentru sclavi, frânghie, vopsea, iar lista era nesfârșită.
— Ei bine, nu trebuie să-ți mai faci griji în privința banilor, spuse Lizzie în timp ce lăsa scrisoarea din mână.
Părea însă destul de sceptică.
— Mă duc la Williamsburg, spuse el.

CAPITOLUL 28

În timp ce Jay se afla în Williamsburg, Lizzie primi o scrisoare

de la mama ei. Primul lucru care o uimi fu adresa de unde fusese expediată: Prezbiteriul Bisericii St. John, Aberdeen.

Ce căuta mama ei la un vicariat din Aberdeen? Citi mai departe:

15 august 1768

Am atâtea să îți spun, iubita mea fiică! Am să-ți povestesc tot ce s-a întâmplat, pas cu pas.

La scurt timp după ce m-am întors la High Glen, cumnatul tău, Robert Jamisson, a devenit administratorul proprietății. Sir George este acum cel care plătește dobânda pentru ipoteca mea, așa că nu mă aflu în poziția de a emite pretenții. Robert mi-a cerut să părăsesc casa și să mă mut în vechea cabană de vânătoare, ca să facem economii. Mărturisesc că acest aranjament nu mi-a fost pe plac, dar el a insistat și trebuie să-ți spun că nu a dat dovadă de prea multă amabilitate sau afecțiune, așa cum te-ai aștepta din partea unei rude.

Un val de mânie neputincioasă puse stăpânire pe Lizzie. Cum îndrăznise Robert să o alunge pe mama ei din propria casă? Își aminti vorbele pe care i le adresase după ce-l respinsese în favoarea lui Jay: „Chiar dacă nu te am pe tine, voi avea High Glen”. În acel moment i se păruse imposibil, dar acum se dovedea o realitate.

Strânse din dinți și citi mai departe.

Apoi, reverendul York ne-a anunțat că ne părăsește. A fost pastor în High Glen timp de cincisprezece ani și era cel mai vechi prieten al meu. Am înțeles însă că după dispariția prematură a soției sale a simțit nevoia să plece și să trăiască într-un alt loc.

Îți dai seama cât de tare m-a îndurerat gândul plecării sale, când aveam atâta nevoie de prieteni!

După aceea s-a petrecut un lucru absolut uimitor. Draga mea, roșesc când îți spun că m-a cerut în căsătorie!! Și eu am acceptat!!!

— Dumnezeule mare! îi scăpă lui Lizzie cu voce tare.

Ne-am căsătorit foarte repede și ne-am mutat la Aberdeen, de unde îți scriu.

Mulți oameni vor spune că m-am măritat datorită condiției mele, de văduvă a lordului Hallim. Dar știu prea bine cât de puțin înseamnă un titlu, iar lui John nu-i pasă ce gândesc oamenii. Ducem o viață retrasă, oamenii mă cunosc drept doamna York și sunt mai fericită decât am fost vreodată.

Urmau apoi și alte detalii – despre cei trei copii vitregi, despre servitorii de la vicariat, despre prima slujbă a domnului York și doamnele din congregație –, dar Lizzie era mult prea uimită ca să mai rețină ceva.

Nu se gândise niciodată că mama ei s-ar fi putut recăsători. Desigur, nu exista niciun motiv pentru care nu ar fi trebuit să o facă. Mama ei avea numai patruzeci de ani, nu era un lucru imposibil.

Ceea ce o șoca pe Lizzie era sentimentul că rămăsese cumva pe drumuri. High Glen fusese casa ei dintotdeauna. Deși viața ei era acolo, în Virginia, alături de soț și de copil, reședința din High Glen reprezenta locul unde se putea întoarce oricând, dacă avea nevoie de un adăpost. Iar acum se afla în mâinile lui Robert.

Lizzie reprezentase întotdeauna centrul vieții mamei sale. Nu se gândise niciodată că un asemenea lucru s-ar fi putut schimba. Mama ei era acum soția unui preot din Aberdeen, cu trei copii vitregi de care să se îngrijească și pe care să-i iubească și, în plus, ar fi putut avea și un copil al ei.

Așadar, Lizzie nu avea o altă casă în afară de plantație și nicio altă familie cu excepția lui Jay.

Oricum, era hotărâtă să-și construiască o viață frumoasă acolo.

Avea privilegii pentru care ar fi invidiat-o multe femei: o casă mare, un teren de o mie de acri, un soț arătos și sclavi care să-i asculte ordinele. Servitorii din casă o îndrăgiseră. Sarah era bucătăreasa, Belle se ocupa de curățenie, iar Mildred era servitoarea ei personală și ajuta câteodată la masă. Belle avea un fiu de doisprezece ani, Jimmy, care se ocupa de cai. Tatăl

acestuia fusese vândut cu mulți ani înainte. Lizzie nu-i cunoștea pe cei mai mulți dintre muncitori, cu excepția lui Mack, dar îi plăceau Kobe, supraveghetorul, și fierarul Cass, al cărui atelier se afla în spatele casei.

Casa era spațioasă și înaltă, dar îi lăsa un sentiment de gol, asemenea unei clădiri abandonate. Era prea mare – ar fi fost mai potrivită pentru o familie cu șase copii, câteva mătuși și bunici, însoțiți de o armată de servitori care să aprindă focul în toate încăperile și să servească la mese întinse. Pentru Lizzie și Jay era un mausoleu. Dar plantația era minunată: păduri dese, povârnișuri întinse și o sută de pâraie.

Știa că Jay nu era bărbatul la care se așteptase la început. Nu avea îndrăzneala și libertatea de spirit de care îl crezuse în stare atunci când o însoțise în mină. Iar minciuna legată de exploatarea minieră din High Glen îi zdruncinase încrederea. După acel eveniment, nu mai putea avea aceleași sentimente față de el. Nu se mai hârjoneau în pat în fiecare dimineață. Își petreceau cea mai mare parte a zilei despărțiți. Luau împreună prânzul și cina, dar nu mai stăteau împreună în fața căminului, ținându-se de mână și vorbind despre nimicuri, așa cum făceau odinioară. Poate că și Jay era dezamăgit și nu mai nutrea nici el aceleași sentimente. Nici ea nu mai era perfectă, așa cum părea la început. Regretele nu-și aveau însă rostul – trebuiau să se iubească așa cum erau în prezent.

În același timp, ea simțea de multe ori nevoia să fugă. De fiecare dată când o încerca acest sentiment, își amintea de copilul care-i creștea în pântec. Nu se putea gândi exclusiv la ea. Copilul ei avea nevoie de un tată.

Jay nu vorbea prea mult despre copil și părea mai degrabă dezinteresat. Dar avea să se schimbe după nașterea acestuia, credea Lizzie, mai ales dacă era băiat.

Puse scrisoarea într-un sertar.

După ce le dădu ordine servitorilor în legătură cu treburile din ziua respectivă, se îmbrăcă și ieși.

Aerul era rece. Era mijlocul lunii noiembrie. Trecuseră două luni de când se mutaseră acolo. Străbătu pajiștea din fața casei, îndreptându-se spre râu. Se plimba acum pe jos – sarcina trecuse de șase luni și simțea deja loviturile copilului, uneori dureroase. Se temea că i-ar fi putut face rău copilului dacă ar fi continuat să călărească.

Cu toate acestea, se plimba pe proprietatea lor aproape zilnic, timp de câteva ore. De obicei era însoțită de Roy și de Rex, doi ogari cumpărați de Jay. Supraveghea îndeaproape munca de pe plantație, fiindcă Jay nu era deloc interesat de ce se întâmpla. Urmărea procedeele de procesare a tutunului și ținea evidența baloților. Văzuse bărbații tăind copacii, ca să facă butoaie. Se uitase la vacile și la caii de pe câmp, și la găinile, și la gâștele din curte. Fiind duminică, muncitorii erau liberi, iar ea avea posibilitatea să se plimbe, știind că Sowerby și Lennox se aflau în alte părți. Roy o urmă, dar Rex, mai leneș, rămase pe verandă.

Recolta de tutun fusese strânsă. Mai erau totuși multe de făcut: frunzele trebuiau puse la dospit, curățate de cozi, întinse și presate înainte de a fi introduse în butoaie, apoi expediate spre Londra sau Glasgow. Urmau să semene grâu de iarnă pe câmpul numit Stream Quarter și orz, secară și trifoi în Lower Oak. Ajunseseră la finalul perioadei cu cea mai intensă activitate, la momentele în care munceau pe câmp din zori și până la înserat și apoi, în depozitele de tutun, la lumina lumânării, până la miezul nopții.

Muncitorii ar fi meritat o recompensă pentru eforturile depuse, credea ea. Chiar și sclavii sau deținuții aveau nevoie de încurajări. Îi trecu prin minte să organizeze o petrecere pentru ei.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât mai potrivită i se părea ideea. Jay ar fi fost împotrivă, însă lipsea câteva săptămâni – Williamsburg era la o distanță de două zile –, așa că ar fi putut să se ocupe de asta înainte de sosirea lui.

În timp ce se plimba pe malul Râului Rappahannock, întorcea ideea pe toate părțile. Apa râului era mai puțin adâncă și malul era stâncos în amonte de Fredericksburg, marcând zona-limită de navigație. Ocoli un tufiș de buruieni care creșteau în apă și se opri brusc. Un bărbat intrat în apă până la brâu se spăla, stând cu spatele spre ea. Era McAsh.

Roy se zbârli, apoi îl recunoscu pe Mack.

Lizzie îl mai văzuse dezbrăcat în râu, cu un an înainte. Își aminti cum îl ștersese cu jupoanele ei. În momentul acela i se păruse un gest firesc, însă acum, privind în urmă, scena avea un aer straniu, de vis: luna, apa curgătoare, bărbatul acela puternic într-o ipostază vulnerabilă și felul în care ea îl îmbrățișase și îl

încălzise cu propriul trup.

Rămase acum pe loc, privindu-l, în timp ce bărbatul ieșea din râu. Era complet dezbrăcat, la fel cum fusese și în noaptea aceea.

Îi reveni în minte o altă amintire din trecut. Într-o după-amiază, la High Glen, surprinsese un cerb tânăr în timp ce se adăpa dintr-un izvor. Imaginea îi revenise în minte asemenea unui tablou. Fata ieșise dintre copaci și se trezise la doar câțiva pași de un cerb de doi sau trei ani. Animalul ridicase capul și se uitase la ea. Celălalt mal al râului era mult prea abrupt, așa că animalul fusese nevoit să se îndrepte spre ea. Abia ieșise din râu și apa sclipea pe pielea sa musculoasă. Fata avea pistolul în mână, încărcat și armat, însă nu fusese în stare să tragă: apropierea îi dădea o senzație de intimitate cu animalul.

Privind apa care se prelingea pe pielea lui Mack, se gândea că, în ciuda nenorocirilor prin care trecuse, bărbatul avea grația plină de vigoare a unui animal tânăr. În timp ce-și trăgea pantalonii, Roy sări pe el. Mack își ridică privirea, o văzu pe Lizzie și înghesță de uimire. Apoi spuse:

— Ai putea să te întorci cu spatele.

— Întoarce-te tu! răspunse ea.

— Eu am ajuns primul aici.

— Locul acesta îmi aparține! strigă ea.

Era uimitor cât de repede reușise să o enerveze. Cu siguranță se simțea la fel de bun ca ea. Lizzie era o doamnă rafinată, în timp ce el era doar un deținut care muncea la fermă și, cu toate acestea, nu considera că ar fi avut motive să-i arate respect. Fusese totuși o simplă întâmplare, care nu o punea pe ea într-o situație mai bună, iar el nu avea de ce să se rușineze. Impertinența lui era enervantă, dar cel puțin era cinstit. McAsh nu fusese niciodată un prefăcut. Jay, în schimb, o mințise de multe ori. Nu știa niciodată ce intenții are și, ori de câte ori îi punea întrebări, trecea în defensivă, ca și cum ar fi fost acuzat.

Ea privea amuzată în timp ce bărbatul își lega sfoara care-i ținea pantalonii.

— Și eu îți aparțin, spuse el.

Femeia se uită la pieptul lui – începuse să-și recapete mușchii.

— Te-am mai văzut dezbrăcat…

Tensiunea se destrămă brusc și cei doi începură să râdă, la fel cum râseseră lângă biserică, atunci când Esther îi spusese lui

Mack să-și țină fleanca.

— Vreau să organizez o petrecere pentru cei care muncesc pe câmp, îi spuse ea.

Mack își trase cămașa pe el.

— Ce fel de petrecere?

Lizzie și-ar fi dorit să rămână dezbrăcat mai mult timp – îi plăcea să-i privească trupul.

— Ție cum ți-ar plăcea să fie?

Bărbatul se gândi o clipă, apoi spuse:

— Ai putea face un foc în curte. Muncitorii s-ar bucura cel mai tare de o masă bună, cu multă carne. Niciodată nu reușesc să se sature.

— Ce le-ar plăcea să mănânce?

— Hmm... Se linse pe buze și adăugă: Mirosul de șuncă prăjită care vine din bucătărie este așa de apetisant, că aproape te doare. Tuturor le plac cartofii ăia dulci. Și pâinea albă – muncitorii nu primesc decât pâine de porumb, pe care-o numesc pâine de mălai.

Lizzie era încântată de discuția cu Mack – îi era de mare ajutor.

— Ce-ar vrea să bea?

— Rom. Dar unii bărbați devin arțăgoși atunci când beau. Așa că, dacă aș fi în locul dumitale, le-aș da cidru sau bere.

— Bună idee!

— Dar ceva muzică? Negrilor le place să cânte și să danseze. Lizzie se distra de minune. Era amuzant să pună la cale o petrecere împreună cu Mack.

— Bine, dar cine-o să cânte?

— Este un negru liber, Pepper Jones, care cântă în locuri obișnuite la Fredericksburg. Îl poți angaja pe el. Cântă la banjo.

Lizzie știa că „locuri obișnuite” însemna de fapt taverne, dar nu auzise niciodată de banjo.

— Ce e ăsta? întrebă ea.

— Cred că este un instrument african. Nu este la fel de melodios precum o vioară, dar e mult mai ritmat.

— De unde știi despre omul acesta? Când ai fost tu la Fredericksburg?

O umbră îi apăru pe față.

— Am fost într-o duminică.

— De ce?

— Am fost să o caut pe Cora.
— Și ai găsit-o?
— Nu.
— Îmi pare rău.
Mack ridică din umeri.
— Fiecare om a pierdut pe cineva.
Își întoarse privirea, cuprins de durere.
Ar fi vrut să-l ia în brațe ca să-l consoleze, dar se abținu. Fiind însărcinată, nu putea îmbrățișa pe altcineva în afară de soțul ei. Își recăpătă tonul vesel și spuse:
— Crezi că-l putem convinge pe Pepper Jones să vină și să cânte aici?
— Sunt sigur. L-am văzut cântând în colibele sclavilor de pe plantația familiei Thumson.
Lizzie era intrigată.
— Ce căutai acolo?
— Eram în vizită.
— Nu am auzit niciodată ca sclavii să facă așa ceva.
— Trebuie să avem și alte activități în afară de muncă.
— Și cu ce vă ocupați?
— Bărbaților tineri le plac luptele de cocoși – sunt în stare să meargă și zece mile ca să vadă una. Femeilor tinere le plac bărbații tineri. Oamenii în vârstă se mulțumesc să-și privească copiii și să discute despre frații sau surorile pe care le-au pierdut. Și cântă. Africanii au niște melodii triste pe care le cântă împreună. Chiar dacă nu înțelegi cuvintele, melodia te umple de emoție.
— Și minerii cântau…
Timp de câteva secunde, Mack nu scoase niciun cuvânt.
— Da, așa e.
Femeia își dădu seama că îl întristase.
— Crezi că te vei mai întoarce vreodată la High Glen?
— Nu. Dumneata?
Femeii i se umplură ochii de lacrimi.
— Nu. Cred că nici eu și nici tu nu vom mai ajunge vreodată acolo.
Copilul o lovi în pântec și Lizzie strigă:
— Au!
— Ce e? o întrebă Mack.
Lizzie își așeză o mână pe pântec.

— Copilul lovește. Nu vrea ca eu să tânjesc după High Glen. O să fie un locuitor al Virginiei. Ah, a lovit din nou…

— Doare așa de tare?

— Da! Pune mâna.

Îi luă mâna și i-o puse pe burta ei. Avea degete grele și aspre, dar o atinse cu blândețe.

Copilul nu se mai mișca. Mack o întrebă:

— Când se va naște?

— Peste zece săptămâni.

— Și cum o să-l cheme?

— Soțul meu a decis că se va numi Jonathan, dacă e băiat, sau Alicia, dacă e fată.

Copilul lovi din nou.

— A lovit tare! spuse Mack râzând. Nu mă miră că te chircești de durere.

Apoi își îndepărtă mâna. Lizzie și-ar fi dorit să mai țină mâna pe pântecul ei. Ca să-și ascundă sentimentele, schimbă subiectul.

— Am să discut cu Bill Sowerby despre petrecere, zise ea.

— Nu ai auzit?

— Ce?

— Ah, Bill Sowerby a plecat.

— A plecat? Ce vrei să spui?

— A dispărut.

— Când?

— Acum două nopți.

Lizzie realiză că nu-l mai văzuse de câteva zile. Nu se alarmase, fiindcă nu-l vedea în fiecare zi.

— A anunțat când se întoarce?

— Nu cred că a stat de vorbă cu cineva. Eu cred că nu se va mai întoarce.

— De ce?

— Îi datorează o mulțime de bani lui Sidney Lennox și nu are cum să-i înapoieze.

Lizzie era indignată.

— Bănuiesc că Sidney Lennox i-a preluat funcția de atunci.

— A fost numai o zi, dar, da…

— Nu vreau ca bruta aceea să se ocupe de plantație! spuse ea cu înflăcărare.

— Amin pentru asta, răspunse Mack cu convingere. Niciunul

dintre muncitori nu-l vrea.

Lizzie se încruntă, cu aer neîncrezător. Sowerby avea de primit o grămadă de bani. Jay îi spusese că va fi plătit după ce prima recoltă de tutun avea să fie vândută. De ce nu așteptase? Atunci și-ar fi putut plăti datoriile. Probabil că ceva îl speriase.

Lennox îl amenințase, era sigură de acest lucru. Cu cât se gândea mai mult la acest aspect, cu atât se înfuria mai tare.

— Cred că Lennox l-a forțat cumva, spuse ea.

Mack încuviință.

— Nu știu prea multe despre această afacere, dar e și bănuiala mea. Eu am luptat împotriva lui Lennox și uite ce am pățit.

Nu exista nici urmă de autocompătimire în tonul vocii sale, ci mai degrabă simț practic. Lizzie îi atinse brațul și îi spuse:

— Ar trebui să fii mândru. Ești un om curajos și cinstit.

— Iar Lennox este corupt și sălbatic și ce-o să se întâmple? O să fie supraveghetor aici și o să fure de la familia dumitale sub o formă sau alta, suficient cât să-și deschidă o tavernă în Fredericksburg. Și, în curând, o va duce la fel de bine ca la Londra.

— Nu și dacă eu îl pot opri, spuse Lizzie pe un ton hotărât. Am să stau de vorbă cu el de îndată.

Lennox avea o căsuță cu două camere, în apropiere de magazia cu tutun, lângă locuința lui Sowerby.

— Sper că este acasă.

— Acum nu este acolo. Duminica, la ora asta, merge la *Ferry House* – o tavernă care se află la trei sau patru mile în susul râului. Va sta acolo până târziu.

Lizzie nu putea aștepta până a doua zi. Nu mai avea răbdare, iar gândul o măcina.

— Am să mă duc la *Ferry House.* Pot să călăresc – o să iau un ponei.

Mack se încruntă.

— Nu ar fi mai indicat să stai de vorbă cu el aici, unde ești stăpâna casei? Este un om dur.

Lizzie simți un junghi de spaimă. Mack avea dreptate – Lennox era periculos. Dar nu voia să amâne confruntarea. Mack ar fi putut să o protejeze.

— Ai vrea să mă însoțești? îl întrebă ea. M-aș simți mai în siguranță dacă te-aș avea alături de mine.

— Desigur.

— Trebuie să pregătești șareta.

— Va fi nevoie să mă înveți.

— Nu este mare lucru.

Urcară dealul până la reședința familiei. Băiatul de la grajduri, Jimmy, adăpa caii. Scoase șareta cu ajutorul lui Mack și înhămară apoi un ponei, în timp ce Lizzie se duse în casă să-și ia o pălărie.

Părăsiră proprietatea și urcară drumul care șerpuia pe lângă râu spre locul unde traversau feriboturile. *Ferry House* era o clădire puțin mai mare decât casele în care locuiseră Sowerby și Lennox. Mack o ajută pe Lizzie să coboare din șaretă și îi deschise ușa tavernei.

Înăuntru era întuneric și fum. Zece sau doisprezece oameni stăteau pe bănci și scaune din lemn și beau din halbe de metal sau din căni de lut. Unii jucau cărți și zaruri, alții fumau pipe. Din camera din spate se auzeau lovituri ale mingilor de biliard.

Nu erau nici femei, nici negri.

Mack o urmă pe Lizzie, dar rămase în spate, lângă ușă, în umbră.

Un bărbat își făcu apariția din camera din spate, își șterse mâinile pe un prosop și întrebă:

— Cu ce vă pot servi, domnule…? Vai, o doamnă!

— Nimic, spuse Lizzie tare și peste încăpere se așternu liniștea.

Femeia cercetă chipurile întoarse spre ea. Lennox stătea într-un colț, aplecat peste o halbă și o pereche de zaruri. Pe măsuța din fața lui se aflau câteva mormane de monede. Părea extrem de deranjat de întrerupere.

Își adună cu grijă monedele, fără să se grăbească, înainte să se ridice și să-și ia pălăria.

— Ce faceți aici, doamnă Jamisson?

— Evident, nu am venit să joc zaruri, spuse ea pe un ton înțepat. Unde este domnul Sowerby?

Auzi în jur câteva șoapte aprobatoare, ca și cum existau în încăpere și alte persoane dornice să afle ce se întâmplase cu Sowerby. Apoi văzu un bărbat cu părul grizonat întorcându-se pe scaun și privind spre ea.

— Se pare că a fugit, răspunse Lennox.

— Și de ce nu m-ai informat?

Lennox ridică din umeri.
— Fiindcă nu puteți face nimic.
— Aș vrea să aflu când se petrec asemenea lucruri. Să nu mai procedezi la fel pe viitor! E clar?
Lennox nu răspunse.
— De ce a plecat Sowerby?
— De unde să știu eu?
Bărbatul grizonat spuse:
— Avea datorii.
— Față de cine?
Bărbatul arătă cu degetul.
— Față de Lennox.
Femeia se întoarse către Lennox.
— Este adevărat? întrebă ea.
— Da.
— Pentru ce?
— Nu înțeleg ce vreți să spuneți.
— De ce a împrumutat bani de la dumneata?
— Nu a împrumutat. I-a pierdut.
— La jocuri de noroc?
— Da.
— Și l-ai amenințat?
Bărbatul grizonat izbucni într-un râs sarcastic.
— Oare? Pun pariu că așa a fost.
— I-am cerut banii, spuse Lennox cu sânge rece.
— Și asta l-a determinat să plece.
— V-am spus că nu știu de ce a plecat.
— Cred că s-a speriat de dumneata.
Un zâmbet răutăcios se instală pe chipul lui Lennox.
— Mulți oameni se tem, spuse el, reținându-și cu greu tonul amenințător.
Lizzie era speriată și furioasă în același timp.
— Haide să stabilim ceva, spuse ea.
Îi tremura vocea și fu nevoită să înghită ca să se poată controla.
— Eu sunt stăpâna plantației și dumneata vei face ce îți spun eu. Până la întoarcerea soțului meu, eu dau ordinele. Apoi el va decide cine îi va lua locul lui Sowerby.
Lennox clătină din cap.
— Ah, nu, spuse el. Eu sunt înlocuitorul lui Sowerby. Domnul

Jamisson mi-a spus foarte clar că eu preiau conducerea dacă Sowerby se îmbolnăvește ori se întâmplă altceva. În plus, ce știți dumneavoastră despre cultivarea tutunului?

— Cel puțin la fel de mult cât știe un patron de tavernă londonez.

— Ei bine, domnul Jamisson este de altă părere, iar eu primesc ordine de la dumnealui.

Lui Lizzie îi venea să strige de nervi. Nu-i putea permite acestui individ să dea ordine pe plantația ei!

— Te previn, Lennox, ar fi bine să-mi asculți poruncile!

— Și dacă nu am s-o fac?

Făcu un pas spre ea și rânji, iar femeia îi simți mirosul dulceag. Fu nevoită să se dea un pas înapoi. Ceilalți clienți înghețaseră în scaune.

— Ce veți face, doamnă Jamisson? întrebă el, continuând să se apropie de ea. O să mă puneți la pământ?

În timp ce vorbea ridică o mână, încercând parcă să-și exemplifice vorbele, însă gestul părea o amenințare.

Lizzie scoase un strigăt de spaimă și făcu un pas în spate. Picioarele i se loviră de un scaun și se așeză cu zgomot.

Mack apăru dintr-odată, așezându-se între ea și Lennox.

— Ai ridicat mâna asupra unei femei, Lennox, spuse el. Acum să te văd cum o ridici împotriva unui bărbat.

— Tu! izbucni Lennox. Nu știam că tu ești cel care stă în întuneric precum un negru.

— Și acum, că știi, ce vrei să faci?

— Ești un nebun netrebnic, McAsh. Întotdeauna ai fost de partea celor care pierd.

— Tocmai ai insultat-o pe soția stăpânului tău – n-aș spune că a fost un gest inteligent.

— Nu am venit aici ca să mă cert. Am venit să joc zaruri.

Lennox se întoarse și se duse înapoi la masă.

Lizzie era la fel de furioasă și de nemulțumită ca în momentul în care sosiseră. Se ridică.

— Să mergem, îi spuse ea lui Mack.

Bărbatul deschise ușa și ieșiră.

*

După ce se calmă, decise că trebuie să afle mai multe despre creșterea tutunului. Lennox avea de gând să preia controlul și singurul mod în care-l putea învinge era să-i demonstreze lui Jay

că ea se pricepea mai bine. Știa deja foarte multe despre modul în care era administrată plantația, dar nu înțelegea exact cum se comportă această plantă.

În ziua următoare, scoase din nou șareta și poneiul și, cu ajutorul lui Jimmy, merse la reședința colonelului Thumson.

În săptămânile imediat următoare petrecerii, vecinii fuseseră destul de reținuți față de Lizzie și Jay, în special față de Jay. Fuseseră invitați la petreceri de mari proporții – un bal și o nuntă –, dar nimeni nu le ceruse să participe la un eveniment mai mic sau la un dineu intim. Oricum, se pare că aflaseră cu toții despre plecarea lui Jay la Williamsburg, fiindcă după aceea doamna Thumson o vizitase pe Lizzie, iar Suzy Delahaye o invitase la ceai. Lizzie era deranjată de faptul că invitațiile i se adresau personal, dar Jay ofensase pe toată lumea cu opiniile sale.

În timp ce traversa plantația familiei Thumson, Lizzie remarcă cu uimire aspectul prosper al acesteia. Pe dig, baloții erau stivuiți în rânduri. Sclavii păreau activi și bine pregătiți. Magaziile erau văruite și câmpurile bine îngrijite. Îl văzu pe colonel în mijlocul unui lan, stând de vorbă cu câțiva muncitori și arătându-le ceva. Pe Jay nu-l văzuse niciodată dând instrucțiuni pe câmp.

Doamna Thumson era o femeie plinuță și amabilă, în jur de cincizeci de ani. Copiii lor, doi băieți, erau deja adulți și locuiau în alte locuri. Femeia îi turnă ceai și o întrebă cum decurge sarcina. Lizzie îi mărturisi că avea destul de des dureri de spate și de cap, dar se liniști aflând că și doamna Thumson suferise din pricina acelorași simptome. Observase, de asemenea, o mică sângerare, o dată sau de două ori; doamna Thumson se încruntă, declarând că ei nu i se întâmplase acest lucru, dar că nu era ceva neobișnuit, și o sfătui să se odihnească mai mult.

Însă ea nu străbătuse atâta drum ca să discute despre sarcină, așa că se bucură când colonelul veni să-și ia ceaiul împreună cu ele. Avea în jur de cincizeci de ani, era înalt, cu părul alb și destul de viguros pentru vârsta lui. Îi strânse mâna cu fermitate, dar ea îl îmblânzi imediat cu un zâmbet și un compliment.

— Cum se face că plantația dumneavoastră arată mult mai bine decât a celorlalți?

— Sunteți drăguță să spuneți asta, răspunse el. Cred că se

datorează în primul rând faptului că eu sunt aici. Vedeți, Bill Delahaye este întotdeauna plecat la curse de cai sau lupte de cocoși. John Armstead preferă mai degrabă să bea decât să muncească, iar fratele lui își petrece după-amiezile la *Ferry House,* jucând biliard sau zaruri.

Nu pomeni nimic despre Mockjack Hall.

— De ce sclavii dumneavoastră par atât de activi?

— Depinde de hrana pe care o primesc.

Se putea observa că îi făcea plăcere să-și împărtășească experiența unei femei atât de atrăgătoare.

— Pot supraviețui cu mămăligă sau cu pâine de mălai, dar muncesc mai bine dacă primesc pește sărat în fiecare zi și carne o dată pe săptămână. Este mai scump, dar nu mai scump decât ți-ar fi necesar pentru a cumpăra câțiva sclavi în fiecare an.

— De ce au dat faliment atâtea plantații în ultima vreme?

— Trebuie să cunoști bine planta de tutun. Solul se strică. După patru sau cinci ani, calitatea se deteriorează. Trebuie să înlocuiești cultura cu grâu sau cu porumb indian și să găsești un teren nou pentru tutun.

— Înseamnă că trebuie să defrișezi în permanență un alt teren.

— Într-adevăr. În fiecare iarnă defrișez câte o bucată de pădure, ca să creez un spațiu pentru noua cultură.

— Dar sunteți norocos – aveți mult teren.

— Și dumneavoastră aveți destul teren împădurit. Iar după ce-l epuizați, puteți cumpăra sau arenda o altă proprietate. Singurul mod în care tutunul poate fi cultivat este să fii în continuă mișcare.

— Toată lumea procedează la fel?

— Nu. Unii iau credit de la comercianți și speră că prețul tutunului va crește și că în felul acesta vor fi salvați. Dick Richards, fostul proprietar al terenului dumneavoastră, a urmat această cale și în felul acesta a ajuns să-l dețină socrul dumneavoastră.

Lizzie nu îi spuse că Jay plecase la Williamsburg ca să ia bani cu împrumut.

— Am putea defrișa Stafford Park la timp, în așa fel încât să-l putem cultiva primăvara viitoare.

Stafford Park era un teren neîngrijit, separat de reședința principală și aflat la zece mile în susul râului. Fusese neglijat din

cauza distanței, iar Jay încercase să-l vândă sau să-l arendeze, însă nu se găsiseră doritori.

— De ce nu începeți cu Pond Copse? o întrebă colonelul. Este mai aproape de magaziile unde depozitați tutunul și pământul este potrivit. Ce bine că mi-am amintit!

Aruncă o privire spre ceasul aflat deasupra căminului.

— Trebuie să merg până la depozit înainte să se înnopteze.

Lizzie se ridică în picioare.

— Iar eu trebuie să merg acasă și să discut cu administratorul.

Doamna Thumson spuse:

— Nu trebuie să faceți prea multe, doamnă Jamisson! Nu uitați de copil!

Lizzie zâmbi.

— Voi avea grijă să mă odihnesc, promit.

Colonelul Thumson își sărută soția, apoi o însoți pe Lizzie afară. O ajută să se urce în șaretă și merse împreună cu ea până la depozit.

— Dacă-mi dați voie să fac o remarcă personală, sunteți o persoană deosebită, doamnă Jamisson.

— Vă mulțumesc, răspunse ea.

— Sper să avem ocazia să vă întâlnim cât mai des.

Apoi zâmbi și în ochii lui albaștri se ivi o licărire. Îi luă mâna și, în timp ce o ridica să i-o sărute, brațul său atinse sânii femeii, ca și cum ar fi fost un accident.

— Vă rog să mă chemați dacă vă pot ajuta cu… *orice.*

Lizzie plecă. „Cred că tocmai mi s-a făcut prima propunere adulterină, se gândi ea. O femeie gravidă în șase luni! Ce bătrân nemernic!” Deși ar fi trebuit să se înfurie, era încântată. Nu avea de gând să-i accepte avansurile. În plus, trebuia să-l evite pe colonel pe viitor. Dar gândul că era o femeie dorită o flata.

— Să ne grăbim, Jimmy, spuse ea. Vreau să iau masa.

*

În dimineața următoare, îl trimise pe Jimmy să-l invite pe Lennox la ea în salon. Nu mai vorbise cu el de la incidentul petrecut la *Ferry House.* Se temea de el, așa că-i trecuse prin cap să-l cheme pe Mack să i se alăture. Dar refuzase să accepte că avea nevoie de un bodyguard în propria casă.

Stătea într-un scaun mare, cu decorații, care probabil fusese adus din Anglia cu un secol în urmă. Lennox sosi după două ore,

cu cizmele murdare de noroi. Știa că întârziase din dorința de a-i arăta că nu se simțea obligat să sară la porunca ei. Dacă l-ar fi provocat, cu siguranță ar fi invocat o scuză, așa că decise să se poarte ca și cum ar fi sosit imediat.

— Vom defrișa terenul din Pond Copse, ca să putem planta tutun în primăvara următoare, spuse ea. Vreau să începi pregătirile de azi.

Bărbatul fu luat prin surprindere.

— De ce? întrebă el.

— Cultivatorii de tutun trebuie să curețe câte un teren în fiecare iarnă. Este singurul mod în care recolta poate fi bogată. Am verificat terenurile și Pond Copse pare cel mai potrivit. Colonelul Thumson este de acord cu mine.

— Bill Sowerby nu a făcut niciodată așa ceva.

— Bill Sowerby nu a făcut niciodată bani.

— Nu este nicio problemă cu vechile terenuri.

— Cultivarea tutunului distruge pământul.

— Ah, da, spuse el. Dar folosim mult îngrășământ.

Tânăra se încruntă. Thumson nu îi vorbise despre îngrășământ.

— Nu știam asta…

Ezitarea îi fu fatală.

— Este mai bine să se ocupe bărbații de aceste aspecte, spuse el.

— Lasă predicile, izbucni ea. Mai bine mi-ai spune despre îngrășământ.

— Obișnuim să lăsăm vitele noaptea pe câmpurile cu tutun, pentru îngrășământ. În felul acesta pământul este pregătit pentru noua recoltă.

— Nu poate fi la fel de eficient ca un pământ nou, spuse ea, fără să fie foarte sigură.

— Este același lucru, insistă el. Dar dacă vreți să schimbați procedeul, va trebui să discutați cu domnul Jamisson.

Nu-i plăcea să-l lase pe Lennox să câștige, nici chiar pentru moment, însă de data aceasta era nevoită să aștepte până la întoarcerea lui Jay. Enervată, spuse:

— Acum poți pleca.

Lennox zâmbi victorios și ieși fără să mai rostească vreun cuvânt.

*

Se strădui să se odihnească până la sfârșitul zilei, întrucât a doua zi urma să își facă vizita obișnuită la plantație.

În magazii, snopii de tutun fuseseră scoși din cârlige, pentru ca frunzele să poată fi separate de tulpini și fibrele mai groase să fie îndepărtate. Apoi frunzele urmau să fie legate din nou în snopi și acoperite cu pânză, ca să „dospească”.

Câțiva muncitori se aflau în pădure, unde tăiau copaci din care să facă butoaie. Alții semănau grâu de iarnă în Stream Quarter. Lizzie îl recunoscu pe Mack, care muncea alături de o femeie de culoare. Traversau în șir câmpul arat, împrăștiind semințe din coșuri voluminoase. Lennox venea în spatele lor, zorindu-i pe cei care se mișcau prea încet cu o lovitură de picior sau cu o plesnitură din bici. Folosea un bici scurt construit dintr-un lemn flexibil, cu mânerul dur și un fir lung de doi sau trei metri. După ce o văzu pe Lizzie, începu să-l folosească din ce în ce mai des, ca și cum ar fi urmărit să o provoace să încerce să-l oprească.

Femeia decise să plece și porni spre casă. Însă înainte să ajungă, auzi un strigăt și se întoarse.

Femeia care lucra alături de Mack se prăbușise. Era Bess, o adolescentă de aproape cincisprezece ani, înaltă și slabă. Mama lui Lizzie ar fi spus că era mai înaltă decât o țineau puterile.

Lizzie se îndreptă în grabă spre trupul prăbușit, dar Mack se afla mai aproape de fată – lăsase jos coșul și îngenunchease alături de ea, punându-i mâna pe frunte și pe brațe.

— Cred că a leșinat, spuse el.

Lennox se apropie și îi trase cu putere un picior în coaste.

Trupul ei se mișcă sub impactul loviturii, dar nu deschise ochii.

Lizzie începu să strige:

— Oprește-te, nu o mai lovi!

— Scârbă leneșă ce ești, am să-ți dau imediat o lecție, spuse Lennox în timp ce-și retrăgea brațul în care ținea biciul.

— Să nu îndrăznești! strigă Lizzie furioasă.

Lennox o lovi din nou pe fată în spate, cu biciul.

Mack sări în picioare.

— Oprește-te! strigă Lizzie din nou.

Dar Lennox ridică din nou biciul.

Mack se așeză între Lennox și Bess.

— Stăpâna ta ți-a poruncit să încetezi, spuse el.

Lennox își schimbă poziția și îl lovi pe Mack peste față.

Mack se clătină, apoi își prinse fața cu mâinile. Obrazul i se înroși imediat și din gură începu să-i curgă sânge.

Lennox ridică din nou mâna în care ținea biciul, dar nu mai avu timp să lovească.

Totul se petrecu atât de repede, încât Lizzie nici nu apucă să vadă ce se întâmplase – într-o clipă însă, Lennox era întins la pământ, gemând, în timp ce Mack avea biciul în mână. Ținându-l cu ambele mâini, îl lovi pe Lennox peste genunchi, apoi îl aruncă plin de dispreț deasupra acestuia.

Lizzie simți un val de bucurie. Bătăușul fusese învins.

Oamenii din jur rămaseră câteva clipe nemișcați, uimiți de ceea ce tocmai se întâmplase în fața lor.

Apoi Lizzie spuse:

— Toată lumea la treabă acum!

Muncitorii se întoarseră și începură din nou să arunce semințe. Lennox se ridică în picioare, privindu-l cu multă ură pe Mack.

— Poți s-o duci pe Bess în casă? îl întrebă Lizzie pe Mack.

— Desigur, zise el, apoi o luă în brațe pe fată.

Traversară câmpul până la reședința familiei, apoi Mack o duse pe fată în bucătărie, care se afla în spatele casei. În timp ce o așeza pe un scaun, fata își recăpătă cunoștința.

Sarah, bucătăreasa, era o negresă de vârstă mijlocie, care asuda în permanență. Lizzie o trimise după coniacul lui Jay. După ce bău o gură, Bess declară că se simte mai bine, cu excepția coastelor vătămate – nu înțelegea de ce leșinase. Lizzie îi recomandă să mănânce și să se odihnească până a doua zi.

Înainte să plece din bucătărie, constată că Mack avea un aer grav.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea.

— Cred că am fost nebun, spuse el.

— De ce spui asta? protestă ea. Lennox nu mi-a ascultat ordinele!

— Este un om răzbunător. Nu ar fi trebuit să-l umilesc astfel!

— Cum s-ar putea răzbuna pe tine?

— Foarte ușor. El este administratorul.

— Nu voi permite așa ceva, spuse Lizzie pe un ton hotărât.

— Nu mă poți păzi toată ziua.

— La naiba!

Nu putea accepta gândul că Mack ar fi putut avea de suferit pentru ceea ce făcuse.

— Aș fugi, dacă aș ști unde să mă duc. Ai văzut vreodată o hartă a Virginiei?

— Nu fugi! zise Lizzie încruntându-se, încercând să găsească o soluție; apoi îi veni o idee: Știu ce putem face – o să muncești în casă.

Mack zâmbi.

— Mi-ar plăcea. Cu toate astea, nu aș putea fi un majordom prea grozav!

— Nu, nu ca servitor. Te vei ocupa de reparații. Trebuie să pregătim camera copilului.

El o privi cu suspiciune.

— Vorbești serios?

— Desigur!

— Ar fi… extraordinar, dacă aș putea scăpa de Lennox.

— O să scapi.

— Nici nu-ți dai seama ce veste bună mi-ai dat!

— Și pentru mine este o veste bună. Mă simt mult mai bine atunci când ești aproape de mine. Și mie îmi este frică de Lennox.

— Pe bună dreptate…

— Vei avea nevoie de o cămașă nouă, de un veston și de pantofi pentru casă.

Îi făcea mare plăcere să-l îmbrace în haine noi.

— Un asemenea lux, zise el rânjind.

— Rămâne cum am stabilit, spuse ea hotărâtă. Vei începe de îndată.

*

Sclavii care munceau în casă primiră cu tristețe vestea despre petrecere. Ei se considerau superiori celor care munceau pe câmp. Sarah, în special, era nemulțumită la gândul că avea să fie nevoită să gătească pentru „niște gunoaie care se hrăneau cu mămăligă și cu pâine de porumb”. Dar Lizzie se amuză pe seama snobismului lor și încercă să-i înveselească, iar în cele din urmă se lăsară cuprinși și ei de spiritul sărbătorii.

Duminică, la apusul soarelui, personalul de la bucătărie pregătea mâncarea pentru banchet. Pepper Jones, cântărețul la banjo, ajunsese la prânz, beat. McAsh îi dăduse să bea câțiva

litri de ceai, apoi îl culcase într-o anexă a casei și acum era din nou treaz. Instrumentul său avea patru coarde întinse peste un corp din lemn și sunetul produs era undeva între pian și tobă.

Lizzie se plimba emoționată prin curte, verificând stadiul pregătirilor. Aștepta cu nerăbdare ceremonia. Desigur, nu avea să participe la festivitate: trebuia să joace rolul gazdei generoase, care stă și privește din exterior. Dar îi făcea plăcere să-i privească pe cei din jur relaxându-se.

La căderea serii, totul era pregătit. Fusese desfăcut un nou butoi cu cidru; câteva bucăți de șuncă grasă se prăjeau pe foc; sute de cartofi dulci fierbeau în căldări cu apă și câteva pâini lungi și albe, de câteva kilograme, așteptau să fie tăiate în felii pe masă.

Lizzie se plimba în sus și-n jos nerăbdătoare, așteptând sosirea sclavilor de pe câmp. Spera că vor cânta. Îi auzise de câteva ori fredonând cântece triste sau melodii ritmate de muncă, însă încetau de fiecare dată când se apropia unul dintre stăpâni.

Odată cu lăsarea serii, femeile în vârstă începură să apară de pe câmp, purtând în brațe bebelușii și trăgând după ele copiii mai mari. Nu știau unde sunt muncitorii: le dădeau de mâncare dimineața, apoi îi revedeau la sfârșitul zilei.

Muncitorii știau că trebuie să ajungă acasă în noaptea aceea. Lizzie îl rugase pe Kobe să se asigure că înțeleseseră cu toții și în el avea întotdeauna încredere. Nu avusese timp să ajungă pe câmp, dar își închipuia că munceau în zone mai îndepărtate ale plantației și de aceea le lua atât de mult să revină. Se temea că, fierbând prea mult, cartofii aveau să se transforme în piure.

Timpul trecea și niciun muncitor nu apărea. După o oră de la lăsarea întunericului, fu nevoită să admită că se întâmplase ceva. Plină de furie, îl chemă pe Mack și îi spuse:

— Spune-i lui Lennox să vină aici.

După aproape o oră, McAsh se întoarse cu Lennox, care-și începuse deja programul de băut. Lizzie era plină de furie.

— Unde sunt muncitorii de la câmp? întrebă ea. Ar fi trebuit să fie aici!

— Ah, da, spuse Lennox, rostind în mod voit cuvintele rar. Astăzi nu a fost posibil.

Insolența lui o făcu să realizeze că reușise să găsească o metodă prin care să-i zădărnicească planurile.

— Cum naiba nu a fost posibil? întrebă ea.

— Au început să taie lemne pentru butoaie la Stafford Park.

Stafford Park se afla la zece mile în amonte de râu.

— Sunt câteva zile de lucru, așa că am făcut o tabără acolo. Muncitorii vor sta acolo, împreună cu Kobe, până când termină.

— Nu trebuia să te apuci de tăiat lemne tocmai azi.

— Niciun moment nu este mai bun decât cel de azi.

Luase această decizie ca să o sfideze. Era suficient de nervoasă cât să înceapă să strige. Dar nu putea face absolut nimic înainte de sosirea lui Jay.

Lennox se uită la mâncarea de pe mese.

— Mare păcat, într-adevăr, spuse el, ascunzându-și cu greu bucuria.

Întinse o mână murdară și rupse o bucată de șuncă.

Fără să stea prea mult pe gânduri, Lizzie apucă o furculiță cu mânerul lung și i-o înfipse în mână, spunând:

— Las-o jos!

Bărbatul icni de durere și dădu drumul bucății de carne.

Lizzie scoase dinții furculiței din mâna lui Lennox.

Acesta gemu de durere.

— Vacă nebună! urlă el.

— Pleacă de aici și să nu te mai văd până când nu se întoarce soțul meu, spuse ea.

Bărbatul se uită la ea furios, ca și cum ar fi fost pregătit să o atace. Apoi își așeză mâna rănită la subsuoară și plecă în grabă.

Lizzie simți că o podidesc lacrimile. Cum nu voia ca servitorii să o vadă plângând, se întoarse și fugi în casă. Când ajunse în salon, singură, izbucni în hohote de plâns. Se simțea nefericită și singură.

După un minut, ușa se deschise și Mack spuse:

— Îmi pare atât de rău...

Compasiunea lui îi stârni un nou rând de lacrimi. O clipă mai târziu, simți cum o ia în brațe. Gestul lui era o alinare. Își lăsă capul pe umărul lui și continuă să plângă. Bărbatul îi mângâie părul și îi sărută lacrimile. Suspinele ei se liniștiră și durerea se potoli. Ar fi vrut să o țină astfel în brațe întreaga noapte.

Apoi își dădu seama ce face și se îndepărtă de el îngrozită. Era o femeie căsătorită, însărcinată în șase luni și îi permisese unui servitor să o sărute!

— La ce naiba mă gândeam? spuse ea contrariată.

— Nu te gândeai la nimic, răspunse el.
— Acum mă gândesc, replică femeia. Pleacă!
Cu o înfățișare tristă, bărbatul se întoarse și părăsi încăperea.

CAPITOLUL 29

În ziua următoare petrecerii eșuate a lui Lizzie, Mack află vești despre Cora.

Era duminică, așa că se duse la Fredericksburg, îmbrăcat în haine noi. Simțea nevoia să-și elibereze mintea de gândurile legate de Lizzie Jamisson, de părul ei negru și bogat, obrajii ei fini și lacrimile ei sărate. Pepper Jones, care rămăsese peste noapte în locuințele sclavilor, îl însoți, purtând cu sine banjoul.

Pepper era un bărbat slab și plin de energie, de aproximativ cincizeci de ani. Engleza fluentă pe care o vorbea era semn că trăia în America de mulți ani. Mack îl întrebă:

— Cum ai devenit liber?

— M-am născut liber, răspunse el. Mama mea era albă, chiar dacă nu se vede. Tata a fost fugar, dar l-au prins înainte să mă nasc eu – nu l-am văzut niciodată.

De câte ori avea ocazia, Mack punea întrebări despre fugari.

— E adevărat ce zice Kobe, că toți fugarii sunt prinși?

Pepper începu să râdă.

— La naiba, nu! Cei mai mulți sunt prinși, dar asta fiindcă cei mai mulți sunt proști – de asta sunt prinși...

— Și dacă nu ești prost...?

Pepper ridică din umeri.

— Nu e deloc simplu. De îndată ce ai fugit, stăpânul tău dă un anunț în ziar, în care descrie cum arăți și ce haine purtai în momentul evadării.

Hainele erau atât de scumpe, încât oricărui sclav i-ar fi fost greu să-și cumpere altele.

— Dar poți să te ascunzi, zise Mack.

— Cu toate astea, trebuie să mănânci. Ceea ce înseamnă că ai nevoie de o slujbă dacă rămâi în colonii și oricine te-ar putea angaja știe deja despre tine din ziar.

— Patronii de plantații s-au gândit la toate.

— Nu e de mirare. Mâna de lucru este formată din sclavi, deținuți și servitori angajați prin contract. Dacă nu ar fi avut un sistem prin care să-i prindă pe fugari, cei care dețin plantațiile ar fi murit deja de foame.

Mack rămase pe gânduri.

— Ai spus *dacă rămâi în colonii.* Ce ai vrut să zici de fapt?

— La vest de aici sunt munții și dincolo de ei este sălbăticie.

Acolo nu există ziare. Nici plantații. Nu sunt șerifi, nici judecători sau călăi.

— Cât de mare este acest teritoriu?

— Nu știu. Unii spun că până la mare sunt câteva sute de mile, dar nu am cunoscut pe nimeni care să fi ajuns până acolo.

Mack mai vorbise despre sălbăticie și cu alți oameni, dar Pepper era primul în care avea încredere. Alții îi spuseseră tot felul de povești fantastice; Pepper, în schimb, recunoscuse că nu știa prea multe. Ca de obicei, acesta era un subiect extrem de interesant pentru Mack.

— Totuși, un om ar putea dispărea peste munți fără să i se mai dea de urmă!

— Este adevărat. Sigur, poate să fie scalpat de indieni sau ucis de lei. Dar cel mai probabil va muri de foame.

— De unde știi?

— Am întâlnit niște pionieri care s-au întors de acolo. Și-au rupt spatele câțiva ani, transformând o bucată de pământ extrem de bună într-o fâșie de noroi inutilă, apoi au renunțat.

— Există și oameni care au reușit?

— Cred că cei mai mulți au reușit, altfel nu ar mai exista un asemenea loc, cum este America.

— La vest de aici, spui, chicoti Mack. Cât de departe sunt munții?

— La aproape o sută de mile.

— Atât de aproape!

— E mai mult decât crezi.

*

Unul dintre sclavii colonelului Thumson se oferi să-i conducă până în oraș cu o căruță. Sclavii și deținuții obișnuiau să se însoțească unii pe alții pe drumurile din Virginia.

Orașul era aglomerat: duminica era ziua în care muncitorii de pe plantațiile din jur veneau aici la biserică sau să se îmbete, sau din ambele motive. Unii dintre deținuți îi priveau cu condescendență pe sclavi, însă Mack nu credea că are motive să se simtă superior. În consecință, își făcuse mulți prieteni și cunoscuți, iar oamenii îi făceau cu mâna la fiecare colț de stradă.

Cei doi se îndreptară spre taverna lui Whitey Jones. I se spunea Whitey din cauza culorii pielii, un amestec de negru și alb. În plus, le vindea băutură negrilor, deși era interzis prin

lege. Putea conversa la fel de ușor în pidginul vorbit de majoritatea sclavilor sau în dialectul specific celor născuți în Virginia. Taverna lui era o încăpere joasă care mirosea a lemn afumat, plină de negri și de albi săraci care jucau cărți și beau. Mack nu avea bani, dar Pepper Jones fusese plătit de Lizzie, așa că îi cumpără lui Mack o halbă de bere.

Mack savură gustul berii, o tratație atât de rară în zilele acelea... În timp ce beau, Pepper spuse:

— Hei, Whitey, ai cunoscut pe cineva care a traversat munții?

— Sigur că da, răspunse Whitey. A trecut cândva pe aici un vânător, care a spus că acolo a dat peste cel mai grozav vânat. De atunci, o mulțime de vânători se duc într-acolo în fiecare an și vin încărcați cu blănuri.

Mack spuse:

— Și-a spus pe unde a luat-o?

— Cred că a pomenit ceva de o trecătoare numită Cumberland Gap.

— Cumberland Gap, repetă Mack.

Apoi, Whitey spuse:

— Mack, nu întrebai tu de o fată albă pe nume Cora?

Lui Mack începu să-i bată inima cu putere.

— Da! Ai auzit ceva despre ea?

— Am văzut-o – și am înțeles de ce ești așa înnebunit după ea, zise el, dându-și ochii peste cap.

— E o fată drăguță, Mack? îl necăji Pepper.

— Mai drăguță decât tine, Pepper. Spune-mi, Whitey, unde ai văzut-o?

— În josul râului. Era îmbrăcată cu o haină verde și căra un coș; s-a urcat într-un feribot care mergea spre Falmouth.

Mack zâmbi. Haina și faptul că traversa cu feribotul erau indicii că o ducea bine. Ceea ce însemna că avea un stăpân cumsecade.

— De unde ai știut cine este?

— Conducătorul feribotului a strigat-o pe nume.

— Probabil că locuiește în Falmouth, de asta nu am aflat nimic despre ea când am căutat-o în Fredericksburg.

— Ei bine, ai auzit acum.

Mack dădu pe gât restul de bere.

— Și am de gând să o găsesc. Whitey, ești un adevărat prieten. Pepper, îți mulțumesc pentru bere.

— Noroc!

Mack părăsi orașul. Fredericksburg fusese construit sub linia de vărsare a Râului Rappahannock, la limita de navigare. Vapoarele care traversau oceanul puteau ajunge până aici, dar la mai puțin de o milă distanță râul devenea stâncos și nu puteau pătrunde decât vasele mici. Mack merse până în punctul în care apa avea o adâncime mai mică și putea fi traversat.

Era foarte emoționat. Oare cine o cumpărase pe Cora? Cum trăia? Reușise oare să afle ce se întâmplase cu Peg? Dacă ar fi putut să afle unde erau cele două fete și să-și țină promisiunea, ar fi încercat să facă planuri de evadare. În ultimele trei luni, își suprimase nevoia de libertate, încercând să descopere unde sunt Peg și Cora, însă vorbele lui Pepper despre sălbăticia de dincolo de munți îi redeșteptaseră acest sentiment și își dorea din nou să fugă. Visa să fugă de pe plantație la căderea nopții și să se îndrepte spre vest, unde n-ar mai fi fost nevoit să muncească sub amenințarea biciului administratorului.

Era nerăbdător să o întâlnească pe Cora. Probabil că nu muncea în ziua aceea și ar fi putut face o plimbare cu el. Se puteau retrage într-un loc izolat. Gândul că ar fi putut s-o sărute îl făcu să simtă un junghi de vinovăție. Dimineață se trezise gândindu-se cum ar fi fost dacă ar fi sărutat-o pe Lizzie Jamisson și acum avea același gând legat de Cora. Totuși era o nebunie să se simtă vinovat din cauza lui Lizzie! Ea era soția unui alt bărbat și nu exista un viitor pentru ei doi. Orice emoție legată de ea era însoțită de tristețe.

Falmouth era o versiune redusă a orașului Fredericksburg. Avea aceleași cheiuri, depozite, taverne și case din lemn vopsite, în doar câteva ore, Mack putea trece pe la toate locuințele, însă Cora putea locui în afara orașului.

Intră în prima tavernă care i se ivi în drum și stătu de vorbă cu proprietarul.

— Caut o tânără care se numește Cora Higgins.

— Cora? Locuiește în casa albă de la următorul colț, unde o să vezi trei pisici dormind pe verandă.

Era ziua norocoasă a lui Mack.

— Mulțumesc!

Bărbatul scoase un ceas din buzunarul vestonului și îl privi.

— Dar la ora asta nu o găsești acolo, probabil e la biserică.

— Am văzut unde este biserica. Am să mă duc acolo.

Cora nu era o persoană evlavioasă, dar probabil că stăpânul ei o silise să meargă, se gândi Mack în timp ce ieșea. Traversă strada și trecu pe lângă două case, apoi ajunse la biserică.

Slujba se terminase și enoriașii tocmai ieșeau, îmbrăcați în hainele lor bune de duminică, strângându-și mâinile și stând de vorbă.

Mack o remarcă imediat pe Cora – zâmbi când o văzu. Fusese norocoasă. Femeia înfometată și slăbită care coborâse de pe vapor devenise între timp o altă persoană. Cora arăta acum ca în vremurile ei bune. Avea pielea îngrijită, părul strălucitor și o față rotundă. Era la fel de bine îmbrăcată ca pe vremuri, cu o haină cafenie și o fustă din lână, și purta o pereche de cizme bune. Bărbatul era fericit că se îmbrăcase cu cămașa nouă și cu vestonul pe care i le dăruise Lizzie.

Cora purta o discuție înflăcărată cu o femeie mai în vârstă, care se sprijinea într-un baston. Își întrerupse conversația când tânărul se apropie de ea.

— Mack! strigă ea fericită. Este un miracol!

Mack își deschise larg brațele pentru a o îmbrățișa, dar ea îi întinse doar o mână – el își dădu seama că nu voia să se dea în spectacol în fața bisericii. Îi luă palma cu ambele mâini și îi spuse:

— Arăți minunat!

Fata mirosea bine: nu mai purta parfumul înțepător și lemnos pe care îl folosea la Londra, ci o esență mai ușoară, florală, mult mai potrivită pentru o doamnă.

— Ce s-a întâmplat cu tine? îl întrebă ea, retrăgându-și mâna. Cine te-a cumpărat?

— Sunt pe plantația familiei Jamisson – iar Lennox este administrator.

— El te-a lovit peste față?

Mack își atinse locul unde Lennox îl lovise cu biciul.

— Da, însă i-am luat biciul din mână și l-am rupt în două.

Fata zâmbi.

— Acesta-i Mack pe care-l știu – mereu are probleme.

— Așa e. Ai reușit să afli ceva despre Peg?

— Au luat-o conducătorii de suflete, Bates și Makepiece.

Mack se întristă.

— La naiba! O să fie greu să o găsim.

— Întreb întotdeauna de ea, dar nu am reușit să aflu nimic

până acum.

— Pe tine cine te-a cumpărat? Bănuiesc că un om de treabă, după cum arăți!

În timp ce stăteau de vorbă, sosi un bărbat plinuț și bine îmbrăcat, în jur de cincizeci de ani. Cora spuse:

— El este Alexander Rowley, broker de tutun.

— Se vede că are grijă de tine! șopti Mack.

Rowley dădu mâna cu doamna mai în vârstă, schimbă câteva vorbe cu ea, apoi se întoarse spre Mack.

Cora îi spuse:

— El este Malachi McAsh, un vechi prieten al meu din Londra. Mack, el este domnul Rowley – soțul meu.

Mack rămase cu gura căscată.

Rowley o luă pe Cora pe după umeri și în același timp îi strânse mâna lui Mack.

— Îmi pare bine, McAsh, spuse el, apoi – fără vreun alt cuvânt – o luă pe Cora cu el.

*

„De ce nu?” se întreba Mack în timp ce-și târa picioarele înapoi, pe drumul care ducea spre plantația familiei Jamisson. Cora nu știa dacă avea să-l mai vadă vreodată pe Mack. Rowley o cumpărase, iar Cora îl făcuse să se îndrăgostească de ea. Probabil că fusese scandalos ca un negustor să se însoare cu o deținută, chiar și într-un oraș colonial cum era Falmouth. Cu toate acestea, atracția sexuală se dovedise mai puternică decât regulile sociale, iar Mack își putea imagina cum fusese sedus Rowley. Probabil că nu-i fusese prea ușor să convingă persoanele de genul bătrânei cu baston să o accepte pe Cora drept soție respectabilă, însă ea avea abilitatea de a îndura orice și reușise să ducă această sarcină la bun sfârșit. Bravo ei! Probabil că urma să-i facă și copii lui Rowley.

Mack îi găsise o sumedenie de scuze, dar în același timp era teribil de dezamăgit. Într-un moment de panică, îi ceruse să-i promită că o va căuta. Dar ea îl uitase imediat ce i se oferise șansa unei vieți ușoare.

Era ciudat: avusese două iubite – Annie și Cora – și ambele se măritaseră cu altcineva. Cora se culca în fiecare noapte cu un broker de tutun gras, care avea de două ori vârsta ei, iar Annie era însărcinată cu Jimmy Lee. Se întreba dacă avea să aibă parte vreodată de o viață normală, alături de o soție și copii.

Apoi se liniști. Ar fi putut avea parte de toate acestea dacă și le-ar fi dorit. Dar refuzase să se așeze la casa lui și să accepte ceea ce îi oferea lumea. Voia mai mult.

Voia să fie liber.

CAPITOLUL 30

Jay se dusese la Williamsburg cu speranțe mari.

Fusese înspăimântat de simpatiile politice ale vecinilor săi – erau cu toții liberali și nu exista printre ei niciun conservator însă era convins că în capitală avea să găsească oameni loiali regelui, care să-l considere un aliat valoros și să-i sprijine cariera politică.

Williamsburg era un oraș mic, dar impresionant. Strada principală, Duke of Gloucester, era lungă de o milă și lată de aproape o sută de metri. La un capăt al străzii se afla Capitoliul și la celălalt Colegiul William și Mary – două clădiri oficiale din cărămidă, a căror arhitectură în stil englezesc îi întări lui Jay sentimentul că monarhia deținea încă puterea. Mai existau un teatru și câteva magazine, unde se vindeau candelabre din argint și mese din mahon. De la tipografia Purdie & Dixon, Jay cumpără *Virginia Gazette* – un ziar în care apăreau anunțurile despre sclavii fugari.

Proprietarii de plantații cei mai înstăriți, care reprezentau elita conducătoare a coloniei, locuiau la reședințele lor, însă veneau la Capitoliul din Williamsburg în timpul legislaturii, motiv pentru care orașul era plin de hanuri care închiriau camere. Jay se stabilise la taverna *Raleigh,* o clădire joasă cu acoperișul de șindrilă, care avea la mansardă camere pentru dormit.

Lăsase la palat o carte de vizită și un bilet, dar fusese nevoit să aștepte trei zile pentru o întâlnire cu noul guvernator, baronul de Botetourt. Când invitația sosi în cele din urmă, nu era o audiență personală, așa cum sperase Jay, ci o recepție cu cincizeci de oaspeți. Guvernatorul nu-și dăduse încă seama că Jay era un aliat important într-un mediu ostil.

Palatul se afla la capătul unei străzi lungi, care ducea la nord de strada Duke of Gloucester, fiind tot o clădire din cărămidă în stil englezesc, cu șeminee înalte și lucarne, ca o locuință de la țară. Holul impunător de la intrare era decorat cu săbii, pistoale și muschete, aranjate după scheme elaborate, urmărind parcă să sublinieze forța militară a regelui.

Din nefericire, Botetourt era exact opusul a ceea ce se așteptase Jay. Virginia avea nevoie de un guvernator dur și auster, care să semene spaima în inimile răzvrătite ale coloniștilor, în timp ce Botetourt nu se dovedi nimic altceva

decât un bărbat grăsuț și prietenos, cu aerul unui negustor prosper de vinuri care-și întâmpina clienții la o degustare.

Jay îl privea în timp ce-și întâmpina oaspeții în somptuoasa sală de bal. Acest om nu știa ce comploturi subversive se nășteau în mintea cultivatorilor de tutun.

Bill Delahaye era și el acolo și dădu mâna cu Jay.

— Ce părere aveți despre noul guvernator?

— Nu sunt convins că-și dă seama de rolul pe care îl are, spuse Jay.

Delahaye replică:

— Este posibil să fie mai deștept decât pare.

— Sper.

— Mâine-seară va avea loc o partidă importantă de cărți, Jamisson – vreți să participați?

Jay nu mai participase la o partidă de cărți de când părăsise Londra.

— Desigur.

În sala de mese aflată sub salonul de bal se serveau prăjituri și vin. Delahaye îl prezentă pe Jay câtorva bărbați. Un bărbat îndesat, cu o înfățișare prosperă, în jur de cincizeci de ani, spuse:

— Jamisson? Este vorba cumva de familia Jamisson din Edinburgh?

Vocea sa suna cumva ostil. Figura bărbatului părea oarecum familiară, deși Jay era convins că nu-l mai întâlnise niciodată.

— Familia mea locuiește la Castelul Jamisson din Fife, răspunse el.

— Castelul care i-a aparținut lui William McKlyde?

— Într-adevăr.

Jay își dădu seama că bărbatul îi amintea de Robert – avea aceiași ochi strălucitori și o expresie hotărâtă a gurii.

— Mă tem că nu v-am auzit numele…

— Sunt Hamish Drome. Castelul ar fi trebuit să-mi aparțină.

Jay rămase mut de uimire. Drome era numele de familie al lui Olive, mama lui Robert.

— Deci dumneata ești ruda despre care nu se mai știa nimic și care a ajuns în Virginia!

— Iar dumneata trebuie să fii băiatul lui George și al lui Olive.

— Nu, acela este Robert, fratele meu vitreg. Olive a murit și tatăl meu s-a recăsătorit. Eu sunt fiul cel mic.

— Aha... Și Robert te-a alungat din cuib, la fel cum a făcut mama lui cu mine.

Remarcile lui Drome aveau un ton obraznic, dar Jay era intrigat de insinuările sale. Își aminti dezvăluirile pe care le făcuse Peter McKay la nunta sa, după ce se îmbătase.

— Mi s-a mai spus că Olive a falsificat testamentul.

— Da – și tot ea l-a omorât pe unchiul William.

— Cum așa?

— Nu încape îndoială. William nu era bolnav. Era doar ipohondru, îi plăcea să creadă că este bolnav. Ar fi putut trăi mult mai mult. Dar la șase săptămâni după sosirea lui Olive, și-a făcut testamentul și a murit. Era o femeie rea.

— Ha! spuse Jay! simțind o satisfacție ciudată.

Sfânta Olive, al cărei portret atârna la loc de cinste în holul Castelului Jamisson, era o criminală care merita să fie spânzurată. Lui Jay îi displăcuse dintotdeauna tonul reverențios cu care se vorbea despre ea și acum primea cu bucurie vestea că nu fusese decât o ticăloasă plină de răutate.

— Dumneata nu ai primit nimic? îl întrebă el pe Drome.

— Nici măcar un acru de teren. Am venit aici cu șase duzini de perechi de ciorapi din lână Shetland și acum sunt cel mai mare negustor de galanterie din Virginia. Dar nu le-am scris niciodată celor de acasă. M-am temut că Olive m-ar putea lăsa fără tot ce am.

— Cum ar fi putut?

— Nu știu. Poate că a fost doar o superstiție. Mă bucur să aflu că a murit. Dar se pare că fiul ei îi seamănă.

— Întotdeauna am crezut că seamănă cu tata. Este extrem de lacom, indiferent cât ar primi.

— Dacă aș fi în locul dumitale, nu i-aș spune unde stau.

— O să moștenească toate afacerile tatei, nu cred că va fi interesat și de mica mea plantație.

— Nu fi atât de sigur, spuse Drome.

Jay era convins că exagerează.

Până la sfârșitul petrecerii, când musafirii începură să se retragă spre ieșirea din grădină, Jay nu reuși să aibă o discuție între patru ochi cu guvernatorul Botetourt. Așa că îl apucă de mânecă la un moment dat și spuse cu voce tare:

— Aș vrea să știți că eu vă sunt loial atât dumneavoastră, cât și Coroanei.

— Splendid, splendid, spuse Botetourt pe un ton ridicat. Frumos din partea dumitale să spui așa ceva.

— M-am mutat de curând aici și am fost scandalizat de atitudinea unor persoane extrem de influente în colonii – pur și simplu scandalizat. Vreau să știți că vă sunt alături dacă veți decide să înlăturați trădătorii și să distrugeți opozanții neloiali.

Botetourt îi aruncă o privire aspră, luându-l în sfârșit în seamă, iar Jay își dădu seama că în spatele unei prezențe afabile se ascundea un politician viclean.

— Sunteți foarte amabil, dar să sperăm că nu va fi nevoie de prea multe înlăturări și distrugeri. Cred că persuasiunea și negocierea sunt mult mai eficiente – după cum știți, efectele durează mai mult. Domnule primar Wilkinson, la revedere! Doamnă Wilkinson, mă bucur că ați venit!

Persuasiune și negociere, cumpăni Jay în timp ce ieșea în grădină. Botetourt intrase într-un cuib de vipere și voia să negocieze cu ele. Jay îi spuse lui Delahaye:

— Mă întreb cât timp îi va lua până când va înțelege ce se petrece aici.

— Cred că înțelege deja foarte bine, spuse Delahaye. Dar nu vrea să-și arate dinții înainte de a mușca.

Destul de sigur pe sine, a doua zi, guvernatorul cel nou și amabil dizolvă Adunarea Generală.

*

Mathew Murchman locuia într-o casă din lemn verde, alături de librăria de pe strada Duke of Gloucester. Își desfășura activitatea în camera din față, înconjurat de cărți de drept și diferite alte documente. Era un bărbat scund și vioi, cu părul grizonat, care se agita dintr-o încăpere în alta, mutând documentele dintr-un morman într-altul.

Jay semnă actele prin care ipoteca plantația. Era dezamăgit de suma primită: numai patru sute de lire.

— A fost un mare noroc să obțin suma aceasta, spuse Murchman. Afacerile cu tutun merg atât de prost, încât nu am convingerea că proprietatea s-ar putea vinde pentru suma aceasta.

— De unde provin banii?

— De la un sindicat, căpitane Jamisson. Așa funcționează lucrurile acum. Aveți datorii de care ați vrea să mă ocup acum?

Jay adusese cu el un teanc de chitanțe, care conțineau toate

datoriile acumulate de când se instalaseră în Virginia, cu trei luni în urmă. I le înmână lui Murchman, care aruncă o privire peste ele și spuse:

— Aici sunt aproximativ o sută de lire. Am să vă dau un bilet pentru acestea înainte să plecați din oraș. Să mă anunțați dacă mai cumpărați ceva.

— Probabil că voi mai cumpăra, spuse Jay. Domnul Smythe vinde o trăsură cu o pereche de cai foarte frumoși. Și mai am nevoie de doi sau trei sclavi.

— Am să anunț că eu sunt cel care se ocupă de plățile dumneavoastră.

Jay nu era încântat de ideea de a împrumuta o sumă atât de mare și de a lăsa întreaga datorie pe mâna avocaților.

— Aș vrea să-mi dați o sută de lire în galbeni, spuse el. Diseară voi participa la o partidă de cărți la *Raleigh.*

— Desigur, căpitane Jamisson. Sunt banii dumneavoastră!

*

Când se întoarse la plantație cu ultimele achiziții, nu-i mai rămăsese mare lucru din cele patru sute de lire: pierduse la cărți, cumpărase patru sclave și nu reușise să obțină un preț prea bun de la domnul Smythe pentru trăsură și cai.

În schimb, reușise să-și achite toate datoriile. Urma să cumpere pe credit de la negustori, la fel cum procedase și înainte. Putea vinde după Crăciun prima recoltă de tutun și intenționa să-și plătească datoriile din profit.

Se temea că Lizzie avea să fie nemulțumită de achiziția trăsurii, dar, spre ușurarea lui, ea nu vorbi prea mult despre acest subiect. Avea alte gânduri care o împovărau și abia aștepta să i le împărtășească.

De obicei era extrem de atrăgătoare atunci când era însuflețită – ochii negri îi străluceau și tenul căpăta o nuanță de roz. Cu toate acestea, nu mai simțea aceeași dorință de fiecare dată când o vedea. De când rămăsese însărcinată, devenise temător. Își închipuia că, dacă mama întreținea relații sexuale, copilul ar putea avea de suferit. Dar nu acesta era motivul real. Ideea că Lizzie urma să devină mamă îl îndepărta. Considera că mamele n-ar trebui să aibă dorințe sexuale. În plus, orice relație devenise imposibilă: greutatea pe care o purta în pântec devenise prea mare.

După ce o sărută, Lizzie îi spuse:

— Bill Sowerby a plecat.
— Serios? întrebă Jay surprins.
Bărbatul plecase fără să-și primească salariul.
— Ce bine că-l avem pe Lennox ca să se ocupe de toate!
— Cred că Lennox l-a determinat pe Sowerby să plece. Se pare că a pierdut la cărți o sumă mare de bani în favoarea lui Lennox.
Lucrurile aveau o explicație.
— Lennox este un bun jucător de cărți.
— Lennox vrea să devină administratorul proprietății.
Cei doi stăteau pe veranda din fața casei și tocmai în clipa aceea își făcu apariția Lennox. Cu lipsa de maniere care îl caracteriza, nu se obosi să-i ureze bun venit lui Jay. În schimb, spuse:
— Au sosit câteva butoaie de cod sărat.
— Eu le-am comandat, spuse Lizzie. Sunt pentru muncitorii de la câmp.
Jay păru deranjat de idee.
— De ce vrei să le dai pește?
— Colonelul Thumson spune că muncesc mai bine. El le dă sclavilor săi pește sărat și carne o dată pe săptămână.
— Colonelul Thumson este mai bogat decât mine. Lennox, trimite marfa înapoi.
— Vor avea mult de muncă iarna aceasta, Jay, protestă Lizzie. Trebuie să defrișăm pădurea din Pond Copse ca să putem planta tutun acolo în primăvara viitoare.
Lennox interveni imediat:
— Nu este nevoie. Pământurile pe care le cultivăm acum sunt foarte bune atâta vreme cât folosim îngrășământ.
— Nu putem folosi îngrășământ la nesfârșit, interveni Lizzie. Colonelul Thumson defrișează o bucată de teren în fiecare iarnă.
Jay își dădu seama că cei doi mai avuseseră o discuție similară înainte.
Lennox spuse:
— Nu avem suficienți muncitori. Chiar și cu oamenii de pe *Boboc de trandafir,* abia reușim să plantăm terenurile pe care le avem. Colonelul Thumson are mai mulți sclavi.
— Asta fiindcă face mai mulți bani – pentru că folosește metode mai bune, spuse Lizzie triumfătoare.
Lennox rânji batjocoritor.

— Femeile nu se pricep la asemenea lucruri, spuse el.
Lizzie rosti sec:
— Domnule Lennox, te rog să pleci imediat.
Lennox se umplu de mânie, dar plecă.
— Trebuie să scapi de el, Jay, spuse ea.
— Nu văd de ce…
— Este extrem de brutal. Singurul lucru la care se pricepe este să sperie oamenii. Nu înțelege cum se face agricultura și nu știe nimic despre tutun – și cel mai grav este că nu-l interesează să învețe.
— Știe cum să-i determine pe oameni să muncească mai mult.
— Nu are niciun rost să muncească mai mult atâta vreme cât metoda nu este cea potrivită!
— Ai devenit dintr-odată expertă în tutun.
— Jay, am crescut pe o moșie mare și am văzut cum a dat faliment – nu pentru că muncitorii erau prea leneși, ci pentru că tata a murit și mama nu a știut cum să administreze pământul. Acum constat că și tu faci aceleași greșeli – nu te implici în activități, folosești măsuri dure ca să disciplinezi oamenii și lași pe alții să ia deciziile strategice. Nu ai putea conduce un regiment în felul acesta!
— Tu nu știi cum se conduce un regiment!
— Iar tu nu știi cum se conduce o fermă!
Jay începuse să se enerveze, dar încercă să se abțină.
— Și ce ai vrea să fac?
— Să-l concediezi pe Lennox.
— Și pe cine să pun în locul lui?
— Ne putem ocupa noi doi, împreună.
— Nu vreau să devin fermier!
— Atunci, lasă-mă pe mine.
Jay dădu din cap.
— Bănuiam că așa se va întâmpla.
— Ce vrei să spui?
— Faci tot scandalul acesta doar ca să obții controlul, nu-i așa?
Bărbatul se aștepta ca Lizzie să explodeze, în schimb ea avu o reacție reținută.
— Asta crezi? zise ea.
— Ca să fiu cinstit, da.

— Încerc să te salvez – te îndrepți către dezastru. Eu fac eforturi să opresc o tragedie și tu crezi că încerc să dau ordine celor din jur. Dacă asta crezi despre mine, de ce naiba m-ai luat de nevastă?

Nu-i plăcea să o audă rostind vorbe grele – i se părea un gest mult prea masculin.

— Atunci erai mai drăguță, răspunse el.

Ochii ei aruncau scântei, dar nu scoase nicio vorbă. Se întoarse și intră în casă.

Jay scoase un suspin de ușurare. Nu reușea prea des să obțină ce era mai bun din ea.

După câteva clipe, o urmă în casă. Fu surprins să îl găsească pe McAsh în hol, îmbrăcat în veston și cu pantofi de casă, înlocuind un geam. Ce naiba făcea în casă?

— Lizzie! o strigă Jay.

Intră în salon și o găsi acolo.

— Lizzie, tocmai l-am văzut pe McAsh în hol.

— Se ocupă de reparații în casă. Vopsește camera copilului.

— Nu-l vreau pe omul acesta în casă!

Reacția lui o surprinse.

— Mă tem că vei fi nevoit să te obișnuiești! șuieră ea.

— Ei bine…

— Nu vreau să rămân singură câtă vreme Lennox e în apropiere. Refuz acest lucru, înțelegi?

— Bine…

— Dacă McAsh pleacă, plec și eu!

Rostind aceste vorbe, ieși în grabă pe ușă.

— Bine! spuse el, în timp ce ușa se trântea.

Nu avea de gând să înceapă o ceartă din cauza unui deținut. Dacă ea dorea ca acest bărbat să se ocupe de camera copilului, nu avea decât!

Remarcă pe bufet un plic nedesfăcut, care îi era destinat. Îl ridică și recunoscu scrisul mamei sale. Se așeză lângă fereastră și îl deschise.

Grosvenor Square nr. 7
Londra
15 septembrie 1768

Dragul meu fiu,

Noul puț de la High Glen a fost reparat după accident

și exploatarea cărbunelui a reînceput.

Jay zâmbi. Mama lui i se adresa pe un ton profesional.

Robert a petrecut aici șapte săptămâni, încercând să unească cele două proprietăți astfel încât să poată fi administrate împreună.

I-am spus tatălui tău că ar trebui să primești redevențe de pe urma cărbunelui, fiindcă proprietatea îți aparține. Mi-a spus însă că el îți plătește ratele pentru ipotecă.

Oricum, cred că a luat această hotărâre după ce ai păstrat deținuții de pe Boboc de trandafir. *Tatăl tău și Robert au fost extrem de furioși din această cauză.*

Jay se simțea ridicol și nervos. Sperase că nu avea să fie pedepsit după oprirea deținuților. Nu ar fi trebuit să-și subestimeze tatăl.

Am să insist pe lângă tatăl tău. Sunt sigură că în timp va ceda.

„Fii binecuvântată, mamă!” își zise Jay. Deși se afla la mare distanță și existau șanse mici să-l revadă, mama lui îi susținea în continuare cauza.

Scrisoarea continua cu informații despre ea, rude și prieteni, ca și despre viața socială din Londra. Apoi, la sfârșit, reveni la afaceri.

Robert a plecat în Barbados. Încă nu știu de ce. Instinctul îmi spune însă că încearcă să comploteze împotriva ta. Nu știu cum ți-ar putea face rău, dar este inventiv și lipsit de milă. Am să veghez întotdeauna asupra ta, fiule.

Mama ta iubitoare,
Alicia Jamisson

Jay lăsă scrisoarea de-o parte, gânditor. Nutrea un respect profund pentru intuiția mamei sale, dar în acele momente spaima ei era nejustificată. Barbados se afla la mare distanță. Și

chiar dacă Robert ar fi venit în Virginia, ce rău i-ar fi putut face lui Jay?

CAPITOLUL 31

În vechea aripă unde se aflau camerele copiilor, Mack găsi o hartă.

Terminase de redecorat două dintre cele trei camere și acum se ocupa de sala pentru lecții. Se apropia seara și avea de gând să se apuce serios de muncă a doua zi. În încăpere descoperi un cufăr plin de cărți mucegăite și călimări goale, iar el cercetă lucrurile gândindu-se ce merita păstrat. Tot acolo era și harta, împachetată cu grijă într-o copertă din piele. O deschise și începu să o studieze.

Era o hartă a Virginiei.

La început îi veni să sară în sus de bucurie, dar emoția i se temperă când își dădu seama că nu știa să o citească.

Denumirile îl uimiră la început, apoi realiză că erau scrise într-o limbă străină – franceză, bănuia el. Virginia se scria „Virginie”, teritoriul din nord-vest se numea „Parie de New Jersey” și tot ce se afla la vest de munți era denumit „Louisiane”, chiar dacă acea parte a hărții era albă.

Apoi începu să deslușească informațiile. Liniile subțiri erau râurile, cele groase reprezentau granița dintre colonii, iar cele foarte groase erau lanțurile muntoase. O studie cu emoție și cu fascinație: era pașaportul lui pentru libertate.

Descoperi că Rappahannock era unul dintre cele câteva râuri care traversau Virginia dinspre lanțurile muntoase vestice către Golful Chesapeake din est. Constată că Fredericksburg se afla pe malul sudic al Râului Rappahannock. Nu putea estima distanța, dar Pepper Jones îi spusese că erau aproape o sută de mile până la munți. Dacă harta era corectă, distanța era aceeași și până la cealaltă parte a munților, dar nu exista niciun drum marcat.

Era deopotrivă vesel și trist. Știa unde se află, dar harta îi spunea că nu are nicio scăpare.

Lanțul muntos se îngusta spre sud și Mack studie acea parte, încercând să detecteze izvorul râurilor și să descopere pe unde și-ar fi putut croi drumul. Descoperi o trecătoare în sud, în zona de unde izvora Râul Cumberland.

Își aminti că Whitey pomenise de o trecătoare numită Cumberland.

Asta era: pe aici putea trece!

Era un drum lung. Mack bănuia că ar fi trebuit să fie cel puțin patru sute de mile, echivalentul distanței dintre Edinburgh și Londra. *Acea* călătorie dura două săptămâni cu poștalionul, iar unui om care călătorea singur călare i-ar fi luat mai mult. Călătoria pe drumurile accidentate și pe potecile de vânătoare din Virginia ar fi fost cu mult mai lungă.

Odată ajuns în zona acelor munți îndepărtați, orice om era liber.

Împături cu grijă harta și o puse în copertă, apoi își văzu de treabă. Plănuia să o studieze mai târziu.

Numai dacă ar fi găsit-o pe Peg, se gândea el în timp ce făcea curățenie în cameră. Trebuia să afle dacă este bine înainte să fugă. Dacă era fericită, avea de gând să o lase acolo, dar dacă avea un stăpân dur, intenționa să o ia cu el.

Se întunecase și nu mai putea lucra.

Plecă din camera copiilor și coborî scările. Își luă vechea haină de blană din cui și se îmbrăcă – afară era frig. Când ieși, câțiva sclavi extrem de tulburați se apropiară de el. În mijlocul oamenilor se afla Kobe, care purta pe brațe o femeie. Mack o recunoscu imediat: era Bess, sclava cea tânără care leșinase pe plantație cu câteva săptămâni în urmă. Avea ochii închiși și halatul îi era pătat de sânge. Femeia suferise un accident.

Mack ținu ușa deschisă și Kobe intră. Probabil că familia Jamisson era la masă.

— Du-o în salon, am s-o chem pe doamna Jamisson, spuse Mack.

— În salon? întrebă Kobe cu îndoială.

În afară de sufragerie, era singura încăpere încălzită.

— Crede-mă, asta ți-ar spune și doamna Jamisson, răspunse Mack.

Kobe dădu din cap.

Mack bătu la ușa sufrageriei și intră.

Lizzie și Jay stăteau împreună la o măsuță rotundă, iar chipurile le erau luminate de un candelabru. Lizzie era plinuță și atrăgătoare într-un halat cu rever care-i dezvăluia rotunjimea sânilor și care se desfășura apoi ca un cort peste abdomenul proeminent. Mânca stafide, în timp ce Jay spărgea nuci. Mildred, camerista înaltă cu pielea perfectă de culoarea tutunului, îi turna lui Jay vin. Focul ardea în șemineu. Era o scenă domestică liniștită, dar pentru o clipă Jay tresări cu un aer surprins, pentru

ca imediat să-și aducă aminte că el și Lizzie erau de fapt soț și soție.

Îi privi din nou. Jay stătea de o parte a mesei, întors invers față de locul în care se afla Lizzie. Privea pe fereastră cum se lăsa noaptea peste râu. Lizzie era poziționată în cealaltă direcție și o urmărea pe Mildred în timp ce turna vin în pahare. Nici Jay și nici Lizzie nu zâmbeau. Păreau niște străini care împărțeau aceeași masă într-o tavernă, fără ca vreunul să fie interesat de celălalt.

Jay îl văzu pe Mack și spuse:

— Ce naiba vrei?

Mack i se adresă lui Lizzie:

— Bess a avut un accident și sângerează – Kobe a dus-o în salon.

— Vin imediat, spuse Lizzie, ridicându-se de pe scaun.

Jay interveni:

— Sper că nu va murdări cu sânge tapiseria galbenă de mătase!

Mack ținu ușa și o urmă pe Lizzie.

Kobe aprinsese câteva lumânări. Pielea închisă a lui Bess devenise palidă și buzele îi păreau lipsite de sânge. Avea ochii închiși și respira rar.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Lizzie.

— S-a tăiat, răspunse Kobe, în timp ce-și trăgea sufletul. Tăia o frânghie cu o macetă. Lama i-a alunecat pe sfoară și i-a sfârtecat stomacul.

Mack tresări. O privi pe Lizzie încercând să lărgească gaura din halatul lui Bess pentru a ajunge la rană. Arăta rău. Pierduse mult sânge și rana părea adâncă.

— Unul dintre voi să se ducă la bucătărie și să-mi aducă niște cârpe curate și un vas cu apă caldă.

Mack îi admiră hotărârea.

— Mă duc eu, spuse el.

Se îndreptă în grabă spre bucătărie, care se afla într-un alt corp al casei. Sarah și Mildred spălau vasele de la cină. Sarah, lac de sudoare ca de obicei, întrebă:

— E bine?

— Nu știu. Doamna Jamisson a cerut niște cârpe curate și apă caldă.

Sarah îi dădu un vas.

— Uite, ia apă caldă de pe foc. Îți aduc și cârpe.

Câteva clipe mai târziu, se întorcea în sufragerie. Lizzie tăiase halatul lui Bess în jurul rănii. Înmuie o cârpă în apă și îi curăță pielea. Pe măsură ce rana devenea mai vizibilă, se putea vedea mai limpede cât de grav era. Mack se temea că îi fuseseră afectate organele interne.

Lizzie fu de aceeași părere.

— Nu mă pot ocupa de asta, spuse ea. Are nevoie de un doctor.

Jay veni în cameră, se uită spre Bess și păli.

Lizzie îi spuse:

— Trebuie să trimit după doctorul Finch.

— Cum vrei, răspunse el. Eu mă duc la *Ferry House* – e o luptă de cocoși.

Apoi ieși. „Bună scăpare”, își spuse Mack disprețuitor.

Lizzie se uită la Kobe și la Mack.

— Unul dintre voi trebuie să meargă până în Fredericksburg, pe întuneric.

Kobe răspunse:

— Mack nu e un călăreț prea bun, mă duc eu.

— Are dreptate, interveni Mack. Aș putea merge cu șareta, dar se deplasează mai greu.

— Așa rămâne, spuse Lizzie. Fii precaut, Kobe, dar mergi cât poți de repede – fata asta poate să moară.

*

Fredericksburg se afla la zece mile distanță, dar Kobe știa drumul, așa că în două ore fu înapoi.

Când intră în salon, era negru de supărare. Mack nu-l mai văzuse niciodată atât de nervos.

— Unde este doctorul? întrebă Lizzie.

— Doctorul Finch nu iese din casă la ora asta pentru o sclavă de culoare, spuse Kobe cu voce tremurândă.

— Blestemat să fie acest nenorocit! spuse Lizzie furioasă.

Se uitară cu toții la Bess. Avea trupul acoperit de sudoare și respirația îi devenise sacadată. Din când în când gemea, dar nu mai deschisese ochii. Sofaua galbenă din mătase era plină de sânge. Fata era pe moarte.

— Nu putem sta așa, fără să facem nimic, spuse Lizzie. Fata asta ar putea fi salvată!

Kobe spuse:

— Nu cred că mai are mult de trăit.

— Dacă doctorul nu vine, o s-o ducem noi la el, spuse Lizzie. Să o ducem în șaretă!

Mack interveni:

— Nu e bine să o mutăm.

— Dacă nu o facem, moare oricum! strigă Lizzie.

— Bine, bine. Pregătesc șareta.

— Kobe, ia salteaua de pe patul meu și pune-o în spate, ca să poată sta pe ea. Ia și câteva pături.

Mack se duse în grabă la grajduri. Băiatul care se ocupa de cai plecase, dar nu îi luă mult să-l înhame pe Stripe, poneiul. Luă o făclie din bucătărie și aprinse lămpile șaretei. Când termină, îl găsi pe Kobe în față, așteptându-l.

În timp ce Kobe aranja așternutul, Mack intră în casă. O găsi pe Lizzie îmbrăcându-și haina.

— Vii? o întrebă Mack.

— Da.

— Crezi că este bine, în situația în care te afli?

— Mă tem că afurisitul acela de doctor va refuza să o trateze dacă nu vin.

Mack știa că nu era cazul să insiste când ea era într-o astfel de dispoziție. O luă cu grijă pe Bess și o duse afară. O așeză atent pe saltea, iar Kobe o înveli cu păturile. Lizzie urcă în trăsură și se așeză lângă Bess, ținându-i capul în brațe.

Mack se așeză în față și luă frâiele. Pentru ponei era dificil să tragă trei persoane și Kobe fu nevoit să împingă șareta ca să se urnească din loc. Mack porni apoi pe drumul spre Fredericksburg.

Luna nu se zărea, însă stelele care străluceau pe cer făceau suficientă lumină cât să poată fi văzut drumul. Acesta era bolovănos și plin de pietre, iar șareta se zgâlțâia în permanență. Mack își făcea griji de fiecare dată când Bess era zdruncinată, însă Lizzie poruncea în continuare:

— Mergi mai repede! Mai repede!

Drumul șerpuia pe traiectoria râului, prin păduri dese și plantații care semănau cu cea a familiei Jamisson. Nu întâlniră pe nimeni în drum. Oamenii nu circulau după lăsarea întunericului decât dacă erau absolut nevoiți să o facă.

Cum Lizzie îl zorise pe Mack pe tot parcursul drumului, reușiră să ajungă în Fredericksburg în jurul orei cinei. Mai erau încă

oameni pe străzi și se vedeau lumini la ferestre. Mack trase șareta în fața casei doctorului Finch. În timp ce Lizzie se duse la ușă, Mack o înveli pe Bess în câteva pături și o ridică cu atenție. Era inconștientă, dar încă trăia.

Ușa fu deschisă de doamna Finch, o femeie timidă de aproximativ patruzeci de ani. O invită pe Lizzie în salon, iar Mack o urmă, purtând-o în brațe pe Bess. Doctorul, un bărbat îndesat cu porniri violente, se simți extrem de vinovat când își dădu seama că, din cauza lui, o femeie însărcinată fusese nevoită să călătorească pe timpul nopții, ca să-i aducă un pacient acasă. Își ascunse jena agitându-se și dându-i ordine precipitat soției sale.

După ce studie rana, o rugă pe Lizzie să meargă să se odihnească în camera de lângă. Mack i se alătură, în timp ce doamna Finch rămase să-și ajute soțul.

Pe masă mai erau câteva resturi de la cină. Lizzie se așeză pe un scaun.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Mack.

— Drumul acesta mi-a provocat o durere de spate îngrozitoare. Crezi că Bess va fi bine în cele din urmă?

— Nu știu. Nu este foarte puternică.

În încăpere intră o servitoare, care-i oferi lui Lizzie ceai și prăjituri, iar ea acceptă. Femeia îl măsură pe Mack din cap până-n picioare și, când își dădu seama că face parte din rândul servitorilor, îi spuse:

— Dacă vrei ceai, poți să vii la bucătărie.

— Vreau să mă uit mai întâi la cal, spuse el.

Mack ieși din casă și duse poneiul în grajdul doctorului Finch, unde îi dădu apă și grăunțe. Apoi așteptă în bucătărie. Casa era mică, așa că îl putea auzi pe doctorul Finch vorbind cu soția sa în timp ce își făcea treaba. Camerista, o negresă de vârstă mijlocie, strânse masa din sufragerie și luă cana de ceai a lui Lizzie. Mack decise că ar fi fost o prostie să aștepte în bucătărie în timp ce Lizzie stătea în sufragerie, așa că i se alătură, în ciuda nemulțumirii servitoarei. Lizzie era palidă, așa că hotărî să o ducă acasă de îndată ce era posibil.

În cele din urmă, doctorul Finch intră în cameră, ștergându-se pe mâini.

— Este o rană urâtă, dar cred că am făcut tot ce se poate, spuse el. Am oprit sângerarea, am cusut tăietura și i-am dat

ceva de băut. Este tânără și se va face bine.

— Slavă Domnului, spuse Lizzie.

Doctorul aprobă din cap.

— Sunt sigur că este o sclavă valoroasă. În seara asta nu trebuie să mai călătorească. Poate să rămână aici și să doarmă alături de sclavii mei. Puteți trimite pe cineva după ea mâine sau poimâine. Când se va vindeca rana, am să-i scot firele – până atunci nu trebuie pusă la munci grele.

— Desigur.

— Ați luat cina, doamnă Jamisson? Vă pot oferi ceva?

— Nu, mulțumesc. Vreau doar să ajung acasă cât mai repede și să intru în pat.

Mack spuse:

— Aduc șareta în față.

Câteva minute mai târziu, erau din nou pe drum. Cât timp străbătură orașul, Lizzie rămase în față, dar după ce trecură de ultima casă, se întinse pe salteaua din spate.

Mack conducea șareta încet și de data aceasta nu mai auzi din spate sunete nerăbdătoare. După aproape o jumătate de oră de mers, spuse:

— Dormi?

Cum nu primi niciun răspuns, presupuse că Lizzie adormise.

Din când în când, mai arunca câte o privire în spate – Lizzie era agitată, se muta de pe o parte pe alta și mormăia în somn.

Străbăteau un loc pustiu, aflat la două sau trei mile distanță de plantație, când liniștea fu întreruptă de un strigăt.

Era Lizzie.

— Ce este? Ce este? strigă Mack agitat, în timp ce trăgea de frâie.

Înainte ca poneiul să oprească, sări în spate.

— Mack… mă doare! strigă ea.

O luă de umeri și o ridică puțin.

— Ce este? Ce te doare?

— Doamne! Cred că se naște bebelușul…

— Dar nu este termenul…

— Încă două luni…

Mack nu se pricepea la asemenea lucruri, dar bănuia că nașterea fusese grăbită fie din motive medicale, fie din cauza drumului accidentat către Fredericksburg – fie din ambele motive.

— Cât timp avem?

Femeia scoase un geamăt lung și puternic, apoi îi răspunse:

— Nu prea mult.

— Credeam că durează câteva ore.

— Nu știu. Probabil că durerea de spate se datora travaliului. Poate că bebelușul se pregătea să iasă în tot timpul acesta.

— Să merg mai departe? Ajungem într-un sfert de oră.

— Prea mult. Rămâi aici și ține-mă de mână.

Mack își dădu seama că salteaua era udă și lipicioasă.

— De ce e udă salteaua?

— Mi s-a rupt apa, cred. Aș fi vrut ca mama să fie cu mine.

Lui Mack i se păru că pe saltea era sânge, dar nu spuse nimic.

Femeia gemu din nou. După ce durerea se mai domoli, Lizzie începu să tremure. Mack o acoperi cu haina lui.

— Îți dau înapoi haina, îi spuse bărbatul și ea zâmbi slab înaintea următorului spasm.

Când reuși să vorbească din nou, îi spuse:

— Trebuie să iei copilul după ce iese.

— Bine, fu el de acord, deși nu era sigur ce însemna asta exact.

— Așază-te între picioarele mele, îi ceru ea.

Bărbatul îngenunche la picioarele ei și îi ridică fusta. Avea lenjeria udă. Mack dezbrăcase două femei – pe Annie și pe Cora –, dar niciuna nu purta chiloți, așa că nu prea avea idee cum erau prinși. În cele din urmă reuși să-i scoată. Lizzie își ridică picioarele și le așeză pe umerii bărbatului.

Mack se holba cuprins de teamă la peticul de păr negru dintre picioarele ei. Cum putea ieși pe acolo un copil? Nu avea idee cum s-ar fi putut întâmpla una ca asta. Apoi încercă să se calmeze. Acest lucru se întâmpla de o mie de ori pe zi în toată lumea. Nu era nevoie să înțeleagă – copilul avea să iasă fără ajutorul lui.

— Mi-e frică, spuse Lizzie într-un scurt moment de liniște.

— Voi avea eu grijă de tine, spuse el în timp ce-i mângâia picioarele, singura parte a trupului ei pe care o putea atinge.

Copilul ieși foarte repede.

Mack nu fu în stare să vadă mare lucru în lumina slabă a stelelor, dar după ce Lizzie gemu cu putere, ceva începu să iasă dintre picioarele ei. Mack își așeză mâinile tremurânde lângă ea și simți cum un obiect cald și alunecos își croiește drum afară. O

clipă mai târziu, ținea în mâini capul copilului. Lizzie se odihni câteva clipe, apoi începu din nou să împingă. Mack îi ținea cu o mână capul și cu cealaltă sprijinea umerii firavi ai ființei care apărea pe lume. O clipă mai târziu, se ivi și restul trupului.

Bărbatul ținea în mâinile sale ființa micuță și delicată și o privea uimit: avea ochii închiși, un smoc de păr de culoare închisă în vârful capului și membre foarte mici.

— E fată, spuse el.

— Trebuie să plângă, zise Lizzie îngrijorată.

Mack auzise că un nou-născut trebuie lovit ca să respire. Deși îi venea greu, știa că trebuie să o facă – o așeză pe burtică și îi trase ușor o palmă peste fund.

Nu se întâmplă nimic.

Ținându-i pieptul mic în palma sa mare, își dădu seama că se întâmplase ceva îngrozitor – nu-i simțea bătăile inimii.

Lizzie făcu un efort să se ridice.

— Dă-mi-o mie! îi ceru ea.

Mack îi puse copilul în brațe.

Femeia îl apucă și îi cercetă fața. Își așeză buzele peste cele ale micuței, ca într-un sărut, apoi îi suflă aer în gură.

Mack spera ca bebelușul să tragă aer în plămâni și să înceapă să plângă, dar nu se întâmplă nimic.

— E moartă, spuse Lizzie.

Puse copilul la piept și îi acoperi trupul cu haina de blană.

— Copilul meu e mort, zise ea și începu să plângă.

Mack le luă în brațe pe amândouă și le ținu strâns până când Lizzie își plânse tot amarul.

CAPITOLUL 32

După ce fiica ei se născu moartă, Lizzie începu să trăiască într-o lume de culori cenușii, printre oameni tăcuți, în ploaie și ceață. Lăsă de izbeliște organizarea gospodăriei, realizând vag, într-un târziu, că Mack preluase conducerea. Nu mai vizita plantația în fiecare zi. Lăsase câmpurile cultivate cu tutun în seama lui Lennox. Le vizita câteodată pe doamna Thumson și pe Suzy Delahaye, fiindcă erau dispuse să discute despre copil atât cât își dorea ea. Dar nu mai participă la baluri sau la petreceri. Mergea la biserica din Fredericksburg în fiecare duminică, iar după slujbă zăbovea în cimitir o oră sau două, privind mormântul mic și imaginându-și cum ar fi fost viața alături de copilul ei.

Era convinsă că totul se întâmplase din vina ei. Continuase să călărească până la patru sau cinci luni, nu se odihnise așa cum ar fi trebuit și călătorise în trăsură zece mile, cerându-i lui Mack să meargă din ce în ce mai repede, în noaptea în care se născuse copilul.

Era furioasă pe Jay, care plecase de acasă tocmai în noaptea aceea, pe doctorul Finch, fiindcă refuzase să acorde îngrijiri unei sclave, și pe Mack, fiindcă îi făcuse pe plac și mersese atât de repede. Dar cel mai tare era supărată pe ea însăși. Se disprețuia și se considera o mamă denaturată, reproșându-și impulsivitatea, nerăbdarea și incapacitatea de a asculta sfaturile celor din jur. „Dacă nu aș fi fost astfel, se gândea ea, dacă aș fi fost o persoană normală, sensibilă, rațională și precaută, acum aș fi avut o fetiță.”

Nu putea discuta cu Jay despre acest subiect. La început, soțul ei se înfuriase. Se răzvrătise împotriva lui Lizzie, jurase că-l va ucide pe doctorul Finch și amenințase că va cere ca Mack să fie biciuit. Dar ura îi trecuse când aflase că era o fetiță, iar acum se purta ca și cum Lizzie nu ar fi fost niciodată însărcinată.

O vreme, femeia discutase cu Mack despre acest eveniment. Nașterea îi apropiase. El o învelise cu haina lui, o ținuse de genunchi și se purtase cu multă grijă față de copil. La început, bărbatul îi adusese multă alinare, dar după câteva săptămâni, simțise că și el își pierde răbdarea. Nu era copilul lui, credea ea, și nu-i putea împărtăși cu adevărat durerea pe care o simțea. Nimeni nu putea. Așa că se retrase în sine.

Într-o zi, la aproape trei luni de la naștere, Lizzie merse în aripa unde se aflau camerele copiilor, proaspăt vopsită și redecorată, și rămase acolo singură. Își imagina o fetiță care stătea în leagăn, gângurind fericită sau plângând ca să fie alăptată, îmbrăcată într-o rochiță albă și cu botoșei drăgălași, sugând la sânul ei sau lăsându-se îmbăiată într-o cădiță. Imaginea era atât de intensă, încât simți cum ochii i se umplu de lacrimi, care i se rostogoliră apoi pe obraji; nu scoase niciun sunet.

Mack intră în cameră și o găsi în această stare. În timpul unei furtuni, câteva reziduuri căzuseră în șemineu și el îngenunche lângă cămin și începu să le curețe. Nu pomeni nimic despre lacrimile ei.

— Sunt atât de nefericită, îi spuse ea.

Bărbatul nu-și întrerupse activitatea.

— Asta nu-ți face bine, răspunse el pe un ton aspru.

— Mă așteptam la mai multă compasiune din partea ta, spuse ea cu tristețe.

— Nu-ți poți petrece restul vieții stând în camera copiilor și plângând. Fiecare om moare mai devreme sau mai târziu. Ceilalți trebuie să continue să trăiască.

— Eu nu mai vreau. Pentru ce să trăiesc?

— Nu fi patetică, Lizzie, nu-ți stă în fire!

Femeia fu șocată. Nimeni nu-i mai vorbise atât de urât după naștere. Ce drept avea Mack să o facă să se simtă chiar și mai nefericită?

— Nu ar trebui să-mi vorbești pe tonul acesta, spuse ea.

Bărbatul o luă prin surprindere. Dând drumul periei, o apucă de ambele mâini și o ridică de pe scaun.

— Nu-mi spune tu ce drepturi am, îi spuse el.

Era atât de nervos, încât femeia se temu că ar putea deveni violent.

— Lasă-mă în pace!

— Sunt mult prea mulți oameni care te lasă în pace, îi spuse el, dându-i drumul.

— Și ce ar trebui să fac? întrebă ea.

— Orice vrei. Ia un vas spre casă și du-te să locuiești cu mama dumitale la Aberdeen. Poți să ai o aventură cu colonelul Thumson. Treci frontiera cu un iresponsabil. Făcu o pauză și o privi cu asprime: Sau... bagă-ți mințile în cap, fii soția lui Jay și fă

un alt copil.

Reacția lui o surprinse.

— Am crezut...

— Ce ai crezut?

— Nimic.

Știa de ceva vreme că Mack era îndrăgostit de ea. După eșecul petrecerii plănuite pentru muncitori, Mack o luase în brațe și o mângâiase cum numai un îndrăgostit o poate face. Îi sărutase lacrimile fierbinți de pe față, iar în îmbrățișarea lui era mai mult decât compasiune.

Cât despre reacția ei, era mai mult decât nevoia de a găsi alinare. Se agățase de trupul lui viguros și se bucurase de buzele lui care îi atinseseră pielea – și nu era nimic care să aibă de-a face cu mila.

Toate sentimentele acelea slăbiseră după moartea copilului. Inima ei era goală. Nu mai simțea pasiune – avea doar regrete.

Se simțise jenată și rușinată din cauza acelor dorințe. Soția lascivă care-l seduce pe servitorul cel tânăr și mândru era un personaj ridicol din romanele comice.

Mack nu era doar un muncitor mândru, firește. Își dăduse seama că era omul cel mai remarcabil pe care îl cunoscuse. În același timp însă, era arogant și încăpățânat. Sentimentul importanței personale era dezvoltat peste măsură, ceea ce-l împinsese spre nenumărate greșeli. Dar nu putea să nu admire modul în care se ridica împotriva autorității tiranice, indiferent că era vorba de minele din Scoția sau de plantațiile din Virginia. E drept că avusese multe probleme, însă de cele mai multe ori pentru că ținuse partea altcuiva.

Jay era totuși soțul ei. Era slab și nechibzuit și o mințise, dar ea îl luase de bărbat și trebuia să-i fie loială.

Mack o privea în continuare. Ea se întrebă ce-i trecea prin minte. Crezuse că se referise la el atunci când îi spusese „Treci frontiera cu un iresponsabil”.

Mack întinse mâna și o mângâie pe obraz. Lizzie închise ochii. Dacă mama ei ar fi asistat la această scenă, cu siguranță ar fi știut ce să spună. „Te-ai măritat cu Jay și ai promis că îi vei fi loială. Ești femeie sau copil? O femeie își ține cuvântul și la greu, nu doar atunci când este ușor. Asta înseamnă o promisiune.”

Iar ea se afla în fața altui bărbat, care o mângâia. Deschise ochii și îl privi pe Mack îndelung. În ochii lui verzi se citea

dorința. Își oțeli voința. Un impuls puternic o determină să acționeze și îl plesni peste față cât de tare putu.

Simți că lovește o piatră. Bărbatul nici nu se clinti. Doar expresia feței i se schimbă – femeia nu-i rănise fața, ci inima. Era atât de șocat și de speriat, încât Lizzie simți o nevoie extraordinară de a-l lua în brațe și a-și cere scuze. Se împotrivi acestui imbold cu toate puterile. Cu voce tremurândă, spuse:

— Să nu îndrăznești să mă mai atingi vreodată!

Bărbatul nu scoase o vorbă, ci doar o privi speriat și rănit. Cum nu mai avea puterea să privească chipul lui suferind, se ridică și părăsi încăperea.

*

Mack îi spusese: „Bagă-ți mințile în cap, fii soția lui Jay și fă un alt copil”. Toată ziua cumpănise la această frază. Gândul că ar fi trebuit să-l primească din nou pe Jay în patul ei nu-i făcea deloc plăcere, însă era datoria ei de soție. Dacă refuza această obligație, nu merita să aibă un soț.

În aceeași după-amiază, decise să facă o baie. Era un proces complicat, care presupunea introducerea unei căzi din metal în dormitor și prezența a cinci sau șase tinere puternice, care să ducă în grabă pe scări vase cu apă fierbinte. După baie, obișnuia să se îmbrace cu haine curate înainte de a coborî pentru cină.

Era o seară rece de ianuarie și focul trosnea în cămin. Lizzie bău puțin vin și încercă să sporovăiască vesel cu Jay, așa cum obișnuiau să facă înainte de căsătorie. El nu-i răspunse. Reacția lui era de așteptat, se gândi ea, de vreme ce nu mai fusese o companie plăcută de atât de mult timp.

După masă, Lizzie îi spuse:

— Au trecut trei luni de la nașterea copilului. Acum sunt bine.

— Ce vrei să spui?

— Corpul meu și-a revenit.

Nu avea de gând să-i dea alte detalii. Sânii ei nu mai produceau lapte de la câteva zile după naștere. Sângerase o perioadă destul de lungă, dar și acest lucru încetase.

— Vreau să spun că abdomenul meu nu va mai fi la fel de plat, dar… cu alte cuvinte, m-am vindecat.

Bărbatul tot nu înțelegea.

— De ce-mi spui toate astea?

Încercând să-și ascundă enervarea, ea spuse:

— Putem face dragoste din nou, asta încerc să-ți spun.

Jay mormăi ceva, apoi își aprinse pipa. Nu era reacția la care s-ar fi așteptat o femeie.

— Vrei să vii în camera mea în noaptea asta? insistă ea.

Jay păru deranjat de această invitație.

— Bărbatul e cel care ar trebui să facă asemenea propuneri, răspunse el iritat.

Femeia se ridică.

— Voiam doar să știi că sunt pregătită, îi spuse ea.

Jignită, se retrase în camera ei.

Mildred veni după scurt timp ca să o ajute să se dezbrace, în timp ce-i scotea jupoanele, o întrebă pe un ton calm:

— Domnul Jamisson s-a dus la culcare?

— Nu cred că s-a dus.

— Este tot jos?

— Cred că a ieșit.

Lizzie privi fața drăguță a servitoarei. Expresia ei avea ceva ciudat.

— Mildred, îmi ascunzi ceva?

Mildred era tânără – avea aproape optsprezece ani – și nu știa să se prefacă. Își coborî privirea și șopti:

— Nu, doamnă Jamisson.

Lizzie era convinsă că fata minte. Dar de ce?

Mildred începu să perie părul lui Lizzie. Femeia se întreba unde plecase soțul ei. E drept că obișnuia adesea să iasă din casă după cină. Uneori îi spunea că merge la o partidă de cărți sau la o întrecere de cocoși. Alteori nu-i spunea nimic. Presupunea că merge să bea rom într-o tavernă împreună cu alți bărbați. Dar dacă ar fi fost vorba doar de atât, Mildred i-ar fi spus. Lizzie se gândea acum la alte lucruri.

Soțul ei avea o altă femeie?

*

Trecuse o săptămână și Jay tot nu apăruse în camera ei.

Lizzie era deja obsedată de ideea că soțul ei avea o altă relație. Singura persoană la care se putea gândi era Suzy Delahaye. Era tânără și drăguță, iar soțul ei era plecat în permanență – ca mulți alți locuitori ai Virginiei, era obsedat de întrecerile de cai și era capabil să călătorească chiar și două zile numai ca să participe la o asemenea competiție. Oare Jay se strecura din casă după cină și mergea până la locuința familiei Delahaye, ca să urce în același pat cu Suzy?

Își spunea că începuse să aibă fantezii, dar gândul acesta nu-i dădea pace.

În cea de-a șaptea noapte, în timp ce se uita pe fereastra dormitorului său, văzu cum lumina unei lumânări se deplasează prin întunericul din fața casei.

Hotărî să-l urmărească.

Era întuneric și frig, dar nu zăbovi prea mult cu îmbrăcatul. Își luă în grabă un șal și își acoperi umerii, în timp ce cobora în viteză scările.

Ieși din casă pe furiș. Cei doi câini de vânătoare, care dormeau pe verandă, o priviră curioși.

— Vino, Roy, vino, Rex! le strigă ea.

Fugea prin iarbă urmată de câini, ghidându-se după lumina lămpii. În scurt timp, lumina dispăru în pădure, dar Lizzie apucase deja să vadă că Jay – dacă era într-adevăr el – o luase pe aleea care ducea spre depozitele de tutun și locuința supraveghetorilor.

Poate că Lennox îl aștepta cu un cal înșeuat care să-l ducă la reședința familiei Delahaye. Cu siguranță Lennox era implicat în toată povestea asta, se gândea Lizzie. Acest om era implicat în orice greșeală de-a lui Jay.

La un moment dat nu mai văzu lampa, dar găsi foarte ușor coliba. Erau două și Lennox ocupa una dintre ele. Cealaltă îi aparținuse lui Sowerby și acum era liberă.

Dar cineva era totuși înăuntru.

Obloanele fuseseră lăsate din pricina frigului, dar se putea vedea lumină prin crăpături.

Lizzie se opri, sperând că bătăile inimii îi vor încetini, dar frica – nu efortul – o făcea să tresalte atât de tare. Se temea de ce ar fi putut vedea înăuntru. Ideea de a-l vedea pe Jay ținând-o în brațe pe Suzy Delahaye, la fel cum o îmbrățișase pe Lizzie, și atingând-o cu aceleași buze pe care le sărutase și ea o umplea de furie. Se gândi chiar să se întoarcă. Dar era mult mai grav să nu afle ce se întâmpla de fapt.

Încercă ușa. Nu era încuiată. O deschise și intră.

Casa avea două camere. Bucătăria, în față, era goală, dar auzea o voce venind dinspre dormitorul din spate. Erau deja în pat? Merse în vârful picioarelor până la ușă, puse mâna pe clanță, trase aer în piept și deschise ușa.

Suzy Delahaye nu se afla în cameră.

Însă Jay era acolo. Stătea pe pat, îmbrăcat în pantaloni și cămașă, cu picioarele goale și fără haină.

La capătul patului se afla o sclavă.

Lizzie nu știa numele fetei – era una dintre cele patru pe care Jay le cumpărase la Williamsburg. Era cam de vârsta lui Lizzie, slabă și foarte frumoasă, cu ochi cafenii. Era complet dezbrăcată și Lizzie îi putea vedea sânii robuști și ciocolatii și părul negru și creț de pe pubis.

În timp ce rămăsese cu privirea suspendată, fata îi aruncă o căutătură pe care Lizzie nu credea că avea să o uite vreodată: era o privire superioară, disprețuitoare și triumfătoare. Poți fi tu stăpâna casei, spunea privirea, dar el vine în fiecare noapte în patul meu, nu în al tău.

I se păru că aude vocea lui Jay de la mare distanță:

— Lizzie, Dumnezeule!

Femeia își întoarse fața spre el și văzu că este speriat. Dar frica lui nu-i oferea nicio satisfacție. Știa de mult timp că era un om slab.

Într-un final, Lizzie își regăsi vocea.

— Să te ia dracu', Jay! spuse ea încet, după care se întoarse și părăsi încăperea.

*

Lizzie se întoarse în camera ei, luă niște chei dintr-un sertar și coborî în camera unde se aflau armele.

Puștile ei Griffin se aflau în același rastel cu armele lui Jay, dar le lăsă și luă în schimb o pereche de pistoale de buzunar aflate într-o cutie din piele. În cutie găsi un corn cu praf de pușcă, multă vată și câteva cremene de rezervă, dar niciun fel de gloanțe. Cercetă încăperea, dar nu găsi alice, ci doar câteva bucăți mici din plumb. Luă o bucată de plumb și un clește, după care părăsi încăperea și încuie ușa la loc.

În bucătărie, Sarah și Mildred o priviră cu ochii măriți de spaimă când o văzură cu arma sub braț. Fără să scoată vreo vorbă, se duse la dulap, de unde scoase un cuțit mare și o cratiță mică și grea din fier, cu un orificiu de scurgere. Apoi se întoarse în dormitorul ei și încuie ușa.

Înteți focul până când se făcu atât de cald, încât nu mai putea rezista lângă el mai mult de câteva secunde. Apoi puse bucata de plumb în vas și vasul pe foc.

Își amintea că Jay se întorsese din Williamsburg cu patru

sclave tinere. Îl întrebase de ce nu luase bărbați, iar el îi răspunsese că fuseseră mai ieftine și, în plus, femeile erau mai obediente. În acel moment nu dăduse prea mare importanță opțiunii sale. Își făcea mai multe griji din pricina noii trăsuri extravagante. Acum înțelegea.

Se auzi o bătaie în ușă, apoi vocea lui Jay.

— Lizzie?

Bărbatul apăsă clanța și încercă să deschidă ușa. Când își dădu seama că ușa era încuiată, spuse:

— Lizzie, mă lași să intru?

Femeia îl ignoră. În acele momente era speriat și se simțea vinovat. Mai târziu ar fi găsit cu siguranță o metodă prin care să o convingă că era lipsit de vină, apoi s-ar fi enervat, chiar dacă pe moment nu ar fi devenit violent.

Bătu la ușă și strigă aproape un minut, după care renunță și plecă.

După ce plumbul se topi, Lizzie luă cratița de pe foc. Cu mișcări iuți, turnă puțin plumb în clește printr-un orificiu. La capătul instrumentului se afla o cavitate sferică, pe care acum o umplu cu plumb topit. Introduse apoi cleștele într-un bol cu apă de pe lavoarul ei, pentru ca plumbul să se răcească și să se întărească. Deschizând brațele cleștelui, din vârf căzu un glonț perfect rotund. Îl ridică de jos – era perfect, cu excepția unei mici cozi datorate plumbului care rămăsese în orificiu. Tăie surplusul cu ajutorul cuțitului de bucătărie.

Continuă apoi să toarne și alte gloanțe, până când rămase fără plumb. Apoi încărcă ambele pistoale și le așeză lângă pat. Verifică încuietoarea ușii, apoi merse la culcare.

CAPITOLUL 33

Mack o ura pe Lizzie pentru palma primită. De câte ori își amintea, se umplea de furie. Îi dăduse semnale false, apoi îl pedepsise atunci când el îi răspunsese. Era o ticăloasă, se gândea el. O femeie fără inimă din înalta societate, căreia îi plăcea să flirteze, jucându-se cu sentimentele lui.

Pe de altă parte însă, știa că nu era adevărat, iar după o vreme își schimbă din nou punctul de vedere. Își dădea seama că era victima unor sentimente contradictorii. Se simțea atrasă de el, însă era soția altui bărbat. Avea un sentiment al datoriei foarte dezvoltat și se temea că începea să se erodeze. Disperarea o împinsese să pună capăt acestei dileme, certându-se cu el.

Bărbatul ar fi vrut să-i atragă atenția că Jay nu-i merita loialitatea. Toți sclavii știau că Jay își petrecea de câteva luni nopțile într-o colibă cu Felia, o tânără atrăgătoare și ușuratică din Senegal. Era sigur că Lizzie ar fi aflat mai devreme sau mai târziu, ceea ce se și întâmplase cu două nopți în urmă. Avusese o reacție extremă: se încuiase în dormitor, păstrând lângă ea două pistoale.

Cât putea continua în felul acesta? Cum aveau să se termine toate? „Treci frontiera cu un iresponsabil”, îi spusese, gândindu-se la el. Dar femeia nu răspunsese acestui imbold. Cu siguranță nu s-ar fi gândit să-și petreacă viața alături de Mack. Fără îndoială, îl plăcea. Fusese pentru ea mai mult decât un simplu servitor; o ajutase să nască și, în plus, îmbrățișările lui o făcuseră fericită. Cu toate acestea, tânăra nu ar fi fost capabilă să-și părăsească soțul și să fugă împreună cu el.

Se frământa în pat înainte de ivirea zorilor, chibzuind la toate aceste evenimente, când auzi un nechezat de cai.

Cine putea să fie la o asemenea oră? Coborî iritat din pat și se îndreptă spre ușa colibei, îmbrăcat numai în pantaloni și cămașă.

Aerul era rece și începu să tremure imediat ce deschise ușa. Era o dimineață cețoasă și ploua încet, dar în lumina argintie a zorilor reuși să distingă două siluete de femei, care intraseră în complexul de locuințe, una dintre ele conducând un ponei.

Femeia mai înaltă era Cora. Dar de ce călătorise pe timpul nopții până acolo? Cu siguranță avea vești proaste.

Apoi o recunoscu și pe cealaltă.

— Peg! strigă el fericit.

Fata îl văzu și fugi spre el. Crescuse, după cum își dădu el seama. Era mai înaltă cu câțiva centimetri și trupul i se împlinise, însă avea același chip. Fata i se aruncă în brațe.

— Mack! spuse ea. Vai, Mack, mi-a fost atât de frică!

— Am crezut că n-am să te mai văd niciodată, răspunse el. Ce s-a întâmplat?

Cora îi răspunse la întrebare:

— Are probleme. A cumpărat-o un fermier pe nume Burgo Marler. A încercat să o violeze și ea l-a înjunghiat cu un cuțit de bucătărie.

— Biata Peg, spuse Mack luând-o în brațe. Bărbatul e mort?

Peg încuviință din cap.

Cora spuse:

— Din păcate, povestea a fost anunțată în *Virginia Gazette* și acum toți șerifii din colonii o caută pe Peg.

Mack era șocat. Dacă ar fi fost prinsă, Peg urma să fie spânzurată.

Ceilalți sclavi fură treziți de discuția celor trei. Câțiva deținuți le recunoscură pe Peg și pe Cora și se bucurară să le revadă.

Mack o întrebă pe Peg:

— Cum ai ajuns la Fredericksburg?

— Am mers pe jos, răspunse ea cu o urmă de mândrie. Știam că trebuie să mă îndrept spre est ca să ajung la Râul Rappahannock. Am călătorit numai noaptea și am primit indicații de la oamenii pe care i-am întâlnit – sclavi, fugari, cei care au dezertat din armată sau indieni.

Cora interveni:

— Am ascuns-o la mine acasă timp de câteva zile – soțul meu este plecat la Williamsburg cu treburi. Apoi am auzit că șeriful de aici are de gând să inspecteze locuințele tuturor celor care au călătorit pe *Boboc de trandafir.*

— Asta înseamnă că o să vină și aici! spuse Mack.

— Da, probabil că va ajunge în scurt timp.

— Cum?

— Sunt sigură că se îndreaptă încoace! Când am părăsit orașul, se pregătea să plece.

— Și atunci, de ce ai adus-o aici?

Cora căpătă o expresie dură.

— Fiindcă e responsabilitatea ta, spuse ea. Eu am un bărbat bogat, o casă frumoasă și propria strană în biserică și nu vreau ca șeriful să dea peste o criminală la mine în grajd!

Ceilalți deținuți începură să murmure dezaprobator. Mack era mut de uimire – cândva sperase că-și va petrece toată viața alături de această femeie.

— Dumnezeule, ai o inimă de piatră! spuse el furios.

— Am salvat-o, nu-i așa? răspunse Cora pe un ton indignat. Acum trebuie să mă salvez și pe mine!

Peg interveni:

— Îți mulțumesc, Cora. Într-adevăr, m-ai salvat.

Kobe asistase la conversație fără să intervină. Mack se întoarse automat spre el, ca să discute împreună despre această problemă.

— O putem ascunde la familia Thumson, spuse el.

— Da, atâta vreme cât șeriful nu decide să caute și acolo, răspunse Kobe.

— La naiba! Nu m-am gândit la asta. Unde s-ar putea ascunde? Vor căuta peste tot – în colibe, în grajduri, la depozitele de tutun…

Cora interveni:

— Nu te-ai culcat cu Lizzie Jamisson până acum?

Mack fu surprins de întrebare.

— Cum adică „până acum”? Sigur că nu am făcut-o.

— Nu fi prost! Sunt sigură că te vrea.

Lui Mack îi displăcu atitudinea lipsită de romantism a Corei, dar nici nu putea să facă pe inocentul.

— Ce importanță are asta?

— Ar fi dispusă să o ascundă pe Peg… de dragul tău?

Mack nu era prea convins. Cum ar fi putut să-i adreseze lui Lizzie o asemenea întrebare? Nu putea iubi o femeie care ar fi refuzat să ajute un copil aflat într-o asemenea situație! Cu toate acestea însă, nu era convins că Lizzie ar fi fost de acord. Din anumite motive, această situație îl umplu de furie.

— Ar face un asemenea gest din bunătate, răspunse Mack pe un ton dur.

— Se poate. Dar dorința egoistă este un motiv în care poți avea mai multă încredere.

Mack auzi lătrând câinii de vânătoare de pe prispa casei principale. Oare ce-i agitase? Apoi, alți câini răspunseră de pe

malul râului.

— Sunt câini necunoscuți în zonă, spuse Kobe. Asta i-a agitat pe Roy și pe Rex.

— Se poate să fie oamenii șerifului? întrebă Mack înspăimântat.

— Așa cred, răspunse Kobe.

— Speram că vom avea mai mult timp ca să punem la cale un plan!

Cora se întoarse și încălecă pe ponei.

— Trebuie să dispar de aici înainte să mă vadă cineva.

Apoi se îndepărtă călare pe ponei.

— Noroc! le ură ea încet, după care dispăru în ceață ca un mesager-fantomă.

Mack se întoarse spre Peg.

— Nu mai avem timp. Hai cu mine în casă! Este singura noastră șansă.

Fata părea speriată.

— Fac cum spui...

Kobe interveni:

— Mă duc să văd cine sunt vizitatorii. Dacă sunt oamenii șerifului, încerc să-i rețin cât mai mult.

Mack, de mână cu Peg, traversă în grabă câmpul înghețat până la peluza umedă din fața casei. Câinii săriră în întâmpinarea lor. Roy linse mâna lui Mack, în timp ce Rex o adulmeca curios pe Peg – nu scoaseră însă niciun sunet.

Cum ușile din spate nu erau niciodată închise, Mack o conduse pe Peg spre intrarea din spate. Se furișară apoi împreună pe scări. Mack aruncă o privire pe fereastră și văzu, în tonurile alb-negre ale zorilor, cinci sau șase bărbați însoțiți de câini, care veneau din direcția râului. Grupul se împărți în două: doi oameni se îndreptară spre casă, în timp ce restul merseră spre colibele sclavilor, însoțiți de câini.

Mack se apropie de ușa dormitorului lui Lizzie. „Nu mă lăsa tocmai acum”, se gândi el. Încercă ușa.

Era încuiată.

Bătu încet, de teamă să nu-l trezească pe Jay, care se afla în camera alăturată.

Nu se întâmplă nimic.

Bătu apoi mai tare.

Auzi zgomotul unor pași, apoi vocea lui Lizzie.

— Cine e acolo? întrebă ea.
— Taci! Sunt Mack! spuse el în șoaptă.
— Ce naiba faci aici?
— Nu e ce crezi tu, deschide ușa!
Auzi cheia răsucindu-se în broască, apoi ușa se deschise. O zări cu greu în întunericul din cameră. Ea se întoarse, iar Mack o urmă, trăgând-o după el pe Peg. În cameră era întuneric.
Lizzie traversă încăperea și ridică un oblon. Mack văzu în lumina slabă că purta o cămașă de noapte șifonată, în care părea extrem de atrăgătoare.
— Aștept o explicație cât mai repede! spuse ea. Și sper să fie una bună.
Apoi o văzu pe Peg și își schimbă atitudinea.
— Nu ești singur.
— Peg Knapp, spuse el.
— Îmi amintesc, răspunse ea. Ce mai faci, Peggy?
— Am intrat din nou în bucluc, răspunse fata.
Mack îi explică:
— A fost vândută unui fermier care a încercat să o violeze.
— Dumnezeule!
— Iar ea l-a omorât pe bărbatul acela…
— Biata copilă, spuse Lizzie. O luă în brațe pe Peg și șopti: Biata copilă…
— Șeriful o caută. Acum este afară, face percheziție în colibele sclavilor.
Mack se uită la fața slăbită a lui Peg și își aminti de eșafodul din Fredericksburg.
— Trebuie s-o ascundem! spuse el.
Lizzie răspunse:
— Lasă-l pe șerif în seama mea.
— Ce vrei să spui? o întrebă Mack.
Se enerva de fiecare dată când Lizzie încerca să preia controlul.
— Îi voi spune că Peg se apăra împotriva tentativei de viol.
De câte ori Lizzie era sigură de ceva, își imagina că nimeni nu ar trebui să o contrazică. Era o mentalitate jignitoare. Mack clătină din cap nerăbdător.
— Nu e bine, Lizzie. Șeriful va spune că numai judecătorul poate decide dacă este sau nu vinovată.
— Poate sta aici până la proces.

Ideile lui Lizzie erau atât de nechibzuite, încât Mack fu nevoit să facă eforturi ca să-i poată vorbi pe un ton calm și politicos.

— Nu poți împiedica un șerif să aresteze o persoană acuzată de crimă, indiferent ce crezi tu despre caz.

— Poate că o vor chema doar în instanță. Dacă este nevinovată, nu o vor acuza…

— Lizzie, fii realistă! izbucni Mack exasperat. Ce tribunal din Virginia ar achita un condamnat acuzat de uciderea stăpânului său? Se tem cu toții că ar putea fi atacați de sclavi oricând! Chiar dacă îi vor crede povestea, o vor spânzura ca să dea un exemplu!

Lizzie se enervase și tocmai se pregătea să-i dea un răspuns lui Mack, când Peg începu să plângă. Avu o ezitare, își mușcă buza și spuse:

— Ce crezi că ar trebui să facem?

Un câine începu să mârâie afară și Mack auzi vocea unui bărbat care încerca să-l calmeze.

— Aș vrea să o ascunzi aici pe Peg, cât timp oamenii aceștia cercetează locurile. Ești dispusă să faci asta?

O privi în ochi. „Dacă spui nu, se gândi el, înseamnă că nu m-am îndrăgostit de cine trebuie.”

— Sigur că da, răspunse ea. Drept cine mă iei?

Zâmbi fericit, simțindu-se dintr-odată eliberat. O iubea atât de mult, încât făcu eforturi să-și oprească lacrimile. Înghiți în sec și spuse pe un ton sec:

— Cred că ești extraordinară!

Vorbeau în șoaptă și Mack auzi zgomote dinspre dormitorul lui Jay, aflat de cealaltă parte a zidului. Mai erau multe de făcut înainte ca Peg să fie pe deplin în siguranță.

— Trebuie să plec de aici, spuse el. Noroc!

Apoi ieși pe coridor și coborî în grabă scările. Când ajunse în hol, i se păru că aude ușa de la dormitorul lui Jay deschizându-se, dar nu aruncă nicio privire în urmă.

Se opri în hol și respiră adânc. „Sunt doar un servitor și nu știu ce ar putea căuta șeriful aici”, își spuse. Își luă apoi un zâmbet politicos și deschise ușa.

Pe verandă se aflau doi bărbați. După haine, păreau niște locuitori prosperi ai Virginiei: purtau cizme de călărie, vestoane lungi și tricornuri. Amândoi aveau pistoale îmbrăcate în tocuri din piele prinse pe umăr și miroseau a rom: se îmbărbătaseră ca

să facă față nopții răcoroase.
Mack rămase în dreptul ușii, pentru a-i descuraja să intre în casă.
— Bună dimineața, domnilor, li se adresă el.
Își dădea seama că inima îi bătea foarte tare, dar se străduia să păstreze un ton calm și relaxat.
— Căutați pe cineva?
Bărbatul mai înalt spuse:
— Sunt șeriful comitatului Spotsylvania și caut o fată pe nume Peggy Knapp.
— Am văzut câinii. I-ați trimis la colibele sclavilor?
— Da.
— Ați procedat foarte bine, domnule șerif. În felul acesta îi veți surprinde pe sclavi dormind și nu vor mai putea ascunde fugara.
— Mă bucur că ești de acord, spuse șeriful cu o undă de sarcasm. Vom intra puțin în casă.
Un deținut nu avea niciun drept atunci când primea un ordin de la un om liber, așa că Mack fu nevoit să se dea la o parte și să le permită să intre în hol. Spera totuși că nu vor considera necesar să percheziționeze toată casa.
— Cum se face că ești treaz? îl întrebă șeriful cu o umbră de suspiciune în glas. Ne așteptam să trezim pe toată lumea.
— De obicei mă trezesc devreme.
Bărbatul mormăi nemulțumit.
— Stăpânul tău este acasă?
— Da.
— Du-ne la el.
Mack nu voia să-i ducă sus – ar fi ajuns mult prea aproape de Peg.
— Cred că l-am auzit pe domnul Jamisson mișcându-se prin casă. Vreți să-l rog să coboare?
— Nu, nu vreau să-l deranjez și să fie nevoit să se îmbrace.
Mack înjură în barbă. Era clar că șeriful urmărea să ia pe toată lumea prin surprindere. Dar nu se putea opune.
— Pe aici, vă rog, zise el, apoi îi conduse sus.
Mack bătu la ușa lui Jay. Acesta deschise o clipă mai târziu, purtând un halat peste cămașa de noapte.
— Ce naiba se întâmplă? întrebă el nervos.
— Sunt șeriful Abraham Barton, domnule Jamisson. Îmi cer

scuze că vă deranjez, dar o căutăm pe ucigașa lui Burgo Marler. Numele Peggy Knapp vă spune ceva?

Jay se uită la Mack, apoi spuse:

— Sigur că da. Fata asta a fost dintotdeauna o hoață și nu mă miră că a devenit o criminală. L-ați întrebat pe McAsh dacă știe unde se află?

Barton se uită surprins la Mack.

— Așadar, tu ești McAsh! Nu mi-ai spus!

— Nu m-ați întrebat, răspunse Mack.

Barton nu părea mulțumit de acest răspuns.

— Știai că voi ajunge aici în dimineața asta?

— Nu.

Jay spuse pe un ton suspicios:

— Și atunci de ce ești treaz la ora asta?

— Când lucram în mina tatălui dumneavoastră, obișnuiam să mă trezesc la ora două dimineața. Și acum mă scol devreme.

— Nu am remarcat asta.

— Pentru că dumneavoastră încă dormiți.

— Încetează cu obrăznicia!

Barton i se adresă lui Mack:

— Când ai văzut-o ultima dată pe Peggy Knapp?

— Acum o jumătate de an, când am debarcat de pe *Boboc de trandafir.*

Șeriful i se adresă apoi lui Jay:

— E posibil ca negrii să o ascundă. Am adus și câinii cu noi. Jay făcu un semn generos din mână.

— Continuați să faceți tot ce este nevoie.

— Trebuie să percheziționăm și casa.

Mack își ținu respirația – sperase că nu vor mai considera necesar să facă acest lucru.

Jay se încruntă.

— Nu este posibil ca fata să se afle aici.

— Cu toate acestea, pentru ca procedura să fie completă… Jay ezită, iar Mack speră pentru o clipă că va avea curajul să-i spună șerifului să se ducă naibii. După ce chibzui câteva clipe, ridică din umeri și spuse:

— Desigur.

Inima lui Mack încetă să mai bată.

Jay continuă:

— În această casă locuim doar eu și cu soția mea. Restul

casei este gol. Dar căutați peste tot, nu e nicio problemă. Vă las singuri.

Apoi închise ușa.

Barton îl întrebă pe Mack:

— Care este camera doamnei Jamisson?

Mack înghiți în sec și zise:

— Următoarea ușă.

Merse mai departe pe coridor și bătu la ușă. Cu inima la gură, strigă:

— Doamnă Jamisson, sunteți trează?

Urmă o pauză, apoi Lizzie deschise ușa. Prefăcându-se adormită, întrebă:

— Ce Dumnezeu vreți la ora asta?

— Șeriful caută o fugară.

Lizzie deschise ușa larg.

— Ei bine, nu am așa ceva aici.

Mack se uită prin cameră, întrebându-se unde se ascunde Peg.

Barton i se adresă lui Lizzie:

— Putem intra o clipă?

O urmă de teamă se văzu în ochii lui Lizzie și Mack se întrebă dacă Barton observase. Lizzie ridică din umeri, încercând să pară nepăsătoare, apoi spuse:

— Vă rog!

Cei doi bărbați intrară, privind contrariați. Lizzie purta halatul deschis la gât, ca și cum ar fi fost un accident. Privirea lui Mack fu atrasă de felul în care i se așeza halatul pe sânii rotunzi. Cei doi bărbați avură același gest reflex. Lizzie îl privi în ochi pe șerif și acesta se întoarse, cu un aer vinovat. Se străduia să-i facă să se simtă stânjeniți, ca să se grăbească.

Șeriful se întinse pe podea și se uită sub pat, în timp ce asistentul său căuta în dulap. Lizzie se așeză pe pat. Cu o mișcare iute, luă un colț al păturii și îl întinse. Mack zări câteva secunde un picior murdar.

Peg era în pat.

Era atât de slabă, încât abia i se distingea silueta sub pături.

Șeriful desfăcu un cufăr cu lenjerie și celălalt se uită în spatele unui paravan. Nu erau multe locuri în care puteau căuta. Oare aveau de gând să ridice și păturile de pe pat?

Probabil că același gând îi trecu și lui Lizzie prin cap, fiindcă

spuse:

— Acum, dacă ați terminat, aș vrea să mă culc.

Apoi se urcă în pat.

Barton se uită lung la Lizzie și la pat. Avea oare îndrăzneala de a-i cere să se dea jos? El nu credea însă că stăpâna sau stăpânul casei ar fi fost în stare să ascundă un asasin – cerceta locuința doar ca să se asigure că a eliminat orice posibilitate. După o clipă de ezitare, spuse:

— Vă mulțumesc, doamnă Jamisson. Ne cerem scuze pentru deranj. Mergem acum să verificăm locuințele sclavilor.

Mack se simți ușurat. Le ținu ușa, încercând să-și ascundă bucuria.

— Noroc! le spuse Lizzie. Și, domnule șerif, după ce vă terminați treaba, veniți aici cu oamenii dumneavoastră să luați micul dejun!

CAPITOLUL 34

Lizzie rămase în camera ei în timpul în care bărbații și câinii cercetară plantația. Discută în șoaptă cu Peg, iar aceasta îi povesti istoria vieții sale. Lizzie fu îngrozită și emoționată în același timp – Peg era doar o copilă, slabă, drăguță și îndrăzneață. Copilul ei mort fusese tot o fată.

Își povestiră apoi visurile. Lizzie îi mărturisi că i-ar fi plăcut să-și petreacă timpul în aer liber, îmbrăcată în haine bărbătești și călărind cu arma pe umăr. Peg scoase din furou o hârtie împăturită și deteriorată – era un desen care înfățișa o mamă, un tată și un copil în fața unei căsuțe drăguțe de la țară.

— Întotdeauna mi-am dorit să fiu fetița din desen, spuse ea. Acum îmi doresc să fiu mama…

Ca de obicei, Sarah sosi cu o tavă pe care se afla micul dejun al lui Lizzie. Când auzi bătaia din ușă, Peg se ascunse repede sub pătură, însă femeia intră și îi spuse lui Lizzie:

— Știu totul despre Peggy, așa că nu vă faceți griji.

Peg ieși de sub pătură și Lizzie o întrebă amuzată:

— E cineva care să *nu* știe?

— Domnul Jamisson și domnul Lennox.

Lizzie își împărți micul dejun cu Peg. Fata înfulecă șunca prăjită și omleta de parcă nu mai mâncase de o lună.

Oamenii șerifului plecară în timp ce ea înghițea ultimele îmbucături. Lizzie și Peg se apropiară de fereastră și priviră cum oamenii se îndepărtează pe câmpul din fața casei, îndreptându-se spre râu. Erau dezamăgiți și supuși, cu umerii plecați, iar câinii îi urmau ascultători, împărtășindu-le starea de spirit.

După ce oamenii dispărură cu totul, Lizzie oftă ușurată și spuse:

— Acum ești în siguranță.

Femeile se îmbrățișară fericite. Peg era numai piele și os, iar Lizzie avu un sentiment matern față de bietul copil.

— Întotdeauna sunt în siguranță cu Mack, spuse Peg.

— Trebuie să rămâi în această cameră până când ne vom asigura ca Jay și Lennox nu bănuiesc nimic.

— Nu te temi că domnul Jamisson va veni aici? o întrebă Peg.

— Nu, nu vine niciodată.

Peg părea uimită, dar nu-i mai adresă nicio întrebare. În schimb, îi spuse:

— Când am să cresc, mă voi mărita cu Mack.

Lizzie avu sentimentul ciudat că tocmai primise un avertisment.

*

Mack stătea în vechea cameră a copiilor – unde avea siguranța că nu va fi deranjat de nimeni –, cercetându-și trusa pentru supraviețuire. Avea un ghem de bumbac pe care-l furase și șase cârlige pe care i le făcuse fierarul Cass, pentru pescuit; avea o cană din metal și o farfurie, cum primiseră toți sclavii; avea o cutie cu iască pentru foc și o tigaie din fier în care să-și pregătească mâncarea. Mai avea un topor și un cuțit mare, pe care le furase atunci când tăiase copaci ca să facă butoaie.

Pe fundul sacului, învelită într-o bucată de pânză, se afla cheia de la camera armelor. Înainte să plece, avea de gând să fure o pușcă și muniție.

În sacul de pânză mai erau romanul său, *Robinson Crusoe,* și brățara din fier pe care o adusese din Scoția. Luă în mână brățara și își aminti cum reușise să o spargă în fierărie în noaptea în care evadase din Heugh. Își aminti cum dansase în lumina lunii, fericit că este liber. Un an mai târziu își pierduse din nou libertatea, dar nu renunțase.

Întoarcerea lui Peg înlăturase ultimul obstacol care l-ar mai fi putut reține să părăsească Mockjack Hall. Fata se mutase acum în locuințele sclavilor și stătea într-o colibă împreună cu alte femei singure. Toți știau să păstreze secretul. Întotdeauna îi protejau pe cei asemenea lor. Nu era prima dată când un fugar era ascuns în locuințele lor: orice evadat primea un vas de mămăligă și un pat dur în care să doarmă, în orice plantație din Virginia.

În timpul zilei, fata colinda prin păduri, încercând să se ascundă până la căderea nopții. Apoi se întorcea la colibe și mânca împreună cu muncitorii. Mack știa că această situație nu mai putea continua prea mult. În scurt timp, plictiseala ar fi determinat-o să devină mai nepăsătoare și ar fi ajuns să fie prinsă. Nu mai putea să trăiască astfel mult timp.

Acest gând îl umplea de emoție pe Mack. Cora se măritase, Peg era în siguranță, iar harta îi arăta drumul. Ceea ce-și dorea era libertatea. Oricând ar fi decis, putea pleca împreună cu Peg la sfârșitul unei zile de muncă. Până în zori ar fi ajuns la treizeci de mile distanță. Ziua ar fi stat ascunși și ar fi călătorit pe timpul

nopții. Ca toți fugarii, ar fi putut cerși mâncare de la sclavii de pe cea mai apropiată plantație, dimineața și seara.

Spre deosebire de alți evadați, Mack nu avea de gând să-și caute o slujbă înainte de a fi ajuns la cel puțin o sută de mile distanță. În felul acesta erau prinși de obicei. El avea de gând să meargă mult mai departe. Ținta lui era sălbăticia de dincolo de munți. Acolo putea fi liber.

Dar Peg venise de o săptămână și el era încă la Mockjack Hall.

Se uită la hartă, la cârligele de pescuit și la cutia cu iască. Se afla la un pas de libertate, dar nu putea face acel pas.

Se îndrăgostise de Lizzie și nu putea accepta gândul că urma să o părăsească.

*

Lizzie stătea goală în fața oglinzii din dormitor și își privea trupul.

Îi spusese lui Jay că trupul ei revenise la normal după sarcină, dar adevărul era că nu avea să mai fie niciodată la fel. Sânii îi reveniseră la dimensiunea anterioară, dar nu mai erau la fel de fermi ca înainte. Abdomenul nu avea să mai revină niciodată la normal, își dădea ea seama: pielea aceea umflată și flască avea să rămână acolo pe veci. În locurile în care pielea se întinsese, apăruseră câteva linii argintii. Începuseră să se mai estompeze, însă nu complet, și își dădea seama că aveau să rămână acolo. Chiar și locul pe unde ieșise copilul era diferit. Cândva fusese atât de mic, încât abia își putea strecura un deget. Acum părea cu totul altfel...

Se întreba dacă din acest motiv nu o mai dorea Jay. Nu-i mai văzuse trupul gol după naștere, dar poate că știa sau bănuia cum arată și i se părea dezgustător. Sclava Felia nu avusese niciun copil. Trupul ei era încă perfect. Jay avea să o lase însărcinată mai devreme sau mai târziu și apoi avea să o părăsească, la fel cum procedase și cu Lizzie, pentru o altă femeie. Oare așa avea de gând să-și trăiască viața în continuare? Toți bărbații erau astfel? Lizzie ar fi vrut să-i adreseze mamei sale această întrebare.

Era tratată ca un obiect uzat care nu mai era bun de nimic, ca o pereche de pantofi tociți sau ca o farfurie spartă. Asta o înfuria. Copilul care-i crescuse în pântec, care îi deformase abdomenul și îi lărgise vaginul era al lui Jay. Nu avea dreptul să o respingă acum. Femeia suspină. Nu avea niciun rost să se

enerveze. Alegerea ei se dovedea acum un gest prostesc.

Se întreba dacă cineva avea să îi mai considere vreodată trupul atrăgător. Simțea lipsa unei mâini de bărbat care să o atingă plin de dorință. Voia ca cineva să o sărute cu tandrețe, să-i strângă sânii și să-și înfigă degetele în ea. Nu putea accepta gândul că acest lucru nu se va mai întâmpla niciodată.

Inspiră adânc, trăgându-și stomacul și împingând pieptul înainte. Iată – așa arăta înainte de sarcină. Își cântări sânii, apoi își atinse părul dintre picioare și gâdilă locul în care simțea plăcerea.

Apoi, deodată, ușa se deschise.

*

Mack avea de reparat o placă spartă de la șemineul din camera lui Lizzie. O întrebase pe Mildred:

— Doamna Jamisson s-a trezit?

Aceasta îi răspunsese:

— Tocmai s-a dus la grajduri.

Probabil că înțelesese *domnul* Jamisson.

Toate acestea îi trecură prin minte într-o fracțiune de secundă. Apoi nu se mai gândi decât la Lizzie.

Era dureros de frumoasă. Cum stătea în fața oglinzii, îi putea vedea trupul din ambele părți. Stătea cu spatele și el simți deodată nevoia să-i mângâie curbele șoldurilor. În oglindă îi putea vedea rotunjimea sânilor și sfârcurile delicate și roz. Părul pubian avea aceeași culoare precum buclele rebele și întunecate de pe cap.

Înțepeni fără să scoată vreo vorbă. Știa că ar fi trebuit să se scuze și să iasă în grabă, însă picioarele îi înțepeniseră pe podea.

Femeia se întoarse spre el. Avea chipul tulburat și el se întrebă de ce. Dezbrăcată, părea vulnerabilă și speriată.

În cele din urmă, Mack își recăpătă vocea.

— Ești atât de frumoasă, îi spuse el în șoaptă.

Chipul ei căpătă o altă expresie, de parcă tocmai i s-ar fi adresat o întrebare.

— Închide ușa, îi ceru ea.

El împinse ușa și străbătu camera din trei pași. O clipă mai târziu, o ținea în brațe. Îi lipi cu putere trupul gol de al lui, simțindu-i atingerea sânilor moi. O sărută pe buze și ea deschise imediat gura. Limbile li se întâlniră într-un amestec de umezeală

și de dorință. Simțindu-l înfierbântat, femeia îi trase coapsele mai aproape și începu să se miște și să se lipească de el.

Bărbatul se îndepărtă gâfâind, de teamă să nu ejaculeze. Ea îl prinse de veston și de cămașă, încercând să pătrundă până la piele, pe sub haine. El își aruncă vestonul și își trase cămașa. Ea își aplecă puțin capul și îi atinse un sfârc cu buzele. Îl sărută, apoi îl linse cu vârful limbii și în cele din urmă îl mușcă ușor cu dinții din față. El simți o durere ascuțită și suspină de plăcere.

— Acum vreau să o faci, îi spuse ea.

Femeia își arcui spatele, apropiindu-și sânii de buzele lui. El îi ridică un sân și îi sărută sfârcul. Era excitat și savura momentul.

— Nu așa de ușor, îi șopti ea.

El supse cu putere, apoi o mușcă, la fel cum procedase și ea. Simți cum zvâcnește. Se temu să nu o rănească, dar ea continuă:

— Mai tare! Vreau să mă doară!

El o mușcă din nou.

— Așa, spuse ea, trăgându-i fața peste sâni.

Bărbatul se opri, de teamă să nu o facă să sângereze. Când se ridică, ea se aplecă până în dreptul șoldului, îi desfăcu legătura care-i ținea pantalonii și îi trase jos de pe el. Penisul bărbatului ieși la iveală – ea îl prinse cu ambele mâini, îl frecă de obraji și îl sărută. Plăcerea îl copleșise atât de tare, încât Mack fu nevoit încă o dată să se îndepărteze, ca să nu ejaculeze prea repede.

Privi spre pat.

— Nu acolo, spuse Lizzie. Aici.

Se întinse pe spate pe covorașul din fața căminului. El îngenunche între picioarele ei, delectându-se cu priveliștea pe care o avea în față.

— Acum, mai repede, îi ceru ea.

Bărbatul se așeză deasupra ei, sprijinindu-se pe un cot, în timp ce ea îl ajuta să o pătrundă. Se uită la chipul ei drăgălaș – avea obrajii îmbujorați și gura întredeschisă, lăsând să se vadă buzele umede și dinții mici. Privea cu ochii măriți cum se mișca deasupra ei.

— Mack, gemu ea. Ah, Mack…

Trupul ei se balansa odată cu al lui, în timp ce-și înfigea degetele în spatele său musculos.

Bărbatul o sărută, mișcându-se cu blândețe – ea însă îi ceru mai mult. Femeia îi prinse între dinți buza superioară și o mușcă.

El simți gustul sângelui.

— Mai repede! îi porunci ea frenetic, iar el se lăsă purtat de aceeași disperare și începu să se miște tot mai repede, împingându-se în ea cu brutalitate, până când ea exclamă: Da, așa!

Apoi închise ochii, bucurându-se de senzație, și în cele din urmă scoase un strigăt. El îi acoperi gura cu mâna, ca să o liniștească, dar ea îl mușcă tare, apoi îi trase coapsele cu putere și se contorsionă sub el, în timp ce Mack încerca să-i acopere strigătele cu palma, balansându-și coapsele în sus și în jos, ca într-o goană nebună, până când, în cele din urmă, se opri epuizată.

El îi sărută ochii, nasul și bărbia, în timp ce o pătrundea acum cu blândețe. Respirația ei se liniști, deschise ochii și îi spuse:

— Privește în oglindă.

El se uită în oglindă și văzu un alt Mack deasupra lui Lizzie, cu coapsele unite de ale ei. Își urmărea penisul intrând și ieșind.

— Arată bine, îi șopti ea.

Mack o privi îndelung. Cât de întunecați erau ochii ei! Aproape negri…

— Mă iubești? o întrebă el.

— Ah, Mack, cum poți întreba așa ceva?

Ochii i se umplură de lacrimi.

— Sigur că da. Te iubesc, te iubesc!

În acel moment, bărbatul atinse culmea plăcerii.

*

Când prima recoltă de tutun fu gata de vânzare, Lennox se urcă pe un șlep care se îndrepta spre Fredericksburg cu câteva butoaie. Jay aștepta nerăbdător să se întoarcă. Era curios să afle ce câștig putea obține de pe urma tutunului.

Nu avea să încaseze bani lichizi – nu așa funcționa piața. Lennox trebuia să ducă tutunul la un depozit public, unde un inspector avea să-i emită un certificat din care să reiasă că era „vandabil”. Aceste certificate, cunoscute drept chitanțe pentru tutun, erau folosite în loc de bani în toată Virginia. Deținătorul unei asemenea chitanțe putea obține în schimbul ei bani sau, mai degrabă, diferite mărfuri importate din Anglia de la căpitanii vaselor. Aceștia mergeau cu chitanța la depozite și o schimbau pentru tutun.

Jay putea folosi aceste chitanțe ca să-și acopere datoriile cele

mai urgente. Fierarului nu-i mai ceruse nimic de o lună, fiindcă nu mai avea fier din care să facă unelte și potcoave pentru cai.

Din fericire, Lizzie nu observase că rămăseseră fără bani. După nașterea copilului mort, trăise într-un fel de amorțeală timp de aproape trei luni. Apoi, după ce îl prinsese pe Jay împreună cu Felia, se refugiase într-o tăcere plină de ură.

Acum avea din nou o dispoziție bună. Părea mai fericită și avea o atitudine prietenoasă.

— Care mai sunt noutățile? îl întrebă ea la cină.

— Sunt probleme în Massachusetts, răspunse el. Un grup de rebeli care își spun „Fiii libertății” a avut îndrăzneala de a-i trimite bani nenorocitului ăluia de John Wilkes la Londra.

— Mă surprinde că știu cine este Wilkes.

— Ei cred că luptă pentru libertate. Acum, comisarii vamali se tem să mai pună piciorul în Boston. S-au refugiat pe vasul Maiestății Sale, *Romney.*

— Se pare că locuitorii din colonii se pregătesc de revoltă.

Jay clătină din cap.

— Au nevoie de o doză din medicamentul pe care l-am administrat hamalilor – un foc de arme și câteva capete spânzurate.

Lizzie se cutremură și nu mai puse alte întrebări.

Terminară masa în liniște. Lennox apăru în timp ce Jay își aprindea pipa.

După cum lesne se putea observa, în afară de afaceri Lennox avusese timp și pentru ceva băutură în Fredericksburg.

— Toate bune, Lennox?

— Nu chiar, răspunse Lennox cu obișnuita sa insolență.

Lizzie interveni nerăbdătoare:

— Ce s-a întâmplat?

Lennox răspunse fără să se uite la ea:

— Tutunul nostru a fost ars, asta s-a întâmplat.

— Ars! exclamă Jay.

— Cum adică? întrebă Lizzie.

— De către inspector. Ars ca un gunoi. Nu este vandabil.

Jay simți o arsură puternică în stomac. Înghiți și spuse:

— Nu știam că pot face asta.

Lizzie întrebă:

— Ce a fost în neregulă?

Lennox părea extrem de tulburat, ceea ce nu-l prea

caracteriza. Nu scoase nicio vorbă.

— Haide, spune, îi ceru Lizzie înfuriată.

— Au spus că este fertilizat în exces, spuse Lennox în cele din urmă.

— Știam eu! izbucni Lizzie.

Jay nu avea idee despre ce vorbeau.

— Cum adică „fertilizat în exces”? Ce înseamnă asta?

Lizzie răspunse pe un ton detașat:

— Înseamnă că vitele au fost lăsate pe terenul unde s-a cultivat tutun. Când pământul are prea mult bălegar, tutunul capătă o aromă puternică și neplăcută.

Jay spuse furios:

— Cine le dă dreptul acestor inspectori să-mi ardă recolta?

— Sunt numiți de Camera Reprezentanților, îi spuse Lizzie.

— Este revoltător!

— Ei au datoria de a păstra calitatea tutunului din Virginia.

— Voi apela la justiție.

Lizzie îi spuse:

— Jay, în loc să apelezi la justiție, nu ar fi mai bine să te ocupi de plantație? Cu puțină grijă, poți cultiva aici tutun de calitate.

— Nu am nevoie de o femeie care să-mi spună cum să-mi conduc afacerile! strigă el.

Lizzie se uită la Lennox.

— Nu ai nevoie nici de un prost, spuse ea.

Un gând îngrozitor îi trecu prin minte lui Jay.

— Cât tutun din recolta noastră a fost cultivat astfel?

Lennox nu răspunse.

— Ei bine? insistă Jay.

Lizzie răspunse:

— Tot.

În momentul acela, Jay își dădu seama că este ruinat: plantația fusese ipotecată, era înecat în datorii și toată recolta de tutun era lipsită de valoare.

Realiză că nu mai poate respira. Avea senzația că ceva îl strânge de gât. Deschise gura ca un pește, însă fără să poată inspira aer.

Apoi trase adânc aer în piept, asemenea unui om care, înainte să se înece, iese la suprafață pentru ultima dată.

— Dumnezeu să mă ajute, spuse el, îngropându-și fața în palme.

*

În noaptea aceea, bătu la ușa lui Lizzie.

Ea stătea în fața focului îmbrăcată în cămașă de noapte, gândindu-se la Mack. Era extrem de fericită. Îl iubea, iar el îi împărtășea sentimentele. Dar ce puteau face? Își pironise privirea înspre foc, încercând să analizeze totul practic, însă gândurile o purtau spre momentul în care făcuseră dragoste pe covorașul din fața oglinzii. Ar fi vrut să o mai facă.

Bătaia din ușă o sperie. Sări de pe scaun și se uită spre ușa încuiată.

Clanța zdrăngăni, dar ușa rămase ferecată, așa cum fusese în fiecare noapte de când îl prinsese pe Jay împreună cu Felia. Auzi vocea lui Jay:

— Lizzie, deschide ușa!

Femeia nu răspunse.

— Mâine-dimineață plec la Williamsburg ca să mai împrumut niște bani. Vreau să te văd înainte să plec.

Ea tot nu răspunse.

— Știu că ești acolo! Deschide!

Părea beat.

O clipă mai târziu, Lizzie auzi o bubuitură, ca și cum el s-ar fi izbit cu umărul de ușă. Știa că nu poate face nimic – balamalele erau din alamă și ușa era mult prea grea.

Îi auzi apoi pașii, dar se gândi că el nu avea să renunțe atât de ușor și avu dreptate. După câteva minute, Jay reveni și îi spuse:

— Dacă nu deschizi ușa, am s-o sparg.

Apoi se auzi din nou o bubuitură, mai puternică de această dată. Lizzie bănui că adusese un topor. Următoarea lovitură crăpă placa de lemn și tăișul toporului pătrunse prin ea.

Lizzie începu să se teamă. Ar fi vrut să-l aibă pe Mack pe aproape, dar el dormea în patul său de lemn din colibele sclavilor. Trebuia să se descurce singură.

Tremurând, se apropie de măsuța toaletei și scoase pistoalele.

Jay continua să lovească în ușă; toporul izbea cadrul de lemn cu sunete asurzitoare, sfărâmând panoul și făcând să tremure pereții casei din lemn. Lizzie își verifică pistoalele. Cu o mână nesigură, turnă puțin praf de pușcă în fiecare armă. Ridică închizătorile de siguranță și armă ambele pistoale.

„Acum nu-mi mai pasă, se gândi ea. Orice s-ar întâmpla!”

În cele din urmă ușa se deschise și Jay dădu buzna în cameră, roșu la față și gâfâind. Se apropie de Lizzie cu toporul în mână.

Femeia ridică mâna stângă și trase un glonț peste capul lui Jay.

În spațiul redus, lovitura păru ca de tun. Jay se opri și ridică mâinile într-un gest defensiv, părând speriat.

— Știi cât de bine pot să țintesc, îi spuse ea. Dar mi-a rămas doar un singur glonț, așa că următoarea lovitură o vei primi în inimă.

Pe măsură ce vorbea, nu îi venea să creadă că era capabilă să îi adreseze cuvinte atât de violente bărbatului pe care îl iubise cândva. Voia să plângă, dar strânse din dinți și îl privi cu hotărâre.

— Javră fără suflet, îi spuse el.

Era o înțepătură inteligentă – se simțea cu adevărat vinovată fiindcă îl tratase cu atâta răceală. Apoi lăsă pistolul. Desigur, nu avea de gând să-l împuște.

— Ce vrei? îl întrebă ea.

El dădu drumul toporului.

— Să mă culc cu tine înainte să plec, răspunse el.

Lui Lizzie i se făcu greață. Îi veni în minte chipul lui Mack – nimeni în afară de el nu mai putea face dragoste cu ea. Gândul că ar fi trebuit să se apropie de Jay o îngrozea de-a dreptul.

Jay prinse pistoalele de țeavă și ea îl lăsă să le ia. Dezarmă arma nefolosită, apoi le aruncă.

Lizzie îl privea îngrozită. Nu-i venea să creadă că era nevoită să treacă prin așa ceva.

El se apropie apoi de ea și o lovi cu pumnul în stomac.

Femeia scoase un strigăt de durere și de spaimă, apoi se îndoi.

— Să nu mai îndrepți niciodată o armă asupra mea! strigă el.

O lovi apoi cu pumnul în față și femeia căzu pe podea.

După care o lovi în cap și ea își pierdu cunoștința.

CAPITOLUL 35

În dimineața următoare, Lizzie se trezi cu o durere de cap atât de severă, încât abia dacă putea vorbi.

Sarah păru îngrozită când îi aduse micul dejun. Lizzie sorbi puțin din ceai, apoi închise ochii din nou.

Când bucătăreasa se întoarse să ia tava, ea o întrebă:

— Domnul Jamisson a plecat?

— Da, doamnă. A plecat la Williamsburg la prima oră. L-a luat cu el și pe domnul Lennox.

Lizzie se simți puțin mai bine auzind veștile.

Câteva minute mai târziu, Mack dădu buzna în camera ei. Rămase lângă patul ei, tremurând de furie. Întinse mâna și îi mângâie fața cu degete șovăitoare. O atingea cu grijă să nu-i facă rău, iar gestul său îi aduse un pic de alinare. Îi luă mâna și îi sărută palma. Rămaseră o vreme fără să-și vorbească. Durerile lui Lizzie începură apoi să cedeze. După o vreme, adormi. Când se trezi, bărbatul nu mai era lângă ea..

În timpul după-amiezii, Mildred intră în cameră și ridică jaluzelele. Lizzie se ridică, iar Mildred începu să o pieptene. Apoi apăru Mack, însoțit de doctorul Finch.

— Nu am trimis după dumneata, îi spuse Lizzie.

— Eu l-am adus, zise Mack.

Lizzie se simțea rușinată din pricina celor întâmplate și nu ar fi dorit ca Mack să meargă după doctor.

— De ce crezi că sunt bolnavă?

— Ai stat în pat toată după-amiaza.

— Poate că mi-a fost lene.

— Și poate că eu sunt guvernatorul Virginiei!

Femeia se înduioșă și zâmbi. O iubea și asta o făcea fericită.

— Îți sunt recunoscătoare, spuse ea.

Doctorul interveni:

— Mi s-a spus că vă doare capul.

— Nu sunt chiar bolnavă, răspunse ea.

„La naiba, se gândi ea, de ce să nu spun adevărul?”

— Mă doare capul fiindcă soțul meu m-a lovit.

— Hmm…

Finch părea jenat.

— Cum stați cu vederea, aveți tulburări? continuă el.

— Nu.

Îi puse apoi mâinile pe tâmple și apăsă ușor cu degetele.

— Aveți amețeli?

— Dragostea și căsătoria îmi dau amețeli, dar nu din cauza loviturilor la cap. Au!

— Aici ați fost lovită?

— Da, la naiba!

— Aveți noroc. Părul des și ondulat a mai atenuat impactul. Aveți cumva și grețuri?

— Numai când mă gândesc la soțul meu. Își dădu seama că devenise arțăgoasă.

— Dar asta nu te privește pe dumneata, doctore, adăugă ea.

— Am să vă dau un medicament care să vă calmeze durerile. Nu luați totuși prea mult, dezvoltă dependență. Chemați-mă dacă apar probleme cu vederea.

După plecarea doctorului, Mack se așeză pe marginea patului și o ținu de mână. După un timp, îi spuse:

— Dacă vrei să nu mai primești lovituri, trebuie să-l părăsești.

Femeia încercă să găsească un motiv pentru care să rămână cu soțul ei. Dar el nu o iubea. Nu aveau copii și, după cum stăteau lucrurile, nici nu puteau să aibă vreodată. Viața de familie era o pedeapsă. Nu exista nimic care să o rețină.

— Nu știu unde aș putea pleca.

— Eu știu. Era emoționat când adăugă: Am de gând să evadez. Inima lui Lizzie încetă să mai bată. Nu putea îndura gândul că l-ar fi putut pierde.

— Peg vine cu mine, adăugă el.

Lizzie îl privi fără să rostească vreo vorbă.

— Vino cu noi, îi spuse el.

Acum pricepea. Îi dăduse de înțeles acest lucru – *Fugi cu un iresponsabil,* îi spusese –, însă acum nu mai era doar o aluzie. Ar fi vrut să-i răspundă: *Da, da, astăzi, acum!* Dar se abținu. Era speriată…

— Unde te vei duce? îl întrebă ea.

Mack scoase din buzunar o cutie din piele și despături o hartă.

— La o sută de mile spre vest se află un lanț muntos. Începe în Pennsylvania și merge spre sud până într-o zonă pe care nu o cunoaște nimeni. Sunt munți înalți. Dar oamenii spun că în apropiere există o trecătoare – Pasul Cumberland – de unde izvorăște Râul Cumberland. Dincolo de munți e sălbăticie. Se spune că acolo nu sunt nici indieni, fiindcă triburile Sioux și

Cherokee se luptă de multă vreme și nimeni nu a reușit să preia controlul în zonă.

Lizzie deveni agitată.

— Cum vei ajunge acolo?

— Eu și Peg vom merge pe jos. Ne îndreptăm spre colinele din vest. Pepper Jones spune că există un drum care se îndreaptă spre sud-vest, paralel cu munții. Putem urma acest drum până la Râul Holston, care apare aici pe hartă. Apoi o apucăm prin munți.

— Și… dacă nu ai fi singur?

— Dacă vii cu mine, putem lua o căruță și mai multe provizii: unelte, semințe și mâncare. Atunci nu aș mai fi un fugar. Aș fi un slujitor care își însoțește stăpâna și pe servitoarea acesteia, în acest caz aș lua-o înspre sud, către Richmond, și apoi spre vest, către Staunton. Călătoria este mai lungă, dar Pepper spune că drumurile sunt mai bune. Poate că Pepper nu are dreptate, dar este cea mai bună informație pe care o am.

Lizzie era speriată și emoționată în același timp.

— Și când ajungi la munți?

Mack zâmbi.

— Căutăm o vale cu râuri pline de pești și păduri populate de căprioare și poate chiar o pereche de vulturi care să aibă cuib în cei mai înalți copaci. Acolo ne construim casa.

*

Lizzie începu să strângă pături, ciorapi din lână, foarfeci, ace și ață. În timp ce împacheta, sentimentele ei oscilau între emoție și groază. Era extrem de fericită la gândul că va fugi cu Mack. Își imagina cum aveau să călărească unul lângă celălalt prin pădure și să doarmă împreună sub aceeași pătură, adăpostiți de copaci. Apoi se gândi la pericole. Ar fi fost nevoiți să vâneze în fiecare zi, ca să-și poată asigura hrana, să construiască o casă, să planteze porumb, să se îngrijească de cai. Indienii puteau fi ostili. Era posibil să existe criminali în acele zone. Ce se întâmpla dacă aveau să fie blocați între zăpezi? Puteau muri de foame!

Se uită pe geam și văzu o trăsură de la taverna *MacLaine* din Fredericksburg. Pe scaunul pasagerilor era o singură persoană, care avea bagajul în spate. Birjarul, un bețivan bătrân pe nume Simmins, greșise cu siguranță plantația. Lizzie ieși din casă pentru a le oferi lămuriri.

Dar când ajunse pe verandă, recunoscu pasagerul: era mama lui Jay, Alicia, îmbrăcată în haine negre.

— Doamnă Jamisson! strigă Lizzie speriată. Ar trebui să fiți la Londra!

— Bună, Lizzie, îi răspunse soacra sa. Sir George a murit.

*

— Inima i-a cedat, îi spuse ea lui Lizzie câteva minute mai târziu, în timp ce stăteau în sufragerie la o cană de ceai. A căzut în timp ce se afla la birou. L-au transportat până în Grosvenor Square, dar a murit pe drum.

Alicia vorbea despre moartea soțului ei fără să suspine sau să lăcrimeze.

Lizzie și-o amintea ca fiind o femeie tânără, mai degrabă drăguță decât frumoasă; acum însă rămăsese doar foarte puțin din ținuta ei tinerească. Era o femeie de vârstă mijlocie care ajunsese la capătul unei căsnicii pline de dezamăgiri. Lui Lizzie i se făcu milă de ea. „Nu voi fi niciodată ca ea”, își jură ea.

— Vă lipsește? o întrebă Lizzie ezitant.

Alicia îi aruncă o privire ascuțită.

— M-am măritat cu el pentru avere și poziție și de asta am avut parte. Olive a fost singura femeie pe care el a iubit-o și a avut grijă să nu uit asta niciodată. Nu am nevoie de compasiune! Eu am ales și am suportat această situație timp de douăzeci și cinci de ani. Dar nu-mi cere să-l jelesc! Nu simt decât ușurare.

— E îngrozitor, spuse Lizzie în șoaptă.

„Ce soartă i-a fost hărăzită”, se gândi Lizzie cu un fior de groază. Ea nu avea de gând să accepte o astfel de situație. Avea de gând să evadeze, dar trebuia să se ferească de Alicia.

— Unde este Jay? o întrebă Alicia.

— E plecat la Williamsburg, încearcă să mai obțină ceva bani împrumut.

— Înseamnă că plantația nu merge prea bine.

— Recolta de tutun ne-a fost confiscată.

O umbră de tristețe se așternu pe chipul Aliciei. Lizzie își dădu seama că Jay era o dezamăgire și pentru mama sa, la fel cum era și pentru ea – deși Alicia nu ar fi recunoscut asta niciodată.

— Bănuiesc că te întrebi ce testament a lăsat Sir George, spuse Alicia.

Lizzie nu se gândise niciodată la testament.

— Avea ceva de lăsat? Credeam că are probleme cu afacerile.

— L-au salvat minele din High Glen. A murit foarte bogat.

Lizzie se întrebă dacă îi lăsase ceva Aliciei. În caz contrar, era posibil ca ea să-și dorească să stea împreună cu fiul și cu nora ei.

— Sir George v-a lăsat ceva și dumneavoastră?

— Ah, da... averea mea a fost stabilită dinaintea căsătoriei. Mă bucur că s-a întâmplat așa.

— Și Robert a moștenit totul?

— La asta ne așteptam. Dar soțul meu a lăsat un sfert din avere primului nepot legitim care se va naște la cel mult un an de la moartea sa. Așadar, copilul vostru este bogat. Când pot să-l văd? Ce este?

Era clar că Alicia plecase din Londra înainte să primească scrisoarea lui Jay.

— O fetiță, răspunse Lizzie.

— Ce drăguț! Va fi o femeie bogată.

— Copilul s-a născut mort.

Alicia nu arătă niciun semn de compasiune.

— La naiba, spuse ea. Trebuie să faci un alt copil, și asta cât mai repede!

*

Mack încărcase căruța cu semințe, unelte, frânghii, cuie, mălai și sare. Deschisese camera armelor cu cheia lui Lizzie și luase de acolo toate armele și muniția. Luase și un brăzdar. Când aveau să ajungă la destinație, avea de gând să transforme căruța în plug.

Urma să înhame la jug patru iepe și hotărâse să ia și doi armăsari, pentru împerechere. Cu siguranță Jay Jamisson avea să se înfurie foarte tare când urma să constate că îi fuseseră furați armăsarii prețioși. Mai mult ca sigur această pierdere avea să îl deranjeze mai mult decât dispariția lui Lizzie.

În timp ce încărca proviziile, Lizzie se apropie de el.

— Cine este musafira? o întrebă el.

— Mama lui Jay, Alicia.

— Dumnezeule! Nu știam că vine.

— Nici eu.

Mack se încruntă. Alicia nu reprezenta un pericol pentru planurile lor, dar soțul ei cu siguranță putea fi.

— A venit și Sir George?

— E mort.
Această veste era o ușurare.
— Foarte bine. Lumea a scăpat de el, zise Mack.
— Mai putem pleca?
— Nu văd de ce nu. Alicia nu ne poate opri.
— Dar dacă se duce la șerif și îl anunță că am fugit și că am furat toate acestea? zise ea, făcând semn spre proviziile din căruță.
— Nu uita povestea noastră. Mergem în vizită la un văr care și-a construit o fermă în Carolina de Nord. Toate acestea sunt cadouri.
— Chiar dacă suntem faliți…
— Locuitorii Virginiei sunt renumiți pentru generozitatea lor, atunci când își permit.
Lizzie încuviință.
— Am să mă asigur că Suzy Delahaye și colonelul Thumson vor afla de planurile mele.
— Spune-le că soacra ta nu e de acord și că va încerca probabil să-ți creeze probleme.
— E o idee bună. Șeriful nu va fi dispus să se amestece într-un conflict de familie.
Făcu o pauză. Privirea ei îl emoționă pe Mack. Apoi spuse ezitând:
— Când… când plecăm?
Mack zâmbi.
— Înainte de ivirea zorilor. Voi trage căruța lângă locuințele sclavilor la noapte, ca să nu facem mult zgomot când plecăm. Până când se va trezi Alicia, noi vom fi deja plecați.
Femeia îl strânse ușor de braț, apoi intră iute în casă.

*

Mack veni în patul lui Lizzie în noaptea aceea.
Ea era trează când el apăru în camera ei, gândindu-se cu teamă și cu emoție la aventura care urma să înceapă în dimineața următoare. O sărută pe buze, își aruncă hainele și intră ușor în pat alături de ea.
Făcură dragoste, apoi discutară în șoaptă despre ce urma să se întâmple a doua zi, după care făcură dragoste din nou. Spre zori Mack ațipi, însă Lizzie rămase trează, urmărindu-i trăsăturile în lumina focului și gândindu-se la călătoria care-i purtase în timp și în spațiu, de la High Glen și până acolo.

El se trezit în scurt timp. Se sărutară din nou – un sărut lung și pătimaș –, apoi se ridicară din pat.

Mack se duse la grajduri, în timp ce Lizzie începu să se pregătească. Pe când se îmbrăca, inima îi bătea cu putere. Își strânse părul cu agrafe, îmbrăcă o pereche de pantaloni, o cămașă și un veston, apoi își puse cizmele de călărie. Își împachetă și o rochie, pentru situația în care ar fi fost nevoită să revină la înfățișarea de femeie. Își făcea griji în privința călătoriei, dar nu avea absolut nicio îndoială în legătură cu Mack. Era atât de apropiată de el, încât simțea că ar putea avea încredere în el până la sfârșitul vieții.

Când Mack veni după ea, Lizzie stătea lângă fereastră, îmbrăcată în haină și purtând un tricorn. El îi zâmbi, văzând-o îmbrăcată în hainele ei preferate. Coborâră scările ținându-se de mână și ieșiră din casă.

Căruța fusese așezată în mijlocul drumului, într-un loc retras. Peg își ocupase deja locul, învelită într-o pătură. Jimmy, grăjdarul, înhămase patru cai și legase alți doi în spate. Toți sclavii se adunaseră ca să-și ia rămas-bun. Lizzie le sărută pe Mildred și pe Sarah, iar Mack dădu mâna cu Kobe și cu Cass. Bess, sclava care fusese rănită în noaptea în care Lizzie își pierduse copilul, o luă în brațe, suspinând. Stăteau cu toții nemișcați în lumina stelelor, privindu-i pe Mack și pe Lizzie urcând în căruță.

Mack luă frâiele și spuse:

— Să mergem!

Caii o luară din loc, căruța scrâșni și se puseră în mișcare.

Când ajunseră în drum, Mack întoarse caii în direcția orașului Fredericksburg. Lizzie privi în urmă. Muncitorii le făceau semne cu mâna, tăcuți.

Apoi, într-o clipă, se făcură nevăzuți.

Lizzie privi înainte. În zare, soarele începea să răsară.

CAPITOLUL 36

Matthew Murchman nu se afla în oraș când Jay și Lennox ajunseră la Williamsburg. „E posibil să se întoarcă mâine”, îi anunță servitorul acestuia. Jay îi scrise avocatului un bilet prin care îl înștiința că are nevoie de încă un împrumut și că ar vrea să se vadă de îndată ce ar fi fost posibil. Părăsi biroul nervos. Afacerile lui erau un dezastru și era nerăbdător să facă ceva în această privință.

A doua zi, forțat să piardă timpul, se plimbă prin clădirea din cărămidă roșie a Capitoliului. Dizolvată de guvernator cu un an înainte, adunarea se reunise după alegeri. Camera Reprezentanților era o încăpere modestă și întunecată, cu bănci pe ambele părți și cu un pupitru pentru vorbitor în mijloc. Jay rămase în spate, după o bară, împreună cu o mână de observatori.

Își dădu repede seama că politicienii din colonii erau agitați. Virginia, cea mai veche colonie britanică de pe continent, părea pregătită să-și înfrunte regele de drept.

Reprezentații discutau despre cea mai recentă amenințare care venea de la Westminster: parlamentul englez decretase că orice persoană acuzată de trădare avea să fie adusă la Londra pentru a fi judecată, în virtutea unor legi care datau încă de pe vremea lui Henric al VIII-lea.

Situația devenea din ce în ce mai tensionată în cameră. Jay privea dezgustat cum, unul după altul, proprietarii respectabili îl atacau pe rege. În final adoptară o rezoluție prin care se spunea că statutul trădării era contrar dreptului unui supus britanic de a fi judecat de un juriu format din concetățenii săi.

Ajunseră apoi la eternele nemulțumiri legate de plata taxelor, deși nu aveau niciun reprezentant în parlamentul de la Westminster.

— Nu mai plătim taxe dacă nu avem reprezentanți, pretindeau cu toții în cor.

Merseră chiar mai departe de atât și afirmară că aveau dreptul de a coopera cu alte adunări coloniale care se opuneau cererilor Coroanei.

Jay era sigur că guvernatorul nu va fi de acord cu această lege și avea dreptate. Exact înainte de ora cinei, când reprezentanții discutau un subiect local mai puțin important,

aprodul întrerupse dezbaterile anunțând:

— Domnule președinte, un mesaj din partea guvernatorului.

Îi înmână apoi o foaie de hârtie grefierului, care o citi și spuse:

— Domnule președinte, guvernatorul vă ordonă să vă prezentați de urgență în sala de consiliu.

„Acum vor avea probleme”, se gândi Jay ușurat.

Îi urmă pe reprezentanți pe scări și apoi pe coridorul care ducea spre sala de consiliu. Spectatorii stăteau afară și se uitau prin ușile deschise. Guvernatorul Botetourt, întruchiparea vie a pumnului de fier înveșmântat într-o mănușă de catifea, stătea în capul unei mese ovale. Li se adresă foarte scurt:

— Am aflat deciziile dumneavoastră, spuse el. Mă forțați să vă dizolv. Ca atare, declar adunarea dizolvată.

Urmă o tăcere mormântală.

— Asta e tot, spuse el nerăbdător.

Jay își ascunse bucuria la vederea reprezentanților care părăseau spăsiți camera. Jos își adunară hârtiile și se răspândiră prin curte.

Jay plecă apoi la taverna *Raleigh* și se așeză la bar. Comandă masa de prânz și flirtă cu o chelneriță care se îndrăgosti de el pe dată. În timp ce aștepta, fu surprins să-i vadă trecând pe mulți dintre reprezentanți, care se îndreptau spre o masă mai mare din spate. Se întrebă dacă puneau la cale un nou complot.

După ce mâncă, se duse să cerceteze.

Așa cum bănuia, reprezentanții dezbăteau situația fără să încerce să-și ascundă răzvrătirea. Erau convinși de dreptatea cauzei lor, ceea ce le conferea o încredere nebunească. Oare nu-și dădeau seama, se întrebă Jay, că vor atrage mânia unuia dintre cei mai mari monarhi ai lumii? Credeau că pot scăpa? Nu erau oare conștienți că puterea armatei britanice îi va învinge mai devreme sau mai târziu?

Cu siguranță nu erau, fiindcă nimeni nu protestă când Jay se așeză în spatele camerei, deși mulți dintre ei știau că este loial Coroanei.

Unul dintre capetele înflăcărate începu să vorbească și Jay îl recunoscu pe George Washington, fost ofițer, care câștigase o mulțime de bani din speculații cu terenuri. Nu era un mare orator, dar avea o hotărâre de fier, care-l uimi foarte tare pe Jay.

Washington avea un plan. În coloniile din nord, spunea el, liderii formaseră asociații ai căror membri căzuseră de acord să

nu mai importe bunuri din Anglia. Dacă locuitorii Virginiei doreau cu adevărat să pună presiune asupra guvernului londonez, erau cu toții nevoiți să facă același lucru.

„Dacă am auzit vreodată un discurs cu adevărat trădător, își spuse Jay mânios, cu siguranță acesta este!”

Afacerile tatălui său ar fi avut de suferit dacă Washington și-ar fi pus planul în aplicare. Pe lângă deținuții deportați, vasele tatălui său mai transportau ceai, mobilă, frânghie, utilaje și o mulțime de produse de lux și obiecte realizate manual care nu se fabricau în colonii. Afacerile sale din nord pierduseră deja câteva procente – motiv pentru care ajunseseră în criză cu un an în urmă.

Nu toți fură de acord cu Washington. Câțiva reprezentanți subliniară faptul că în coloniile din nord industria era mai dezvoltată și puteau produce multe mărfuri de bază, în timp ce sudul depindea de importuri. Ce vom face, întrebau ei, fără ața pentru cusut sau pânză?

Washington spuse că puteau exista și excepții și adunarea începu să studieze aspectele în detaliu. Unii propuseră să se interzică sacrificarea oilor pentru creșterea producției de lână. Apoi, Washington propuse înființarea unui comitet care să se ocupe de detaliile tehnice. Propunerea fu acceptată și apoi fură aleși membrii comisiei.

Jay părăsi încăperea dezgustat. După ce ieși în hol, Lennox se apropie de el cu un mesaj. Era de la Murchman. Se întorsese în oraș, citise biletul lui Jay și era încântat să-l primească pe domnul Jamisson la ora nouă dimineața.

*

Criza politică îi distrăsese lui Jay atenția pentru scurt timp, însă acum problemele personale îi reveniseră în minte și nu reuși să doarmă toată noaptea. Câteodată îl învinuia pe tatăl său fiindcă îi dăduse o plantație de pe urma căreia nu putea face bani. Apoi îl blestema pe Lennox, pentru că folosise prea mult îngrășământ în loc să defrișeze terenuri noi. Se întreba dacă nu cumva recolta lui de tutun fusese bună, dar inspectorii se hotărâseră să o ardă ca să-l pedepsească pentru loialitatea sa față de regele Angliei. În timp ce se agita și se întorcea pe toate părțile în patul său mic, ajunse chiar să creadă că Lizzie ucisese cu bună știință copilul ca să-i facă în ciudă.

Ajunse devreme la locuința lui Murchman. Era singura lui

șansă. Indiferent unde era greșeala, nu reușiseră să facă plantația profitabilă. Dacă nu mai primea un împrumut, creditorii aveau să-i execute ipoteca și ar fi rămas fără casă și fără bani.

Murchman părea nervos.

— Am discutat cu creditorul – va veni imediat să vă întâlnească, spuse el.

— Creditorul? Mi-ați spus că este vorba de un sindicat.

— Ah, da, o mică greșeală, îmi pare rău. Persoana a dorit să-și păstreze anonimatul.

— Așadar, acum s-a decis să-și dezvăluie identitatea?

— Eu… nu știu ce să spun.

— Ei bine, presupun că are de gând să-mi împrumute banii de care am nevoie – altfel de ce ar vrea să ne întâlnim?

— Cred că aveți dreptate – însă nu mi-a pomenit nimic.

Jay auzi o bătaie în ușa din față și câteva voci discutând în șoaptă.

— Cine este?

— Cred că e mai bine să-l las să se prezinte singur.

Ușa se deschise și în încăpere intră Robert, fratele lui Jay.

Jay sări în picioare, uimit.

— Tu! exclamă el. Când ai ajuns aici?

— Acum câteva zile, răspunse Robert.

Jay îi întinse mâna și Robert i-o strânse cu un gest rapid. Trecuse aproape un an de când Jay nu-l mai văzuse și constată că Robert semăna din ce în ce mai mult cu tatăl lor: era gras, încruntat și arțăgos.

— Tu ai fost cel care mi-a împrumutat banii? îl întrebă Jay.

— Tata a fost, răspunse Robert.

— Slavă Domnului! Mă temeam că nu mai pot obține ceva în plus de la un străin.

— Dar tata nu mai este creditorul tău, răspunse Robert. A murit.

— A murit?

Jay se prăbuși pe un scaun. Șocul era serios – tatăl lor nu avea nici măcar cincizeci de ani.

— Cum…?

— I-a cedat inima.

Jay simți că-și pierduse punctul de echilibru. E drept că tatăl lui se purtase destul de rău cu el, dar fusese întotdeauna acolo,

consecvent și aparent indestructibil. Dintr-odată, lumea devenise un spațiu nesigur. Deși era așezat, Jay simți nevoia să se sprijine de ceva.

Își privi din nou fratele. Pe chipul lui Robert se instalase o expresie de triumf răzbunător. De ce era așa de încântat?

— Mai e și altceva, adăugă Jay. Pentru ce pari atât de mulțumit?

— Acum eu sunt creditorul tău, spuse Robert.

Jay înțelese brusc ce va urma. Se simțea de parcă tocmai primise un pumn în stomac.

— Porcule, spuse el în șoaptă.

Robert încuviință.

— Îți execut ipoteca. Plantația de tutun îmi aparține. Am făcut același lucru și cu High Glen: am cumpărat ipotecile și le-am executat. Acum îmi aparține.

Jay nu reuși să scoată nicio vorbă.

— Bănuiesc că ai plănuit totul, spuse el făcând un efort.

Robert încuviință.

Jay se strădui să-și rețină lacrimile.

— Tu și tata…

— Da.

— Am fost ruinat de propria familie.

— Tu singur te-ai ruinat. Ești leneș, prost și slab.

Jay îi ignoră insultele. Nu se putea gândi decât la faptul că propriul său tată complotase la prăbușirea lui. Își aminti că scrisoarea lui Murchman venise la numai câteva zile după sosirea lui în Virginia. Probabil că tatăl lor o scrisese dinainte, ordonându-i avocatului să-i ofere o ipotecă. Anticipase că plantația va avea probleme și intenționa să o recupereze de la Jay. Tatăl lui era mort, dar îl respingea și de dincolo de mormânt.

Jay se ridică foarte greu, cu un efort dureros, ca un bătrân. Robert îl privea în tăcere, cu o atitudine superioară și disprețuitoare.

Murchman avu prezența de spirit să se poarte ca și cum s-ar fi simțit vinovat. Cu o privire jenată, se îndreptă spre ușă și o deschise, pentru ca Jay să poată ieși. Acesta ieși cu pași înceți în hol și de acolo în strada noroioasă.

*

Înainte de cină, Jay era deja beat.

Era atât de beat, încât nici măcar Mandy, chelnerița care păruse îndrăgostită de el, nu mai dădea vreun semn de interes. În noaptea aceea bău la *Raleigh* până când își pierdu cunoștința. Probabil că Lennox îl cărase până în cameră, fiindcă în dimineața următoare se trezi în patul său.

Îi trecu prin cap să se sinucidă. Nu mai avea pentru ce să trăiască: nici casă, nici viitor, nici copii. Nu mai putea obține nimic în Virginia după ce rămăsese falit și nu ar fi suportat să se întoarcă în Anglia. Soția lui îl ura și acum până și Felia îi aparținea fratelui său. Singura întrebare era dacă să-și tragă un glonț în cap sau să bea până ar fi dat ortul popii.

A doua zi, la ora unsprezece dimineața, pe când bea coniac în același bar, își făcu apariția mama sa.

Când o văzu, își închipui că își pierduse deja mințile. Se ridică în picioare și se holbă la ea speriat. Bănuind, ca întotdeauna, ce-i trece prin cap fiului său, ea spuse:

— Nu, nu sunt o fantomă.

Îl sărută și se așeză.

Când își recăpătă sângele rece, Jay o întrebă:

— Cum m-ai găsit?

— Am ajuns în Fredericksburg și mi s-a spus că ești aici. Pregătește-te pentru un șoc: tatăl tău este mort.

— Știu.

Replica lui o surprinse.

— De unde știi?

— Robert este aici.

— De ce?

Jay îi istorisi toată povestea, explicându-i că Robert era acum atât proprietarul plantației, cât și al terenului din High Glen.

— Chiar mă temeam că cei doi ar putea pune la cale un asemenea plan! spuse ea plină de amărăciune.

— Sunt ruinat, spuse el. Mă gândeam să mă sinucid.

Femeia făcu ochii mari, apoi spuse:

— Se pare că Robert nu ți-a spus ce conține testamentul tatălui tău.

Jay văzu dintr-odată licărul unei raze de speranță.

— Mi-a lăsat ceva?

— Nu ție. Copilului tău.

Jay se întristă din nou.

— Copilul s-a născut mort.

— Un sfert din moștenire îi revine oricărui nepot al tatălui tău născut la cel mult un an de la moartea lui. Dacă nu vor exista nepoți, după un an, Robert moștenește întreaga avere.

— Un sfert? Asta înseamnă o avere!

— Nu trebuie decât să o lași însărcinată din nou pe Lizzie.

Jay rânji.

— Ei bine, măcar asta știu să fac.

— Nu fi atât de sigur! A fugit împreună cu minerul!

— Cum?!

— A plecat cu McAsh.

— Dumnezeule! M-a părăsit? A fugit cu un deținut?

Situația era extrem de umilitoare. Jay își întoarse privirea.

— Nu am să las lucrurile așa! zise el. Dumnezeule mare!

— Copila aceea – Peggy Knapp – este cu ei. Au luat o căruță cu șase cai și suficiente provizii cât să întemeieze câteva ferme.

— Hoți nenorociți!

Era scos din minți și complet neajutorat.

— Nu i-ai putut opri?

— Am încercat să apelez la șerif, dar Lizzie a fost deșteaptă. I-a vândut o poveste cum că merge să-și viziteze un văr din Carolina de Nord și îi duce acestuia cadouri. Vecinii i-au spus șerifului că sunt o soacră arțăgoasă și îi că fac numai probleme.

— Toți mă urăsc fiindcă îi sunt loial regelui!

Oscilația între speranță și disperare fusese prea mult pentru Jay și căzuse acum în letargie.

— Nu se întâmplă nimic bun, spuse el. Soarta e împotriva mea.

— Nu renunța!

Mandy, chelnerița, îi întrerupse ca să o întrebe pe Alicia dacă dorește ceva. Ea comandă ceai. Mandy îi aruncă lui Jay un zâmbet cochet.

— Nu aș putea avea un copil cu o altă femeie, spuse Jay după ce Mandy se îndepărtă.

Alicia privi cu dispreț spre fundul unduitor al chelneriței și spuse:

— Nu ar ajuta la nimic. Nepotul trebuie să fie legitim.

— Pot divorța de Lizzie?

— Nu. Ar fi nevoie de o decizie din partea parlamentului, ar costa o grămadă de bani și oricum nu avem timp. Atâta vreme cât Lizzie este în viață, copilul trebuie să fie al ei.

— Habar nu am unde s-ar putea duce.
— Eu știu.
Jay se uită fix la mama lui. Nu înceta să-l uimească cu inteligența ei!
— De unde știi?
— I-am urmărit.
Bărbatul clătină din cap cu admirație.
— Cum ai făcut asta?
— Nu a fost prea dificil. Am întrebat oamenii dacă au văzut o trăsură cu patru cai în care se aflau un bărbat, o femeie și o copilă. Circulația nu este atât de intensă încât oamenii să poată ignora cine trece.
— Unde se duc?
— Merg în sud până în Richmond. De acolo o vor lua pe un drum care se numește Three Notch Trail și se vor îndrepta spre vest, către munți. Eu am luat-o spre est și am venit aici. Dacă pleci în dimineața asta, vei fi cu numai trei zile în urma lor.
Jay chibzui la acest plan. Îi displăcea ideea de a-și urmări soția fugară: îl făcea să pară un prost. Dar era singura șansă de a intra în posesia moștenirii. Iar un sfert din averea tatălui său însemna o moștenire uriașă.
Dar ce putea face după ce se întâlnea cu ea?
— Și dacă Lizzie nu o să vrea să se întoarcă acasă? întrebă el.
Pe chipul mamei sale se așternu o grimasă hotărâtă.
— Există o singură posibilitate, desigur, spuse ea.
Se uită spre Mandy, apoi întoarse către Jay o privire rece.
— Poți lăsa însărcinată o altă femeie și apoi să te căsătorești cu ea, după care obții moștenirea – asta dacă Lizzie moare subit.
Jay rămase cu ochii pironiți la mama sa.
Ea continuă:
— Se îndreaptă spre sălbăticie, o zonă în care nu există legi. Acolo se poate întâmpla orice: nu există nici șerifi, nici procurori. Moartea subită este un fenomen normal și nimeni nu pune întrebări.
Jay înghiți în sec și întinse mâna după pahar. Mama sa puse mâna pe pahar și îl preveni:
— Oprește-te! Trebuie să pleci.
Jay își retrase mâna plin de silă.
— Ia-l cu tine pe Lennox, îl sfătui ea. Dacă se întâmplă ce este

mai rău și nu o vei putea convinge sau forța pe Lizzie să vină cu tine, el va ști ce trebuie să facă.

Jay încuviință.

— Foarte bine, spuse el. O voi face.

CAPITOLUL 37

Vechiul drum de vânătoare de bizoni, cunoscut drept Three Notch Trail, se întindea spre vest, milă după milă, pe teritoriul nesfârșit al Virginiei. Mergea în paralel cu Râul James, după cum văzuse Lizzie pe harta lui Mack. Drumul trecea printre nenumărate creste și văi formate de sutele de pâraie care se vărsau în sud în Râul James. La început trecură pe lângă multe proprietăți asemănătoare celor din Fredericksburg, dar pe măsură ce avansau către vest, casele și câmpurile deveneau din ce în ce mai rare, iar pădurile tot mai răspândite.

Lizzie era fericită. Era speriată, emoționată și se simțea vinovată, dar nu se putea abține să nu zâmbească. Se afla în natură, călare pe un cal, alături de bărbatul iubit, la începutul unei aventuri. Mintea ei se temea de pericole, dar inima îi cânta de bucurie.

Forțară caii să meargă mai repede, de teamă că vor fi urmăriți. Alicia Jamisson nu putea sta liniștită în Fredericksburg, așteptându-l pe Jay să se întoarcă acasă. Probabil că trimisese un mesager la Williamsburg sau se dusese acolo chiar ea, ca să-și prevină fiul. Dacă nu ar fi fost veștile despre Sir George, probabil că Jay ar fi ridicat din umeri și i-ar fi lăsat să plece. Acum însă avea nevoie de soția lui ca să-i facă un copil. Cu siguranță urma să plece în urmărirea lui Lizzie.

Fugarii aveau un avantaj de câteva zile, însă Jay se putea deplasa mult mai repede, fiindcă nu avea nevoie de o căruță cu provizii. Cum putea da de urma fugarilor? Cu siguranță avea să-i întrebe pe oamenii din casele și din tavernele întâlnite pe drum, nutrind speranța că cineva observase ceva. Nu erau prea mulți călători și o căruță nu putea trece neobservată.

În cea de-a treia zi ajunseră într-o zonă de coline. Terenurile cultivate făceau loc pășunilor și în zare se vedea un lanț de munți albăstrui. Milă după milă, caii erau din ce în ce mai obosiți, se împiedicau tot mai des pe drumul accidentat și se încăpățânau să încetinească ritmul. Pe povârnișuri, Lizzie, Mack și Peg coborau din căruță ca să ușureze povara, dar nu era de-ajuns. Capetele cailor atârnau epuizate, mergeau tot mai încet și nu mai răspundeau la comanda biciului.

— Ce s-a întâmplat cu ei? întrebă Mack agitat.

— Trebuie să le dăm ceva mai bun de mâncare, răspunse

Lizzie. Supraviețuiesc numai din ce pășunează noaptea. Ca să poată trage căruța o zi întreagă, au nevoie de ovăz.

— Ar fi trebuit să luăm cu noi niște ovăz, spuse Mack supărat. Nu m-am gândit – nu mă prea pricep la cai.

În aceeași după-amiază ajunseră la Charlottesville, o așezare nouă construită la intersecția dintre Three Notch Trail și Seminole Trail, un vechi drum al indienilor. Orașul avea străzi paralele care porneau din drumul principal și urcau pe deal, dar erau și multe locuri pustii, în ciuda faptului că fuseseră construite câteva zeci de case. Lizzie văzu un tribunal, în fața căruia se afla stâlpul unde erau biciuiți condamnații, și o tavernă marcată printr-o tăblie pe care fusese pictată o lebădă.

— Putem lua de aici ovăz, spuse ea.

— Nu vreau să ne oprim, spuse Mack. Nu aș vrea ca oamenii să ne rețină figurile.

Lizzie înțelese la ce se gândea. Jay ar fi avut o problemă la răscruce, fiindcă nu ar fi știut dacă ei porniseră spre sud sau continuaseră să meargă spre vest. Oprindu-se la o tavernă ca să-și împrospăteze proviziile, i-ar fi făcut sarcina mai ușoară. Caii mai aveau puțin de îndurat.

La câteva mile după Charlottesville, opriră într-un loc în care drumul se intersecta cu o potecă aproape invizibilă. Mack aprinse focul și Peg pregăti mămăliga. Cu siguranță erau pești în izvor și căprioare în pădure, însă fugarii nu aveau timp pentru vânătoare, așa că se mulțumiră cu terciul. Lizzie constată că acesta nu avea niciun gust, iar compoziția glutinoasă era dezgustătoare. Se forță să mănânce câteva linguri, apoi i se făcu greață și aruncă restul. Îi era rușine că muncitorii erau obligați să mănânce zilnic așa ceva.

În timp ce Mack spăla vasele în râu, Lizzie legă picioarele cailor, în așa fel încât să poată paște pe timpul nopții, dar să nu poată fugi. Apoi, cei trei se înfășurară în pături și se adăpostiră sub căruță, unul lângă celălalt. Lizzie tresări în timp ce se așeza și Mack o întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— Mă doare spatele, răspunse ea.

— Ești obișnuită cu saltelele din fulgi.

— Prefer să dorm cu tine pe pământul rece decât să stau singură pe o saltea din pene.

Nu făcură dragoste cu Peg alături de ei, dar când fură convinși

că fata a adormit, vorbiră în șoaptă despre tot ce li se întâmplase.

— Îți mai amintești când te-am scos din râu și te-am șters cu jupoanele mele? întrebă Lizzie.

— Desigur. Cum aș putea uita?

— Ți-am șters spatele, apoi te-ai întors și… avu o ezitare timidă… erai excitat.

— Foarte tare. Eram atât de epuizat, încât abia mă mai țineam pe picioare, dar chiar și atunci aș fi vrut să fac dragoste cu tine.

— Nu mai văzusem niciodată un bărbat într-o asemenea postură. Mi s-a părut emoționant. M-am gândit de multe ori la ce s-a întâmplat. Mă simt prost la gândul că mi-a plăcut atât de tare.

— Te-ai schimbat atât de mult! Erai doar o femeie arogantă.

Lizzie izbucni în râs.

— Și eu am crezut același lucru despre tine!

— Că sunt arogant?

— Sigur! Să te ridici în mijlocul bisericii și să citești o scrisoare de față cu stăpânul!

— Cred că am fost

— Poate că ne-am schimbat amândoi.

— Mă bucur că s-a întâmplat așa. Mack o atinse pe obraz și adăugă: Cred că atunci m-am îndrăgostit de tine – în fața bisericii, când m-ai înfruntat.

— Te-am iubit mult timp fără să știu. Îmi amintesc de bătaia la care ai participat. Fiecare lovitură pe care o primeai mă durea și pe mine. Mi-a displăcut să văd cum trupul tău frumos era distrus. Apoi, când erai inconștient, te-am alintat. Ți-am atins pieptul. Cred că te voiam și atunci, înainte să mă căsătoresc, dar nu am avut curajul să o recunosc.

— Am să-ți spun cum a început pentru mine. În mină, când mi-ai căzut în brațe și ți-am atins din greșeală sânii, mi-am dat seama cine ești.

Femeia chicoti.

— Și m-ai ținut în brațe ceva mai mult decât era cazul?

El privi sfios spre foc.

— Nu. Dar după aceea mi-a părut rău că nu am făcut-o.

— Acum poți să mă ții în brațe cât vrei.

— Da.

O îmbrățișă și o trase mai aproape de el. Apoi se așternu liniștea și adormiră în poziția aceea.

*

În ziua următoare trecură munții printr-un defileu, apoi coborâră din nou într-o câmpie. Lizzie și Peg mergeau în căruță, în timp ce Mack călărea în față pe unul dintre caii liberi. Lizzie avea dureri de spate din pricina pământului dur pe care dormise și începea să simtă lipsa mâncării bune. Dar era nevoită să se obișnuiască – aveau încă un drum lung înainte. Strânse din dinți, gândindu-se la viitor.

Își dădu seama că Peg era preocupată de ceva. Lizzie ajunsese să o îndrăgească pe Peg. De câte ori o privea, se gândea la copilul ei care murise. Și Peg fusese cândva un bebeluș pe care mama ei îl îndrăgise. De dragul acelei mame, Lizzie avea de gând să o iubească și să o îngrijească pe Peg.

— Ce te preocupă? o întrebă Lizzie.

— Fermele astea de pe deal îmi amintesc de proprietatea lui Burgo Marler.

„Trebuie să fie îngrozitor, se gândi Lizzie, să ucizi pe cineva." Dar simțea că mai era și altceva și în scurt timp Peg o întrebă:

— De ce te-ai hotărât să fugi cu noi?

Era dificil să-i dea un răspuns exact la această întrebare. Lizzie se gândi puțin, apoi îi răspunse:

— În principal pentru că soțul meu nu mă mai iubește. Expresia de pe chipul lui Peg o determină să adauge: Mi se pare că ai fi preferat să rămân acasă.

— Păi… ție nu-ți place mâncarea noastră și nu poți dormi pe pământ și, dacă nu ai fi fost tu, n-am mai fi fost nevoiți să luăm căruța și am fi mers mai repede.

— Am să mă obișnuiesc. Iar proviziile ne vor ajuta să ne construim o casă în sălbăticie.

Peg era încă îmbufnată, așa că Lizzie bănui că o mai nemulțumea și altceva. După o clipă de tăcere, fata continuă:

— Îl iubești pe Mack, nu-i așa?

— Sigur că da!

— Dar abia ai scăpat de soțul tău – nu e… prea devreme?

Lizzie se cutremură. În momentele de îndoială, același lucru credea și ea însăși. Dar o deranja să audă o asemenea critică de la un copil.

— Soțul meu nu m-a mai atins de șase luni, cât crezi că ar

trebui să mai aștept?

— Mack mă iubește pe mine!

Situația se complica.

— Ne iubește pe amândouă, îi spuse Lizzie. Dar în feluri diferite.

Peg clătină din cap.

— Pe mine mă iubește. Sunt sigură.

— Ție ți-a fost ca un tată. Iar eu voi încerca să-ți fiu ca o mamă, dacă-mi dai voie.

— Nu! strigă Peg. Nu așa vor sta lucrurile!

Lizzie nu știa ce i-ar mai fi putut răspunde. Privi în față și văzu un râu cu apă mică, alături de care se înălța o casă joasă din lemn. Cu siguranță râul putea fi traversat printr-un vad, iar clădirea era o tavernă la care poposeau probabil călătorii. Mack legă caii de un copac aflat lângă clădire.

Lizzie opri căruța. Un bărbat solid, îmbrăcat doar într-o pereche de pantaloni din piele de cerb, fără cămașă și cu o pălărie uzată, le ieși în întâmpinare.

— Vrem să cumpărăm ovăz pentru cai, îi spuse Mack.

Omul îi răspunse cu o întrebare:

— Oameni buni, nu vreți să vă odihniți și să intrați să beți ceva?

Lizzie își dădu seama dintr-odată că o halbă de bere era lucrul pe care și-l dorea cel mai tare. Luase cu ea ceva bani – nu mulți, dar suficient cât să le ajungă pentru proviziile din timpul călătoriei.

— Da, spuse ea cu hotărâre, apoi sări din căruță.

— Eu sunt Barney Tobold – mi se spune Baz, se prezentă cârciumarul.

Apoi se uită uimit spre Lizzie: purta haine bărbătești, dar nu se machiase, așa că i se putea vedea fața. Cu toate acestea, bărbatul nu făcu niciun comentariu și îi pofti înăuntru.

După ce ochii i se obișnuiră cu întunericul, Lizzie văzu că taverna consta într-o singură cameră, fără dușumea, în care se aflau doar două banchete, o tejghea și câteva căni de lemn pe un raft. Baz întinse mâna spre un butoi de rom, dar Lizzie i-o luă înainte și spuse:

— Nu rom, doar bere, vă rog.

— Eu vreau rom, spuse Peg pofticioasă.

— Nu și dacă plătesc eu, o contrazise Lizzie. Bere pentru

amândouă, te rog, Baz.

Bărbatul turnă bere dintr-un butoiaș în două halbe de lemn. Mack intră cu harta în mână și întrebă:

— Ce râu este acesta?

— Îi spunem Râul din Sud.

— După ce traversezi, încotro duce drumul?

— Într-un oraș numit Staunton, aflat la vreo douăzeci de mile distanță. După aceea, nu mai e mare lucru: câteva poteci și forturi de frontieră, apoi munții pe care nu i-a trecut nimeni, niciodată. Voi încotro mergeți, oameni buni?

Mack ezită, așa că Lizzie răspunse:

— Mă duc în vizită la un văr.

— În Staunton?

Lizzie fu tulburată de întrebarea bărbatului.

— Ah… undeva pe acolo.

— Chiar așa? La cine?

Lizzie spuse primul nume care-i veni în minte:

— Angus… Angus James.

Baz se încruntă.

— Ce ciudat! Am crezut că știu pe toată lumea din Staunton, dar nu cunosc acest nume.

Lizzie improviză:

— Probabil fiindcă ferma lui se află ceva mai departe de oraș! Nu am mai fost niciodată acolo!

De afară se auzi zgomotul unor copite. Lizzie se gândi la Jay. Era oare posibil să-i fi ajuns din urmă atât de repede? Zgomotul îl neliniști și pe Mack, care spuse:

— Dacă vrem să ajungem în Staunton înainte de căderea serii…

— … nu mai avem timp, continuă Lizzie.

Își goli repede halba.

— Abia v-ați udat gâtlejul! Mai luați câte o halbă!

— Nu, răspunse Lizzie hotărâtă. Își scoate portofelul și spuse: Vreau să plătesc.

Imediat intrară doi bărbați, orbecăind prin lumina slabă. Păreau localnici. Amândoi purtau pantaloni din piele de cerb și ghete fabricate manual. Cu coada ochiului, Lizzie o văzu pe Peg tresărind, apoi întorcându-se cu spatele și încercând să-și ascundă fața.

Unul dintre bărbați spuse vesel:

— Bună ziua, străinilor!

Era un bărbat urât, cu nasul rupt și cu un ochi închis.

— Eu sunt Chris Dobbs și mi se spune Dobbo Ochi-Mort. Mă bucur să vă întâlnesc! Care mai sunt noutățile prin est? Domnii reprezentanți ne mai cheltuiesc banii pe palate și petreceri alese? Dați-mi voie să vă ofer ceva de băut! Baz, rom pentru toată lumea, te rog!

— Noi tocmai plecam, spuse Lizzie. Mulțumim oricum.

Dobbs o cercetă cu atenție și spuse:

— O femeie în pantaloni de piele!

Femeia îl ignoră și spuse:

— La revedere, Baz, și mulțumim pentru informații!

Mack ieși înainte ca Lizzie și Peg să ajungă la ușă. Dobbs se uită la Peg și exclamă surprins:

— Te cunosc, spuse el. Te-am văzut cu Burgo Marler, Dumnezeu să-l aibă în pază!

— N-am auzit niciodată de el, spuse Peg cu îndrăzneală, după care trecu pe lângă el.

În următoarea secundă, bărbatul trase și o concluzie:

— Dumnezeule, tu trebuie să fii micuța nenorocită care l-a omorât!

— Stai așa, interveni Lizzie.

Și-ar fi dorit ca Mack să nu fi ieșit atât de repede.

— Nu știu ce idee nebună îți trece prin cap, domnule Dobbs, dar Jenny este camerista mea de când avea zece ani și nu a cunoscut niciodată o persoană cu numele Burgo Marler, ca să nu mai vorbim de posibilitatea de a-l fi ucis.

Bărbatul nu avea însă de gând să renunțe așa de ușor.

— Numele ei nu este Jenny, ci mai degrabă ceva de genul Betty sau Milly, sau Peggy. Asta e! Fata asta este Peggy Knapp.

Lizzie simți că i se face rău de frică.

Dobbs se întoarse spre tovarășul său și îl întrebă:

— Nu-i așa că ea este?

Celălalt bărbat ridică din umeri.

— Nu am văzut-o pe deținuta lui Burgo decât o dată sau de două ori și copilele ca ea seamănă foarte tare una cu alta, spuse el șovăind.

Baz spuse:

— Cu toate astea, se potrivește perfect cu descrierea din *Virginia Gazette.*

Își coborî mâna sub tejghea și scoase de acolo o muschetă.

Teama lui Lizzie fu înlocuită de mânie.

— Sper că nu ai de gând să mă ameninți, Barney Tobold, spuse ea pe un ton extrem de hotărât.

Bărbatul răspunse:

— Poate că ar fi bine să rămâneți cu toții pe loc până când îi trimit un mesaj șerifului din Staunton. I-ar părea rău dacă nu ar prinde-o pe cea care l-a omorât pe Burgo. Sunt sigur că își va dori să vă verifice povestea.

— Nu am de gând să aștept pentru ca dumneata să te convingi că ai greșit.

Bărbatul îndreptă arma spre ea.

— Mă tem că veți fi nevoită.

— Dă-mi voie să-ți explic ceva. Am să plec de aici împreună cu acest copil, iar dumneata trebuie să știi un singur lucru: dacă o vei împușca pe soția unui gentleman bogat din Virginia, nicio scuză din lumea nu te va scuti de spânzurătoare.

O luă de umeri pe Peg, se așeză între ea și armă și se deplasă în față.

Baz armă flinta cu un clic asurzitor.

Peg o strânse de mână pe Lizzie și ea îi răspunse la fel, simțind că fata ar fi vrut să o rupă la fugă.

Nu erau decât trei metri până la ușă, însă distanța părea cu mult mai lungă.

Nu se auzi nicio detunătură de armă.

Lizzie se lumină la față.

Nu se mai putu abține: o împinse pe Peg înainte și o luă și ea la fugă.

Mack era deja în șa. Peg sări în căruță urmată de Lizzie.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Mack. Arătați de parcă tocmai ați văzut o fantomă.

— Să plecăm mai repede de aici! spuse Lizzie apucând frâiele. Individul acela chior a recunoscut-o pe Peg!

Lizzie întoarse căruța spre est. Dacă ar fi continuat drumul către Staunton, ar fi fost nevoiți să treacă prin vad, ceea ce ar fi durat prea mult și ar fi fost prinși de șerif. Erau nevoiți să se întoarcă pe drumul pe care veniseră.

Privind în urmă peste umăr, îi văzu pe cei trei bărbați în ușa tavernei; Baz avea muscheta în mână. Femeia biciui caii pentru a porni în galop.

Baz nu trase însă niciun foc.

Câteva secunde mai târziu, nu se mai vedeau.

— Dumnezeule, izbucni Lizzie, a fost un moment tare neplăcut!

Drumul cotea spre pădure și se făcură nevăzuți. După o vreme, Lizzie slăbi trapul cailor și Mack veni alături de ea.

— Am uitat să cumpărăm ovăz, spuse el.

*

Deși se bucura că scăpaseră, Mack regreta decizia lui Lizzie de a se întoarce. După părerea lui, ar fi trebuit să treacă vadul și să meargă mai departe. E drept că Staunton era locul unde fusese ferma lui Burgo Marler, dar ar fi putut găsi un drum secundar, care să ocolească orașul, sau ar fi putut călători noaptea. Cu toate acestea nu o critică, căci fusese forțată să ia rapid această decizie.

Se opriră în același loc în care campaseră și cu o noapte înainte, la răscrucea dintre Three Notch Trail și un drum mai mic. Scoaseră căruța din drumul principal și o ascunseră în pădure. Acum se ascundeau și de justiție.

Mack cercetă harta și hotărî să se întoarcă în Charlottesville, apoi să o ia spre sud, pe Seminole Trail. După o zi sau două se puteau îndrepta din nou spre vest, fără să se apropie de Staunton.

Dimineață, Mack se gândi că și Dobbs s-ar fi putut îndrepta spre Charlotteville. Era posibil să fi trecut pe întuneric pe lângă tabăra lor secretă și să fi ajuns în oraș înaintea lor. Îi mărturisi lui Lizzie ce-l îngrijora și îi propuse să călătorească singur până la Charlottesville, ca să verifice dacă zona este sigură. Ea fu de acord.

Mack merse foarte repede și ajunse în oraș înainte de răsăritul soarelui. Când se apropie de prima casă, temperă trapul calului. Locul era liniștit: nu se mișca nimic, cu excepția unui câine care se scărpina în mijlocul drumului. Ușa tavernei *Lebăda* era deschisă și prin horn ieșea fum. Mack descălecă, își legă calul de un tufiș și se apropie cu grijă de tavernă.

Nu era nimeni la bar.

Poate că Dobbs și tovarășul său o luaseră în direcție inversă, spre Staunton.

De undeva venea un miros care te făcea să salivezi.

Se duse în spate și văzu o femeie de vârstă mijlocie care

prăjea șuncă.

— Vreau să cumpăr niște ovăz, îi spuse el.

Fără să-și ridice privirea, femeia îi răspunse:

— Este un depozit peste drum de tribunal.

— Mulțumesc. L-ați văzut cumva pe Dobbs Ochi-Mort?

— Cine naiba mai e și ăsta?

— Nu contează.

— Vreți să mâncați ceva înainte să plecați?

— Nu, mulțumesc, din păcate nu am timp!

Își lăsă calul la tavernă și urcă dealul spre tribunal. În piață văzu o clădire mai mică, cu o tăblie pe care scria *Negustor de semințe.* Ușa era încuiată, dar în anexa din spate găsi un bărbat îmbrăcat pe jumătate, care se bărbierea.

— Vreau să cumpăr niște ovăz, îi spuse el.

— Iar eu vreau să mă bărbieresc.

— Nu am timp să aștept. Dacă nu-mi vinzi acum doi saci, mă duc să-i cumpăr de lângă vad.

Bodogănind, bărbatul se șterse pe față și îl conduse pe Mack la depozit.

— Ceva străini prin oraș? îl întrebă Mack.

— Tu, răspunse el.

Părea că Dobbs nu trecuse pe acolo noaptea trecută.

Mack plăti cu banii lui Lizzie și luă în spate sacii. Pe când ieșea din depozit, auzi nu departe tropot de copite și văzu trei călăreți care veneau în grabă dinspre est.

Inima încetă să-i mai bată.

— Prieteni de-ai tăi? întrebă negustorul.

— Nu.

Se grăbi să ajungă pe deal. Călăreții poposiră la *Lebăda.* Mack încetini pasul și își trase pălăria peste ochi. Îi studie în timp ce descălecau.

Unul dintre ei era Jay Jamisson.

Mack înjură în barbă. Aproape că-i prinsese din cauza problemelor care apăruseră la South River.

Din fericire, Mack fusese precaut, așa că acum nu trebuia decât să ajungă la cal și să plece neobservat.

Își dădu seama dintr-odată că era cu un cal furat de la Jay, pe care-l legase la nici trei metri de locul în care acesta poposise.

Jay își iubea caii. Era suficientă doar o singură privire ca să-l recunoască. Apoi și-ar fi dat seama imediat că fugarii erau prin

preajmă.

Mack sări peste un gard rupt și ajunse pe un teren cu buruieni, de unde încercă să-i urmărească din spatele unui tufiș. Jay era însoțit de Lennox și cu ei mai era un bărbat necunoscut. Lennox își priponi calul alături de armăsarul lui Mack, zădărnicind parțial posibilitatea ca Jay să observe calul furat. Lui Lennox nu-i plăceau caii și nu exista pericolul de a recunoaște animalul. „Intră! Intră!” strigă Mack în gând, dar Jay se întoarse și îi spuse ceva lui Lennox. Acesta îi răspunse, iar celălalt bărbat izbucni în râs. Pe fruntea lui Mack se adunaseră stropi de sudoare, care îi pătrunseră în ochi; clipi ca să-i îndepărteze. Când își recăpătă vederea, cei trei intraseră la *Lebăda.*

Mack răsuflă ușurat. Dar încă nu scăpase.

Ieși dintre tufișuri, aplecat sub greutatea sacilor pe care-i purta în spate, și traversă în grabă drumul spre tavernă. Mută sacii în spinarea cailor.

Apoi auzi un zgomot în spatele lui.

Nu îndrăzni să se uite în jur. Puse un picior în scară, apoi auzi o voce care i se adresa:

— Hei, tu!

Mack se întoarse încet. Cel care-i vorbise era străinul. Trase adânc aer în piept și întrebă:

— Ce este?

— Vrem să luăm micul dejun.

— Întrebați-o pe femeia din spate, zise Mack încălecând.

— Hei!

— Ce mai e?

— A trecut cumva pe aici o căruță cu un bărbat, o femeie și o fată?

Mack păru că se gândește.

— De curând, nu, răspunse el.

Dădu apoi pinteni calului și o porni din loc.

Nu îndrăzni să se uite în spate.

Era nerăbdător să ajungă la Peg și la Lizzie, însă era nevoit să meargă încet din cauza sacilor cu ovăz. Când ajunse la răscruce, era deja foarte cald. Ieși din drumul principal și o luă pe poteca ce ducea spre tabăra lor secretă.

— Jay este în Charlottesville, îi spuse el lui Lizzie de îndată ce o văzu.

Femeia păli.

— Atât de aproape!

— Probabil că ceva mai târziu va porni pe Three Notch Trail. Dar când va ajunge la vadul Râului din Sud, va afla că noi ne-am întors. În felul acesta vom avea un avans de numai o zi și jumătate. Va trebui să abandonăm căruța.

— Și toate proviziile noastre!

— Cele mai multe. Avem trei cai de rezervă; putem lua cu noi atât cât pot căra ei.

Mack privi drumul îngust care ducea spre sud.

— În loc să mergem spre Charlottesville, zise el, am putea să o luăm pe drumul acesta spre sud. Probabil că taie o porțiune și se întâlnește cu Seminole Trail la câteva mile de oraș. Și pare bun și pentru cai.

Lizzie nu era genul care să se plângă. Pe chipul ei se așternu o expresie hotărâtă:

— Foarte bine, zise ea pe un ton sec. Să despachetăm.

Fură nevoiți să abandoneze plugul, cufărul lui Lizzie cu lenjerie călduroasă și o bună parte din mălai, dar reușiră să păstreze armele, uneltele și semințele. Legară între ei caii liberi, apoi încălecară.

La jumătatea dimineții erau deja pe drum.

CAPITOLUL 38

Timp de trei zile urmară vechiul drum Seminole către sud-est, parcurgând văi și trecători impresionante, care se unduiau printre munți cu păduri luxuriante. Trecură pe lângă ferme izolate, dar întâlniră doar foarte puțini oameni și nu văzură niciun oraș. Cei trei călăreau în față, în timp ce caii liberi veneau legați în spatele lor. Pe Mack îl obosise poziția de călărie, dar se simțea bine și era vesel. Munții ofereau o priveliște magnifică, soarele strălucea, iar el era un om liber.

În dimineața celei de-a patra zile ajunseră la un deal și văzură, în valea de dedesubt, un râu lat cu apă tulbure, care avea în mijloc o serie de insulițe. Pe malul opus se înălțau câteva clădiri din lemn. Un feribot de dimensiuni mari era ancorat pe chei.

Mack struni caii.

— Cred că acesta este Râul James, iar construcția se numește *Feribotul lui Lynch.*

Lizzie intui imediat ce-i trecea prin cap.

— Vrei să o luăm din nou spre vest.

Mack încuviință.

— În ultimele trei zile nu am prea văzut oameni – prin urmare, lui Jay îi va fi greu să ne ia urma. Dar dacă luăm feribotul, ne vom întâlni cu luntrașul și va fi greu să-i evităm pe cârciumar, pe negustor și pe toți ceilalți care au magazine aici.

— Este o idee bună, fu de acord Lizzie. Dacă schimbăm aici direcția, Jay nu va ști pe ce drum am apucat.

Mack își cercetă harta.

— Valea duce spre nord-est până la o trecătoare. Dincolo de ea, ar trebui să întâlnim drumul care merge spre sud-vest de Staunton.

— Foarte bine.

Mack îi zâmbi lui Peg, care tăcea indiferentă.

— Tu ești de acord? o întrebă el, încercând să o implice în discuție.

— Cum spui tu, răspunse fata.

Părea nefericită, dar Mack presupuse că se temea să nu fie prinsă. Probabil că era și obosită. Câteodată uita cât de tânără era Peg.

— Ar trebui să fii mai veselă! îi spuse el. O să scăpăm!

Fata se uită în altă direcție. Mack o privi pe Lizzie, care ridică din umeri neputincioasă.

Părăsiră drumul și coborâră o pantă împădurită, pentru a ajunge la râul aflat la aproximativ o jumătate de milă distanță de așezare. Mack spera să nu fi fost observați.

Un drum șerpuia de-a lungul râului câteva mile, ducând spre vest. Apoi se îndepărta de râu, ocolind pe la poalele unor dealuri. Urcușul era greu, așa că cei trei fură nevoiți să descalece și să urce pe jos, alături de cai, un povârniș pietros. Mack însă nu-și pierdu nici măcar o clipă sentimentul profund de libertate.

Își încheiară ziua de mers lângă un pârâu cu apă iute. Lizzie împușcă un pui de căprioară care venise să se adape dintr-o baltă. Mack o tăie, apoi făcu o groapă unde să o pună pe foc. O lăsă pe Peg să păzească focul și coborî la râu să-și spele mâinile murdare de sânge.

Coborî într-un loc în care apa formase o baltă mai adâncă, îngenunche pe o stâncă și se spălă pe mâini în apa curgătoare. Apoi hotărî să facă o baie și se dezbrăcă. După ce-și scoase pantalonii, o văzu pe Lizzie.

— De câte ori îmi scot hainele și intru într-un râu…

— Descoperi că eu te urmăresc!

Izbucniră amândoi în râs.

— Vino să te îmbăiezi cu mine, o invită el.

Inima începu să-i bată mai repede când o văzu dezbrăcându-se. Îi privea trupul ca un îndrăgostit. Femeia stătea goală în fața lui cu o expresie nepăsătoare. Se îmbrățișară și se sărutară îndelung.

Când se opriră ca să-și tragă sufletul, lui Mack îi trecu prin cap o idee nebunească.

— Hai să sărim!

— Nu! spuse ea. Apoi fu de acord: Bine…

Se așezară pe marginea stâncii, ținându-se de mână, și izbucniră în râs în timp ce săreau. Când atinseră apa încă se țineau de mână. Mack se scufundă și îi dădu drumul lui Lizzie. Când ieși la suprafață, o văzu câțiva metri mai departe, pufnind, lovind apa și râzând în același timp. Apoi înotară împreună spre țărm, până când simțiră pământul sub picioare și se opriră să se odihnească.

Mack o trase mai aproape de el. Un val de emoție îl copleși

când îi simți coapsele lipite de ale lui. Nu voia să o sărute, ci doar să-i admire chipul. Îi mângâie coapsele; ea îi prinse în palme penisul țeapăn, îl privi în ochi și zâmbi fericită. El simți că explodează.

Femeia îl prinse cu brațele de gât și își ridică picioarele în așa fel încât coapsele ei să-i cuprindă mijlocul. El își înfipse picioarele în pământ și o ridică în brațe. O ținu astfel timp de câteva secunde. Femeia chicoti și se lipi de el. El o pătrunse cu ușurință, ca și cum ar fi exersat această mișcare ani întregi.

După ce se îmbăiară în apa rece, trupul ei părea un ulei cald ce-i atingea pielea. Avu impresia că visează. Făcea dragoste cu fiica lui Lady Hallim, într-un râu din Virginia: cum putea fi posibil?

Femeia își vârî limba printre buzele lui și el o supse. Ea chicoti, apoi deveni din nou serioasă și căpătă un aer preocupat. Se prinse de gâtul lui, apoi își ridică și își coborî trupul de mai multe ori. Gâfâia de plăcere, cu ochii închiși, în timp ce el o privea vrăjit.

Mack observă cu coada ochiului mișcându-se ceva pe mal. Își întoarse capul și văzu o pată de culoare, care apoi dispăru. Cineva îi urmărea. Oare Peg dăduse peste ei întâmplător sau era un străin? Știa că era un motiv de îngrijorare, însă Lizzie gemea din ce în ce mai tare și el abandonă gândul. Femeia începu să strige, izbindu-și coapsele de el din ce în ce mai repede, apoi își lăsă trupul să se prăbușească peste al lui și țipă și mai tare; el o strânse cu putere, împingând până când rămase fără putere.

*

Când se întoarseră, Peg dispăruse.

Mack avu un presentiment sumbru.

— Mi s-a părut că văd pe cineva când eram la râu și făceam dragoste. A fost ca o nălucă, așa că nu mi-am putut da seama dacă era un bărbat, o femeie sau un copil.

— Sunt sigură că era Peg, spuse Lizzie. Cred că a fugit.

Mack făcu ochii mici.

— De ce ești atât de sigură?

— Este geloasă fiindcă mă iubești.

— Cum așa?

— E îndrăgostită de tine, Mack. Mi-a spus că vrea să se mărite cu tine. Desigur, e doar o fantezie copilărească, dar ea nu înțelege. E tristă de câteva zile și cred că ne-a văzut făcând

dragoste și a fugit.

Mack avu straniul sentiment că Lizzie avea dreptate. Încercă să își imagineze cum se simțea Peg și acest gând nu-i dădea pace. Biata copilă rătăcea acum singură în noapte, prin munți.

— Dumnezeule, ce ne facem? spuse el disperat.

— O căutăm.

— Da, spuse Mack repede, revenindu-și. Cel puțin nu a luat niciun cal. Nu se poate să fi ajuns prea departe. O căutăm împreună. Hai să facem niște torțe. Probabil că s-a întors pe drumul pe care am venit. Pun pariu că o găsim adormită lângă vreun tufiș.

*

O căutară toată noaptea.

Merseră înapoi pe același drum timp de câteva ore, luminând ambele laturi ale potecii. Apoi se întoarseră în locul în care poposiseră, făcură alte torțe și urcară muntele de-a lungul râului, cercetând fiecare piatră. Nu găsiră niciun indiciu.

În zorii zilei mâncară din vânat, încărcară caii cu provizii și apoi plecară.

Era posibil ca fata să se fi îndreptat spre vest, iar Mack spera să dea de ea pe drum, însă călătoriră toată dimineața fără să o găsească.

La prânz întâlniră un alt drum. Era o potecă accidentată, ceva mai lată decât o căruță, și în noroi se vedeau urme de copite. Mergea dinspre nord-est către sud-vest și în depărtare se zăreau piscurile unor munți înalți.

Acesta era drumul pe care-l căutaseră – cel care ducea în Pasul Cumberland.

Cu inima grea, o porniră spre sud-vest.

CAPITOLUL 39

În dimineața următoare, Jay Jamisson coborî dealul de lângă Râul James și văzu de cealaltă parte a apei așezarea numită *Feribotul lui Lynch.*

Jay era epuizat, deprimat și îl dureau toate oasele. Îl ura pe Binns, ticălosul pe care-l angajase Lennox în Williamsburg. Se săturase de mâncarea proastă, de hainele murdare, de zilele lungi petrecute călare și de nopțile scurte în care dormise pe pământul dur. În ultimele zile, speranțele lui urcaseră și coborâseră asemenea dealurilor nesfârșite pe care călătoreau.

Fusese extrem de fericit când, ajungând la vadul Râului din Sud, aflase că Lizzie și tovarășii ei infractori fuseseră nevoiți să se întoarcă. Cu toate acestea, se miră că trecuseră pe lângă ei pe drum.

— S-au întors din drum pe undeva, îi spuse Dobbo Ochi-Mort plin de încredere, în timp ce stăteau la taverna de lângă râu.

Dobbs îi văzuse pe cei trei fugari cu o zi înainte și o recunoscuse pe Peg Knapp drept deținuta fugară care-l omorâse pe Burgo Marler.

Jay fu nevoit să-i dea dreptate.

— Dar s-au îndreptat spre nord sau spre sud? întrebă el îngrijorat.

— Dacă te ascunzi de lege, sudul e direcția bună – cât mai departe de șerifi, de tribunale și de magistrați.

Jay nu era convins. Erau o mulțime de locuri în cele treisprezece colonii în care o familie aparent respectabilă – compusă din soț, soție și o servitoare – își putea face o casă și astfel i se pierdea urma. Dar bănuiala lui Dobbs părea plauzibilă.

Jay îi spusese lui Dobbs – cum anunțase de altfel pe toată lumea – că oferea o recompensă de cincizeci de lire englezești celui care-i prindea pe fugari. Banii – o sumă suficient de mare pentru a cumpăra o fermă mică în zona aceea – proveneau de la mama sa. Când se despărțiră, Dobbs traversă vadul și porni către vest, spre Staunton. Jay spera că avea să împrăștie vestea referitoare la recompensă. Dacă fugarii scăpaseră până atunci de Jay, puteau fi prinși de ceilalți.

Jay se întoarse la Charlottesville, sperând să afle că Lizzie trecuse prin oraș, îndreptându-se spre sud. Din nefericire, căruța nu mai fusese văzută. Jay bănui că evitaseră orașul și găsiseră

un alt traseu spre Seminole Trail care ducea spre sud. Bazându-se pe această presupunere, porni împreună cu oamenii săi pe acest drum. Însă regiunea devenea din ce în ce mai pustie și nu întâlniră nicio persoană care să-și amintească să fi văzut pe drum un bărbat însoțit de o femeie și un copil.

Spera totuși să obțină mai multe informații acolo, la *Feribotul lui Lynch.*

Ajunseră pe țărm și strigară la oamenii aflați de cealaltă parte a râului. Un om ieși dintr-o clădire și se urcă într-o barcă. Aruncă o frânghie de pe un mal pe celălalt, iar feribotul fu legat într-un mod ingenios, în așa fel încât presiunea cursului râului să poată împinge barca peste râu. Ajunși lângă apă, Jay și tovarășii săi își urcară caii pe vas. Barcagiul trase de sfori și barca începu să se miște în direcția inversă.

Bărbatul purta haine de culoare închisă și avea comportamentul sobru al unui quaker. Jay îi plăti și începu să-i pună întrebări.

— Căutăm un grup format din trei oameni: o femeie tânără, un scoțian cam de aceeași vârstă și o fată de vreo paisprezece ani. Au trecut cumva pe aici?

Bărbatul clătină din cap.

Jay se întunecă. Se întreba dacă nu cumva alesese drumul greșit.

— E posibil ca cineva să fi trecut pe aici fără să fie văzut?

Omul chibzui o clipă, apoi răspunse:

— Ar trebui să fie un înotător foarte bun.

— E posibil să fi traversat râul prin altă parte?

Omul făcu din nou o pauză, apoi spuse:

— Asta înseamnă că nu au ajuns aici.

Binns chicoti și Lennox îl reduse la tăcere cu o privire răutăcioasă.

Jay se uită peste râu și înjură în barbă. Lizzie nu mai fusese văzută de șase zile. Reușise cumva să scape. Putea fi oriunde – putea fi în Pennsylvania. Probabil că se întorsese în est și luase un vapor spre Londra. O pierduse. Îl păcălise și îl lăsase fără moștenire. „Dacă o mai văd vreodată, se gândi el, mă jur pe Dumnezeu că o împușc în cap.”

De fapt, nu știa ce ar fi făcut dacă ar fi prins-o. Își tot punea această întrebare tulburat, în timp ce călătorea pe drumurile accidentate. Știa că ea nu l-ar fi urmat de bunăvoie. Ar fi fost

obligat să o aducă înapoi legată de mâini și de picioare. Probabil că nu i-ar mai fi cedat după acest eveniment: ar fi fost nevoit să o violeze. Acest gând îl umplea de o emoție stranie. Pe drum fu tulburat de amintiri lascive: își aduse aminte cum se mângâiaseră în mansarda casei goale din Chapel Street, în timp ce mamele lor îi așteptau afară; o văzu pe Lizzie sărind goală și fără rușine în patul lor; își aminti cum făcuseră dragoste, iar Lizzie stătuse deasupra lui, mișcându-se și gemând. Dar cât a fost însărcinată, cum ar fi putut s-o determine să stea liniștită? Ar fi putut să o țină încuiată până la naștere?

Totul ar fi fost mult mai simplu dacă Lizzie ar fi murit. Nu era nicio îndoială: altminteri, ea și McAsh ar fi pus la cale o luptă. Jay nu și-ar fi închipuit vreodată că va fi nevoit să-și ucidă soția cu sânge-rece. Încă spera că ea va muri într-o luptă. Apoi se putea însura cu o chelneriță sănătoasă, pe care să o lase repede însărcinată, și se putea duce la Londra ca să-și ceară moștenirea.

Acesta era însă numai un vis fericit. În realitate, știa că atunci când urma să o întâlnească trebuia să ia o decizie. Fie o lua cu el acasă, lăsând-o fără posibilitatea de a-i distruge planurile, fie o omora.

Dar cum s-o ucidă? Nu omorâse pe nimeni în viața lui și își folosise spada împotriva altor oameni doar o singură dată – în timpul revoltei hamalilor, când îl prinsese pe McAsh. Chiar și în momentele în care o ura cel mai tare pe Lizzie, nu-și închipuia cum ar fi putut înfige sabia în trupul femeii cu care făcuse dragoste. Odată își îndreptase pușca spre fratele său și ridicase piedica. Dacă ar fi fost nevoit să o împuște pe Lizzie, ar fi trebuit să o facă de la distanță, ca și cum ar fi omorât o căprioară. Dar nici așa nu era sigur de reușită.

Feribotul ajunse pe celălalt mal. Pe țărm se afla o clădire înaltă din lemn, cu două etaje și mansardă. Pe dealul abrupt de lângă râu mai fuseseră construite alte câteva case. Locul părea populat de o comunitate mică de negustori prosperi. În timp ce debarcau, luntrașul îi anunță pe un ton indiferent:

— Vă așteaptă cineva în tavernă.

— Pe noi? întrebă Jay uimit. De unde știa că venim?

Barcagiul îi răspunse:

— Un individ dubios cu un ochi închis.

— Dobbs! Cum a ajuns aici înaintea noastră?

Lennox adăugă:
— Și de ce?
— Întrebați-l, spuse barcagiul.
Vestea îl bucură pe Jay, care era nerăbdător să afle răspunsul.
— Ocupați-vă voi de cai, le ordonă el tovarășilor săi. Eu mă duc să văd ce are de spus Dobbs.
Taverna era o clădire cu două etaje așezată lângă chei. Jay intră și îl văzu pe Dobbs la o masă, mâncând tocană dintr-un castron.
— Dobbs, ce naiba cauți aici?
Dobbs își ridică ochiul cel bun și răspunse cu gura plină:
— Am venit să cer recompensa, căpitane Jamisson.
— Despre ce vorbești?
— Uite acolo! zise el, făcând semn spre colțul încăperii.
Legată de un scaun, era Peg Knapp.
Jay se uită la ea. Ce noroc nesperat!
— De unde naiba a apărut?
— Am găsit-o pe drumul care ducea spre Staunton.
Jay se încruntă.
— Pe ce drum o apucase?
— Către nord, spre oraș. Eu ieșeam din oraș și mă îndreptam spre *Moara lui Miller.*
— Mă întreb cum a ajuns acolo.
— Am întrebat-o, dar nu vrea să vorbească.
Jay privi din nou spre fată și îi văzu rănile de pe față. Dobbs nu se purtase prea blând cu ea…
— Să vă spun ce cred eu, spuse Dobbs. Au ajuns până aici, dar nu au traversat râul, ci s-au întors spre vest. Probabil că au abandonat căruța pe undeva. Au plecat călare în susul văii, spre drumul care duce la Staunton.
— Dar ai găsit-o singură pe Peg.
— Da.
— Și ai prins-o.
— Nu a fost așa de ușor, protestă Dobbs. Fuge ca vântul și, de câte ori o prindeam, îmi scăpa printre degete. Dar eu eram călare și ea era pe jos, așa că în cele din urmă a obosit.
O femeie quaker își făcu apariția și îl întrebă pe Jay dacă dorește ceva de mâncare. El îi făcu semn să se îndepărteze. Era mult prea nerăbdător să-l chestioneze pe Dobbs.
— Dar cum se face că ai ajuns aici înaintea noastră?

Bărbatul rânji.

— Am coborât pe râu cu o plută.

— Se poate să se fi certat, spuse Jay emoționat. Criminala asta mică i-a părăsit pe ceilalți și a pornit spre nord. Probabil că cei doi au pornit spre sud. Se încruntă și zise: Oare unde cred că pot ajunge?

— Drumul duce către Fort Chiswell. Mai departe zona nu este locuită. Spre sud se află un loc numit Wolf Hills, după care e ținutul indienilor Cherokee. Nu au de gând să devină Cherokee, deci cred că după Wolf Hills vor merge spre vest și vor urca dealurile. Vânătorii vorbesc despre Pasul Cumberland, care trece prin munți, dar eu nu am ajuns niciodată până acolo.

— Ce este de cealaltă parte a munților?

— Sălbăticia, așa se spune. Un loc bun pentru vânat. Un tărâm al nimănui, aflat între taberele de Cherokee și Sioux. Se numește „Ținutul cu iarbă albastră”.

Jay înțelesese – Lizzie plănuia să înceapă o viață nouă într-un ținut neumblat. „Dar va eșua”, se gândi el emoționat. Avea de gând să o prindă și să o aducă înapoi vie sau moartă.

— Copila asta singură nu valorează mare lucru, îi spuse el lui Dobbs. Trebuie să ne ajuți să-i prindem pe ceilalți doi dacă vrei cele cincizeci de lire.

— Vreți să vă fiu ghid?

— Da.

— Au un avans de câteva zile și acum pot călători mai repede dacă nu mai au căruța. Avem nevoie de cel puțin o săptămână ca să-i prindem.

— Dacă reușim, primești cele cincizeci de lire.

— Sper să-i prindem când părăsesc drumul și ajung în sălbăticie.

— Amin pentru asta, spuse Jay.

CAPITOLUL 40

La zece zile după fuga lui Peg, după ce străbătură o câmpie vastă și joasă, Mack și Lizzie ajunseră la impresionantul Râu Holston.

Mack era fericit. Traversaseră multe pâraie și izvoare, dar acum nu mai încăpea vreo îndoială că acela era râul pe care-l căutau. Era mult mai lat decât celelalte și avea o insuliță lungă în mijloc.

— Aici este, îi spuse el lui Lizzie. Acesta este sfârșitul civilizației.

În ultimele zile avuseseră senzația că sunt singuri pe lume. Cu o zi înainte văzuseră un bărbat alb – un vânător – și trei indieni pe un deal îndepărtat. În ziua respectivă nu mai apăruse niciun alb, ci doar câteva grupuri de indieni. Aceștia nu erau nici prietenoși, nici ostili – preferau să rămână la distanță.

Mack și Lizzie nu mai întâlniseră de mult timp un teren cultivat. Pe măsură ce fermele se răreau, vânatul era din ce în ce mai des întâlnit: bizoni, căprioare, iepuri și milioane de păsări comestibile: curcani, rațe, cocoși-de-munte sau prepelițe. Lizzie împușcase mai mult decât puteau mânca ei doi.

Vremea fusese blândă. Plouase o dată și cei doi fuseseră nevoiți să se târască prin noroi toată ziua, după care tremuraseră uzi leoarcă peste noapte. Dar a doua zi soarele îi uscase. Obosiseră din pricina călăriei și îi dureau toate oasele, dar caii rezistaseră, întăriți de iarba grasă pe care o întâlneau pretutindeni și de ovăzul cumpărat de Mack în Charlottesville.

Nu întâlniseră nicio urmă din care să reiasă că pe acolo ar fi trecut Jay, dar asta nu însemna mare lucru: Mack presupunea că se afla în continuare pe urmele lor.

Adăpară caii în Holston și se așezară să se odihnească pe malul stâncos. Drumul se terminase după ce traversaseră câmpia și dincolo de râu nu se mai vedea nicio potecă. Spre nord, terenul era din ce în ce mai înalt și, la aproape zece mile distanță, o stâncă uriașă se înălța amenințător spre cer. Acela era locul spre care se îndreptau.

Mack spuse:

— Trebuie să existe o trecătoare.

— Nu o văd, răspunse Lizzie.

— Nici eu.

— Dacă nu e acolo…

— Vom căuta alta, spuse el hotărât.

Deși vorbea cu convingere, inima lui era îndoită de teamă. Pătrundeau într-un teritoriu care nu se afla pe hartă. Puteau fi atacați oricând de leii de munte sau de urșii sălbatici. În această zonă, chiar și indienii puteau fi periculoși. Acum se găsea suficientă mâncare, dacă aveai o armă, dar ce se întâmpla pe timpul iernii?

Își scoase harta, deși aceasta nu se dovedise foarte exactă.

— Aș vrea să întâlnim pe cineva care știe drumul, spuse Lizzie.

— Am întâlnit câțiva oameni.

— Și fiecare ne-a spus altceva.

— Dar toți vorbeau despre același lucru, spuse Mack. Văile râului sunt înclinate de la nord-est către sud-vest, exact ca pe hartă, iar noi trebuie să ne îndreptăm către nord-vest, acolo unde râul face un unghi drept, și să urcăm pe niște stânci.

— Problema va fi să găsim trecătorile care străbat lanțurile muntoase.

— Trebuie să mergem în zigzag. Dacă întâlnim o trecătoare care merge spre nord, ne îndreptăm în acea direcție. Dacă ajungem în dreptul unei stânci care pare de netrecut, ne îndreptăm spre vest, urmăm cursul văii și căutăm următoarea posibilitate de a o lua spre nord. E posibil ca trecătorile să nu fie acolo unde figurează pe hartă, dar tot trebuie să fie undeva.

— Nu avem altceva de făcut decât să încercăm, spuse ea.

— Dacă întâmpinăm probleme, trebuie să ne retragem și să căutăm un alt drum, asta e tot.

Lizzie zâmbi.

— Prefer să fac asta decât să merg în vizite în Berkeley Square.

Mack zâmbi și el – era capabilă de orice și asta îi plăcea cel mai tare la ea.

— E mai bine și decât să sapi după cărbune.

Lizzie deveni din nou serioasă.

— Aș fi vrut să fie și Peg aici.

Mack avea același sentiment. Nu-i mai dăduseră de urmă după ce fugise. Speraseră să o găsească în prima zi, dar nu se întâmplase asta.

Lizzie plânsese toată noaptea. Avea sentimentul că pierduse

doi copii: primul era al ei și al doilea era Peg. Nu aveau nicio idee unde ar fi putut să ajungă sau dacă mai era în viață. Făcuseră tot ce le stătuse în puteri ca să o găsească, dar acest gând nu-i consola. După câte pătimise împreună cu Peg, în cele din urmă Mack tot o pierduse... Ochii i se umpleau de lacrimi ori de câte ori se gândea la ea.

Mack și Lizzie puteau face dragoste acum sub lumina stelelor în fiecare noapte. Era primăvară și vremea era blândă. Curând aveau să-și construiască propria casă și să facă dragoste înăuntru. Apoi aveau să-și facă provizii pentru iarnă – carne sărată și pește afumat. Între timp, Mack avea să curețe un câmp și să planteze semințe...

Bărbatul se ridică în picioare.

— A fost o pauză cam scurtă, spuse Lizzie.

— Mă voi simți mai bine când vom trece de acest râu, răspunse Mack. Jay poate bănui deja pe ce drum am apucat – dar numai până aici, acum va trebui să-i stricăm planul.

Amândoi se uitară înapoi, spre drumul pe care veniseră. Nu se vedea nimeni. Însă Jay se afla pe acel drum, Mack era sigur de asta.

Apoi își dădu seama că cineva îi privește.

Văzuse o mișcare cu coada ochiului, apoi observă din nou ceva. Întoarse încet capul: doi indieni se aflau la doar câțiva metri distanță de ei.

Era frontiera nordică a ținutului Cherokee și indienii îi ținuseră sub supraveghere în ultimele trei zile fără ca cineva să se apropie.

Erau doi băieți de aproximativ șaptesprezece ani. Aveau părul negru și drept și pielea roșiatică specifică aborigenilor americani. Purtau tunici din piele de căprioară și pantaloni al căror model fusese imitat de noii imigranți.

Băiatul mai înalt ținea în mână un pește uriaș, asemănător cu somonul.

— Am nevoie de un cuțit, spuse el.

Mack își dădu seama că cei doi pescuiseră în râu.

— Vrei să facem un schimb? îl întrebă Mack.

Băiatul zâmbi.

— Am nevoie de un cuțit.

Lizzie îi spuse:

— Nu avem nevoie de pește, dar ne trebuie un ghid. Pun pariu

că știe unde este trecătoarea, îi zise ea lui Mack.

Era o idee bună. Ar fi fost o mare ușurare dacă ar fi aflat spre ce zonă se îndreptau. Mack îl întrebă nerăbdător:

— Vrei să fii ghidul nostru?

Băiatul zâmbi, dar era clar că nu înțelegea. Tovarășul său rămăsese tăcut și nemișcat.

Mack încercă din nou:

— Vrei să fii ghidul nostru?

Băiatul îl privi speriat.

— Nu comerț azi, răspunse el suspicios.

Mack suspină supărat. Îi spuse lui Lizzie:

— Este un băiat întreprinzător care a învățat câteva cuvinte în engleză, dar nu înțelege limba.

Era îngrozit de gândul că s-ar fi putut rătăci din pricina unei probleme de comunicare cu localnicii.

Lizzie îi spuse:

— Lasă-mă și pe mine să încerc.

Se apropie de unul dintre caii încărcați cu provizii, desfăcu un sac din piele și scoase de acolo un cuțit cu lama lungă. Fusese fabricat în fierăria plantației și pe mânerul din lemn era inscripționată litera „J”, de la Jamisson. Era un cuțit simplu, spre deosebire de cele care puteau fi cumpărate din Londra, dar cu siguranță era superior celor fabricate de indienii Cherokee. I-l arătă băiatului.

Acesta zâmbi.

— Îl cumpăr, spuse el, apoi întinse mâna.

Lizzie se feri.

Băiatul îi întinse peștele și ea îl refuză. Părea din nou îngrijorat.

— Uite, îi spuse Lizzie.

Se aplecă peste o piatră mare. Cu vârful cuțitului începu să schițeze un desen. Întâi trase o linie zimțată și îi făcu semn spre vârful muntelui. Apoi desenă o linie.

— Asta este stânca, spuse ea.

Mack nu-și dădea seama dacă băiatul înțelegea ceva de la Lizzie.

Sub stâncă desenă doi oameni și făcu semn spre ea și Mack.

— Aceștia suntem noi, îi spuse ea. Acum, uită-te cu atenție!

Desenă încă o stâncă, apoi un spațiu în formă de „V” între cele două.

— Aceasta este trecătoarea, continuă ea.
În cele din urmă, puse un deget pe litera „V”.
— Trebuie să găsim trecătoarea, spuse ea, așteptând un răspuns de la băiat.
Mack își ținu respirația.
— Cumpăr asta, spuse băiatul, oferindu-i peștele lui Lizzie.
Mack suspină.
— Nu-ți pierde încrederea, se rățoi ea la Mack. Apoi i se adresă din nou indianului: Asta este stânca. Aceștia suntem noi. Aici e trecătoarea. Trebuie să găsim trecătoarea.
Apoi îi făcu băiatului un semn către el.
— Dacă ne duci la trecătoare, primești cuțitul.
Băiatul se uită către munți, apoi la desen și în cele din urmă la Lizzie.
— Trecătoarea, spuse el.
Lizzie îi făcu semn înspre munți.
El desenă în aer un „V”, apoi făcu semn prin el.
— Trecătoare, repetă el.
— Asta vreau eu să cumpăr, spuse Lizzie.
Băiatul rânji cu toată gura și încuviință cu putere.
Mack spuse:
— Crezi că a înțeles mesajul?
— Nu știu.
Femeia avu o ezitare, apoi apucă frâiele și plecă.
— Mergem? îl întrebă ea pe băiat, invitându-l prin gesturi.
Acesta începu să se deplaseze alături de ea.
— Haleluia! strigă Mack.
Celălalt indian se alătură grupului.
Merseră împreună pe malul unui râu. Caii aveau același pas susținut care-i purtase preț de cinci sute de mile în douăzeci și două de zile. Treptat, creasta se mări, dar Mack nu văzu nici urmă de trecătoare.
Terenul se înălța neîndurător, dar pământul părea mai puțin dur și caii mergeau ceva mai repede. Mack își dădu seama că băieții urmau un drum cunoscut doar de ei. Conduși de indieni, continuau să urce spre culme.
Străbătură tot drumul aflat la poalele muntelui și apoi o luară spre est și, spre enorma ușurare a lui Mack, în depărtare se văzu trecătoarea.
— Bravo, pescarule! îi spuse Mack plin de veselie.

Apoi traversară un râu și înconjurară încă un munte ca să poată ajunge de cealaltă parte a stâncii. Când soarele era aproape de apus, cei patru ajunseră într-o vale îngustă, străbătută de un râu lat de aproape șapte metri, care curgea spre nord-est. În fața lor se afla o altă stâncă.

— Să oprim aici, propuse Mack. Dimineață mergem în vale și căutăm o altă trecătoare.

Mack se simțea bine. Nu merseseră pe un drum vizibil, iar trecătoarea nu putea fi detectată de pe malul râului. Jay nu-i putea urmări până acolo. Începea să creadă că, în sfârșit, scăpaseră.

Lizzie îi dădu cuțitul băiatului mai înalt.

— Mulțumesc, pescarule, îi spuse ea.

Mack spera ca indienii să rămână cu ei. Le-ar fi oferit oricâte cuțite ar fi vrut dacă i-ar fi călăuzit prin munți. Dar ei se întoarseră pe drumul pe care veniseră, băiatul cel înalt ducându-și în continuare peștele.

Câteva minute mai târziu, dispărură în lumina crepusculară.

CAPITOLUL 41

Jay era convins că avea să o prindă pe Lizzie în ziua aceea. Merseseră într-un ritm alert, mânând caii cu putere.

— Nu pot fi prea departe, spunea el întruna.

Cu toate acestea, când ajunseră pe înserat la Râul Holton, nu întâlniseră niciun semn care să le indice că fugarii trecuseră pe acolo. Era supărat.

— Nu putem merge pe întuneric, le spuse el tovarășilor săi în timp ce-și adăpau caii. Credeam că îi vom prinde până acum.

— Nu putem fi cu mult în urma lor, liniștește-te, îi spuse încăpățânat Lennox.

Pe măsură ce se îndepărtau de civilizație, devenea din ce în ce mai obraznic.

Dobbs interveni:

— Nu putem ști pe unde au luat-o de aici. Nu există niciun drum peste munte – fiecare nebun merge pe drumul lui.

Priponiră caii și o legară pe Peg de un copac, în timp ce Lennox pregătea mămăliga pentru masa de seară. De patru zile nu mai întâlniseră nicio tavernă și Jay se săturase de terciul cu care-și hrănea sclavii, dar era prea târziu ca să mai poată vâna ceva.

Erau cu toții plini de bășici și complet epuizați. Binns rămăsese la Fort Chiswell, iar Dobbs începuse să se simtă descurajat.

— Ar trebui să renunț și să mă întorc, spuse el. Chiar nu merită să te rătăcești prin pădure și să mori pentru cincizeci de lire.

Jay nu ar fi vrut să plece – era singurul care cunoștea cât de cât zona.

— Dar încă nu am prins-o pe soția mea, protestă el.

— Ce-mi pasă mie de soția dumitale?

— Mai stai o zi! Toată lumea spune că drumul printre munți se află spre nord. Să vedem dacă putem găsi trecătoarea. Poate o prindem chiar mâine.

— Sau poate că ne pierdem timpul!

Lennox turnă terciul plin de cocoloașe în castroane. Dobbs îi dezlegă lui Peg mâinile cât să poată mânca, apoi o legă la loc și aruncă peste ea o pătură. Nimeni nu era interesat de sănătatea ei, însă Dobbs voia să o predea șerifului din Staunton. Credea că

va fi admirat pentru captura sa.

Lennox scoase o sticlă de rom. Se înveliră cu toții în pături, trecură sticla de la unul la altul și discutară despre nimicuri. Orele trecură și soarele răsări. Jay adormi. La un moment dat, deschise ochii și văzu o figură străină de cealaltă parte a focului.

Fu atât de speriat, încât nu scoase niciun sunet. Era o persoană tânără cu o față ciudată și își dădu seama că era un indian.

Fața de lângă foc zâmbea, însă nu lui Jay. Urmărindu-i privirea, Jay înțelese că îi zâmbea lui Peg. Ea se strâmba la indian și, în câteva clipe, Jay realiză că încerca să-l convingă pe acesta să o dezlege.

Jay privea scena nemișcat.

Erau doi indieni tineri. Unul dintre ei se apropie încet. Avea în mână un pește. Îl lăsă ușor pe pământ, scoase un cuțit și se aplecă deasupra lui Peg.

Lennox se mișcă deodată iute ca un șarpe, astfel că Jay abia dacă văzu secvențele următoare. Din câteva mișcări, Lennox prinse băiatul sub braț. Cuțitul îi căzu pe pământ. Peg scoase un strigăt deznădăjduit.

Al doilea indian deja dispăruse.

Jay se ridică în picioare.

— Ce-avem noi aici?

Dobbs se frecă la ochi și se holbă la ei.

— Doar un indian care încerca să ne jefuiască. Ar trebui să-l spânzurăm, ca să le dăm o lecție celorlalți.

— Nu încă, spuse Lennox. Poate că i-a văzut pe cei pe care îi urmărim.

Această idee îl umplu de speranță pe Jay. Se așeză în fața băiatului.

— Spune ceva, sălbaticule.

Lennox răsuci cu mai multă putere mâna băiatului. Acesta începu să plângă și să protesteze în limba maternă.

— Vorbește englezește, tună Lennox.

— Ascultă-mă, îi spuse Jay pe un ton ridicat. Ai văzut cumva doi oameni – un bărbat și o femeie – pe drumul acesta?

— Nu comerț astăzi, spuse băiatul plângând.

— Vorbește englezește! izbucni Dobbs.

— Nu cred că ne poate spune ceva, răspunse Jay descumpănit.

— Ba da, sigur că poate, spuse Lennox. Dobbs, te rog să-l ții. Dobbs îl prinse și Lennox ridică de jos cuțitul pe care-l scăpase.

— Ia uitați-vă aici! Este un cuțit de-al nostru – are litera „J” inscripționată pe mâner.

Jay îl cercetă. Era adevărat – cuțitul fusese fabricat pe plantația lui.

— Așadar, asta înseamnă că s-a întâlnit cu Lizzie!

Lennox răspunse:

— Exact.

Jay își recăpătă subit încrederea.

Lennox ținu cuțitul sub ochii indianului și spuse:

— Încotro au luat-o, băiete?

Indianul ridică din umeri, dar Dobbs îl strânse mai tare.

— Nu comerț azi, spuse băiatul cu o voce plină de groază. Lennox îl apucă de mâna stângă. Înfipse vârful cuțitului sub unghia degetului arătător.

— Pe unde? strigă el, apoi îi smulse unghia.

Băiatul și Peg începură să strige în același timp.

— Opriți-vă! strigă Peg. Lăsați-l în pace!

Lennox îi smulse încă o unghie. Băiatul începu să plângă cu sughițuri.

— Care-i drumul spre trecătoare? îl întrebă Lennox.

— Trecătoare, spuse băiatul, indicând spre nord cu mâna sângerândă.

Jay scoase un suspin de satisfacție.

— Poți să ne duci acolo, spuse el.

CAPITOLUL 42

Mack visă că traversa râul spre un loc numit Libertate. Apa era rece, fundul râului era inegal și era purtat de un curent puternic. Se lupta să înainteze, dar malul nu se apropia și râul devenea din ce în ce mai adânc cu fiecare pas. În același timp însă, știa că va ajunge în cele din urmă acolo dacă nu avea să renunțe. Dar apa era din ce în ce mai adâncă și în cele din urmă îi trecu de nivelul capului.

Se trezi gâfâind. Își dădu seama că auzise unul dintre cai nechezând.

— Ceva i-a tulburat, spuse el.

Nu primi niciun răspuns. Se întoarse și văzu că Lizzie nu era alături de el.

Poate că se dusese în spatele unui tufiș să urmeze chemarea naturii. Avu însă o presimțire sumbră. Își dădu repede pătura la o parte și sări în picioare.

Cerul era cenușiu. Cele patru iepe și cei doi armăsari stăteau nemișcați, de parcă ar fi auzit alți cai în depărtare. Cineva se apropia.

— Lizzie! o strigă el.

Apoi Jay ieși din spatele unui copac cu arma îndreptată spre inima lui Mack, care înghețã de spaimă.

În clipa următoare apăru Lennox, cu câte un pistol în fiecare mână.

Mack rămase nemișcat. Disperarea îl inundă asemenea râului din vis. Nu mai avea scăpare: până la urmă îl prinseseră.

Dar unde era Lizzie?

Chiorul din vadul Râului din Sud, Dobbo Ochi-Mort, era călare, înarmat, iar Peg fusese urcată pe un alt cal, cu picioarele legate sub burta animalului, ca să nu poată fugi. Nu părea rănită, dar arăta extrem de rău, și Mack știa că se considera vinovată pentru toată situația. Pescarul indian mergea alături de calul lui Dobbs, legat cu o frânghie lungă de șaua acestuia. Probabil că el îi condusese acolo. Avea mâinile pline de sânge. Mack era uimit: băiatul nu fusese rănit înainte. Apoi realiză că fusese torturat. Simți un val de dezgust față de Jay și de Lennox.

Jay se holba la păturile întinse pe pământ. Era evident că Lizzie și Mack dormiseră împreună.

— Porc nenorocit, strigă el, cu fața neagră de mânie. Unde

este soția mea?

Întoarse arma și-l lovi cu putere pe Mack în față, cu patul puștii. Bărbatul se clătină și căzu.

— Unde este, animal de miner, unde e soția mea?

Mack scuipă sânge.

— Nu știu, zise el.

— Dacă nu știi, voi avea satisfacția de a te împușca direct în cap!

Mack își dădu seama că Jay nu glumea. Era plin de sudoare. Simți impulsul de a-i cere să-l lase în viață, dar strânse din dinți.

Peg strigă:

— Nu… nu trageți, vă rog!

Jay ținti spre capul lui Mack. Vocea lui se transformă într-un strigăt isteric.

— Asta este pentru toți anii în care m-ai insultat! urlă el.

Mack se uită la chipul lui și îi citi în ochi nevoia de a ucide.

*

Lizzie stătea întinsă pe burtă, pe un smoc de iarbă din spatele unei stânci, cu pușca în mână, așteptând.

Își alesese locul de noaptea trecută, după ce inspectase malul râului și văzuse urmele copitelor și excrementele de căprioare. Pe măsură ce lumina creștea, ea aștepta nemișcată ca animalele să vină la adăpat.

Priceperea ei la mânuirea armelor avea să-i țină în viață, se gândi ea. Mack era capabil să construiască o casă, să curețe câmpul și să semene semințele, dar trebuia să treacă cel puțin un an până când aveau să strângă suficiente cereale pentru o iarnă întreagă. Din fericire, printre proviziile lor se aflau și trei saci mari cu sare. Lizzie stătuse de multe ori în bucătăria lor din High Glen urmărind-o pe Jeannie, bucătăreasa, în timp ce punea în butoaie bucăți sărate de șuncă și de vânat. Știa cum trebuie afumat peștele. Aveau nevoie de foarte multe. După cum mergeau lucrurile în ultima vreme, cu siguranță înainte de sfârșitul anului aveau să fie trei guri de hrănit. Zâmbi fericită.

Se auzi un foșnet printre copaci. În următoarea secundă, o căprioară tânără ieși din pădure și se apropie încet de malul apei. Îndoi capul, scoase limba și începu să bea.

Lizzie ridică fără zgomot trăgaciul puștii.

Înainte să ţintească, mai apăru o căprioară și, în doar câteva clipe, se adunară acolo douăsprezece sau cincisprezece. „Dacă

așa e viața în sălbăticie, cu siguranță ne vom îngrășa”, își spuse Lizzie.

Nu voia să vâneze o căprioară mare. Caii erau deja foarte încărcați și nu puteau căra prea multă carne. În plus, animalele tinere aveau carnea mai fragedă. Își alese prada, ținti în dreptul inimii animalului și ridică arma deasupra umărului. Respira regulat și încerca să-și păstreze calmul, așa cum învățase în Scoția.

Ca de obicei, simți o undă de regret pentru animalul frumos pe care urma să-l ucidă.

Apoi apăsă pe trăgaci.

*

Împușcătura venea din susul văii, de la două sau trei sute de metri distanță.

Jay îngheță, cu arma îndreptată spre Mack.

Caii tresăriră, însă împușcătura venea de la o distanță mult prea mare ca să-i poată speria cu adevărat.

Dobbs își ținu calul în frâu, apoi vorbi tărăgănat:

— Dacă tragi acum, Jamisson, ea o să audă și o să fugă.

Jay ezită, apoi lăsă arma.

Mack se aplecă ușurat.

— Mă duc după ea, spuse Jay. Voi rămâneți aici.

Mack își dădu seama că Lizzie ar fi putut scăpa dacă reușea să o avertizeze într-un fel. Ajunsese să regrete că Jay nu-l împușcase. În felul acesta ar fi salvat-o pe Lizzie.

Jay părăsi poiana și se îndreptă în susul râului, cu arma pregătită.

„Trebuie să-l fac pe unul dintre ei să tragă”, își spuse Mack.

Exista o singură modalitate: trebuia să încerce să fugă.

„Dar dacă mă împușcă? Nu-mi pasă, mai bine mor decât să fiu din nou sclav.”

Și, înainte ca teama să-i slăbească hotărârea, o luă la fugă.

Urmă o clipă de liniște, până când își dădură seama cu toții ce se întâmplă.

Apoi, Peg începu să strige.

Mack fugi înspre copaci, așteptându-se în orice clipă ca un glonț să i se înfigă în spate.

Se auzi o bubuitură de armă, apoi alta.

Dar nu simți nimic – gloanțele îl rataseră.

Înainte să mai fie trase și alte focuri, se opri și își ridică

mâinile.

O făcuse. Reușise să o avertizeze pe Lizzie, fără să fie împușcat.

Se întoarse încet, cu mâinile ridicate. „Acum totul depinde de tine, Lizzie, gândi el. Noroc, dragostea mea.”

*

Jay se opri când auzi împușcăturile. Veneau de undeva din spatele lui. Nu era Lizzie cea care trăsese, ci o persoană din poiană. Rămase nemișcat, apoi nu se mai auzi niciun foc de armă.

Oare ce însemna asta? Ar fi fost dificil ca McAsh să pună mâna pe o armă și să o încarce. Oricum, fusese miner: nu se pricepea la arme. Jay bănui că Lennox sau Dobbs îl împușcase pe McAsh.

Indiferent care era adevărul, sarcina lui cea mai importantă era să o prindă pe Lizzie.

Din nefericire, împușcătura o avertizase că este în pericol.

Își cunoștea soția. Oare ce avea de gând să facă? se întrebă el.

Răbdarea și precauția nu se numărau printre calitățile ei. Ezita foarte rar. De obicei reacționa rapid și convingător. Probabil că pornise deja în grabă în direcția aceea și avea să ajungă în poiană înainte să-și facă un plan.

Găsi un loc de unde putea vedea treizeci sau patruzeci de metri din malul râului. Se ascunse în spatele unor tufișuri, apoi ridică trăgaciul armei.

Începu să se macine, nehotărât. Ce trebuia să facă după ce ea îi apărea în bătaia puștii? Dacă ar fi împușcat-o, toate problemele lui ar fi dispărut. Încercă să pretindă că este la vânătoare de căprioare. Trebuia să o țintească în inimă, chiar sub umeri, pentru ca reușita să fie sigură.

O văzu apoi pe Lizzie.

Mergea repede, împiedicându-se de asperitățile malului. Era îmbrăcată în haine bărbătești, dar i se vedeau sânii mișcându-se din cauza efortului. Purta două arme sub braț.

Ținti spre inima ei, dar o văzu dintr-odată goală, mișcându-se în sus și în jos în patul lor din Chapel Street, cu sânii tremurând, în timp ce făceau dragoste. Nu fu în stare să tragă.

Când ea ajunse la zece metri mai departe, ieși din ascunzătoare.

Ea se opri și scoase un strigăt de groază.

— Bună, draga mea, îi spuse el.

Femeia îi aruncă o privire plină de ură.

— De ce nu m-ai lăsat în pace? strigă ea. Nu mă iubești!

— Nu, dar am nevoie de un copil, răspunse el.

Ea îl privi cu dispreț.

— Mai bine mor.

— Asta e cealaltă alternativă, spuse el.

*

După ce Lennox trase în Mack, urmă un moment de haos.

Caii se speriară din pricina bubuiturii împușcăturilor. Peg reuși să fugă. Cu mâinile legate, trase de frâiele calului, dar nu îl putu opri și dispărură amândoi printre copaci. Calul lui Dobbs începu să lovească din copite și el încercă să-l țină sub control. Lennox se grăbi să-și reîncarce puștile.

În acel moment, pescarul indian începu să acționeze.

Fugi spre calul lui Dobbs, îi sări în spate și îl dărâmă din șa pe acesta.

Mack realiză bucuros că încă nu fusese învins.

Lennox dădu drumul pistoalelor și o luă la fugă, ca să se salveze.

Mack întinse un picior și îi puse piedică lui Lennox.

Dobbs căzu de pe cal, iar o gleznă îi rămase prinsă în frânghia cu care fusese legat de cal pescarul indian. Calul se ridică în două picioare, speriat. Pescarul indian se agăță de gâtul lui, ca să-și salveze viața. Calul o luă la fugă, târându-l după el pe Dobbs.

Mack se întoarse către Lennox cu o bucurie sălbatică. Rămăseseră doar ei doi în poiană. Aveau în sfârșit ocazia să lupte cu pumnii. „Am să-l omor”, se gândi Mack.

Lennox se rostogoli și apăru imediat cu un cuțit în mână.

Făcu o fandare spre Mack, dar acesta reuși să îl evite, apoi îl lovi pe Lennox în rotulă și se îndepărtă.

Lennox se apropie de el șchiopătând. De data aceasta simulă o lovitură, îl lăsă pe Mack să se aplece în direcția greșită și îl lovi din nou cu cuțitul. Mack simți o durere ascuțită în partea stângă. Își balansă pumnul drept și îi aplică lui Lennox o lovitură puternică în tâmplă. Lennox închise ochii și ridică pumnalul.

Mack se retrase. Era mai tânăr și mai puternic decât Lennox, dar acesta avea mai multă experiență în mânuirea cuțitelor. Îl

trecu un fior de spaimă când realiză că nu putea învinge un bărbat înarmat cu un cuțit într-o luptă corp la corp. Trebuia să-și schimbe tactica.

Se întoarse și fugi câțiva metri, în căutarea unei arme. Îi căzură ochii pe o piatră de dimensiunea pumnului său. Se aplecă, o ridică și se întoarse.

Lennox îl atacă, iar Mack aruncă piatra. Reuși să îl izbească pe Lennox în frunte și scoase un strigăt triumfător. Lennox se împiedică, amețit. Mack era acum nevoit să profite de avantajul său. Era momentul în care trebuia să-l dezarmeze pe Lennox, întinse piciorul și îl lovi în cot.

Lui Lennox îi scăpă cuțitul din mână și scoase un strigăt înspăimântat – Mack îl învinsese.

Îl lovi apoi în bărbie, cu toată forța. Lovitura îi provocă o durere puternică în mână, dar îi oferi o satisfacție extraordinară. Lennox încercă să se retragă, cu lacrimi în ochi, însă Mack îl urmărea cu repeziciune. Îl pocni în burtă, apoi în fiecare dintre tâmple. Amețit și speriat, Lennox se împiedică. Era terminat, dar Mack nu se putea opri. Voia să-l ucidă. Îl prinse de păr, îl izbi cu capul de pământ și îi apăsă genunchii pe față. Lennox începu să strige și sângele îi țâșni pe nas. Căzu în genunchi și începu să tușească și să vomite. Mack se pregătea să-i mai aplice încă o lovitură când auzi vocea lui Jay:

— Oprește-te sau o omor!

Lizzie păși în luminiș urmată de Jay, care ținea arma îndreptată spre capul ei.

Mack paraliză cu ochii căscați. Își dădea seama că arma lui Jay era încărcată. Dacă s-ar fi împiedicat, pușca lui i-ar fi zburat creierii lui Lizzie. Mack se îndepărtă de Lennox și se apropie de Jay. Se purta ca un sălbatic.

— Ai un singur glonț, mormăi el spre Jay. Dacă tragi în Lizzie, te omor.

— Atunci, poate că ar trebui să te împușc pe tine, spuse el.

— Da, răspunse Mack înnebunit, îndreptându-se spre el. Împușcă-mă!

Jay mută pușca spre el.

Mack fu cuprins de o bucurie sălbatică – arma nu mai era îndreptată spre Lizzie. Se deplasă liniștit spre Jay.

Acesta ținti spre Mack. Apoi se auzi un zgomot ciudat și, dintr-odată, un cilindru îngust din lemn ieși prin obrazul lui Jay.

Acesta începu să strige de durere și scăpă arma, care se descărcă și bubui, iar glonțul trecu pe lângă capul lui Mack.

Jay fusese lovit în cap de o săgeată.

Mack simți cum i se înmoaie genunchii.

Zgomotul se auzi din nou și următoarea săgeată se înfipse în gâtul lui Jay.

Acesta căzu la pământ.

În poiană își făcu apariția pescarul indian, însoțit de prietenul său și de Peg, iar în urma lor veneau cinci sau șase indieni înarmați cu arcuri.

Mack începu să tremure de bucurie. Își imagină că, atunci când Jay îl prinsese pe tânărul pescar, celălalt indian plecase după ajutor. Probabil că salvatorii întâlniseră pe drum caii care fugiseră. Nu știa ce se întâmplase cu Dobbs, dar observă că unul dintre indieni purta cizmele lui.

Lizzie stătea aplecată deasupra lui Mack, uitându-se la el, în timp ce acesta îi acoperise gura cu mâna. Apoi se ridică și o luă de umeri. Îl priviră pe omul care zăcea întins pe pământ. Din gură îi curgea sânge – săgeata îi deschisese o venă din gât.

— Moare, spuse Lizzie tremurând.

Mack încuviință.

Pescarul făcu un semn către Lennox, care stătea în genunchi. Ceilalți indieni îl prinseră și îl trântiră la pământ. Urmă o conversație între pescar și cel mai bătrân indian. Pescarul îi arătă degetele. Se vedea că-i fuseseră smulse unghiile și Mack bănui că Lennox îl torturase pe băiat.

Indianul mai vârstnic scoase o secure de la cingătoare. Cu o mișcare scurtă și puternică, îi reteză lui Lennox mâna dreaptă, de la încheietură.

Mack exclamă:

— Iisuse Cristoase!

Din ciot țâșni sânge și Lennox leșină.

Omul ridică de jos mâna amputată și, cu un aer oficial, i-o oferi pescarului.

Băiatul o primi cu un aer solemn. Apoi se întoarse și o azvârli. Mâna zbură pe deasupra copacilor și căzu undeva în pădure.

În rândul indienilor se auzi un murmur aprobator.

— O mână pentru o mână, spuse Mack în șoaptă.

— Dumnezeu să-i ierte, zise Lizzie.

Dar indienii nu terminaseră. Îl ridicară pe Lennox și îl duseră

sub un copac. Îi legară de gleznă o frânghie și prinseră celălalt capăt de creanga unui copac, apoi îl ridicară până când acesta începu să atârne cu capul în jos. Sângele țâșnea din brațul său retezat, formând sub el o baltă. Indienii se așezaseră în jurul lui, urmărind priveliștea îngrozitoare. Păreau deciși să-l păzească până când își dădea sufletul. Mack își aminti mulțimea adunată în fața eșafodului din Londra.

Peg se apropie de ei și le spuse:

— Ar trebui să facem ceva în legătură cu degetele indianului.

Lizzie își îndepărtă privirea de la soțul ei muribund.

— Avem ceva cu care să-i bandajăm mâna? întrebă Peg.

Lizzie închise ochii și încuviință.

— Am niște uleiuri și o batistă pe care o putem folosi pe post de bandaj. Mă duc să le caut.

— Nu, răspunse Peg pe un ton ferm. Lasă-mă pe mine.

— Dacă vrei…

Lizzie găsi un borcan cu unguent și o batistă din mătase și i le dădu lui Peg.

Fata îl desprinse pe băiatul pescar din grupul care se adunase sub copac. Deși nu-i cunoștea limba, părea să comunice destul de bine cu el. Îl duse la râu și îi spălă rana.

— Mack, șopti Lizzie.

Mack se întoarse spre ea. Femeia plângea.

— Jay e mort, spuse ea.

Mack se uită la el – era alb ca varul. Sângerarea încetase și pulsul nu se mai simțea.

— Cândva l-am iubit, zise ea.

— Știu.

— Aș vrea să-l îngropăm!

Mack scoase o lopată din desagă. În timp ce indienii îl urmăreau pe Lennox murind, Mack săpă o groapă. Ridică împreună cu Lizzie trupul lui Jay și îl așezară în groapă. Lizzie se aplecă și îndepărtă cu grijă săgețile din trupul lui. Mack aruncă pământ peste corpul celui mort și Lizzie îi acoperi mormântul cu pietre.

Apoi, dintr-odată, Mack simți nevoia să plece din locul acela însângerat.

Adună caii. Acum aveau zece: cei șase luați de pe plantație și încă patru aduși de Jay și de tovarășii lui. Lui Mack îi trecu prin cap gândul ciudat că era acum bogat – avea zece cai… Se apucă

să încarce proviziile.

Indienii începură să se agite. Lennox părea mort. Plecară de lângă copac și se apropiară de locul în care Mack își pregătea caii. Bărbatul mai vârstnic i se adresă lui Mack. Deși nu înțelegea nimic, își dădu seama că i se adresa pe un ton oficial. Bănuia că bărbatul îl anunța că se făcuse dreptate.

Erau pregătiți de plecare cu toții.

Pescarul și Peg se întorseseră împreună de la râu. Mack se uită la mâna băiatului… Peg făcuse o treabă bună.

Pescarul spuse ceva, după care urmă un schimb de replici în limba aborigenilor, ce părea să fie o ceartă. În cele din urmă plecară toți indienii, cu excepția pescarului.

— El rămâne? o întrebă Mack pe Peg.

Fata ridică din umeri.

Ceilalți indieni se îndreptară spre est, către soarele crepuscular, și curând dispărură în pădure.

Mack încălecă. Pescarul urcă și el pe unul dintre caii liberi. Mergea înaintea tuturor, iar Peg stătea alături de el. Mack și Lizzie îi urmau.

— Crezi că pescarul o să ne conducă? întrebă Mack.

— Așa se pare.

— Dar nu ne-a cerut niciun ban.

— Nu.

— Mă întreb ce vrea.

Lizzie îi privi pe cei doi tineri care călăreau unul lângă celălalt.

— Nu ghicești? întrebă ea.

— Ah! exclamă Mack. Crezi că s-a îndrăgostit de ea?

— Cred că vrea să petreacă mai mult timp cu ea.

— Bine, bine, spuse Mack îngândurat.

În timp ce se deplasau spre vest, urmând valea râului, soarele se mută în spatele lor, făcând ca umbrele lor să se profileze pe câmpul din față.

*

Era o vale largă, dincolo de creasta cea mai înaltă, printre munți, străbătută de un izvor iute cu apă rece și pură, plină de pești. Pe dealuri creșteau păduri dese, abundând în vânat. Pe creasta cea mai înaltă, o pereche de vulturi aurii veneau și plecau, asigurând mâncarea puilor…

— Îmi amintește de casă, spuse Lizzie.

— Atunci o să-i spunem High Glen, răspunse Mack.

Descărcară caii în locul cel mai drept din toată valea – acolo urmau să-și construiască o casă și să cultive pământul. Își stabiliră tabăra pe un petic de pământ cu ierburi uscate, la umbra unui copac bogat.

Peg și pescarul cotrobăiau printr-un sac încercând să găsească un fierăstrău, când Peg dădu peste brățara ruptă din fier. O scoase și se uită la ea mirată. Încercă să descifreze literele, însă nu învățase niciodată să citească.

— De ce ai adus asta cu tine? întrebă ea.

Mack o privi pe Lizzie. Își aminteau amândoi scena de la râu din High Glen, în Scoția, când Lizzie îi adresase lui Mack aceeași întrebare.

El îi dădu acum același răspuns lui Peg, numai că de data aceasta nu mai avea amărăciune în glas, ci numai speranță.

— Ca să nu uit niciodată, spuse el zâmbind. Niciodată.

MULŢUMIRI

Datorez mulțumiri următoarelor persoane, care mi-au oferit un ajutor de neprețuit în realizarea acestei cărți:

Editorilor mei, Suzanne Baboneau și Ann Patty;

Cercetătorilor Nicholas Courtney și Daniel Starer;

Istoricilor Anne Goldgar și Thad Tate;

Ramsey Dow și John Brown-Wright de la Longannet Colliery;

Lawrence Lambert de la Scottish Mining Museum;

Gordon și Dorothy Grant de la Glen Lyon;

Gordon Brown, Martin O’Neill și John Smith;

Ann Duncombe;

Colin Tett;

Barbara Follett, Emanuele Follett, Katya Follett și Kim Turner;

și, ca de obicei, lui Al Zuckerman.